

ΘΗΣΑΥΡΟΣ

Όταν τὸ ζῶμα ἐρωτεύονται

Τὰ χάδια τῶν ἐρωδιῶν κι' οἱ τοῦμπερ τῶν πιγκουίνων

Με τὸν ἐρχομὸ τῆς Ἀνοιξέως, οἱ νεανικές καρδιές γίνονται παραγωγικά τοῦ ἔρωτος.

Τὸ ἴδιο ὅμως συμβαίνει καὶ μὲ τὰ ζῶμα πλασμάτα. Δασφ καὶ λειψαδία ζωντανεύουν, τὶς ἀνοιξιακές μερὲς, μὲ τὸ αἰώνιο ἐρωτικό τραγούδι. Γιὰ τὰ πουλιά καὶ τὰ τετράποδα ἐρωτεύονται κι' αὐτὰ μὲ πάθος.

Οἱ ἐκδηλώσεις ἐρωτικῆς στοργῆς τῶν ἐρωδιῶν εἶναι ἴσως οἱ πρὸ ἀξιοσημείωτες στὸν κόσμον τῶν πουλιῶν. Ὁ Ἀγγλος ἐκτὼρ λουζέυ, ποὺ τὶς παρακολούθησε πρῶτος, ἔλεγε κατόπιν ὅτι «δὲν μποροῦσε νὰ πιστεῖται στὰ μάτια του, βλέποντας τὴν τρυφερότητα».

Οἱ ἐρωδιοὶ εἶναι τὰ πουλιά ἐκεῖνα μὲ τὸ μακρὸ λαϊμό, ἀπ' τὰ ὁποῖα προέρχονται τὰ ὠραία φτερά, τὰ γνωστὰ στὸν κομψὸ γυναικόκοσμο ὡς «αἰγκρέτες». Μετὰ τὴν ἀνοιξιάτικη μετανάστευσί τους ἀπὸ τὴ Νότιο Ἀμερική στὴ Λουϊζιάννα, ζευγαρώνουν, διαλέγουν τὴ θεοὶ ποὺ θὰ στήσουν τὴ φωλιά τους, κι' ἀρχίζουν ὕστερα τὰ χάδια καὶ τὶς τρυφερότητες.

Ἐπὶ μία ὁδομάδα περίπου, τὸ θηλυκὸ μένει πάνω σ' ἕνα κλαδί, λίγο χαμηλότερα ἀπ' τὸ ἀρσενικό, ἀκουμπώντας τὸ κεφάλι στὸ πλευρὸ του. Ἀκίνητα καὶ τὰ δυὸ, ἀπολαμβάνουν τὴν εἰδυλλιακή αὐτὴ εὐτυχία τους. Κάθε τόσο ὅμως, ταραζοῦν τὰ φτερά τους, δαγκώνουν μὴ φωνὴ καὶ μπλέκουν τοὺς μακρὺς κι' εὐλύγιστους λαιμούς τους, στρίβοντας τὸν ἕνα γύρω ἀπ' τὸν ἄλλο. Στὴ στάσι αὐτῇ, τὸ καθένα πιάνει μὲ τὸ ράμφος του ἕνα-ἕνα τὰ λεπτά πούπουλα τοῦ ἄλλου, σὰν νὰ τὰ φιλεῖ! Ἐπειτα ἡ συσχάση καὶ ξαναγυρίζουν στὴν πρώτη ἐκστατική ἀκίνησι τους.

Διατυπώθηκε ἀπὸ ὀρισμένους φυσιοδίφες ἡ γνώμη ὅτι τὸ λεπτὸ αὐτὸ χάδι τῶν φτερῶν γίνεται γιὰ νὰ βρῇ ὁ καθὲς ἐρωδιὸς στὰ πούπουλα τοῦ ἄλλου ἕνα λάδι ποὺ τοὺς ἀρέσει πολὺ. Δὲν ἀρκεῖ ὅμως, βέβαια, ἡ περὶ αὐτὴ ἐξήγησι γιὰ τὶς ὑπόλοιπες κινήσεις τῶν δυὸ πουλιῶν, ποὺ ἀποτελοῦν ὁλοκάθαρα ἐρωτικές ἐκδηλώσεις.

Ἀλλὰ μήπως κι' οἱ πιγκουῖνοι ὕστερον σὲ ἐρωτικὴ θερμῇ, πορ' ὅλη τὴν παγωνιά τῶν πολιτικῶν περιοχῶν ὅπου ζοῦν; Εἶναι ἰδεώδεις ἐρωτευμένοι κι' ἐκδηλώνουν μὲ τὸν τρόπο τους τὴν τρυφερότητα καὶ τὴ σταθερότητα τους. Ἀφ' οὗ διαλέξῃ τὸ ταῖρι του, ὁ ἀρσενικός πιγκουῖνος πεγαίνει νὰ φέρῃ μία στρουγγυλὴ καὶ γυαλιστερὴ πέτρα, ποὺ τὴν ἀφίνει μπροστὰ στὰ πόδια τῆς ὠραίας του. Ἀν' ἐκείνῃ δεχθῇ τὸ δῶρο, σημαίνει ὅτι ἀνταποκρίνεται στὸν ἐρωτὰ του. Τρελλὸς τότε ἀπ' τὴ χαρὰ του, ὁ ἀρσενικός τὴν ἐκδηλώνει κανόντας... τσουλήθρα σὲ μὴ παγωμένη κατηφορία, ποτὲ ἀνάσκαλα καὶ ποτὲ προύμματα!

Ἐπειτα ἀπ' αὐτὴ τὴν ἐπίδειξι, ὁ... φτερωτὸς κλόουν παραλαμβάνει τὴν ἐκλεκτὴ του καὶ πᾶνε νὰ στήσουν κάπου τὴν ἐρωτικὴ φωλιά τους, μακριὰ ἀπὸ ἀδικρίτες ματιές...

Πολλὰ εἶδη πουλιῶν καὶ ζῶων δείχνουν στὸν ἔρωτα ἀμοιβαία σταθερότητα κι' ἀφοσίωσι μεγαλότερη ἀπ' τοὺς ἀνθρώπους. Ἡ Ἀλεπού κι' ὁ λύκος π.χ. δὲν ἀλλάζουν ποτὲ τὸν ἢ τὴν σύντροφο τῆς ζωῆς τους. Ὁ ἔρως τοὺς διαρκεῖ κυριολεκτικὰ ὡς τὸ θάνατο.

Ἀλλὰ κι' ἡ ἀρκουδὰ εἶναι πιστὴ στὸν ἔρωτα. Ἐνας Ἀμερικανὸς κυνηγὸς εἶχε πιάσει κάποτε μὴ θηλυκὴ ἀρκουδὰ, μὲ μὴ παγίδα ποὺ εἶχε στήσει, καὶ τὴν εἶχε σκοτώσει. Ἐπειτα ἀπὸ λίγο ἀκούσε κατὶ παράξενους ἤχους ἀπ' τὸ μέρος ἐκεῖνο. Κύτταξε τότε ἀνάμεσα στὰ δέντρα κι' εἶδε μὴ ἀρσενικὴ ἀρκουδὰ νάχῃ ἀγκαλιάσει ἀπ' τὸ λαίμω τὴ σκοτωμένη καὶ νὰ θρηνῇ ἀπαρηγόρητα! Τὸ θέαμα αὐτὸ τὸν συγκίνησε τόσο, ὥστε ἐγκατέλειψε ὀριστικὰ τὸ κυνήγι κι' ἄλλαξε ἐπάγγελμα.

Ἡ ἀνταλλαγὴ δώρων ἀποτελεῖ ἕνα συνηθισμένο τρόπο ἐκδηλώσεως ἐρωτικῆς στοργῆς στὸν κόσμον τῶν ζῶων. Ἐνα εἶδος πουλιῶν δειχνεῖ ἀπίστευτο γοῦστο καὶ λεπτότητα στὴν ἐκλογὴ τῶν δώρων. Ἐπειδὴ δηλαδὴ τὸ θηλυκὸ ἔχει μάτια μπλέ, τὸ ἀρσενικὸ ποὺ φέρνει ἀγρίους καρπούς καὶ πετραδάκια, ποὺ ἔχουν ὅλα αὐτὸ τὸ χρῶμα! Ὑστερα τοῦ στήνει μὴ φωλιά, ὕψους καὶ πλάτους ἀρκετῶν μέτρων, στολισμένη μόνο μὲ μπλέ λουλούδια!

Ὁ ἀέτος, τὸ γεράκι, ὁ κύκνος, ἡ χίνα, ἀποτελοῦν ὑποδείγματα ἐρωτικῆς σταθερότητας. Ἀναφέρονται περιπτώσεις ποὺ μὴ ἀγριόχνη ἔμεινε κοντὰ στὸ νεκρὸ τῆς ταίρι, ὡς ποὺ φόφησε κι' αὐτὴ ἀπὸ ἀσιτία.

Τὸ ὑπουργεῖο τῆς εὐδαιμονίας

Πρωτότυπο διήγημα

Χωρὶς νὰ ἔχω τὴν παρασημειωτικὴ διαίτησι, βρεσκα ἕνα πρῶτὸ σὲ μὴ φρενολογικὴ κλινική. Μὲ εἶχε παρασυσχεῖ ἕνας φίλος μου, ποὺ ἤθελε νὰ ἐπισκεφθῇ κάποιον δικό του.

—Περιμένε μὲ, σὲ παρακαλῶ, εἶπε, μόλις μπήκαμε στὴν αἴθουσα ἀναμονῆς. Δὲν ἔ' αὐρήσω. Ἀν θέλῃς στὸ μεταξύ, κάνε καμμιὰ βόλτα στὸν κήπο.

—Προτιμῶ νὰ σὲ περιμένω ἐδῶ, ἀπήντησα. Δὲν ἔχω καμμιὰ ὁρεξὶ νὰ βρεθῶ ἀνάμεσα σὲ τοελλοὺς! Ἐδῶ μέσα, τοῦλάχιστον, πιστεύω νὰ μὴν...

—Ὡ! ὀχι!... μὲ διέκοψε ὁ φίλος μου, ποὺ μάντεψε τὴν ἡδέα νὰ πῶ. Ἐδῶ μέσα δὲν παθαίνουν τοελλοί.

Μόλις ἔμεινα μόνος, κάθησα σὲ μὴ πολυῦστο καὶ ἐξιπλώσα τὴν ἐφημερίδα μου, γιὰ νὰ σκοτώσω τὴν ὥρα. Ἡ αἴθουσα ἦταν ἀδεια. Σὲ λίγο, ὅμως, ἡ πόρτα ἀνοίξε καὶ μπήκε μέσα ἕνα γεροντάκι, κυρτωμένο ἀπὸ τὰ χρόνια, ποὺ στήριζότανε σ' ἕνα μπαστοῦνι. Μουρουσίσε κατὶ σὰν «καλημέρα» καὶ κάθησε σὲ μὴ καρέκλα. Τὸ ὄφρος του εἰδείχε πὼς περιμένε κι' αὐτὸς κάποιον.

—Καπνίζετε; ρώτησα.

Μ' εὐχαρίστησε μὲ μὴ κλίσι τῆς κεφαλῆς καὶ πῆρε ἕνα τσιγάρο.

—Ἀ! ἔκανε. Εἶναι στρατιωτικά!... Τὶ ὁμορφα περνοῦν σήμερα οἱ στρατιωτικοί!... Τοὺς περιποιοῦνται πολὺ καὶ δὲν τοὺς λείπει τίποτα... Στὸν ἄλλο πόλεμο, ποὺ ἔλαβα κι' ἐγὼ μέρος, δὲν μᾶς πολυπροσέχανε καὶ τόσο... Σήμερα, τὰ πράγματα ἔχουν ἀλλάξει πρὸς τὸ καλύτερο... ἀπὲχουμε, ὅμως, πολὺ ἀπὸ τὴν ἰδεώδη κοινωνία... Πόσο θὰ ζούσαμε ὅλοι πρὸς εὐτυχισμένοι, ἂν εἶχαμε μὴ κυδέρνισι ποὺ νὰ ποῖν πραγματικά τὸ λάο. Ἐκεῖνο ποὺ μᾶς λείπει εἶναι ἕνα ὑπουργεῖο Εὐδαιμονίας, γιὰ τὸν ἐξωραϊσμὸ τῆς ζωῆς μας... Κάθε χώρα πρέπει ὅπως-ὅπως ν' ἀποκτήσῃ ἕνα τέτοιο ὑπουργεῖο... Ὁ ὠργάνωνε καθε Κυριακὴ δημόσιες γιορτές καὶ χοροὺς στὶς πλατεῖες τῶν πόλεων καὶ τῶν χωριῶν, θὰ φροντίζε γιὰ τὰ παιδιά, χαρίζοντας σὲ ὅλα ἀπὸ ἕνα ἀέτο κι' ἀπὸ μὴ πᾶστα, θὰ προσέφερε στοὺς φτωχοὺς δωρεὰν φαγητὸ καλὸ.

Ἐχω πολλὰ σκεφθῇ πάνω σ' αὐτὸ τὸ ζήτημα τῆς γενικῆς εὐδαιμονίας... Ἐπειτα, γιὰ νὰ ζήτῃ ὁ κόσμος αὐτόγραφο ἀπὸ τοὺς ἀστέρες τῶν κινηματογράφων καὶ νὰ μὴ ζήτουν οἱ ἀστέρες ἀπὸ τοὺς κοινούς θνητούς... Κάθε πρωταγωνίστρια τῆς ὁθόνης πρέπει νὰ ὑποχρεωθῇ διὰ νόμου νὰ ζήτῃ ἀπὸ τοὺς στρατιώτες φωτογραφίες μὲ ἰδιόχειρες ἀφιερώσεις. μ' αὐτὰ περίπου τὰ λόγια: «Ἀγαπᾶτό μου φανταράκι, Σὲ εἶδα στὸν κινηματογράφο, σ' ἕνα ζουρνάλ ποὺ μὴ κυδέρνισι τὴν τελευταία σας παραέλασι μπροστὰ στὸ μνημεῖο τοῦ Ἀγνώστου. Ἦσουν τοῖτος ποτὲ τὰ ἀριστερά, στὴ 1798η σειρά. Θὰ σοῦ ἦσουν εὐγνώμων ἂν μοῦ ἔστελνες τὴν φωτογραφία σου μὲ ἰδιόγραφη ἀφιέρωσι. ΓΚΡΗΡ ΓΚΑΡΣΟΝ». Ἐνα τέτοιο γράμμα πόσο θὰ ἐνθουσίαζε τὸ φανταράκι!... Τὶ λέτε σεις;

—Πολὺ πιθανόν... —Ἰδιαίτερο συνεργεῖο ἀπὸ ὑπαλλήλους τοῦ ὑπουργείου θὰ φροντίσῃ ν' ἀνακαλῶνται ὅλες τὶς γυναῖκες, τὶς ἀπογοητευμένες ἀπὸ τὴ ζωὴ, γιὰ νὰ τὶς ἀνακουφίσῃ τὸ Κράτος μ' ἕνα μπουκέτο ἀνθῶν ποὺ θὰ τοὺς στέλνῃ καθε Κυριακὴ. Τὸ μπουκέτο θὰ συνοδεύεται ἀπαραιτήτως μὲ δυὸ τρυφερά, πασηνοροπικά λόγια, ἀπὸ ἕνα δῖθεν ὄντως φιλο τους. Ὡρισμένοι νέοι ἐξ ἄλλου, ποὺ θὰ ἔχουν

σπουδάζει σὲ εἰδικὴ σχολή, θ' ἀναλάβουν τὴ λεπτὴ ἀποστολὴ νὰ κάνουν κάρτε ἀπὸ τηλεφώνου σ' ὅλες τὶς γεροντοκόρες ποῦ...

Ἀλλὰ ὁ συμπαθητικὸς γέρος δὲν συνέχισε τὸ μονόλογό του. Ἐνα ζωποδοῦνισμα ποὺ ἀκούσθηκε στοὺς διαδρόμους τῆς κλινικῆς, τὸν ἔκανε νὰ σηκωθῇ καὶ νὰ τραβήξῃ πρὸς τὴν πόρτα.

—Πρέπει νὰ φύγω, μοῦ εἶπε. Χαῖρα γιὰ τὴ γνωριμία σας, κύριε. —Κι' ἐγὼ ἐπίσης. Δὲν θὰ περιμένετε ἄλλο;

—Ὀχι. Δὲν περιμένω κανένα. Τριάντα ὁλόκληρα χρόνια μὲν, κύριε, ἐδῶ μέσα, καθηλωμένος σὰν τὸν Μεγάλον Ναπολέοντα στὴν Ἀγία Ἐλένη, σὰν τὸν αὐτοκράτορα Γουλιέλμο στὸ Ντόρν... Μὰ, δὲν μὲ γνωρίζετε, λοιπόν; Εἶμαι ὁ αὐτοκράτωρ Φραγκίσκος - Ἰωσήφ!

Στὸ μεταξύ ἡ ὥρα περνοῦσε κι' ὁ φίλος μου ἀκόμα νὰ φανῇ. Ἀποφάσισα νὰ κατεβῶ στὸν κήπο. Ἡ πρώτη γνωριμία μου μ' ἕνα τοελλὸ μὲ κέντησε τὴν περιέργειαν νὰ γνωρίσω κι' ἄλλους. Ἀκούει κανεὶς ὅσο ἐνδιαφέροντα πράγματα ἀπὸ τὸ στόμα τους...

Σ' ἕνα ἀπόμυρο παγκάκι, βρῆκα ἕνα μεσοκοπὸ κύριο, ποὺ φανότανε πολὺ μελαγχολικός. Μοῦ ἔκανε νεύμα νὰ καθίσω πλὴλὸ του.

—Διαβάσατε σήμερα ἐφημερίδες; μὲ ρώτησε ἑαφνικά. Τὶ γράφουν; Γιατὶ, πρέπει νὰ σὰς ὁμολογήσω ὅτι δὲν παρακολουθῶ καὶ πολὺ τὸν Τύπο... Γράφει ἀνοησίες!...

—Σωστά, πολὺ σωστά, εἶπα γιὰ νὰ μὴ ἐξοργίσω τὸν ἀρρωστο συνομιλήτῃ μου.

—Γιὰ πέστε μου, θὰ ἔχουμε πόλεμο ἢ ὄχι;

—Εἶναι πολὺ δύσκολο νὰ τὸ προβλέψῃ κανεὶς, ἀπάντησα.

—Φυσικά. Ἀλλ' ἂν ἐκτραγῇ πόλεμος!... Κι' ἂν, ὅμως, δὲν ἐκτραγῇ!... Ὁ κόσμος ἔχει φθάσει σ' ἕνα τραγικὸ ἀδιέξοδο!... Κι' εἰπεται, τί γίνεται μ' αὐτὲς τὶς αἰώνιες συνδιασκέψεις;... Βγαίνει τίποτε;... Μία τρύπα στὸ νερό! Ἔερετε, κύριε, τί θάκανε ἂν ἦσαν τὸς Τρούμαν;

Ἐτοιμασθῇ καὶ δώσω στὸ συνομιλήτῃ μου μὴ ἀπάντησι κολακευτική, ἀλλ' ἐκεῖνὴ τὴ στιγμὴ εἶδα τὸ φίλο μου ποὺ ἐκτότανε νὰ μὲ πᾶρη. Χαίρετῃς τὸν μελαγχολικὸ τοελλὸ καὶ χωρὶς νὰ περιμένω ν' ἀκούσω τί θάκανε ἂν ἦτανε προέδρος Τρούμαν, ἀπομακρύνθηκα διασπικτός.

Τὸ δαδύ, μπαίνοντας στὸ ρεστοράν τοῦ ξενοδοχείου ὅπου ἔμενα, βρέθηκα, πρόσωπο μὲ πρόσωπο, μπροστὰ στὸν μελαγχολικὸ κύριο ποὺ εἶχα γνωρίσει τὸ πρῶτὸ στὸν κήπο τοῦ φρενολογείου. Μὲ κύτταξε μὲ βλέμμα γεμάτο τρόμο, μισόκλεισε τὰ μωπικά του μάτια, καὶ ψιθύρισε: —Συνγνώμη!... Ἐσεῖς ἐδῶ;... —Σὰς ἑαφνίζει ἡ παρουσία μου; —Χμ!... Μάλλον... Ἀλλ' ἐπιτρέψτε μου νὰ συστηθῶ.

Καὶ μοῦ εἶπε τὸ δνομα του. Σφίξαμε τὰ χεῖρα καὶ καθίσαμε στὸ ἴδιο τραπέζι.

—Ἦδη σήμερα τὸ πρῶτὸ σ' αὐτὴ τὴ μικρὴ πόλιν, μοῦ ἐξήγησε, καὶ ἡ πρώτη μου σκέψις ἦταν νὰ ἐπισκεφθῶ τὴν κλινικὴ ὅπου συναντήθηκετε. Εἶχα τόσα ἀκούσει γιὰ τὸ μοναδικὸ αὐτὸ ἴδρυμα, ὅπου νοσηλεύονται οἱ ψυχοπαθεῖς. Μίλησα μὲ πολλοὺς καὶ τελευταίαν μὲ σὰς. Πρέπει νὰ ὁμολογήσω ὅτι δὲν με ἱκανοποίησε ἡ συνομιλία μας... Περιμένα ν' ἀκούσω ἀπὸ τὸ στόμα σας ἄλλα πράγματα... Μὴν θυμώσετε μ' αὐτὸ ποὺ θὰ σὰς πῶ, ἀλλὰ σὰς εἶπα πρῶτα γιὰ τὸ πρῶτο τῆς κλινικῆς!...

ΟΣΚΑΡ ΒΙΤΤΛΙΝ

ΕΤΟΣ ΙΓ' • ΑΘΗΝΑΙ 27 ΜΑΪΟΥ 1951 • ΑΡΙΘ. ΤΕΥΧΟΥΣ 652

Θεατρὰς

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

Ιδιοκτησίσι — Ι. Γ. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ — Διεύθυνσις

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΣΑΝΤΑΡΟΖΑ 5 • ΤΗΛ.: 27-135—29-967 • ΤΙΜΗ ΔΡΧ. 4000

ΚΟΖΕΡΙ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

Μακριὰ ἀπὸ τοὺς ἀστέρες

Τὸ ζεύγος ἦταν ἀνόμοιο. Ἐκεῖνος, ὁ πολὺ ὠραίος. Ἐκεῖνη, ἡ πολὺ μέτρια. Τὸ ζέρομε ἀπὸ τὴν αὐτοπαρουσίαν τῆς ἰδίας: Οὔτε ἀσχημὴ, οὔτε ὁμορφ. Τίποτα περισσότερο ἀπὸ συμπαθῆς. Ἀπαρατήρητη περὶ ἀπὸ τὴ ζωὴ. Δὲν ἀποστρέφετε τὸ πρόσωπο στὸ πέρασμά της, οὔτε ὅμως γυρίζετε πίσω τὸ κεφάλι γιὰ νὰ τὴν κυττάξετε. Μὴ συνηθισμένη ἀνάμεσα στὶς συνηθισμένες.

Ἐκεῖνος ὅμως... Πρόσωπο καὶ σῶμα δουλεμένο στὸ ἀτέλει τοῦ Πλάστη μὲ ἐξαιρετικὴ ἐπιμέλεια. Ὁ πλήρης ἄντρας, μὲ τὸ ἀθλητικὸ παράστημα, μὲ τὴν κάποια τσαχπινία στὴν ἐκφρασί, ἀρρενωπός, κομψός, καλοκαμωμένος, μὲ τὸν ἀέρα ἐκείνου τοῦ μοιραίου ποὺ ἤλεκτρίζει τὶς γυναῖκες. Σειρὰ κατακτήσεων ἢ ζωῇ του. Λίγες ἀντιστάσεις ἐκτὸς τῆς γοητείας του. Σεμνές, ἐνῆρες, παντρεμένες, ἐλεύθερες, ὠριμες, κορίτσια τοῦ σχολείου, ὅλες οἱ τάξεις καὶ ὅλες οἱ καταστάσεις ἔχουν τὴ σελίδα τους στὸ καρὲν του. Ἐνας δὸν Ζουὰν χωρὶς νὰ θέλῃ, δίχως νὰ τὸ ἐπιδιώκῃ. Δὲν εἶνε ὁ ἴδιος ποὺ δίνει ἀφορμὴ. Τὸν καλοῦν, τὸν τραβολογοῦν, τοὺ κλείνουν τὸ μάτι, τὸν περικυκλώνουν, ποὺ στέλνουν μνημόματα. Ἀνθρώπος εἶνε κι' αὐτός. Δὲν εἶνε ἀσάλα.

Αὐτὸ ὅμως τὰ ξέρετε. Τὸ ἐνδιαφέρον στὸ σημερινὸ μας θέμα εἶνε ἡ ἀγκυροβολία τοῦ ὠραίου στὴ μετριότητα. Κουρασμένος ἀπὸ τοὺς πολυμέτωπους ἔρωτες, θέλησε κάποιον νὰ φρενάρῃ κάποτε. Τοῦ ἔτυχε ἡ μέτρια. Δὲν ἀναζητοῦν πάντα οἱ ὠραῖες τοὺς ὠραίους καὶ οἱ ὠραῖοι τὶς ὠραίες. Τὰ περισσότερα ζεύγη δὲν εἶνε συντονισμένα σὲ φυσικὰ χαρίσματα. Στὴ μέτρια στράφηκε αὐτός. Εἰλικρινῆς στὴ στοργή του, τὴν ἀγάπησε μὲ ὅλη του τὴν ψυχὴ. Αὐτὸ δὲ τῆς ἔλειψε, νὰ ὑστερήσῃ ἐκείνη σὲ ἀγάπῃ. Ἦταν ἡ πληρότης καὶ ἡ μακαριότητα. Τὴν μακάριζαν οἱ ἄλλοι. Τέτοιο ὠραῖο παιδί καὶ νὰ τὴν ἀγαπᾷ τόσο! Πανευτυχῆς ἐκείνη, χαίρονταν τὸν ἔρωτά της. Στὴν εὐτυχία περνοῦσαν τὴν περίοδο τῆς μνηστειᾶς τους. Ὁ γάμος δὲν θὰ ἀργούσε.

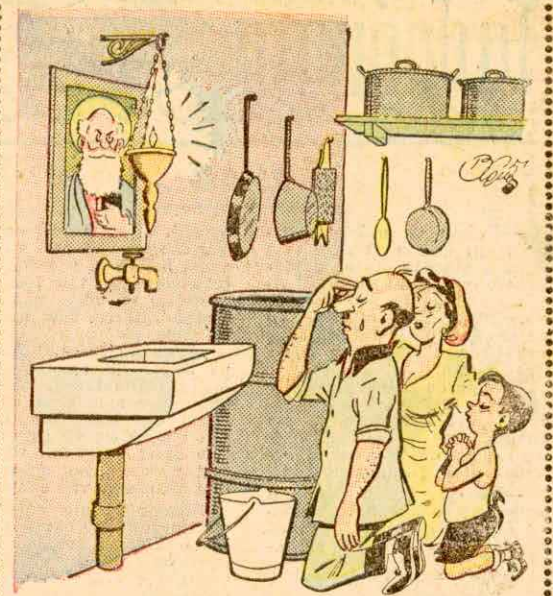
Τὴν τελευταία ὅμως στιγμὴ τῆς τὸν πῆραν. Τὶ σὰς χρειάζονται οἱ λεπτομέρειες; Μὴ ἀπὸ τὶς ἀναρίθμητες, ποὺ εἶχε τὰ μάτια της ἀπᾶνω του, τὸν παρέσυρε ἀπὸ τὴ νόμιμη καλὴ του. Ἀπόγνωσι τώρα τῆς νέας. Ἀποσηγόρητ γιὰ τὴν ἀπώλεια τοῦ ὠραίου της, θρηνεῖ καὶ ὀδύρεται.

Ἐχασε τὸν ὠραῖο της. Εἶνε ἀραγε τόσο μεγάλον τὸ κακό; Εἶνε τόσο βέβαιον ὅτι δικός της θάμενε ὁ ὠραίος της ὡς τὸ τέλος τῶν ἡμερῶν τους; Ἀν δὲν τῆς ἐφευγε σήμερα θὰ τῆς ἐφευγε αὔριο. Ὁ ὠραίος ἄντρας εἶνε ὁ πρὸ ἀσταθῆς θρόνος τῆς γυναίκας. Ἡ ζωὴ τῆς κοντὰ του εἶνε ζωὴ μέσα σὲ ναρκωπείδια. Παντοῦ ὁ ἐχθρός. Εἶνε δὲ πολὺ πρὸς

πικίνδυνον ἡ γυναῖκα ποὺ πολιορκεῖ ἕνα ἄντρα, ἀπὸ τὸν ἄντρα ποὺ πολιορκεῖ μὴ γυναῖκα. Ὁ ἄντρας βαρύνεται εὐκόλα καὶ ὅταν, μὴ, δυο, τρεῖς, δέκα, μένουν χωρὶς ἀπάντησι οἱ ἐπιθέσεις του, λυεῖ τὴν πολιορκία. Ἡ γυναῖκα ὅμως ποὺ πολιορκεῖ ἔχει περισσότερὴ ἀντοχή. Ἐπιμένει, πεισμώνει, δὲν καταθέτει τὰ ὅπλα της. Καὶ μήπως εἶνε μὴ στὴν περίπτωσι τοῦ ὠραίου; Εἶνε ἀτελείωτες. Ὅποια τὸν γνωρίσῃ, ὅποια τὸν δὴ στὸ δρόμῳ της. Ἀπέρκρουσε τὴν πρώτη, ἀπέρκρουσε τὴν δεύτερη, ἀπέρκρουσε τὴν τρίτη. Σὲ κάποια θὰ παρέλθῃ ἡ ἀντίστασίς του. Γιὰ σκεφθῇτε... Τριανταπέντε ἔτιον ἄντρας, πᾶνω στὴν πλήρη του ἀκμῇ, καὶ νάχῃ τὶς λεγεῶνες τῶν πειρασμῶν ὁλόγυρα του. Μὴ ζητᾶμε τὰ ἀδύνατα. Μὴ ζητᾶμε ἀπ' ὅλους ν' ἀποτελέσουν τὴν ἐξάρεσι, γιὰτὶ τότε θάπαυαν νὰ ὑπάρχουν ἐξαιρέσεις. Ἀλλὰ καὶ ἂν πάρουμε τὴν ἄλλη ἐκδοχὴ, ἂν ὑποθέσουμε ὅτι ὁ ὠραίος θάμενε πιστὸς στὴ μέτριά του, θὰ ἦταν τόχα εὐτυχισμένη κοντὰ του, ἐκείνη ποὺ θὰ εἶχε πάντα τὴ συναίσθησι ὅτι εἶνε κατ' ἄνωγαν σὲ φυσικὰ χαρίσματα ἀπὸ τὸ σύντροφό της; Ἀν ξεχνοῦσε ἡ ἴδια τὴ διαφορά θὰ τῆς τὴ θυμίζε ἡ κοινὴ γνώμη. Ὁ ἄντρας ἀντιλαμβάνονταν στὰ βλέμματα γνωστῶν καὶ ἀγνώστων, ποὺ θὰ κύτταξαν μὴ τὸν ἕνα καὶ μὴ τὸν ἄλλον θάκαναν τὶς συγκρίσεις καὶ θὰ σκέπτονταν: «Τόσο ὠραίος αὐτός, τόσο μέτρια αὐτὴ! Ποῦ πῆγε καὶ τὴν πῆρε;» Δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ τῆς τὸ πῶν κατάμουτρα. Τὸ βλέμμα εἶνε πρὸς φλόγα ἀπὸ τὴ γλώσσα. Ὁ δὲ διαβάσει στὰ μάτια τους, θὰ τὸ καταλάβαινε στὴν ἐκφρασί τους καὶ θάνοιωθε δυστυχής. Ὑπόλοιπον, ποὺ κατηγορεῖται ὅτι ἀπέσυρε ἀπὸ τὴν κυκλοφορία καὶ μονοπόλησε γιὰ τὸν ἑαυτὸς τὴν τὸν Ἀδωνί, χωρὶς νάχῃ ὁμορφία ποὺ ν' ἀνταποκρίνεται στὴν ὁμορφία του. Μὰ φαίνεται πὺ φυσικὸ ὅταν βλέπουμε τὸν μέτριο καὶ τὸν ἄσχημο ἀκόμα σύζυγο στὸ πλευρὸ τῆς ὠραίας, παρὰ ὅταν βλέπουμε τὴν ἄσχημὴ καὶ τὴ μέτρια συνοδοιπόρο τοῦ ὠραίου. Καὶ ἡ γυναῖκα λυγίζει κάτω ἀπὸ τὸ βάρος τῆς συγκρίσεως τότε.

Τὶ νὰ τὴν ἔκανε τέτοια ζωὴ ἡ μέτρια μνηστὴ τοῦ ὠραίου; Ἀπὸ ἕνα μέρος ἡ σύγκρισις, ἀπὸ τὸ ἄλλο ὁ κίνδυνος νὰ τὸν χάσῃ. Ἐνα συναισθημα ἀνησυχίας καὶ ἐνοχλῆς. Εὐτυχὰς ποὺ τὴν τὸν πῆραν ἐγκαίρως. Τώρα, ὅταν συνέλθῃ ἀπὸ τὸν κλονισμό, θὰ ξερᾷ ὅτι δὲν εἶνε οἱ ἀστέρες ποὺ φέρουν τὴν εὐτυχία στὸν γάμο. Οἱ ἀστέρες εἶνε καλοὶ γιὰ τὴν ὁθόνῃ, γιὰ τὴ σκηνή, γιὰ μὴ ἐρωτικὴ τὸ πολὺ περιπέτεια. Οἱ φρόνιμος προτιμῶν τὶς μέτριες ἐμφανίσεις. Τοὺς χάνουν, βέβαια, κάποτε κι' αὐτούς. Ἀλλὰ τοῦλάχιστον, δὲν ζοῦν, καὶ σὲ συνεχὴ ἀγωνία ὅσο τοὺς ἔχουν κοντὰ τους. Οὔτε αἰσθάνονται τὴν εἰρηνείαν καὶ τὴν κατάκρισι τῆς κοινῆς γνώμης, ὅταν τὸ ζεύγος εἶνε συγκροτημένο ἀπὸ στοιχεῖα ἀνόμοια.

Π. ΠΑΛΑΙΟΛΟΓΟΣ

Περιμένοντας τὸ νερὸ τοῦ Ἀγίου Θεωμᾶ!... (Τοῦ Β. Χριστοδούλου)

Μοντέρνοι λυρισμοί

Τα γαλανὰ σου μάτια

Ἐχεις δυὸ μάτια γαλανὰ ποὺ ἀποροῦν κι' εἶνε βαθεῖα, σὰν τοῦ πελάγου μινιατούρες. Δὲν ζωγραφίζονται μὲ λόγια, οὔτε μποροῦν νὰ τὰ χωρέσουν τοῦ στίχου οἱ «μεζούρες»...

Αὐτὸ τὸ χρῶμα τ' ἀπαλό, τὸ γαλανὸ λὲς καὶ σκουραίνει, ἕνα δάκρυ σου σὰν τρέχῃ καὶ μοῦ θυμίζει, ἀληθινὰ, τὸν οὐρανὸ ποὺ συννεφιάζει σὰν ἐσένα ὅταν βρέχῃ...

Ἐχεις δυὸ μάτια ποὺ κυττᾶνε κι' ἀποροῦν κι' εἶνε τὸ βλέμμα τους ἀπλό, ἀγνὸ κι' ἄθῳ κι' ὅταν πικρὰ παραπονιέσαι, μὲ θωροῦν, σὰν τ' ἀπροσάτευτο, τὸ χτυπημένο ζῶο... Εἶνε δυὸ μάτια γαλανὰ καὶ φωτεινὰ μάτια γλυκὰ μικροῦ παιδιοῦ ποὺ ὅταν κλαίει νοιώθεις ἀμέσως πὼς «μιλᾷ» εἰλικρινὰ καὶ πὼς δὲν ξέρουνε τὸ ψέμμα νὰ τὸ λένε.

Μὰ μ' ἕνα φίλο μου μιλοῦσα χθὲς ἀργὰ καὶ σ' εἶχα ντύσει στὸν ὄνειρον τὰ στολίδι ὅταν ἐκείνος μοῦ ψιθύρισε σιγά: —Μὰ... καὶ σὲ μένα, πέρουν ἔλεγε τὰ ἴδια! Κι' εἶχε δυὸ μάτια «παιδικὰ», γλυκὰ κι' ἀγνὰ ποὺ λέγαν τόσο «εἰλικρινὰ» πὼς ὑποφέρουν κι' ἦταν... τὸ ἴδιο γλυκὰ καὶ φωτεινὰ ποῦπαιρνες ὄρκο πὼς τὸ ψέμμα δὲν το ξέρουν... Ἐσπασε κατὶ στὴ φτωχὴ μου τὴν καρδιά

Η ΖΗΛΕΙΑ

ΟΙ ΑΘΛΟΙ ΤΟΥ ΓΕΡΟ-ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΥ

Τὸ δόλωμα

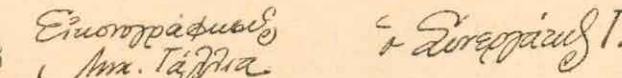
Ο ΓΕΡΟ-ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΣ

Εἶχε προσέξει, βέβαια, πὼς τὴν εὐχαριστοῦσαν τὰ κομπλιμέντα του καὶ πὼς τὸν ἐνεθάρρυνε μὲ ματιεῖς καὶ χα-

«Ω, η άμυαλη! Πόσο έπι-
πόλεια είχε καταστρέψει την
εύτυχία τους, τη ζωή τους!..
Βγήκε στο δρόμο και προ-
χώρησε, συλλογισμένος. Τα
όλημά του τον έφεραν πρὸς
τὸ ξενοδοχείο της Τζέμας.
Μπήκε και ρώτησε ἂν ἦταν ἀ-
κόμη εὐπία η ἡθοποιός. Κι'
ὅταν τὸ εἶπαν ναί, ἀνέβηκε
στὸ δωμάτιό της...

Πιχάντιχο ρεπορτάζ

Ο ΘΕΑΤΡΟΦΙΛΟΣ

Ι. ΑΘΗΝΑΙΟΝ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

Ἡ Βάγια Ρέκα, σύζυγος τοῦ ἐμπόρου Λουκά Ρέκα, γυρίζει το ἡμέρη μὲ τὴν κορούλα τῆς Λέλα ἀπὸ τὸ Φάληρον καὶ ἐρρίκει τὸν ἄντρα τῆς ὀργισμένο. Αἰτία τοῦ θυμοῦ τοῦ εἶνε ἓνα ὑποπτό γράμμα, ποῦρριζε κάποιος κάτω ἀπ' τὴν πόρτα τοῦ σπιτιοῦ. Ὁ ἄνθρωπος ἐπιστολογράφος καλεῖ τὴ Βάγια σπῖτι τοῦ νὰ τὴν δῇ, γιὰτι πρόκειται νὰ φύγῃ μακριὰ. Ὁ Λουκάς ζητᾷ ἐξηγήσεις. Ἡ Βάγια τοῦ λέει ὅτι δὲν ξέρει ποῖος ἔγραψε τὸ γράμμα αὐτό. Ὁ Λουκάς προσποιεῖται ὅτι τὴν πιστεύει καὶ τὸ ἀπόγευμα φεύγει. Ἀμέσως κατόπιν ἡ Βάγια ἔγιναι ἐξω καὶ φτάνει κοντὰ στὸ Λουκαῖντό, ὅπου σπιτάκι ὅπου κατοικεῖ ὁ μουσικός Ἑμμος Χατζηδασαίου, παιδικὸς φίλος, ἡ πρώτη τῆς ἀγάπη. Αὐτὸς τῆς εἶχε στείλει τὸ γράμμα. Φεύγει γιὰ τὴν Ἑλλάδα. Εἶνε φυσικὸς καὶ θέλει νὰ τὴν ἀποχαιρετήσῃ, γιὰτι ἴσως πεθάνῃ στὰ ξένα. Ὁ Ρέκας ὅμως εἶνε παρακολλημένος τῇ Βάγια καὶ παρουσιάζεται μισροστο τῆς καθὼς ἔγιναι ἀπ' τὸ σπῖτι τοῦ ἑαυτοῦ. Συναρπάζονται στὸ σπῖτι. Ἡ Βάγια προσπαθεῖ νὰ δικαιολογηθῇ. Ὁ Ἑμμος δίνει ἐξηγήσεις στὸ σύζυγόν. Ὁ Λουκάς ὅμως δὲν τὸς πιστεύει καὶ σπῖτι πού γυρίζουν ματαίως προσπαθεῖ ἡ Βάγια νὰ τὸν πείσῃ ὅτι μὲ τὸ ἔμμο τὴ συνδέει μιά παλιά, ἀγνή παιδική φίλια. Πραγματικὰ ἡ Βάγια γινώριζε ἀπὸ μικρούλα τὸ ἔμμο. Τὰ δύο παιδιὰ εἶχαν ἀγαπηθῇ μὲ μιά ἀγάπην ἀγνή. Ὁ ἔμμος θὰ ζητούσε τὰ Βάγια ἀπ' τοὺς γονεῖς τῆς. Μὰ ἐκεῖνοι πρυμνήσαν τὸν πλούσιον ἐμπόρον Λουκά Ρέκα. Ἡ Βάγια ἀρνήθηκε τὴν ἀρχὴ νὰ δεχτῇ τὸ Ρέκα γιὰ σύζυγον. Μὰ ἀναγκάζεται στὸ τέλος νὰ ὑποκύψῃ, γιὰτι ὁ πατέρας τῆς εἶνε ἐτοιμοθάνατος μὲ καρκίνον. Γίνεται ὁ γάμος, μὰ ἡ Βάγια δὲν ἀγαπᾷ τὸ σύζυγόν τῆς. Ἰσως τὸν ἀγαπήσῃ στὸ μέλλον. Ἀποχτίζουν τὸ πρῶτον τοὺς παῖδι, τὴ Λένα, ποὺ μοιάζει, ὡς τὸς, καταπληκτικὰ τοῦ ἔμμου!...

5ον Κατάλαβε πὼς ἀναψε ἡ σπῖθα τῆς ἀγάπης μέσα τῆς. Κατάλαβε πὼς αὐτὸς ὁ σοβαρὸς ἄντρας, μὲ τὸ τετράγωνον, ἄχαρο πρόσωπον, ἔκρυβε μέσα του μιά θερμὴ καρδιά. Μία καρδιά ἀνθρώπου ποὺ περίμενε ἀγάπην. Καὶ τὸν ἀγάπησε. Κι' ὅσο κι' ἂν περνοῦσε τὸ φάντασμα τοῦ ἔμμου, ὁμορφο ἐλκυστικὸ ἀπᾶνω ἀπὸ τὴν κούνια, τὸ ἀπόδιωχνε. Χώθηκε στὴν ἀγκαλιά τοῦ ἀντρός τῆς, κι' ἔκλαψε ὡρα πολλή. Τὸ πρῶτὸ τὸ μικρὸ ἦταν σχεδὸν ἀπύρρετο. Κι' ἐκεῖνο τὸ πρῶτὸ ἀκριβὰς τοὺς εἶπε ὁ γιὰτρός πὼς πέρασε ἡ κρίσις. Ὅταν σκηώθηκε ἡ Λένα, ἡ χαρὰ πλημμύρισε τὸ σπῖτι. Καὶ ἡ Βάγια γέροντας τὸ κεφάλι τῆς στὸν ὦμον τοῦ Λουκά τοῦ εἶπε πὼς τὸν ἀγαπάει. Τὴν πίστεψε ἐκείνος κι' ἔγινε εὐτυχισμένος. Καὶ νὰ ποῦ τώρα συνέβη τὸ κακὸ κι' ὁ Λουκάς τὴν ὑποπνέσθαι. Στριφογύριζε ἡ Βάγια στὰ μαξιλάρια τῆς καὶ συλλογιζόταν: Γιατί νὰ γίνον ἐτσι τὰ πράγματα; Γιατί νὰ πῇ τὸ γράμμα στὰ χέρια τοῦ; Γιατί νὰ τ' ἀνοίξῃ; Γιατί νὰ καταστραφῇ ἡ εὐτυχία τοῦς, κερδισμένη μὲ τὸσον κόπο γιὰ ἓνα τίποτε;

Μὲ τὸ στενόχωρο χαρακτῆρα τοῦ ὁ Λουκάς, δὲν θὰ ἡσύχαζε πιά. Ὅτὰ τὴν παρακολληθούσε, θὰ τὴν ὑποπτεῖτο τὰς τώρα πολλὴν περισσοῦ. Τὴ ζήλευε. Καὶ τώρα δὲν θὰ τὴν πίστευε ποτέ. Ἰσως νὰ χρειάζονταν ἄλλα τρία χρόνια γιὰ νὰ τὸν πείσῃ πὼς τὸ σύννεφο ποὺ πέρασε ἀπὸ πάνω τοὺς δὲν εἶχε σημασία. Ἐνοίωθε κάτι ἄδειο μέσα τῆς ὅλα τὰ συλλογιζόταν. Ἐνοίωθε μιά ταπείνωση, ἓνα παρόντο. Ὁ χτὼ χρόνια πὼς τὰσθυσε μιάς στιγμῆς ἀμφιβολία; Ὅπως δὴποτε, ἡ κατάσταση δὲν ἦταν ἀπελπιστική. Καὶ κατάφερε νὰ κοιμηθῇ ἡ Βάγια κάπως παρηγορημένη. Εἶχε πάρει τὴν ἀπόφασίν τῆς: Μὲ τὴν ἀγάπην τῆς, θὰ ἡσύχαζε πάλι τὸ Λουκά. Ὅτὰ τοῦ φερόταν μὲ ἀπειρή τρυφερότητα, μὲ ἀπειρή στοργή, πὺ πολλὰ ἀπὸ πρῖν. Καὶ θέλοντας καὶ μὴ ὁ Λουκάς θάδιωχνε ἀπὸ τὴν καρδιά τοῦ κάθε ὑπόψια.

Ἀνακρίσεις

Τὸ ἄλλο πρωΐ, ὁ Λουκάς Ρέκας ἀνοίξε τὸ μαγαζὶ τοῦ, κι' ἔπειτα πήρε τὸ λεωφορεῖο καὶ πῆγε στὴ Νεάπολιν. Κρυμμένος πίσω ἀπὸ ἓναν τοῖχο, παρακολούθησε κάμποσιν ὥρα τὸ σπιτάκι τοῦ ἔμμου. Ἀπόλυτη ἡσυχία, οἱ γριλῆες κλειστές... Τέλος ἀποφάσισε νὰ χτυπήσῃ. Τοῦ ἀνοίξε μιά μεσόκοπη γυναίκα.

—Ὁ κύριος Χατζηδασαίου; ρώτησε.
—Ἐφυγε! ἀποκριθῆκε αὐτή. Ἐφυγε πολλὸ ποῦ! ποῖε ταξίδι.
—Τὸ δωμάτιόν τοῦ;
—Ὅτὰ τὸ κρατῶ ἐγὼ, δὲν τὸ νοικιάζω.
—Μπορῶ νὰ τὸ ἴδω; παρακάλεσε ὁ Λουκάς.
Τὸν κύτταξε δύσπιστος καὶ ὑστερα ἀπάντησε:
—Εὐχαρίστως! Περᾶστε...
Τοῦ ἀνοίξε τὴν γρίλιαν, κι' ὁ Λουκάς ἐξέτασε μὲ τὴν ἡσυχία τοῦ τὸ δωμάτιον, τὸ μεγάλο πιάνον, καὶ τὰ φτωχικὰ ἐπιπλά.

—Τὰ ποῦλησε ὅλα, εἶπε ἡ Τριανταφυλλία. Σήμερον θάρθουν νὰ τὰ πάρουν. Ἐξὸν ἀπὸ τὸ πιάνον τοῦ. Ὅτὰ τὸ φυλάζω, λέει, ὥσπου νὰ γυρίσῃ... ἡ ὥσπου νὰ πεθάνῃ!

—Κι' ἂν πεθάνῃ; Τί θὰ τὸ κάνῃς τὸ πιάνον;
—Αὐτὸ εἶνε μουσικόν...
Ἀκούμπησε τὸ χέρι τοῦ στὸν ὦμον τῆς.

Παρεξήγησις

Ὁ Βάγγος ὁ Ποντικῆς, γνωστὸς κι' ἐπικίνδυνος διαρρηκτής, συναντᾷ σ' ἓνα στενὸ τῆς Λαχαναγορᾶς τὸ συνάδελφόν τοῦ, τὸν Μίλτον τὸν Στραπά-τσο.
Ὁ Στραπάτσος κυττάζει τὸ φίλον τοῦ καταπληκτικὸς. Ὁ δυστυχισμένος ὁ Βάγγος εἶνε πραγματικὰ ἀγνώριστος. Ἐχει σαγγορονιὲς στὰ μάγουλα, ἡ μύτη τοῦ εἶνε πρησμένη, τὸ μᾶτι τοῦ μελανισμένον.
—Βρέ, Βάγγο, τοῦ λέει ὁ Μίλτος, πὼς σὲ κατάντησαν ἐτσι;
—Ἄστα, ἀναστένει ὁ Βάγγος...
Γυναικοδουλειές!
—Δηλαδή; Δὲν καταλαβαίνω...
—Νά, μῆνην σὲ κάποιον σπῖτι γιὰ ξάφρισμα...
—Καὶ σ' ἄρπαξε ὁ κύριος.
—Ὅχι, ὁ κύριος ἔλειπε ἀπ' τὸ σπῖτι.
—Τότε ποῖος σ' ἔκανε σ' αὐτὰ τὰ χάλια;
—Ἡ γυναίκα τοῦ νοικοκύρη. Ἡ ταν ξυνητή. Κι' ὅταν μ' ἀκούσε ν' ἀνεβαίνω σιγά-σιγὰ τὴ σκάλα μὲ τὰ παπουτσάκια στὸ χέρι, ρίχτηκε ἀπάνω μου καὶ μ' ἔκανε τ' ἀλαιοῦ... γιὰτι νόμισε πὼς ἤμουν ὁ ἄντρας τῆς!...

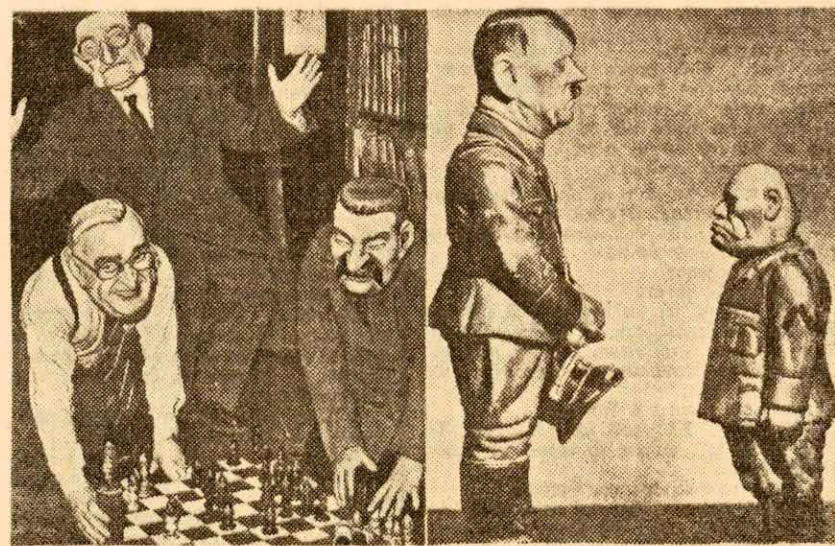
Ο ΦΑΚΟΣ

—Ἐλα, τώρα, μὴ διατάξῃς... πές μου.
—Ἀχ, κύριε, ὁ ἔρωτας τὸν φαράμακωσεν! Τὸν ἔκανε νὰ χάσῃ τὰ νεῖτά του!...
—Καμιὰ ἀκαρδίη, σίγουρα, εἶπε ὁ Λουκάς.
—Ὅχι, ὄχι. Εἶνε μιά ἱστορία λυπητερή... Ἀγαπιόνταν, κι' ἦσαν ἓνα ζευγάρι ταίριαστο. Μονάχα νὰ τοὺς ἔδλεπες χαϊρόσουν... Ἀλλὰ τοὺς χώρισε ὁ πατέρας τῆς κοπέλλας. Τὴν ἀνάγκασε νὰ παντρευτῇ μ' ἄλλον.
—Πὼς τὴν ἔλεγαν τὴν κοπέλλα; ρώτησε ὁ Λουκάς.
—Ἄ, αὐτὸ δὲν θὰ στὸ πῶ! φώναξε ἡ Τριανταφυλλία. Ὅλα κι' ὅλα. Εἶνε μυστικόν.
—Καλὰ! Πές μου μονάχα, βλέπονταν συχνά, ἔ;
—Τί συχνά!; Ὅχτὼ χρόνια εἶχαν νὰ ἰδωθῶν. Ὅχτὼ ὁλόκληρα χρόνια, ὅσο ἦταν παντρεμένη αὐτή.
—Δὲν γίνεται! φώναξε δύσπιστος ὁ Λουκάς.
—Ἐ, τώρα, ἄκου, ποῦ σοῦ λέω ἐγὼ. Ὅχτὼ χρόνια μαρτύρησε τὸ παλληκάρι. Ἀπὸ αὐτὸ ἀρρώστησε, ἀπὸ τὸ μαράζι τοῦ. Τὸν ἔδλεπα ποῦλησε μερὰ μὲ τὴν ἡμέρα, καὶ τὴν κατὰριόνουν τὴ μικρή.
—Μὰ ἀφοῦ δὲν ἔφταγε αὐτή;
—Ἐπρεπε νὰ κάνῃ ἐπανάστασιν, νὰ τὸν πάρῃ.
—Μά... πὼς θὰ ζούσαν; Ἦταν, λές, φτωχὸς.
—Ἄν τὴν παντρεῖτο, θὰ δούλευε πῶς πολὺ. Δὲν θὰ περιφρονούσε τὴ μιά θεοὶ καὶ τὴν ἄλλη, θὰ δούλευε. Ἐπειτα, μπροστὰ στὴν ἀγάπην τὴ εἶνε ἡ φτώχεια;
—Ὅστε εἶσαι σίγουρος πὼς ὁχτὼ χρόνια δὲν βλέπονταν; Ἐξανάρτησε ὁ Λουκάς νοιώθοντας μιά ἀνέκφραστη χαρὰ.
—Δὲν βλέπονταν, οὔτε ἀλληλογραφεῖσαν, οὔτε τηλεφωνοῦσαν. Αὐτὸ ἦταν τὸ κακόν. Μονάχα χθές...
—Χθές; τὴ ρώτησε τρεμάμενος ἐκεῖνος. Σκαύτηκε αὐτὴ τὰ μάτια τῆς.
—Τῆς μῆνυσε νάρθη, νὰ τὴν ἀποχαιρετήσῃ. Γιατί, λέει, πὼς θὰ πεθάνῃ στὴν ξενιτειά!... Ἀχ, κλαίω... Ραγίζεται ἡ καρδιά μου μονάχα, ποῦ τὸ λέω!...
—Καὶ τί ἔκαναν χθές; ρώτησε βραχνὰ ὁ Λουκάς.
—Ἀχ, δὲν ἤμουν ἐδὼ χθές, ἀνστέναξε ἡ σπιτονοικοκυρά. Ὅταν γύρισα τὸν ἡῶρα σὲ κακὰ χάλια. Ἐτρεμε ὁλόκληρος, κι' ἦταν σὰν ἐτοιμοθάνατος... Δὲν θὰ τὰ βγάλῃ πέρα.
Ὁ Λουκάς ἐνοίωθε μιά παράξενη εὐχαρίστησιν ἀκούοντας αὐτὰ τὰ λόγια. Ὅλα ἦσαν σύμφωνα μὲ ὅσα τοῦ εἶπε ἡ Βάγια. Οἱ ὑποψίες τοῦ πὼς τὸν εἶχε γελᾶσει, πὼς καὶ στὸ ὁχτὼ αὐτὸ νύκτιον τοῦ γάμου τοῦς εἶχε σχέσιν, μὲ τὸ ἔμμο φαίνονταν τώρα ἀβάσιμες. Μπορούσε ὁμοῦ νὰ πιστεῖσῃ τὴν γυναίκα αὐτή; Γιατί ὄχι;
—Δὲν μοῦ λές, κυρά μου, ρώτησε σὲ λίγο. Καλὰ, ὁχτὼ χρόνια δὲν συναντήθηκαν. Πρῖν ἀπὸ τὸ γάμον τῆς κοπέλλας ὅμως;
Γέλασε πονηρὰ ἡ κυρα - Τριανταφυλλία.
—Ἐ, πρῖν ἀπὸ τὸ γάμον, βλέπονταν βέλαια, πότε - πότε.
—Συχνά;
—Πότε συχνά, πότε ἀραιά.
—Ἦταν ὁμορφῇ;
—Κουκλίτσια. Νὰ τὴν πιῇς στὸ ποτήρι. Ὅτὰ σὰς τὴ δείξω, νὰ καταλάβετε. Εἶνε φωτογραφημένοι μαζί, σὲ κάποια ἐκδρομῇ.
Ἀνοίξε ἓνα συρτάρι, κι' ἔδγαλε μιά φωτογραφία.
—Αὐτὴ μοῦ τὴν χάρισε, εἶπε. Μοῦ τὴ χάρισε ἀπὸ τότε. Καὶ δὲν τοῦ ἔδωσα πίσω ὅταν ἐξάφανε ὅλες τὶς ἄλλες φωτογραφίες τῆς. Τὴν ἔδωκα ἐδὼ πρόχειρα, καὶ θὰ τὴν κρύψω. Βλέπετε, εἶνε παντρεμένη γυναίκα καὶ δὲν κάνει νὰ γίνεται συζητήσι γιὰ τὸ αἰσθημὰ τῆς.
Τὸ χέρι τοῦ Λουκά ἔτρεμε ἀνεπαίσθητα καθὼς πῆρε τὴ φωτογραφία, ἀπὸ κεφάλαι. Δυὸ ὁμορφα κεφάλαι, κοντὰ - κοντὰ, ἀκουμπισμένα. Ἐνα χαμόγελο εὐτυχισμένον, νεανικόν.
—Ὅμορφῇ ἦταν! ψιθύρισε. Πές μου ὅμως... Οἱ σχέσεις τοὺς ἦσαν προχωρημένες;
Σήκωσε τὰ χέρια τῆς ἡ γυναίκα.
—Ποῦ θέλεις νὰ ἔξω, κύριε; Θεὸς εἰμαι;

Κλείνονταν ὥρες μέσα, μαζί. Ποῦ θέλεις νὰ ἔξω τὴ ἔκαναν; Ἐγὼ δὲν εἶμαι ἀπὸ κείνες ποὺ κρυφοκυντᾶν... Μιά φορά ὁ ἔμμος μοῦ ὠρρίζονταν πὼς δὲν εἶχαν ἔνοχες σχέσεις...
Γέλασε πονηρὰ καὶ πρόσθεσε:
—Τώρα, ἐδὼ ποῦ τὰ λέμε, ἡ φωτιά καὶ τὸ μπαρούτι κοντὰ - κοντὰ... Ὅστος ὁ ἀπὸ τὸν καιρὸ ποὺ παντρεύτηκε ἡ κοπέλλα, δὲν πάτησε ἐδὼ. Αὐτὸ τὸ λέω καὶ τ' ὀρκίζομαι. Ἐξω καλὰ πὼς δὲν συναντήθηκαν...
Ὁ Λουκάς κύτταξε τὴ φωτογραφία μὲ μάτια ἀπορημένα. Δὲν θυμόταν ποτέ νὰ εἶχε δῇ στὰ μάτια τῆς Βάγια, αὐτὴ τὴ λάμψιν τῆς εὐτυχίας.
Κύτταξε τώρα καὶ τὸ ἔμμο. Κι' ἄξαφνα ἐνοίωσε κάτι σὰν πνίξιμο. Τὰ μάτια τοῦ νέου τὸν ἀνοστατάσαν. Τὰ μάτια αὐτὰ, ἦσαν ἀπαράλλαχτα σὰν τὰ μάτια τῆς μικρῆς Λένας. Κι' ὅσο κύτταζε ἀνακάλυπτε κι' ἄλλες ὁμοιότητες.
Ἡ κυρα - Τριανταφυλλία ἔδγαλε καὶ μιά ἄλλη φωτογραφία. Σ' αὐτὴ τὸ ἔμμος ἦταν μικρὸ παιδί, μὲ κοντὰ παντελόνια.
Ἐσφίξε ὁ Λουκάς τὶς γροθιές τοῦ. Ναί, ναί, σ' αὐτὴ τὴ φωτογραφία, ἦταν σὰν νὰ εἶχαν κόμην τὸ κεφάλι τῆς Λένας καὶ νὰ τὸ ἔδωσαν στὸ παιδί, στὸ ἔμμο.
Ἐπῆσε τὸ λαιμὸ τοῦ ὁ Ρέκας. Κατάλαβαινε σὰν νὰ πνιγόταν!...
—Τί πάθατε; ρώτησε ἡ γυναίκα παραενημένη. Στενοχωρηθήκατε;
—Ὅχι... δὲν ἔξω, ἔσταίνομαι...
Μὲ τρόπο ὁ Λουκάς, καθὼς τῆς ἐπέστρεψε τὶς φωτογραφίες, κράτησε ἐκείνη ποῦ ἦταν ὁ ἔμμος μικρός.
—Εὐχαριστῶ, κυρα - Τριανταφυλλία, εἶπε. Ὅτὰ φύγω τώρα.
Τὴ χαιρέτησε κι' ἔφυγε δίνοντάς τῆς ἓνα φιλοδώρημα.
«Φύγε ἀπὸ κοντὰ μου!»
Μόλις γύρισε σπῖτι, τὸ μεσημέρι ἡ Λένα τὸν ὑποδέχτηκε, ὅπως πάντα, γελαστή, πηδώντας ἀπάνω τοῦ μὲ χαρούμενες φωνές:
—Καλὸς τὸ μπαμπὰ μου! Τὸ μπαμπὰ κα μου!
Τὴν ἄρπαξε ὁ Λουκάς βίαια καὶ τὴν κύτταξε στὰ μάτια.
Τὸ πῆρε γιὰ παιγνίδι ἡ μικρὴ καὶ ἐκαρδίστηκε στὰ γέλια.
—Μὴ γελᾷς! τῆς φώναξε αὐτὸς βραχνὰ. Μὴ γελᾷς!...
Κι' ὅλο τὴν κύτταξε κι' ὅλο δούλευε τὸ μυαλὸ τοῦ.
Αὐτὰ τὰ ματάκια τὰ βαθυγάλανα, τὰ ὠραία... Αὐτὴ ἡ πτυχὴ τοῦ στόματος. Αὐτὰ τὰ ὀλόχρυσά μαλλιά...
Ἐκλείσε τὰ μάτια τοῦ, σὰ νὰ δλεπε ἓνα ἐφιαλτικὸν ὄνειρον. Ὅταν τ' ἀνοίξε πάλι ἡ Λένα τὸν κύτταξε ὅλο ἐκπληγῇ.
—Τί ἔχεις; μπαμπὰ; Τί βλέπεις; τὸν ρώτησε.
—Φύγε ἀπὸ κοντὰ μου! φώναξε αὐτὸς κι' ἔσπρωξε τὴ μικρὴ τόσο ἀπότομα ποῦ τρῆκισε κι' ἔπεσε κάτω.
Ἐβαλε τὰ κλάμματα ἡ Λένα. Κι' ἔτρεξε ἡ Βάγια ἀπὸ τὴν κούνια.
—Τί τρέχει; Τί ἔπαθε τὸ παιδί; ρώτησε.
Ἡ Λένα κρεμάστηκε στὸ λαιμὸ τῆς μαούλας τῆς κλαίοντας μ' ἀναφυλλήτᾳ.
—Ὁ μπαμπὰς... εἶνε θυμωμένος μαζί μου!... τραύλισε.
—Μαζί σου; ἔκανε μ' ἀπορία ἡ Βάγια. Καὶ κύτταξε τὸν ἄντρα τῆς.
Αὐτὸς ἀπέφυγε τὴ ματιά τῆς, καὶ τράβηξε ἴσια στὴν κάμαρά τοῦ.
Ἡ Βάγια παρηγόρησε ὅσο μπορούσε τὴν κορούλα τῆς. Μέσα τῆς, κάτι κλονίστηκε. Ἦταν σίγουρος πὼς ὁ Λουκάς εἶχε γυρίσει θυμωμένος ἀκόμα ἀπὸ χτές. Δὲν τὴν εἶχε συγχωρήσει, λοιπόν;
Στὸ τραπέζι, ὁ Λουκάς, οὔτε γύριζε νὰ κύτταξῃ τὴν κορούλα τοῦ. Οὔτε μίλουσε. Τὰ μάτια τῆς μικρῆς βούρκωναν διὰ τοῦ μίλουσε κι' αὐτὸς δὲν τῆς ἔδινε ἀπάντησιν.
Ὅταν πῆγαν νὰ πλαγιάσουν λιγάκι ἡ Βάγια εἶπε στὸν ἄντρα τῆς:
—Λουκά, σὲ παρακαλῶ... Καλὰ, μαζί μου μπορεῖ νὰ εἰσὶν θυμωμένοι. Τὸ παιδί ὅμως τί φταίει; Γιατί νὰ τὸ πικραίνῃς κι' αὐτό;
Δίχως νὰ τὴν κυττάξῃ, ἀποκρίθηκε ἀπότομα:
—Αὐτὴ εἶνε δική μου δουλειά, καὶ νὰ μὴν ἀνακατέμῃσαι.

ἡς γύρισε ὑστερα τὴν πλάτη, κι' ἔκανε πὼς κοιμάται.
Ἀπὸ κείνη τὴν ἡμέρα ἄρχισε ἓνα φρικτὸ μαρτύριο γιὰ τὴ δύστηνη γυναίκα.
Ἐβλεπε τὸν ἄντρα τῆς νὰ φέρεται τόσο ἀλλόκοτα, τόσο σκληρὰ στὸ παιδί, ποῦ δὲν ἔξερε τί νὰ ὑποθέσῃ. Τὴ μιά στιγμὴ τὸσπρωχνε ἀπὸ κοντὰ τοῦ. Τὴν ἄλλη τὸ παίρνει στὰ χέρια τοῦ, τὸ κύτταζε ὥρες, τὸσφιγγε στὴν ἀγκαλιά τοῦ καὶ τὰ μάτια τοῦ βούρκωναν. Μέρα μὲ τὴν ἡμέρα ἡ Βάγια ἐλπίζε πὼς θὰ τοῦ περνούσε κι' αὐτό. Δὲν μπορούσε νὰ μαντέψῃ τί σκεφτόταν ὁ Λουκάς, γιὰτι φερόταν ἐτσι. Ἐλπίζε πάντως πὼς θὰ τοῦ περνούσε ὁ καημός. Αὐτὴ φερόταν ὅσο μπορούσε πῶς στοργικά, πῶς τρυφερά, καὶ προσπαθοῦσε νὰ μὴ δειχῇ ὑπερβολικὴ ἀδυναμία στὸ παιδί, γιὰ νὰ μὴ τὸν ἐρεθίσῃ.
Ὅταν ἦλθε ἡ μέρα νὰ ἐγγραφῇ ἡ μικρὴ στὸ σχολεῖο, περίμενε ἡ Βάγια πὼς θὰ τὴν ἔπαιρνε ὅπως καὶ πέρσει ἀπὸ τὸ χεράκι νὰ τὴν πᾶν ὁ μπαμπὰς τῆς.
—Ὅχι! φώναξε αὐτὸς κοφτά. Εἶνε δική σου δουλειά αὐτή!
Ἐποτακτικὰ πῆρε αὐτὴ τὴν κορούλα τῆς ἀπὸ τὸ χέρι καὶ τὴν πῆγε σχολεῖο.
Ἡ μικρούλα εἶχε χάσει τὴν χαρὰ τῆς. Ἐξῆπτη, καὶ εὐαίσθητη ὑπερβολικὰ γιὰ τὴν ἡλικία τῆς, ἔσπρωγε τὸ κεφαλάκι τῆς νὰ νὰ βρῇ σὲ τί εἶχε φταίξει.
Μιά μερὰ καθόνταν στὸ τραπέζι. Ἡ Βάγια σερβίρισε πρῶτα τὴ Λένα, ὅπως τὸ συνήθιζε. Τῆς ἔδινε πάντα τὴν πῶς ἐκλεκτὴ μερίδα. Ὁ Λουκάς ὄχι μόνον δὲν εἶχε ἀντίρρηση σ' αὐτό, ἀλλὰ καὶ ἐπέμενε νὰ δίνουν στὸ κοριτσάκι τοὺς ὅτι πῶς ἐκλεκτό. Ἐκείνη τὴν ἡμέρα, μόλις ἔδγαλε στὸ πιάτο τῆς τὴν μερίδα τῆς μικρῆς ὁ Λουκάς χτύπησε τὸ χέρι τοῦ στὸ τραπέζι τόσο, ποῦ τὰ σερβίτσια χοροπήδησαν.
—Τί ἔπαθες; ἐξάφανε ἡ γυναίκα τοῦ.
—Φτάνει πιά! φώναξε αὐτὸς. Αὐτὴ τὴν κατάστασιν δὲν τὴν ἀνέχομαι πιά! Ἡ Λένα θὰ σεβδίζεται σύμφωνα μὲ τὴν ἡλικία τῆς, τελευταία.
Μόνα καὶ κόρη κυττάχτηκεν κερωμένες.
—Λουκά... Μὰ τὸ Θεό... νομίζω πὼς τρελλάθηκες! προσπαθῆσε νὰ τὸ ρίξῃ στὸ ἀστεῖο ἡ δυστυχισμένη μάνα.
Αὐτὸς χτύπησε πάλι τὸ χέρι τοῦ.
—Δὲν ἀστειεύομαι. Ὅτὰ γίνῃ ὅπως τὸ λέω! φώναξε.
Τρέμοντας ἡ Βάγια, σῶπασε. Οὔτε τὸ κοριτσάκι τῆς, οὔτε αὐτὴ μπόρεσαν νὰ φάνε.
—Τί ἔχεις μὲ τὸ παιδί; τὸν ρώτησε δὲν τὰν βρέθηκαν πάλι μόνον. Πές μου, γιὰ ὅ-

νομα τοῦ Θεοῦ, τί ἔχεις μὲ τὸ παιδί; Φαίνεται πῶς θυμωμένος μ' αὐτὴν παρὰ μ' ἐμένα.
—Ἀφῆσέ με! Δὲν ἔχω νὰ σοῦ δώσω λόγο! τῆς ἀπάντησε.
Πέρασαν ἔτσι πολλὰς ἡμέρας μαρτυρικὰς καὶ γιὰ τὴ Βάγια καὶ γιὰ τὴν κορούλα τῆς. Ἐνα ἀπόγευμα, τὸ παιδάκι ἔπαιξε τὴν πῶς στὸν κῆπο. Μὲ τὴν ἐξουσιοδότησιν τῆς ἡλικίας τοῦ, εἶχε ξεχάσει τὸν μενάλον τοῦ καημὸ καὶ χοροπήδουσε. Ἐκείνη τὴ στιγμὴ νὰ τέβαινε ὁ Λουκάς ἀπὸ τὴ σκάλα. Τὸ τόπι πῆγε καὶ τὸν χτύπησε στὸ πρόσωπον. Ἡ μικρὴ, ὅπως τὸν παλὸν καιρὸ ποῦ εἶχε ἔαρως μὲ τὸ μπαμπὰ τῆς, ἔτρεξε στὴ σκάλα, τὸν ἀγκάλιασε, ἀπὸ τὰ γόνατα, καὶ τοῦ φώναξε:
—Χτύπησες, μπαμπουλή;
Ἐκανε ὁ Λουκάς μιά ἀπότομη κίνησιν κι' ἐλευθερώθηκε ἀπὸ τὰ χέρια τῆς. Ἐπειτα, μὲ μάτια ἀγρία ἀπ' τὸ θυμὸ τοῦ ἔσπρωξε ἀπότομα τὴν μικρὴ. Τὸ κοριτσάκι καταρτίσθη στὴ σκάλα κι' ἔφτασε στὸ τελευταῖον σκαλοπατί. Αἷμα ἀνάδλωσε ἀπὸ τὸ μείωπό τοῦ.
Ἡ Βάγια, ἀπὸ μέσα, τὰ εἶδε ὅλα! Μὲ νὰ πνιγμένο μουγκρητὸ ἔτρεξε κοντὰ στὸ παιδί, ποῦ ἐξάφανε ἀπὸ τὸν πόνον.
—Θέλεις νὰ τὸ σκοτώσῃς; φώναξε ὁ δύστηνος μάνα.
Ὁ Λουκάς στεκόταν χλωμός, σὰν κέρινος, καὶ κύτταζε τὸ αἷμα τοῦ παιδιοῦ πρὸς τρεχε. Τ' ἄρπαξε ἡ Βάγια στὴν ἀγκαλιά τῆς, καὶ σκούζοντας σὰν τελλὴ βγῆκε στὸ δρόμο. Διπλὰ σχεδὸν βρισκόταν ἓνα φαρμακεῖο. Ἐδεσαν τὸ τραῦμα τῆς Λένας, τὴν ἡσυχάσαν. Δὲν ἦταν τίποτε τὸ σοβαρό.
—Θὰ μείνῃ σημάδι; ρώτησε ἡ μάνα τῆς μὲ ἀγωνία.
—Ἐ, ἴσως ἓνα ἀνεπαίσθητο, τῆς εἶπε ὁ φαρμακοποιός. Ἀλλ' εἶνε σχεδὸν κάτω ἀπ' τὰ μαλλιά.
Ὅταν γύρισαν σπῖτι, ὁ Λουκάς στεκόταν ἀκόμα κάτω στὴ σκάλα, λές κι' εἶχε μαρμαρώσει. Ἡ Βάγια, θεώρησε καλὸ νὰ τὸν καθησυχάσῃ. Δὲν φαντάζονταν πὼς ἐπίτρεδες ἔσπρωξε τὴν κορούλα τοῦ. Πίστρεψε πὼς ἦταν ἓνα τυχαῖον δυστύχημα. Ἐξ αἰτίας τῶν νεύρων τοῦ Λουκά. Γι' αὐτὸ τοῦ εἶπε μ' ἓνα ἀγνὸν χαμόγελο:
—Εὐτυχῶς! Δὲν εἶνε τίποτε τὸ σοβαρό. Ἡ μικρὴ, μὲ τὸν ἐπίδεσμον στὸ κεφάλι, κύτταξε τὸν πατέρα τῆς. Τὰ γαλάνα ματάκια τῆς τὸν ρωτοῦσαν ἐτοιμα γιὰ συμπιλίωσιν. Κι' ἐνὸς ἡπρίου ἡ καρδιά τῆς συγκινιόταν μὲ τὸ ἱκετευτικὸ ὄψος τῆς παιδοῦλας.
Γιὰ μιά στιγμὴ ὁ Λουκάς ἄπλωσε τὰ

ΓΕΛΟΙΟΓΡΑΦΙΚΑ ΑΓΑΛΜΑΤΑΚΙΑ

Ὁ Ἱταλὸς δημοσιογράφος Μπαρόνιο Μορίνι περνᾷ χρόνια τώρα, τὶς ἐλευθερες ὥρες τοῦ φτιαχόντας μὲ πηλὸν γελοιογραφικὰ ἀγαλμάκια τῶν διαφόρων προσώπων. Ἀνοτέρω, ἀριστέρας: Ὁ ντὲ Γκάσπαρι, ὁ Τρούμαν καὶ ὁ Στάλιν, καὶ δεξιά: Δυὸ ἀπὸ τὰ παλαιότερα ἔργα τοῦ ποῦ τὰ εἶχε φτιάξῃ τὸ 1943, ἀλλὰ τὰ κρατοῦσε κρυμμένα μέχρι τοῦσος τοῦ πολέμου. Παριστάνουν τὸ Χίτλερ καὶ τὸ Μουσσολίνι σὲ μιά ἀπὸ τὶς συναντήσεις τοῦς. Ὁ Χίτλερ φορεῖ στολὴ στρατάρχου καὶ ὁ Μουσσολίνι στέκεται προσεγγιστὰ τοῦ μὲ στολὴ δεκανέως τοῦ Ἱταλικοῦ στρατοῦ.

χέρια του. Φάνηκε σ'α νάθελε νά σφίξη στήν
ἀγκυλιά του τή μικρή. Τήν ἄλλη στιγμή,
ὅμως ἄφησε τὰ χέρια του νά πέσουν βα-
ρειά. Ἡ κίνησι αὐτή ἦταν σάν μαχαιριά
γιά τήν καρδιά τῆς μάνας.

«Έβαλε τὸ παιδί στὸ κρεββάκι του, κι'
ἄρχισε νά «λαίη σιγανά, μὲ βαθὺ πόνο.
Δὲν τῆς πῆγανε ὁ νοῦς στὴν ἀλήθεια.
«Τρελλάθηκε!... συλλογιζόταν. Ὁ πόνος
τὸν ἔκανε νά τρελλαθῇ!...»

Τὸ βράδυ, ὥρηνσε τὸν ἄντρα τῆς:
—Λουκά, πές μου... Πῶς σοῦ βάσταξε
ἡ καρδιά; Πῆγες νά σκοτώσης τὸ παιδί!
Κι' εἰπεται, δὲν τὸ πῆρες στὴν ἀγκυλιά
σου, δὲν τὸ χάιδες, δὲν τὸ παρηγόρησες.
Ποῦ θὰ πάη αὐτὴ ἡ κατάστασις; Τί σοῦ
φαίνεται τὸ παιδί;

Γιὰ κάμποση ὥρα δὲν ἀποκρίθηκε αὐ-
τός. «Εἰπεται στάθηκε μπροστά τῆς, βαρύν-
τεταγμένος. Ἡ φωνή του ἀκούστηκε πα-
γερή:

—Τώρα πρέπει νά μιλήσουμε ἑστέρα!

«Εἶνε ξένο τὸ παιδί!»

Τὸν κύτταξε μὲ τὰ μεγάλα τῆς μάτια
γεμάτα ἀπορία. Δίστασε ἀκόμα αὐτός.
«Εἰπεται πρόφερε τὰ φοβερά λόγια:

—«Εἴπα, πάνω ἀπὸ ἑπτὰ χρόνια μὲ κο-
ρόϊδους! Ἐγκλημάτῃς! Μ' ἔκανες νά
δῶσω ὅλη μου τὴν ἀγάπη, ὅλη μου τὴ ζωή,
σ' ἕνα παιδί ξένο!

—Λουκά!...
Σάν κραυγὴ λαθωμένου ζώου ἀκούστηκε
ἡ φωνή τῆς

—«Ἄφες τοὺς θεατρινισμούς, τὴν ἔκο-
ψε αὐτός. Τὸ ἔρεσε πολὺ καλὰ πῶς ἡ μι-
κρή εἶνε παιδί τοῦ φίλου σου, αὐτοῦ τοῦ
γελοίου. τοῦ Θεῖμου, μὲ τὸν ὅποιο εἶχες
σχέσεις, πρὶν μὲ γνωρίσεις, φυσικά.

Μὲ χεῖλη ἀσπρά σάν παῖν, τοῦ ψιθύρισε:
—Τὸ πιστεύεις αὐτὸ πού λές;

«Έβαλε ἀπὸ τὴν τσέπη του τὴ φωτο-
γραφία τοῦ Θεῖμου, ὅταν ἦταν ἀκόμα παιδί.
—Τὸν γνωρίζεις αὐτόν;

—Ναί! ψιθύρισε ἀνὰ ἡ γυναῖκα. Εἶνε
ὁ Θεός μου μικρός.

—Κύττα! κύττα! τῆς φώναξε καὶ τὰ
χέρια του ἔτρεμαν. Ἀπαράλατος ἡ μι-
κρή. Ἡ Λένα φτυστή!... Δὲν τὸ πρόξεξες
αὐτό;

—Εἶνε ξανθεῖα καὶ γαλανή ἡ κόρη μας,
μά... τί σημασία ἔχει;

—Μόνον ξανθεῖα καὶ γαλανή; Ἐχουν
τὰ ἴδια χαρακτηριστικά... Καὶ τώρα τί
λές; Κέρωςες!

—Εἶσαι τρελλός!
—Θάπρεπε νά σέ σκοτώσω! οὐρλιαξε
αὐτὴς μὲ χεῖλη σφιχτά. Θάπρεπε νά σὰς
σκοτώσω καὶ τὴς δυὸ!... Ἐχασα ὀχτὼ χρό-
νια τῆς ζωῆς μου κοντά σου, τὰ καλύτε-
ρά μου χρόνια!

—Εἶσαι τρελλός!
—Ἰσως... Μιά φορά, πᾶει, τελείωσε,
τὸ παιδί δὲν εἶνε δικό μου. Εὐτυχῶς ποὺ
ἀνοίξαν, ἔστω καὶ τώρα, τὰ μάτια μου!..

—Λουκά ὁ Θεὸς δὲ σέ τιωρῆση γι'
αὐτὰ τὰ φοιχτά λόγια σου!
Γέλασε αὐτὸς σκληρά.

—Πιὸ πολὺ ἀπ' ὅτι μ' ἔχει τιμωρήσει
ὡς τώρα; ἀπάντησε. Δὲν πιστεύω...

—Μὰ τί νά κάνω γιὰ νὰ σοῦ ξεριζώσω
αὐτὴ τὴν τρελλή ὑποψία;

—Τί νά κάνης;
Τὴν κύτταξε ἄγρια.

—Μὰ βγάλες τὰ γαλανὰ μάτια τῆς μι-
κρῆς! Νὰ τῆς ξεριζώσης τὰ ξανθὰ μαλλιά!
Νὰ τὴν κόνης τετράγωνη, βαρεῖα σάν κι'
ἐμένα, κι' ὅχι βεργολυγερὴ σάν τὸν... σάν
τὸν πατέρα τῆς...

Σαρωστικὴς κατὰ ἡ Βάλια.
—Λουκά!... Σκότωσέ με καλύτερα. Τί
θέλεις νά κάνω; Θέλεις νά πάρω τὸ παιδί
καὶ νά φύγω;

Σήκωσε τοὺς ὤμους του ἐκείνος.
—Ὅχι! Δὲν εἶνε ἀνάγκη νά φύγης. Ἄν
καὶ κατὰ βάθος αὐτὸ θὰ ἦταν τὸ σωστό.

—Καὶ πῶς θὰ ζήσουμε; Ἐγὼ ἀτομικὴ
περιουσία δὲν ἔχω. Θέλεις νά γίνω ὑπρέ-
τρια;

—Δὲν θέλω νά φύγης ἐσύ! εἶπε σκληρά.
—Μὰ πῶς εἶνε δυνατόν νά μείνω καὶ
νὰ σέ βλέπω νά βασανίζης τὸ παιδί;

—Αὐτὸ ἔπρεπε νά τὸ συλλογισθῇς πρὶν
μὲ ἀπατήσης.

—Σοῦ ὀρκίζομαι! Θέλεις νά ἐξετάσης
τὸ αἷμα σου, τὸ αἷμα τοῦ παιδιοῦ;

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ἡ συνέχεια.

—Ποιὰ Πελοπόννησο μοῦ λέτε; Δὲν μοῦ
δῶσατε ἐντολὴ νά ἐτοιμασθῶ γιὰ τὴ Βι-
έννη;

ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΕΙΜΑΣΤΕ ΦΙΛΟΙ ΜΕ ΤΗΝ ΤΥΧΗ

Δημοσιογραφικὲς ἀνκμνήσεις τοῦ
συμμετέχοντος μᾶς κ. Κ. ΠΟΛΙΤΗΣ

Ἦταν ἀρχὲς Μαΐου τοῦ 1936 καὶ περ-
νοῦσα ἡμέρες ψυχικῆς ἀγωνίας καὶ οἰκο-
νομικῆς κρίσεως. Ἀγωνίας ἐπειδὴ γιὰ
πρώτη φορά στὴν ἐπαγγελματικὴ μου στα-
διοδρομία βρέθηκα σχεδὸν χωρὶς δουλειά.
Λέγω σχεδὸν ἐπειδὴ ἔδιναν συνεργασία
«μὲ τὸ κομμάτι» στὴν «Ἀκρόπολις» καὶ
αὐτὸ, φυσικά, δὲν μπορούσα νά τὸ θεωρή-
σω ὡς «δουλειά».

Ἔτσι εἶχαν τὰ πράγματα ὅταν εἶδα ἕ-
να φιλμ «ντοκουμανταίρ» ποὺ παρουσίαζε
τὴ Βιέννη. Τὰ θεάτρα τῆς, τὸ «Πράτερ»
τῆς, τὴς ἐκκλησίες, τὰ πάρκα τῆς, τὰ κα-
φενεῖα, τὰ κορίτσια τῆς, τὰ ἐξοχικά τῆς
τοῖα. Τὴ Βιέννη δὲν τὴν ἤξερα ἀπὸ κον-
τά. Δὲν εἶχα μείνει σ' αὐτή. Ἀπλῶς εἶχα
περάσει μὲ τὸ τραῖνο, ταξιδεύοντας πρὸς
τὰ βορειότοια.

Ἀπὸ ὅσα εἶδα στὸ φιλμ μοῦ σφηνώ-
θηκε ἡ ἰδέα νά πάω στὴ Βιέννη. Γιὰ τὴν
πραγματοποίησι ὅμως τοῦ ταξιδίου δὲν
διέθετα τίποτε ἄλλο πέραν τῆς... ἐπιθυμί-
ας. Τὸ πορτοφόλι μου διαφωνοῦσε ριζικά
μὲ τὴν ἀποψὶ μου.

Τὴν ἐπομένῃ, κατὰ τὸ μεσημέρι, καθό-
μουν στὸ γραφεῖο μου μελετώντας τοὺς
τρόπους κατὰ τοὺς ὁποίους θὰ πῆγαινα
στὴ Βιέννη. Δὲν εὕρισκα λύσι. Κάποια
στιγμὴ χτύπησε τὸ τηλέφωνο, ἀλλὰ δὲν
διάσπηκα νὰ πάρω τὸ ἀκουστικό. Φοβή-
θηκα πῶς θὰ ἦταν ἕνας ἐνοχλητικὸς φίλος
μου, ποὺ ἐκείνης τῆς μέρας μὲ πολιορκού-
σε γιὰ ἕνα ρουσφετάκι — ἕνα διορισμὸ
στὴν Δημαρχία — ποὺ καὶ νὰ ἤθελα δὲν
εἶχα τὰ «μέσα» νά τὸ κάνω.

Σκέφθηκα λοιπὸν γιὰ μιὰ στιγμή νὰ
μὴν πάρω τὸ ἀκουστικό, ἀλλὰ τὸ πῆρα.
Στὴν ἄλλη ἀκρὴ τοῦ σύρματος ἦταν ὁ μα-
καρίτης Γ. Βουτσινᾶς, διευθυντὴς τότε τῆς
«Ἀκροπόλεως».

—Κάτι θέλω νά σέ ρωτήσω, μοῦ εἶπε.
—Ὅ,τι θέλετε. Σὰς ἀκούω...

—Δὲν μοῦ λές. Θὰ εἶχες τὴν διάθεσι καὶ
τὸν καιρὸ νά πᾶς μιὰ ἀποστολὴ στὴ Βι-
έννη;

Ζαλίστηκα ἀλλὰ συνῆλθα ἀκαριαίως.
Κράτησα ὅσο ἦταν δυνατόν τὴν ψυχραι-
μία καὶ τὴν... ἀξιοπρέπειά μου.

—Δώστε μου, τοῦ ἀπάντησα μὲ προσ-
ποιητὸ σοβαρὸ ὄψος, καιρὸ ὡς τὸ βράδυ
νὰ σὰς ἀπαντήσω. Ἐγὼ κατὰ ἄλλες δου-
λειές καὶ πρέπει νὰ δῶ πῶς θὰ τὴς τα-
κτοποιήσω. Τὸ βράδυ θὰ περάσω ἀπὸ τὸ
σπίτι σας νὰ σὰς πῶ.

—Σὲ περιμένω, ἔκανε μὲ κάποια δυσ-
φορία ὁ Βουτσινᾶς.

Κι' ἔκλεισε τὸ τηλέφωνο.

Τί ἦταν νά κάνω τὸν πολυάσχολο; Ἄν
ὁ Βουτσινᾶς ἀναθεώρουσε τὴν ἀπόφασί
του καὶ ἀνέθετε σέ κανέναν ἄλλον τὴν ἀ-
ποστολή; Ὡς τὸ βράδυ μὲ βασάνιζαν
μαύρες σκέψεις. Ἡ τυχὴ μὲ εἶχε πλησιά-
σει κι' ἐγὼ τῆς ἔκανα νᾶζια. Ποτὲ ἄλλοτε
δὲν εἶχα αἰσθανθῇ τὸν αὐτὸ μου τόσον
ἐκνευρισμένο, ὅσο ἐκεῖνο τὸ ἀπόγευμα.

Κατὰ τὴς ὁ πῆγα στὸ σπίτι του, ἐκεῖ
ὅπου εἶνε σήμερὰ τὰ γραφεῖα τῆς ἀμερικαν-
ικῆς πρεσβείας. Ἦταν ἀδιάθετος καὶ δὲν
κυκλοφοροῦσε ἐξω ἐκείνης τῆς μέρας.

Μὲ ὑποδέχθηκε μὲ κάποια ψυχρότητα
στὴν ἀρχή. Καὶ τὴ στιγμή ποὺ ἐτοιμαζό-
μουν νὰ τοῦ ἐξηγήσω ὅτι τακτοποιήσα τὴς
δουλειές μου καὶ ἤμουν ἐτοιμος γιὰ τὴν ἀ-
ποστολή, μοῦ εἶπε:

—Δὲν μοῦ λές; Ἐχεις καιρὸ καὶ διά-
θεσι γιὰ μιὰ ἀποστολή;

—Βέβαια καὶ ἔχω, ἀπάντησα.
—Ὡραία. Λοιπὸν θὰ πᾶς μιὰ ἀποστο-
λὴ στὴν... Πελοπόννησο!! Θὰ ἐπισκεφθῇς
ὅλα τὰ μεγάλα ἀστικά κέντρα, θὰ συγ-
κεντρώσης στοιχεῖα καὶ θὰ γράψης μιὰ
σειρὰ ἀναποκρίσεων. Σὺμφωνοί;

Δάγκωσα τὴ γλώσσα μου γιὰ νὰ μὴ...
λιποθυμῶ. «Κάποιος ἄλλος θὰ μοῦ πῆ-
ρε τὴ Βιέννη», σκέφθηκα. Ἐκανα ἀγῶνα
γιὰ νὰ συγκρατήσω τὴν ψυχραιμία μου.
Σκέφθηκα ἐκείνη τὴ στιγμή τὴ γνωστὴ ἀ-
φηρημάδα τοῦ Βουτσινᾶ καὶ ἔλπισα ὅτι
αὐτὴ ἦταν ἡ αἰτία τῆς νέας προτάσεώς
του.

—Ναί, τοῦ εἶπα, ἀλλὰ τὸ μεσημέρι μὲ
ρωτήσατε στὸ τηλέφωνο ἂν θέλω νά πάω
στὴ Βιέννη.

—Στὴ Βιέννη; ἔκανε... ἐκπληκτος.
Ἔξυσε λίγο τὸ κεφάλι του, σοῦφρωσε
τὰ φρύδια του καί... θυμήθηκε:

—Σάν νὰ ἔχης δικήν... Ναί... Σοῦ εἶ-
πα γιὰ τὴ Βιέννη αἱ; Βέβαια. Ἐχεις δι-
κήν. Ναί... Αὐτὴ ἡ ἱστορία Στάρεμπεργκ
—Σοῦσινγκ ἔχει ἐνδιαφέρον. Χμ... Νὰ
τὸ... μελετήσουμε.

—Μὰ δὲν ὑπάρχει καιρὸς γιὰ μελέτη.
Χαλάει ὁ κόσμος!

—Ναί, βέβαια... Χαλάει ὁ κόσμος.
Ξανάδωσε τὸ κεφάλι του καὶ μὲ ρώτησε:

—Μπορεῖς νὰ φύγης αὐριο;
—Φυσικά καὶ μπορῶ.

—Ὡραία! Θὰ φύγης αὐριο βράδυ μὲ
τὸ Σεμπλόν. Φρόντισε τὸ πρῶτὸ νὰ ἐτοιμα-
σῇς τὸ διαβατήριό σου καὶ πέραν τὸ με-
σημέρι νὰ σοῦ δῶσω τὰ χρήματα.

Ἐφυγα γεμάτος χαρὰ. Ἀδίκαια εἶχα χά-
σει τὴν ἐμπιστοσύνη μου πρὸς τὴν τυχὴ.
Βγήκα στὸς δρόμους ἀπὸ τὰ ζημερώμα-
τα. Ἐτρεξά, ἔδωκα τὸ διαβατήριό, πῆ-
ρα τὴς θεωρήσεις, πῆρα τὴν ἔγκρισιν συν-
αλλαγματος ἀπὸ τὴν Τράπεζα, ἐτοιμάσθη-
κα. Λίγο μετὰ τὸ μεσημέρι ἤμουν στὸ σπι-
τι τοῦ Βουτσινᾶ.

Ἔτοιμος λοιπὸν γιὰ τὴν... Πελοπόν-
νησο; μὲ ρώτησε ἀπαθείστα.

—Ἐτοιμος κινδύνων... λιποθυμίας μου.
—Ποιὰ Πελοπόννησο μοῦ λέτε; Δὲν
μοῦ δῶσατε, ἐντολὴ νά ἐτοιμασθῶ γιὰ τὴ
Βιέννη;

—Αὐ, ἔχεις δικήν. Κύττα ἀφηρημά-
δα! Ἐλα κατὰ τὴς 4 νὰ σοῦ δῶσω τὰ
χρήματα. Δὲν ἔχω πρόχειρα.

—Δώστε μου μιὰ ἐντολὴ νά τὰ πάρω
ἀπὸ τὸ Πρακτορεῖο. Δὲν μοῦ μένει καιρὸς.

Καιρὸς ὑπῆρχε. Γιατὶ ἀπλούστατα δὲν
ἐπρόκειτο νὰ φύγω τὸ ἴδιο βράδυ, ἀλλὰ
τὴν ἐπομένῃ. Δὲν βόρκα θεοὶ στὸ βανγκόν-
λί. Αὐτὴ τὴν ἀναβολὴ δὲν τὴν ἀπεκάλεσα
στὸν Βουτσινᾶ. Ὁμοῦλῶς τὴν ἀμαρτία
μου. Πῆρα τὸ σημείωμα πρὸς τὸ Πρακτο-
ρεῖο, ἔτρεξα, εἰσέπραξα τὸ ποσόν, ἐτοιμά-
στηκα κι' ἔφυγα μὲ τὴν ἡσυχία μου τὴν
ἐπομένῃ. Ἡ τυχὴ δὲν μὲ πρόδωσε. Μάλι-
στα μὲ παρακολούθησε πιστὰ ὡς τὴ Βιέν-
νη. Γιατὶ μετὰ μιὰ βδομάδα πῆρα ἕνα ἀ-
προσδόκητο τηλεγράφημα: «Μόλις συμ-
πληρώσατε ἀποστολὴν σας Βιέννην, ἀνα-
χωρήσατε Βερολίνον ἀσχυλῶντῃ προετοι-
μασίᾳ Ὀλυμπιακῶν ἀγώνων σὸτπ. Ἐμ-
βάζομεν τηλεγραφικῶς».

Αὐτὴ πιά ἦταν ὑπερβολικὴ εὐμένεια τῆς
τυχῆς!...

ΚΩΣΤΑΣ Ζ. ΠΟΛΙΤΗΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ ΤΗΣ ΑΘΗΝΑΙ

Με τὸ φακὸ τοῦ ματιοῦ

Ἡ «ΑΘΗΝΑΙ·ΚΗ», ἡ νέα ἀ-
πογευματινὴ ἐφημερίδα ποὺ θὰ
κυκλοφορήσῃ τὴν Δευτέρα 28ην
Μαΐου, ἀνῆκει, ὡς θὰ ἐπρόσεξαν
οἱ ἀναγνώσται μας, στὴν οἰκογένεια
τοῦ «Θησαυροῦ». Τὸ ἐπιτελεῖον
τῶν ἐκλεκτῶν συνεργατῶν καὶ τὸ
συμμετεχόντων τῶν εὐθυμογράφων καὶ
γελοιογράφων τοῦ περιοδικοῦ μας
θὰ προσφέρουν εἰς τὴν ἐφημερίδα τὸν
ἐν τῇ νῆα ἐφημερίδα, ποὺ θὰ ἐκδο-
θῇ ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν τοῦ κ. Γ. Γ.
Παραγεωργίου.

Τὸ ἀγαπητὸ κοινὸν τοῦ «Θησαυ-
ροῦ», ποὺ εἰμένα βέβαιον ὅτι θὰ
περιβάλλῃ καὶ τὴν «Αθηναϊκή» μὲ
τὴν ἀγάπην καὶ τὴν ἐμπιστοσύνην
του, θὰ ἔχῃ τὴν εὐκαιρίαν νὰ κρίνῃ
τὴ νέα προσπάθειά μας, τῆς ὁποί-
ας ὁ μόνος καὶ ἀποκλειστικὸς ἀν-
τικειμενικὸς σκοπὸς εἶνε ἡ ἐξυπη-
ρέτησις τοῦ ἐθνικοῦ καὶ κοινωνικοῦ
συμφέροντος καὶ ὁ διαρκὴς ἀγὼν
γιὰ τὴν βελτίωσιν τῶν συνθηκῶν
τῆς ζωῆς τοῦ λαοῦ μας. Θεωροῦ-
με περικτὸ αὐτῇ τῇ στιγμῇ νὰ δώ-
σωμε περισσότερες ἐξηγήσεις, ὅ-
ταν σὲ λίγες μέρες θὰ μιλήσωμε τὰ
ἔργα...

ΚΑΝΕΙΣ δὲν πρέπει νὰ παραμε-
λήσῃ τὸν ἀντιψυχικὸ ἐμβολια-
σμὸ. Τὰ ἱατρικὰ τῶν ὑγειονομικῶν
κέντρων καὶ τοῦ Πατριωτικοῦ Ἰδρύ-
ματος ἔχουν ἐφοδιασθῇ ἤδη μὲ τὴς
ἀπαιτούμενες ποσότητες ἐμβολίων,
ἔτσι ποὺ δὲν θὰ προκύψῃ καμμί-
α δυσχέρεια στὴν ἐξυπηρέτησιν τοῦ
κοινοῦ.

Οἱ κίνδυνοι παρουσιάζονται κάθε
καλοκαίρι, ἐφέτως ὅμως εἶνε σοβα-
ρώτεροι λόγῳ τῆς ἐλλείψεως τοῦ νε-
ροῦ. Γι' αὐτὸ κάνουμε σ' ὅλους τὴ
θερμὴ σύστασι νὰ μὴν παραμελή-
σωμε τὸν ἐμβολιασμὸν...

Η ΔΙΑΤΙΜΗΣΙΣ τῶν σιγαρέτ-
των ἥρθε δοκιμαστικὰ γιὰ
ἕνα τρίμηνο, μὲ τὴν ἐλπίδα ὅτι οἱ
καπνοβιομηχανοὶ θὰ ἐλαττώσωμε
τὴς τιμὰς γιὰ λόγους συναγωνι-
σμοῦ. Ἡ ἐντύπωσις μας εἶνε ὅτι
στὸ τρίμηνο δοκιμαστικὸ διάστη-
μα, οἱ τιμὰς τῶν σιγαρέττων οὐτε
θὰ πέσουν οὐτε θὰ ὑψωθῶν. Θὰ
μείνουν στὰ σημερινὰ ἐπίπεδα, ὅ-
σο νὰ... καθυστερήσῃ τὸ Κράτος
νὰ ὁρίστικῶς τὴν ἀρίστην
τῶν διατιμήσεων. Καὶ τότε βλέπου-
με ποῦ θὰ... πηδήξουν οἱ τιμὰς καὶ
τὴ ποσοστὸ τοῦ ἡμερομισθίου του
θὰ χρειάζεται ἕνας ἐργάτης γιὰ ἕ-
να πακέττο...

Ε ΠΙ ΤΕΛΟΥΣ... Ὑστερα ἀ-
πὸ τὰ ἀδιάκοπα παραπονα
τῶν ἐνδιαφερομένων καὶ τὴς ἐπιμο-
νης διαμαρτυρίας τοῦ τύπου, τακτο-
ποιεῖται κατὰ ἕνα τρόπο τὸ ζήτη-
μα τῶν εἰδῶν ποὺ εἰσάγονται ἀπὸ
τὸ ἐξωτερικὸ ὑπὸ τύπον δώρου.
Οἱ διευκολύνσεις ποὺ ἀπεφασίσθη
νὰ παρέχονται εἶνε ἀρκετές, ἰδίως
γιὰ τὰ φάρμακα καὶ τὰ εἶδη δια-
τροφῆς, ἐνδύσεως καὶ ὑποδήσεως.

Ἡ ἀπόφασίς θὰ μπορούσε νὰ εἶ-
νε γενναιότερη γιὰ ὠρισμένα εἶδη
οἰκιακῆς χρήσεως, τὰ ὁποῖα οὐσια-
στικὰ μένουν ἐξω ἀπὸ τὰ πλαίσια
τῶν διευκολύνσεων. Ἀλλὰ ἔγινε μιὰ
καλὴ ἀρχὴ καὶ πρέπει νὰ τὴν χαί-
ρηθῶμε, μὲ τὴν ἐλπίδα ὅτι δὲν
ἔξ ἀρχῆς νὰ ὀλοκληρωθῇ...

Ο ΤΙ ΔΙΠΛΑ στὸ νέο Δικαστι-
κὸ Μέγαρο, ἡ μάλλον ὡς προ-
έκτασις του, πρέπει νὰ κτισθῇ καὶ
ἡ Γενικὴ Ἀσφάλεια, εἶνε ἀναμφι-
σβήτητο. Γιὰ πολλοὺς λόγους. Κυ-
ρίως ὅμως γιὰ νὰ σταματήσῃ ἡ
διαπομπὴ τῶν υποδίκων, ἡ ὁ-
ποία ὑπὸ τὴς σημερινῆς συνθήκης
μεταφοράς τους ἀπὸ τὰ κρατητήρια
στὸ δικαστήριον κι' ἀπὸ τὸ δικα-
στήριον στὰ κρατητήρια, εἶνε μοι-
ραία. Ἀλλὰ καὶ γιὰ πολλοὺς ἄλ-
λους λόγους κρίνεται ἀπαραίτητη
ἡ ἐγκατάστασις τῆς Γενικῆς Ἀσφα-
λείας παραπλευρῶς τοῦ Δικαστικοῦ
Μεγαροῦ, ὡς ἀλλοτε συμβαίνει
σ' ὅλες τὴς πρωτεύουσες τῆς Εὐ-
ρώπης. Ἀς ἐξετάσῃ μὲ ἐνδιαφέ-
ρον ἡ σχετικὴ πρότασις...

ΤΑ ὉΡΓΑΝΑ ΤΗΣ ΑΣΤΥΝΟ-
ΜΙΑΣ κάνουν ὅτι μποροῦν
γιὰ τὴν ἐξουδετέρωσιν τῶν κινδύνων
ποὺ προέρχονται ἀπὸ τὰ λυσσασμέ-
να σκυλιά. Αὐτὸ ὅμως δὲν ἀρκεῖ.
Μπαίνουμε ἤδη ὀλοταχῶς στὴν πε-
ρίοδο τοῦ καύσωνος καὶ πρέπει
νὰ συντονισθῶν οἱ ἐνέργειες ὅλων
τῶν ἀρμοδίων γιὰ τὴν ἀντιμετώ-
πισιν τοῦ κακοῦ. Πάντως, καὶ ἀνε-
ξάρτητα ἀπὸ τὰ ἄλλα μέτρα, χρή-
σιμο εἶνε νὰ μὴ πάλι σὲ κίνησι
ὁ παλαίμαχος μπόγιας, γιὰ νὰ στα-
ματήσωμε οἱ φῶλες καὶ οἱ πυροβολι-
σμοί, στοὺς ὁποίους ἀναγκάζονται
συνήθως νὰ καταφεύγουν τὰ ἀστυ-
νομικὰ ὄργανα γιὰ νὰ ἐξοντώσωμε
τὰ λυσσασμένα — καὶ μὴ — τε-
τράποδα...

Υ ΠΕΝΘΥΜΙΖΟΥΜΕ παλαιὰν ἀ-
στυνομικὴν διάταξιν ποὺ ὑπα-
χρῶνε τοὺς ἰδιοκτῆτας ζαχαροπλα-
στείων νὰ χρησιμεύωσι εἰδικὲς λα-
βίδες καὶ μικρὲς σέσουλες, προκει-
μένου νὰ ἐξυπηρετήσωμε τὴν πελα-
τείαν των. Ἡ διάταξις αὐτὴ ἔχει
λησμονηθῇ δυστυχῶς! Καὶ οἱ ὑ-
παλλήλοι τῶν ζαχαροπλαστείων,
καὶ αὐτῶν τῶν κεντρικῶν μάλιστα,
χρησιμοποιοῦν τὰ χέρια τους, εἴ-
τε γλυκίσματα εἴτε βουτήματα ἀ-
γοράζει ἕνας πελάτης. Εἶνε δυνατόν
νὰ διατηρῶνται καθαρά κατὰ τὸ
θέρος τὰ χέρια τῶν ὑπαλλήλων;
Ὅχι βέβαια. Ἀς ἐφαρμοσθῇ λοι-
πὸν ἡ ἀστυνομικὴ διάταξις καὶ μάλι-
στα αὐστηρότατα.

Δ Υ ΟΥΣΙΩΔΗ καὶ ἀπαραίτη-
τα φάρμακα, ἡ πενικιλίνη καὶ
ἡ στρεπτομυκίνη, ἔχουν χάθῃ ἀπὸ
τὴν ἀγορὰ καὶ ἔχουν περιέλθει, φυ-
σικά, στὴ δικαιοδοσίαν τῆς μαύρης,
ὅπως καὶ πολλὰ ἄλλα φάρμακα. Κι'
αὐτὸ γιὰτὶ δὲν ἐγκρίνονται ἀπὸ τὴν
Νομισματικὴν Ἐπιτροπὴν τὰ ἀπαιτού-
μενα ποσὰ συναλλαγμάτων. Ὡστε
νὰ ὑπάρχῃ ἐπάρκεια φαρμάκων. Ἐ-
δῶ γίνεται, δυστυχῶς, ὅλη ἡ οἰκο-
νομία συναλλαγμάτων.

Ἔτσι, δὲν ἔχουμε πενικιλίνη καὶ
στρεπτομυκίνη. Εὐτυχῶς ὅμως ἔχο-
με ἐπάρκειαν σὲ ἄλλα εἶδη πρώτης
ἀνάγκης: Κάλτσες ναῦλον, ρολό-
για, καλλυντικά καὶ ἀρώματα ἀπὸ
τὰ ἐξωτερικά, καὶ ἄλλα παρόμοια.
Γιὰ τὰ ὁποῖα φαίνεται δίδεται εὐ-
καλύτερα ἢ ἄδεια εἰσαγωγῆς!

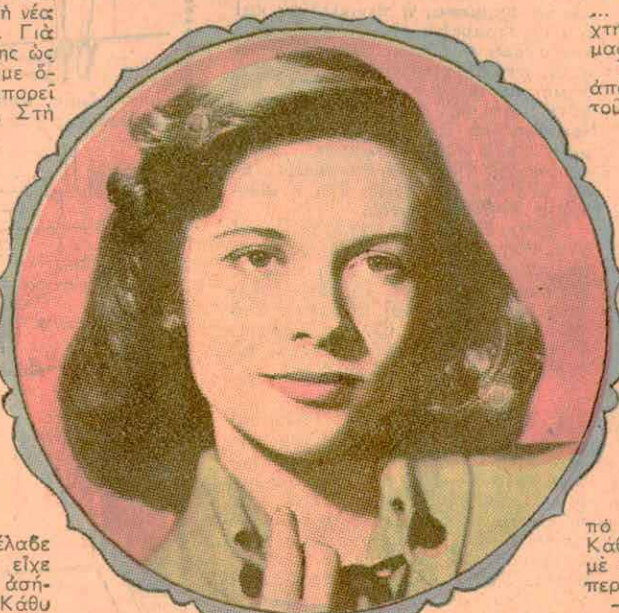
Α ΝΑΠΡΟΣΑΡΜΟΖΟΝΤΑΙ καὶ
«Αἱ ἀτιμὰς τῶν ἐπιτιμησίων».
Ἐνεκρίθη αὐξήσις τῶν τιμακαταλό-
γων κατὰ 3—7%, πρᾶγμα ποὺ ση-
μαίνει, δηλαδὴ, 7%. Δὲν εἶνε οὕτε
ἡ πρώτη, οὕτε ἡ τελευταία «ἀνα-
προσαρμογὴ» ποὺ ἐγκρίνεται. Ὁ
ἀκολουθήσωμε, μὲ τὴν σειρά τῶν καὶ
ἄλλες. Καὶ ἡ μὲν «ἀναπροσαρμο-
γὴ» ποὺ ἀπορρίπτεται πάντοτε
μετ' ἀγανακτήσεως, εἶνε ἡ τῶν μι-
σθῶν. Ἐπὶ τέλους μένει κατὶ...στα-
θερὸ σ' αὐτὸ τὸν τόπο!

Κάθου Ο'ΝΤΟΝΝΕΛ

Ανάμεσα στις εκατοντάδες νέες και όμορφες κοπέλλες, 'Αμερικανίδες και ξένες, που χτυπούν κάθε μήνα τις πόρτες των στούντιο του Χόλλυγουντ ζητώντας ένα ρόλο σε μία ταινία, υπάρχουν και κορίτσια που έχουν στα χέρια τους επικερδή επαγγέλματα. Οι πιο πολλές από τις νέες αυτές είναι γραμματέες και στενοδακτυλογράφοι με πολυετή πείρα και μεγάλους μισθούς. Κι' ωστόσο τ' αφήνουν όλα αυτά για να επιδιώξουν μία θεσούλα στα στούντιο με προδληματική επιτυχία και αμφίβολα κέρδη. Μία τέτοια στενοδακτυλό θαυμαστής ταχύτητας, που πέτυχε στο κινηματογράφο, είναι η νέα και όμορφη Κάθου Ο' Ντόννελ. Για να πάρετε μία ιδέα της αξίας της ως στενοδακτυλό αρκεί να σας πούμε ότι, σε οποιαδήποτε μηχανή, μπορεί να γράψει 72 λέξεις στο λεπτό. Στη στενογραφία πάλι είναι πραγματικά άφθαστη: μπορεί να στενογραφήσει 120 λέξεις στο λεπτό! Είναι δηλαδή μία από τις ταχύτερες, αν όχι η ταχύτερη, στενοδακτυλό του κόσμου. Με την ίδια ευχέρεια επίσης γράφει και σε δυο ακόμη ξένες γλώσσες!

Με το σκοπό λοιπόν να γίνει και ηθοποιός, η Κάθου σπούδασε σε μία Δραματική Σχολή του Λος Άντζελες και σε ηλικία 22 ετών ήταν διπλωματούχος. Έμεινε κατόπιν ένα χρόνο στο θέατρο και άμέσως μετά, με τις πολλές γνωριμίες και τα άφθονα μέσα που διέθετε, κατώρθωσε να πλησιάσει το γνωστό παραγωγό Σάμ Γκόλντγουϊν, ο οποίος την προσέλαβε για να τη δοκιμάσει. 'Η αρχή είχε γίνει... 'Υστερα από δυο-τρεις ασήμαντους ρολάκους πέρασε η Κάθου στα στούντιο της Φόξ κι' έλαβε μέρος σε μία ταινία με πρωταγωνίστρια την Λίντα Ντάρνελ.

Η χαριτωμένη Κάθου Ο' Ντόννελ.

Εκεί όμως την πρόσεξε ο σκηνοθέτης Ουίλλιαμ Ουάιλλερ και την προσέλαβε για το δύσκολο ρόλο της συζύγου του χωρίς χέρια ναυτικού στη μεγάλη ταινία του «Τα καλύτερα χρόνια της ζωής μας». Κι' έτσι από τότε η Κάθου, όχι μόνο έμεινε για πάντα στο κινηματογράφο, αλλά και από χρόνο σε χρόνο προοδεύει διαρκώς. Μεταξύ τώρα των τεσσάρων καινούργιων ταινιών της διακρίνονται δυο με τους τίτλους «Νυχτερινή ζωή» και «Πριν ξυπνήσει η πόλις» και οι δυο με συμπρωταγωνιστή τον νεαρό ζεν-πρεμιέ Φάρλεϋ Γκρέιντσερ.

Σήμερα το άστρο της Κάθου Ο' Ντόννελ βρίσκεται στο σημείο εκείνο που εξασφαλίζει την επιτυχία.

Η Κάθου Ο' Ντόννελ — το πραγματικό της όνομα είναι Άνν Σπίνου — γεννήθηκε στη μικρή πόλη Σιλύρια της πολιτείας Άλαμπάμα της Αμερικής στις 6 Ιουλίου του 1923 από γονείς που είχαν σχέση με το θέατρο. Αυτή και ο μεγαλύτερος αδελφός της Τζόζεφ είχαν συμφωνήσει ν' ακολουθήσουν ένα από τους δυο την θεατρική καριέρα για να κάνουν την επιθυμία της μητέρας τους, η οποία στην εποχή της ήταν διακεκριμένη δραματική ηθοποιός. Ο Τζόζεφ όμως κατετάγη από μικρός στο ναυτικό και η Κάθου, για να βοηθήσει την οικογένειά της, άφησε τα όνειρα για θεατρική καριέρα και έμαθε ξένες γλώσσες και στενογραφία. Την φιλοδοξία ωστόσο της ηθοποιού δεν την είχε εγκαταλείψει. Κι' όταν άρχισε να γίνεται κάπως οικονομικά ανεξάρτητη, βρήκε την ευκαιρία να πραγματοποιήσει το παλιό της όνειρο. Έγινε ηθοποιός κι' έπειτα στάρ του κινηματογράφου!

Μέτρια στο ανάστημα, με ωραίο σώμα «πιν-άπ-γκέρλ», με καστανά έκφραστα μάτια και μακρυά καστανά μαλλιά, η Κάθου είναι πολύ δημοφιλής σήμερα στην Αμερική για δυο λόγους: ο πρώτος είναι γιατί μαζί με μερικές άλλες στάρλετ αποτελούν τη μελλοντική ελπίδα του αμερικανικού κινηματογράφου και ο δεύτερος γιατί η Κάθου παντρεύτηκε πριν τρία χρόνια με τον πιο άπιαστο και ρομαντικό τρόπο. Ακούστε τη μικρή αυτή ιστορία:

Όταν στις αρχές του 1948 ο σκηνοθέτης Ουάιλλερ γύριζε το φιλμ «Τα καλύτερα χρόνια της ζωής μας», φώναξε μία μέρα τον αδελφό του Ρόμπερτ, συγγραφέα και σεναρίστα και του είπε:

— Πέρασε αύριο απ' τα στούντιο, Ρόμπερτ, να δεις μερικά πρωτότυπα σκηνικά και μια καινούργια στάρλετ που ανέκαλψα εδώ και λίγο καιρό. Αυτή η όμορφη κοπέλλα, Κάθου Ο' Ντόννελ τη λένε, είμαι βέβαιος ότι γρήγορα θα πάρη μπροστά.

Παρ' όλο που ο Ρόμπερτ Ουάιλλερ δεν πήγαινε ποτέ σε στούντιο, δέχτηκε την πρόταση του αδελφού του και πήγε. Κάθισε εκεί δυο ώρες, είδε τους πάντες και τα πάντα κι' έφυγε χωρίς να μιλήσει με τον αδελφό του. Όταν σε μία έδωμάδα ο Ουίλλιαμ Ουάιλλερ τον συνάντησε πάλι έσπευσε να τον ρωτήσει:

— Λοιπόν, Ρόμπερτ, πώς σου φάνηκαν τα σκηνικά και η καινούργια στάρλετ;

— Τα σκηνικά σου μου φάνηκαν πολύ επαναστατικά και την καινούργια στάρλετ τη βρήκα τόσο χαριτωμένη και έλκυστική ώστε... τη ζήτησα σε γάμο! Εκείνη δέχτηκε και σε λίγους μήνες παντρευόμαστε!...

Το ζευγάρι αυτό είναι σήμερα ένα από τα πιο ευτυχισμένα της πόλεως του κινηματογράφου. Η Κάθου και ο Ρόμπερτ κάθονται σε μία βίλλα στο Σάν Φερνάντο Βάλλεϋ κι' όταν η ωραία στάρ δεν είναι στο στούντιο, μπορεί κανείς να τη βρει στο σπίτι της και στο γραφείο του συζύγου της. Εκείνος υπαγορεύει τα σενάρια και η Κάθου τα γράφει. Σχετικά με τη μεγάλη της ταχύτητα στη στενοδακτυλογραφία διηγούνται και το εξής:

Μία μέρα την είχε καλέσει να της υπαγορεύσει κάποιο λόγο του στη Γερουσία ένας γερουσιαστής γνωστότατος για την ακατάσχετη φλυαρία του. Αρχισαν, λοιπόν, εκείνος να υπαγορεύει κι' εκείνη να γράφει. 'Αλλά παρ' όλο που τα λόγια του γερουσιαστού έβγαιναν από το στόμα του σαν χείμαρρος, η Κάθου όχι μόνο τον παρακολουθούσε με άνεση αλλά και πολλές φορές τον περίμενε!

— Μά εσύ, παιδί μου, είσαι πραγματικό εύρημα, της είπε μ' έκπληξη ο γερουσιαστής. Γράφεις πιο γρήγορα απ' όσο εγώ μιλώ!... Ο. PENNY

Άν
Μπάτσερ

ΛΑΜΒΟΝΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

Κουρέσια

Η γρηά δασκάλα

Εκείνο το απόγευμα η γρηά δασκάλα έκανε το μάθημά της μελαγχολικά και θλιμμένη στο Ρούλη και στη Φιφή.

—Τι έχετε, κυρία;.. ρώτησε πρώτος ο Ρούλης.

—Τίποτα, παιδάκι μου, τίποτα... απάντησε εκείνη με κομμένη φωνή.

Τέλειωσε το μάθημα. Κι' ύστερα, μπήκε μέσα στο μικρό γραφείο ή μαμά των παιδιών. Έδωσε στη δασκάλα ένα φάκελλο —τά λεφτά για το μάθημα του μηνός— και της είπε με γλυκό ύφος:

—Σας ευχαριστούμε πολύ, κυρία Θάλεια, για το ενδιαφέρον που δείξατε τόσον καιρό στο μάθημα του Ρούλη και της Φιφής... Τώρα όμως που τα παιδιά μπαίνουν και τα δύο στο Κολλέγιο —ο Ρούλης στην «Αναγύρεσι», η Φιφή στις Καλγυρές— βρισκόμαστε στη σκληρή ανάγκη να σας στερήσουμε... Δεν θα σας ξεχάσουμε ποτέ—ούτε τα παιδιά, ούτ' εμείς, οι γονείς τους...

—Κι' εγώ δεν θα σας ξεχάσω ποτέ... μουρμούρισε η γρηά δασκάλα.

Και, ξαφνικά, έσπασε σε δυνατούς λυγμούς. Τα δάκρυα άρχισαν να τρέχουν ακράτητα, από τα γέρικα μάτια της. Τα παιδιά, βλέποντας τη δασκάλα τους να κλαίει, άρχισαν κι' αυτά τα κλάματα. Η μητέρα τους, συγκινημένη κι' αυτή, έσφιξε το χέρι της κυρίας Θάλειας.

—Μην κλάιτε... της είπε με συμπόνια. Τό σπiti μας θάνε πάντα ανοιχτό για σας... Θαρρώσατε να μας βλέπετε.

—Δεν θαθελαι, κυρία, να νομίζετε ότι η λύπη μου έχει ταπεινές αφορμές... μπόρεσε να ψελλίσει η κ. Θάλεια.

—Μα, τί λέτε...

—Τα δυο παιδάκια σας όμως πήρανε τόσον καιρό τώρα μια ξεχωριστή θέση στην πνευμένη μου καρδιά... Ήτανε για μένα κάτι πολύ περισσότερο από δυο απλοί μαθηταί...

Σταμάτησε ξαφνικά, κτύπησε τα δυο παιδιά, και γύρισε ύστερα στη μητέρα τους:

—Κυρία Φαρβάκη, θα μπορούσα να σας απασχολήσω για λίγο ιδιαίτερα!...

—Μά, ευχαρίστω... απάντησε πρόθυμα η μητέρα. Πηγαίνετε έξω να παίξετε, παιδιά...

Τα δυο παιδάκια υπακούσανε συγκινημένα. Τώρα, οι δυο γυναικί, ή νέα κι' η γρηά, μέινανε μόνες, ή μία μπροστά στην άλλη.

—Σας ακούω... είπε η νέα.

—Είνε ίσως πληκτικό, κυρία για σας, άρχισε με κόπο η δασκάλα, ν' ακούσετε τη φλυαρία μιας γρηάς, που έχετε κάθε δικαίωμα να την πάρετε και για ξερωραμένη... Πιστέψτε με, όμως, ή φλυαρία μου θα είναι εξουολόγησι, θαλάφωμα της βαρειάς μου καρδιάς που βρίσκειται κλεισμένη τόσα χρόνια σ' αναγκαστική μοναξιά...

Σταμάτησε για λίγο ή γρηά δασκάλα για να σκουτίσει τα μάτια της.

—Η ζωή μου, συνέχισε σε λίγο, δεν άρχισε έτσι όπως τελείωσε... Δεν ήμουν πάντα μια φτωχιά κι' ασημέντη γρηά δασκάλα... Ήμουν κάποτε παντρεμένη μ' έναν άνθρωπο που με λάτρευε, και που ήξερε να μου ικανοποιή και τις πιο παράλογες επιθυμίες μου, γιατί ήταν εξαιρετικά πλούσιος. Αν μου επιτρεπότανε να πάω πάλι το θυμά του, θ' ακούγατε ένα από τα πιο γνωστά ανέκδοτα της Αθήνας... Όμως αρκίστηκα ότι έλα το παρελθόν μου, και μαζί μ' αυτό—πρώτα απ' όλα...—το όνομά μου, θα θάφτανε και θα μέινουσε θαμμένο για πάντα...

Σανσταμάτησε ή κυρία Θάλεια. Η κυρία Φαρβάκη την άκουγε με πραγματική συμπόνια...

—Είχα και δυο παιδάκια, έν' αγοράκι κι' ένα κοριτσάκι... Ξανάπε με φωνή σπασμένη ή δασκάλα. Σαν το Ρούλη σας, σαν τη Φιφή... Ίδια στην ηλικία, το ίδιο χαριτωμένα, το ίδιο αξιολάτρευτα...

Ήταν οι δυο μεγάλες αγάπες της ζωής μου—δυστυχώς όμως, οι μόνες... Τον άντρα μου δεν τον αγαπούσα, δεν τον αγαπήσα ποτέ... Ήτανε πολύ καλός για μένα, τόσο, που με κακόμαθε, και, σιγά-σιγά, όσα μουδινε συνήθισα να τα θεωρώ φυσικές υποχρεώσεις του και αναγκαία δικαίωμάτά μου...

Με χαμηλωμένα μάτια, πολύ σιγά, ή γρηά δασκάλα συνέχισε ύστερ' από μια καινούργια διακοπή:

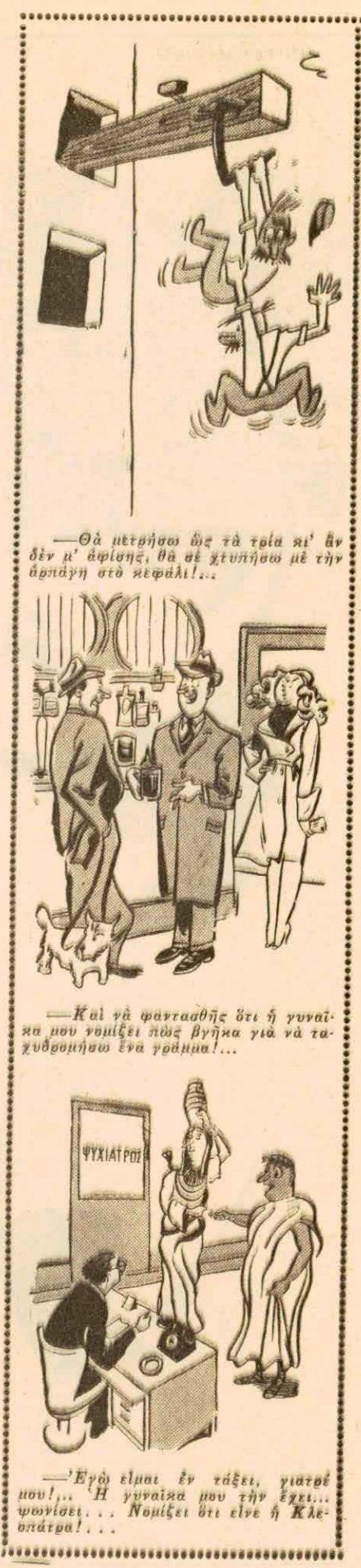
—Κάποτε, στη ζωή μου γλύστρησε ένας άντρας... Δεν ξέρω πώς μπόρεσε να μ' επηρεάσει σε τέτοιο βαθμό, που να με κάνει να ξεχάσω τα πάντα, και συγυικές υποχρεώσεις, και λογική, και λατρεία των παιδιών μου... Το μόνο βέβαιό είναι, πάντως, ότι σε μια στιγμή τοέλλαε τ' αίσια όλα πίσω μου, κι' έφυγα μαζί του! Καταλαβαίνω, ευγενικά μου κυρία, που μ' ακούτε με τόση υπαινικτική ανόχη, πόσο γελοίο θα σας φαίνεται το μυστικό μου, σήμερα, πουχετε μπροστά σας μίαν ασημέντη γρηούλα... Τότε όμως, επιτρέψτε μου να σας πω για δικαιολογία μου, ήμουν έντελώς διαφορετική... Η έλλειψη πράξι μου, που ήτανε περισσότερο από έγκλημα! ήτανε τρέλλα!—έκανε μεγάλο συσσυρό την εποχή εκείνη... Οι εφήμεριδες βάρηκαν αφόρημ' να κάνουν άναγνώσιμα την οικτρή μου περιπέτεια, και το όνομά μου, το λαμπρό όνομα του άντρα μου, βρέθηκε σε μια στιγμή κυλισμένο στις λασπίες!... Και, το χειρότερο, ή καινούργια ευτυχία μου δεν κράτησε πολύ. Σε λιγώτερο από ένα χρόνο εξέτισε, κι' έμεινα μόνη μου, ολθμοναχή στον κόσμο, στη ζωή, χωρίς τον άντρα μου, χωρίς τα παιδιά μου, βουλιγγμένη στη φτώχεια, σχεδόν στη μιζέρια!... Είχα τον ήρωισμό να μην πεθάνω... Προτίμησα να ζήσω για να βασανιστώ, να τιμωρήσω τον εαυτό μου... Κι' έξησα! Άσημη, άγνωστη, άνω-μη—ή κ. Θάλεια... Γιατί και το μικρό μου όνομα άλλαξε... Δεν ξανάθα φυσικά ποτέ ούτε τον άντρα μου, ούτε τα παιδάκια μου... Πώς να φανώ μπροστά τους;... Θυμήθηκα, λοιπόν, την παλιά μου μόρφωσι, που ήταν αρκετά επιμελημένη, κι' άρχισα να παραδίδω αγγλικά, γαλλικά και πιάνο για να ζήσω—δηλαδή για να παρατείνω το μαρτύριό μου!... Και περάσανε, σιγά-σιγά, μελαγχολικά, τα χρόνια... Πολλά παιδάκια πέρασαν από τα χέρια μου. Στα δικά σας όμως, δεν ξέρω γιατί, είδα τα δικά μου τα παιδάκια... Τους έδωσα αυθόρμητα στην καρδιά μου τη θέση που μέννε αδεια και ματωμένη τόσα χρόνια... Καταλαβαίνετε, λοιπόν, πόσο μού κοστίζει σήμερα ο αναγκαστικός χωρισμός τους...

Την άκουσε ή κυρία Φαρβάκη, τη γρηά δασκάλα χωρίς να τη διακόψει. Κι' ύστερα, αυθόρμητα, την πήρε στην αγκαλιά της και την έσφιξε δακρυσιμένη:

—Το Ρούλη και τη Φιφή, της είπε, δεν θα τους χάσετε... Θα μέινετε μαζί μας, για πάντα... Κι' όποτε τα παιδάκια έρχονται στο σπίτι για τις διακοπές τους, θαχετε την ευτυχία να τα διαβίγγετε μαζί με μας στην αγκαλιά σας...

Γελώντας και κλαίγοντας μαζί, ή γρηά δασκάλα έσκυψε, πήρε το χέρι της καλής κυρίας, και το φίλησε μ' ευγνωμοσύνη...

ΒΕΡΘΕΡΟΣ

Ο Γουώρνερ Μπάξτερ

ΤΑ ΝΕΩΤΕΡΑ ΤΩΝ ΑΣΤΕΡΩΝ

Σύντομες ειδησεούλες

★ Ένα από τα πρώτα άστερία του αμερικανικού κινηματογράφου, ο γνωστός ηθοποιός Γουώρνερ Μπάξτερ, πέθανε την περασμένη βδομάδα στη Βίλλα του, στο Μπέβερλυ Χίλς, ύστερα από μια χειρουργική επέμβαση στον εγκέφαλο. Ο Γουώρνερ Μπάξτερ υπήρξε ένας από τους διασημότερους «σκληρούς άντρες» του κινηματογράφου. Το 1929 έπαιξε ένα από τα πρώτα «Οσκάρ» χωρίς στην έρμηνεία του στο φιλμ «Στην παλιά Αριζόνα». Ο μεγαλύτερος θρίαμβός του όμως υπήρξε αναμφισβήτητος ή «42α οδός». Ο Γουώρνερ είχε γεννηθεί στο Οχάιο στις 29 Μαρτίου 1893, κατείχε δε ένα ρεκόρ που κανένας άλλος συναδελφός του δεν κατέρριψε μέχρι σήμερα: το ρεκόρ εισπραξιών εντός ενός έτους. Πραγματικά το 1936 ο Γουώρνερ εισέπραξε το καταπληκτικό, ακόμη και για σήμερα, ποσό των 284.000 δολαρίων.

★ Στις 12 Μαΐου δόθηκε στο Δυτικό Βερολίνο μια ειδική κινηματογραφική παράσταση προοριζόμενη για τους υπό ρωσικήν κατοχήν κατοίκους του Α. Βερολίνου. Το φιλμ, που προεβλήθη ήταν «Τα κόκκινα πουλούσια» με την Μόρια Σπέρ, κι' ή προβολή έγινε στον μεγάλο υπαίθριο κινηματογράφο της γερμανικής πρωτεύουσας, που βρίσκειται ακριβώς επάνω στη γραμμή που διαχωρίζει την Αμερικανική από τη ρωσική ζώνη και που μπορεί να χωρέσει 25.000 θεατές.

★ Περσαστικοί από τη Ρώμη, ο Χάμφρεϊ Μπάγκαρτ και ή Λωρήν Μπακάλι, ο «σκληρός» και ή «βαμπί» με τα ωραιότερα μάτια του Χόλλυγουντ, επισκέφθηκαν την Α. Α. τον Πάπα. Οι δυο καλλιτέχνες επιδεικνύουν σήμερα παντού με υπερφάνεια ένα μικρό αναμνηστικό μετάλλιο, που τους χάρισε ο ποντίφης.

★ Απαντώντας στον Άλφ Χάν, ο οποίος είπε προ ημερών ότι ή αγκαλιά του είναι πάντοτε ανοιχτή για να δεχτή τη Ρίτα, που έσκαλομένη ν' αγαπά, ή Ρίτα Χάιγουορθ, που βρίσκεται τώρα στο Γκλέν Μπουκ, στις χείρες της λίμνης Τσόνε, δήλωσε: «Δεν αποφάσισα ακόμα αν θα ζητήσω διαζύγιο ή θα ζήσω απλώς μακριά του συζύγου μου. Πάντως δεν υπάρχει καμμία απόλυτος έλλειψη συμφιλίωσης.

★ Έχω ανέθεσε στους δικηγόρους μου να τακτοποιήσουν διάφορα ζητήματα. Σκοπεύω να κρατήσω εγώ τη Γισμινά, ή οποία όμως θα ανατραφεί κατά τις μουσουλμανικές συνήθειες.

★ Η «Ινγκριντ Μπέργκμαν» πρόκειται να συμφιλιωθεί

με το Χόλλυγουντ; Ο σκηνοθέτης Λέο Μάκ Κάρυ της έστειλε ένα τηλεγράφημα προτείνοντάς της ένα καταπληκτικό ρόλο: το ρόλο της Έας! Το φιλμ που θα γυριστή έκτιλίσσεται στον επίγειο Παράδεισο και βασίζεται στο πιο πανάρχαιο «γενάριο» του κόσμου: τα πρώτα κεφάλαια της Βίβλου.

★ Η Φρανσουάζ Άρνούλ, ή ωραιότερη πρωταγωνίστρια του φιλμ «Περούτιος το κορίτσι της νύχτας», θα είναι μία από τις πέντε υποψήφιες για τον τίτλο της «Αφροδίτης της Γαλλίας» στο νέο φιλμ του Κριστιάν Στενγκέλ «Το πιο όμορφο κορίτσι του κόσμου». Το φιλμ αυτό, τρυφερά αποκαλυπτικό, θα φέρει εις φως όλα τα «δωγία» των παρακινήσεων των διαγωνισμών καλλονής και την εκμετάλλευσή των υποψηφίων «μίσς» εκμέρους μερικών επιτηδεύων. Η Φρανσουάζ, που διεκδικεί—δικαίως—τον τίτλο του πιο ωραίου κοριτσιού του κόσμου, είναι ένα από τα θυμάτά τους.

★ Η Άγγλια ωύρασε κι' αυτή τα «Οσκάρ» της. Η Άννα Νηγκλ άνακρουήθηκε, για πέμπτη φορά, ή καλύτερη ηθοποιός του Ηνωμένου Βασιλείου για τον ρόλο της στο φιλμ «Οδέττη, μυστικός πράκτωρ 5. 23». Το βασικό, το προσοικονομμένο για τον καλύτερο ηθοποιό του πήρε ο «άγνωστός μας», Άλς Γουάινς.

★ Μαθαίνοντας ότι οι τρεις μεγάλοι σκηνοθέτες Μαρσέλ Πανιόλ, Ζάν Ρενουάρ και Ρομπέρτο Ροσσελίνι βρίσκονται αυτή τη στιγμή και οι τρεις στο Παρίσι ο Αμερικανός παραγωγός Μ. Μπριστάν, πήρε άμεσα το αεροπλάνο κι' έφτασε στη Γαλλική πρωτεύουσα. Ύστερα, λοιπόν, από πολλές συνομιλίες και πολλά γεύματα βγήκε ή απόφασις: Θα γυριστή ένα φιλμ με τρία σκέτη, ένα από τα κθα σκηνοθετη. Στα δυο απ' αυτά θα πρωταγωνιστούν ή Ζακελίν Μπουβιέ, σύζυγος του Πανιόλ και ή «Ινγκριντ Μπέργκμαν». Η γυναικα του Ζάν Ρενουάρ δεν είναι, βλέπετε ηθοποιός.

★ Ο Τζαίμς Στιούαρτ, που παντρεύτηκε πριν από ένα περίπου χρόνο, είναι κιόλας σήμερα αρχηγός μιας πολυμελούς οικογενείας. Η γυναίκα του Γκλόρια, που του έφερε με το γάμο τους δυο χαριτωμένα κοριτσάκια από τον πρώτο της σύζυγο, του χάρισε τώρα και άλλα δυο κοριτσάκια δίδυμα, δικά του όμως αυτή τη φορά. Έτσι ο «δυστυχισμένος» ο Τζαίμς, που μέχρι πρό καιρού δεν γύριζε να δει γυναίκα και έθεωρείτο μισογύνης, βρήκε ξαφνικά μέσα σε ολόκληρο χαρέμι.

★ Η «Κολούμπια» έτοιμάζεται να ξανακυκλοφορήσει σ' όλον τον κόσμο μία από τις μεγαλύτερες επιτυχίες της Τζίν Χάρλοου. Πρόκειται για το φιλμ: «Η γόρσα» με τα πλατινένια μαλλιά που είχε γυρίσει ο Φράνκ Καπρά.

★ Ύστερα από την Μαίρη Άστορ, για την απόπειρα αυτοκτονίας της οποίας γράψαμε στο προηγούμενο τεύχος μας, άλλη μία στάα του Χόλλυγουντ αποπειράθηκε κι' αυτή να τερματίση το βίο της. Πρόκειται για την νεορά κι' ωραιότερη Τζόαν Μπλάιρ Κασπάρις που ήταν αντίζηλος της Μαίρης Άστορ. Η Τζόαν, πράγματι, συνδεόταν αισθηματικά με τον άντρα της Μαίρης και οι δυο έρωτευμένοι είχαν πάρει μάλιστα την απόφασι να το σκάσουν μαζί. Μόλις όμως έμαθε ότι ή Μαίρη θέλησε ν' αυτοκτονήσει, ή Τζόαν αποδίδοντας την απεγνωσμένη αυτή πράξη στην αμέρισκεπτη συμπεριφορά της, ένοιωσε τύψεις και θέλησε κι' αυτή να τερματίση τη ζωή της αδειάζοντας ένα σωληνάριο με υπνωτικά χάπια. Ευτυχώς και ή δεύτερη αυτή απόπειρα απέτυχε, σήμερα δε οι δυο αντίζηλες νοσηλεύονται στην ίδια κλινική.

ΓΙΑΤ, ΚΕΝΕΤΥ

ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑ

Ιστορίες

ΤΗΣ ΖΩΗΣ

Παρακαλώ όπως μεταβήτε...

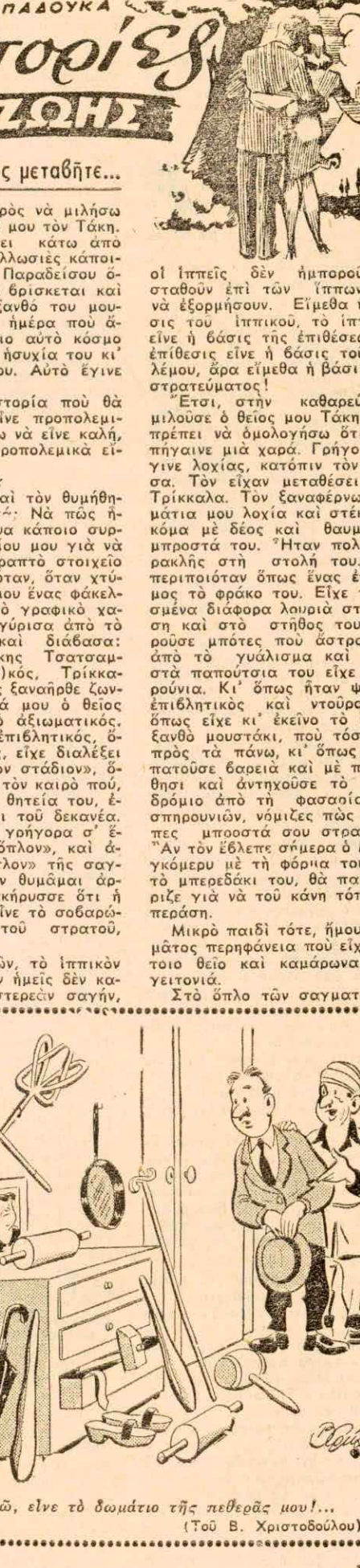
Ήρθε ο καιρός να μιλήσω και για τον θείο μου τον Τάκη. Τον είχα ξεχάσει κάτω από τις δροσερές φυλλωσιές κάποιου δέντρου του Παραδείσου όπου, έλπιζω, να βρίσκεται και να στρίβει το ξανθό του μουστάκι, από την ημέρα που άφησε το μάταιο αυτό κόσμο για να βρή την ήσυχία του κι' εγώ τη δική μου. Αυτό έγινε στην κατοχή.

Ώστε ή ιστορία που θα σας διηγηθώ είναι προπολεμική. Και πιστεύω να είναι καλή, όπως όλα τα προπολεμικά είδη...

★

Πώς ήταν και τον θυμήθηκα, έτσι ξαφνικά; Να πώς ήταν. Άνασκαλευα κάποιο συρτάρι του γραφείου μου για να βρω κάποιο γραπτό στοιχείο που μου χρειαζόταν, όταν χτύπησε στο μάτι μου ένας φάκελλος. Γνώρισα το γραφικό χαρακτήρα. Τον γύρισα από το άλλο μέρος και διάβασα: «Απ)λεύς, Τάκης Τσατσάμ-πρόπουλος, αξ)κος, Τρίκαλα». Κι' άμέσως ξαναήρθε ζωντανός μπροστά μου ο θείος μου ο Τάκης, ο αξιωματικός, Ψηλός, παχύς, επιβλητικός, όμορφος άντρας, είχε διαλέξει το «στρατιωτικόν στάδιον», όπως έλεγε, από τον καιρό που, υπηρετώντας τη θητεία του, έπηρε το γαλόνι του δεκανέα. Τακτοποιήθηκε γρήγορα σ' ένα βοηθητικό «όπλον», και ακριβώς στο «όπλον» της σαγματοποιίας. Τον θυμάμαι αργότερα που διακήρυσε ότι ή σαγματοποιία είναι το σοβαρότερο τμήμα του στρατού, γιατί:

—Άνευ ήμών, το ίππικόν είναι μηδέν! Εάν ήμεις δεν κατασκευάσωμεν στερεάν σαγήν, Στο όπλο των σαγματοποι-

ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑ

Ιστορίες

ΤΗΣ ΖΩΗΣ

Παρακαλώ όπως μεταβήτε...

οι ίππείς δεν ήμπορούν να σταθούν επί των ίππων και να εξορμήσουν. Είμεθα ή βάσις του ίππικού, το ίππικόν είναι ή βάσις της επιθέσεως, ή έπίθεσις είναι ή βάσις του πολέμου, άρα είμεθα ή βάσις του στρατεύματος!

Έτσι, στην καθαρεύουσα μιλούσε ο θείος μου Τάκης και πρέπει να όμολογήσω ότι του πήγαινε μία χαρά. Γρήγορα έγινε λοχίας, κατόπιν τόν έχασα. Τον είχα μεταθέσει στα Τρίκαλα. Τον ξαναφέρνω στα μάτια μου λοχία και στέκω άκομα με δέος και θαυμασμό μπροστά του. Ήταν πολύ μερακλής στη στολή του. Την περιπολιόταν όπως ένας επίσημος τσάφκος του. Είχε περασμένα διάφορα λαιδιά στη μέση και στο στήθος του, φορούσε μπότες που αστραφταν από το γυάλισμα και πίσω στα παπούτσια του είχε σπηρούνια. Κι' όπως ήταν ψηλός, επιβλητικός, και ντούρος κι' όπως είχε κι' εκείνο το κοντό ξανθό μουστάκι, που τόστριβε προς τα πάνω, κι' όπως περπατούσε βαρειά και με πεποίθησι και άντηχούσε το πεζοδρόμιο από τη φασαρία των σπηρουνιών, νμήζες πώς έδλεπες μορροστά σου στρατηγό. Αν τον έβλεπες σήμερα ο Μοντγκόμερι με τη φόρμα του και το μπερεδάκι του, θα παραμέριζε για να του κάνει τόπο να περάσει.

Μικρό παιδί τότε, ήμουν γεμάτος περηφάνεια που είχα τέτοιο θείο και καμάρωνα στη γειτονιά.

Στο όπλο των σαγματοποι-

ών, ναί. "Όμως, στον πόλεμο τιμήνε και τον έαυτο του και το όπλο του, γιατί ακολουθώντας ένα τμήμα ιππικού, ζήτησε ο ίδιος να πάη στην πρώτη γραμμή κι' έδειξε τέτοια σιάσι, που του έξασφάλισε ευφ' ο μνεία και παράσημο.

Αυτός ήταν ο θείος μου ο Τάκης, ο ανθυπασπιστής. Και δίπλα του, παραστεκόταν με σεβασμό και αξιοπρέπεια, η θεία μου η Ευτέρπη.

Καθώς άνοιγα το φάκελλο, έλεγα μέσα μου:

—Τώρα θα διαβάσω το «παρακαλώ όπως μεταβής!...»

Και δεν γελάστηκα. Ξεδίπλωσα το γράμμα και διάβασα:

«Αγαπητέ Μίμη,

Από ύγειαν είμεθα καλά, το σ'ότι έπιθυμούμεν και δι' ύμεις. Αγαπητέ Μίμη, σ'ας παρακαλώ όπως, άμα τη λήψει της παρούσης, μεταβής και μω' αγοράσης!...

Αυτή η αρχή, ήταν στερεωτική σε όλα του τα γράμματα. Το «απο ύγειαν» και το «αας παρακαλώ όπως άμα τη λήψει της παρούσης μεταβής», ο ένικος μπλεγμένος με των πληθυντικών. Κι' αυτό το «παρακαλώ όπως μεταβής», ήταν για πολυν καιρο ο βραχίς της ζωής μου. Ο θείος μου ο Τάκης είχε πολλές και διαφορερες υποθέσεις στην επαρχία κι' έναν άνηψιό στην Αθήνα. Και τον άνηψιό του θαμπαρδίζε κάθε τόσο μ' ένα σωρό παραγγελίες, που χρειαζόντουσαν ώρες, πόδια, ταχυδρομικές συσκευασίες για την αποστολή και ύστερα τρεχάματα για την είσπραξι της επίταγης. Και δεν κυλούσε δδομαα χωρίς γράμμα από τα Τρίκκαλα.

Όταν περνούσαν πεντέξη μέρες από την έκτέλεσι της παραγγελίας, ζούσα πάντα με το καταθλιπτικό συναίσθημα της έπερχομένης καταστροφής. Και ήξερα πάντα πότε με περιμενε η λαχτάρα. Τόδεπα το μεσημέρι, σ'τα γελάσα το πρόσωπα των δικών μου:

—Αειντε! Έχεις γράμμα!

—Από πού;

—Από τον «παρακαλώ όπως μεταβής!»

Έτσι τον είχαμε δγάλει, τον καλό και ψηλό μας θείο. Δεν ήταν πιά ο «θείος Τάκης», αλλά ο «θείος παρακαλώ όπως μεταβής!»

Και οι παραγγελίες του ήταν για τα πιο άπιθανα και άσχετα πράγματα που μπορεί να φαντασθ' κανείς. Παραδείγματος χάριν σ' ένα γράμμα ο θείος Τάκης, με παρακαλούσε να μεταδώ και να του αγοράσω:

1ον) Ένα μύλον του καφέ.

2ον) Ένα σπηρούνι.

3ον) Ένα μαύρο γυναικείο δέλο.

4ον) Δύο ζεύγη κορδονίων για κίτρινα παπούτσια.

5ον) Μίαν φωτογραφίαν του Χαριλάου Τρικοπη πρώτου μεγέθους.

Τρεχάματα, λοιπόν, για να βρώ τα σπάνια αυτά αντικείμενα, να τα κάνω δέμα και να τα ταχυδρομήσω «το ταχύτερον». Αλλά το ζήτημα δεν τελείωνε έδω. Υπήρχαν κατόπιν και οι έπιστροφές. Όρισμένα από τα πράγματα που του στέλνα, δεν ήταν άκοιώς έ-

κείνα που ήθελε κι' έπρεπε «ή να τα ανταλλάξετε ή να ζητήσης την έπιστροφήν των χρημάτων».

Μ' ένα ζευγάρι παντόφλες, είχα ταλαιπωρηθ' ένάμισυ μήνα.

«και δον) Ένα ζεύγος παντόφλες, χρώματος καφέ,νούμερο 43».

Τις έστειλα. Σε μιά δδομάδα τις είχα πίσω, «καθότι, αγαπητέ Μίμη, το χρώμα δεν τυγχάνει της απόλυτου άρεσκείας μου. Σε παρακαλώ, λοιπόν, όπως άμα τη λήψει του δέματος, μεταβής παραυτα και τις αλλάξετε με χρώμα πιο σκούρο και μου τας αποστείλης άμέσως».

Τις άλλαξα, τις έστειλα. Μου ξαναήρθαν, καθότι: «...μου έρχονται μάλλον στενές».

Τις ήθελε ένα νούμερο μεγαλύτερες. Αλλά δεν ήταν το ίδιο χρώμα με τις προηγούμενες, και νάτες πάλι.

«Έφ' όσον δίδομεν το ωραίο μας χρήμα, πρέπει να κάνωμεν και το γούστο μας, αγαπητέ μου Μίμη. Σε παρακαλώ όθεν...».

Το αποτέλεσμα ήταν να μου γράψη να τις δώσω δριστικώς πίσω και να του έπιστρέψω τα χρήματα. Και τις κράτησα για τον έαυτο μου, με όλο που ήταν δυο νούμερα μεγαλύτερες. Τέτοιες περιπέτειες είχα πολλές.

Το τελευταίο γράμμα του— αυτό που κρατούσα τώρα και διάβαζα— ήταν αυτό που το είχα ονομάσει «ιστορικό». Γιατί αυτό το γράμμα μ' έκανε ν' αποφασίσω ένα ταξίδι ως τα Τρίκκαλα, για να εξιχνιάσω το μυστήριο των παραγγελιών.

«Αγαπητέ Μίμη,

Από ύγειαν κ.λ.π... Σε παρακαλώ, όπως, άμα τη λήψει της παρούσης, μεταβής και μω' αγοράσης τα κάτωθι:

1ον) Δύο έπωμίδες ταγματάρχου του ιππικού, τας όποιας πρέπει να έχω άπαιρητήτως μέχρι της 14ης Αύγουστου το δραδύτερον.

2ον) Μίαν άποφιν της Κωνσταντινουπόλεως.

3ον) Ένα πιστοποιητικόν γεννήσεως του Εύρυσθένου Μπουμπουκίδη, του Χαριδήμου και της Μαρίας, γεννηθέντος το 1903.

4ον) Μίαν όμβρέλλαν ήλιου δι' ιερωμένων.

5ον) Μικράν ύδρόγειον σφαίραν.

6ον) Ένα μυστακοδέτην.

7ον) Ένα γιαταγάνι ιστορικής άξίας, αλλά εις τιμήν εύκαιρίας.

8ον) Ένα αντίτυπον της μάχης των Γαυγαμήλων.

9ον) Μία πέτρα γαλανού χρώματος, από εκείνης που κατεδάζουν γάλα στις λεχώνες, και 10ον) Πενήντα δίους της Όσίας Φεβρωνίας.

»Είς την αγαπήτην οικογένειαν τα δέοντα...».

Επήγε να μου φύγη το καφάσι, που λένε. Οι άνθρωποι του σπιτιού μου, όταν τους διάβασα το γράμμα, κρατούσαν την κοιλία τους από τα γέλια. Στο τέλος άρχισα να γελάω κι' εγώ, από άπελπισία και αγανάκτησι.

Πρωί-πρωί πήρα μπά'α τα μαγαζιά κι' αγοράζα. Έκει

που δυσκολεύτηκα ήταν ή τελευταία παραγγελία. Βίους της Αγίας Φεβρωνίας, δεν είχα τα διδολιπωλεία. Η καλή μου τύχη όμως έφερε στο δρόμο μου ένα καλόγερο, που τον σταμάτησα και τον ρώτησα. Αυτός μ' έστειλε σ' ένα παλαιοβιβλιοπωλείο, στον Πειραιά και τούς πέτυχα.

Όλ' αυτά έγιναν τρία δέματα και πήραν κατεύθυνσι για τα Τρίκκαλα. Κι' εγώ έσπαζα το κεφάλι μου για ν' ανακαλύψω τι διάολο τα ήθελε όλ' αυτά τα παράξενα πράγματα. Όλα καλά. Και οι έπωμίδες και το άλεξήλιον του ιερέως και ο μυστακοδέτης. Αλλά το ιστορικό γιαταγάνι; Η πέτρα που κατεδάζει γάλα στις λεχώνες; Και ο δίος της Αγίας Φεβρωνίας, σε πενήντα αντίτυπα;

—Θα πάω στα Τρίκκαλα! δήλωσα στο σπίτι μου.

—Επεθύμησες το θείο «παρακαλώ όπως μεταβής»;

—Όχι! θα μεταδώ για να ιδω για ποιο λόγο με βασανίζει. Κατάστημα είδων ποικιλίας πρόκειται ν' άνοιξη;

—Όταν έφτασα, το σπίτι ήταν κλειστό:

—Ο θείος σας παραθερίζει στο μοναστήρι! μου είπαν οι γειτόνοι.

Το μοναστήρι ήταν κάμποσα χιλιόμετρα μακριά. Έπιγα.

—Α! τον αγαπητόν μου άνεψιόν! είπε καλόκαρδα ο θείος μου, που φορούσε το μυστακοδέτη του.

Αλληλαφιληθήκαμε. Η θεία μου Ευτέρπη έκλαψε από χαρά που με είδε, έπειτα από τόσα χρόνια.

—Θα μείνης μαζί μας! είπε ο θείος μου ο Τάκης. Έμεις θα καθήσουμε ακόμη ένταυθα ένα δεκαήμερον. Θα περάσης καλά.

Και είπε στην ήγουμένη:

—Ένα κελλί για τον φίλατον άνεψιόν μου!

Ήταν ήσυχα και όμορφα εκεί πάνω. Τράγαμε, πίναμε και κοιμομαστέ. Μιά μέρα, ξεμονάχισα τη θεία μου.

—Για πές μου, σε παρακαλώ, τί τα κάνει όλα αυτά τα πράγματα ο θείος;

—Ξέρεις ότι ο θείος σου είναι άνθρωπος κοινωνικός και έζητηρητικός, μου είπε η θεία Ευτέρπη.

Και το μυστήριο λύθηκε: Τις έπωμίδες του ταγματάρχου, τις έκανε δώρο στο διοικητή του. Την άποφι της Κωνσταντινουπόλεως, στο σπιτονοικοκύρη του, που ήταν από εκείνα τα μέρη. Το πιστοποιητικόν γεννήσεως, ήταν για έναν γειτόνα του, που δεν είχε κανένα στην Αθήνα. Η όμβρέλλα του ιερωμένου, ήταν για τον παπά της ένορίας. Η μικρά ύδρόγειος σφαίρα και ο μυστακοδέτης για το θείο μου. Το ιστορικό γιαταγάνι και ή μάχη των Γαυγαμήλων, για ένα γέρο καθηγητή της ιστορίας, που παίζανε μαζί τάβλι.

—Και ή πέτρα για τη λεχών;

—Είνε για τη γυναίκα του έπιλοχία. Δεν κατεδάζει γάλα ή καυμένη κι' ο θείος σου ανέλαβε να το κατεβάση!

—Και ήρθε το γάλα, με τη γαλάζια πέτρα;

—Ένα κι' ένα!...

Εμείναν τα πενήντα αντίτυπα του δίου της Αγίας Φεβρωνίας. Το σχετικό δέμα το είχε ακόμα στο κελλί. Και σε δέκα μέρες που φύγαμε, το αίνιγμα λύθηκε.

Την προηγούμενη της άναχωρήσεως, οι καλόγερές γέμισαν τέσσερα τσουβάλια καρύδια και μύγδαλα και κάστανά που θα τάπαιρνε ο θείος μου μαζί. Και τη στιγμή που χαίρετιμαστέ, ο θείος Τάκης δρόντηξε τα σπηρούνια του, φίλησε το χέρι της ήγουμένης και τις παράδωσε το δέμα:

—Μιά μικρή δωρεά για το μοναστήρι! είπε.

Η ήγουμένη άνοιξε το δέμα, είδε τα αντίτυπα και ελόγησε το θείο μου:

—Είσαθε μέγας δωρητής της μονής! του είπε. Στην εύχη του Θεού!

Το μοναστήρι, ήταν ή «Μονή της Αγίας Φεβρωνίας».

—Καταλαμβάνεις, αγαπητέ μου άνεψιέ, μου είπε ο θείος Τάκης, ενώ κατηφορίζαμε με το φορτηγό, έδω έρχόμεθα κάθε καλοκαίρι και παραθερίζομεν μετά της θείας σου. Φαγητόν και ύπνος δωρεάν. Επ'ί πλέον μάς φορτώνουν και με ήηρους καρπούς. Πρέπει να πληρώνωμεν τας υποχρεώσεις μας.

—Εκείνο που μου χρειάζεται τώρα, είναι μία μεταβesis εις το κέντρον! μου είπε ο θείος Τάκης, δάζοντας μαντέκα στο μoustάκι του. Αρκετά υπηρετήσαμεν εις τας επαρχιακάς φρουράς. Θά σου δώσω τας διευθύνσεις μερικών προσώπων, που θα σπευσης να συναντήσης άμα τη άφίξει σου εις τας Αθήνας. Να ένεργήσης και συ τα δέοντα για να γίνη ή μεταβesis...

Πρέπει να πω πως ήταν ή μόνη παραγγελία που ανέλαβα με προθυμία κι' ένθουσιασμό. Βδομάδες όλόκληρες έτρεχα να συναντήσω τα «πρόσωπα».

Έτυχε να γνωρίζωμαι και με το γιού ενός στρατηγού, που του μίλησα καθαρά. Τουδείξα και τα γράμματα του θείου Τάκη και με ένοιωσε.

Τρεις μήνες αργότερα, ή μεταβesis έγινε. Ο θείος «παρακαλώ όπως μεταβής», ήρθε στο κέντρον. Και βρήκα την ήσυχία μου. Έπειτα από λίγα χρόνια ήρθε ο πόλεμος.

Ο θείος Τάκης πήρε το παράσημο για την πολεμική του δράση, κι' αυτό τον ανέβασε πολύ στην έκτίμησί μου. Έπειτα ήρθε ή κατοχή. Η πίκρα και ή πείνα, υπέσκαψαν τη λεβεντιά του.

Δεν έχω πλέον δυνάμεις, αγαπητέ μου άνεψιέ! μου είπε μία μέρα που τον είδα στο δρόμο, άχρό, αδύνατο, σκιά του παλμού έαυτού του.

Έπειτα από λίγες μέρες πέθανε. Και πολύ γρηγορά τον ακολουθήσε και ή θεία μου.

...

—Εκείσα το γράμμα συγκινημένος...

—Καυμένο θείο, ψιθύρισα. Μετέβης κι' έσύ εκεί που θα μεταβώμεν όλοι μία μέρα... Και χωρίς να μάς παρακαλέσουν μάλιστα.

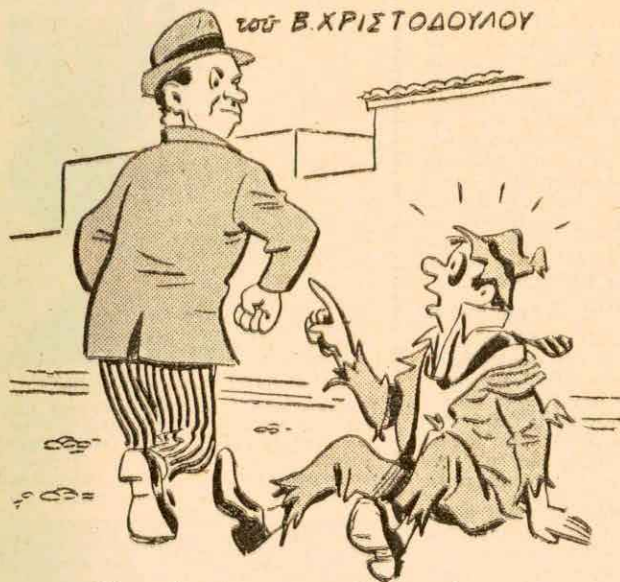
Κι' άφισα το γράμμα στη θέσι του...

ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

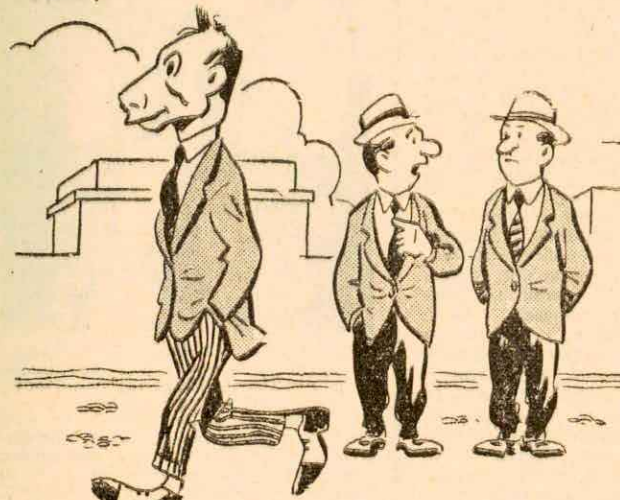
Ο Ιππόδρομος ξαναρχίζει...

του Β. ΧΡΙΣΤΟΔΟΥΛΟΥ

του ΑΡΧΕΛΑΟΥ

—Ωστε επιμένεις να σου ξαναπώ προγνωστικά!...

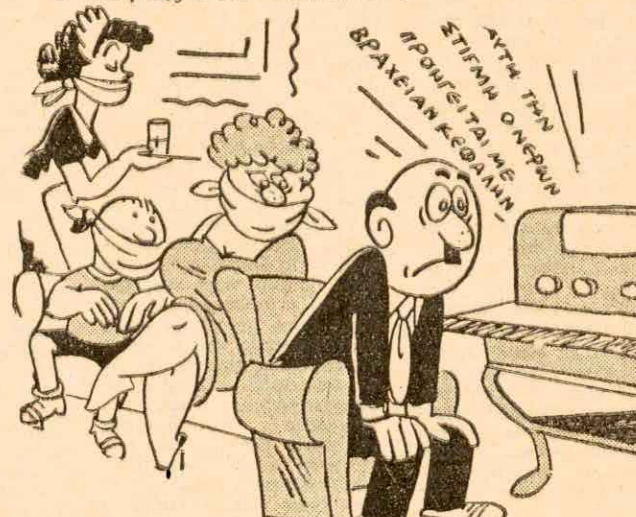
—Είναι ο φανατικώτερος φίλιππος!.. Όλο του τα λεπτά τα τρώει στον Ιππόδρομο!..

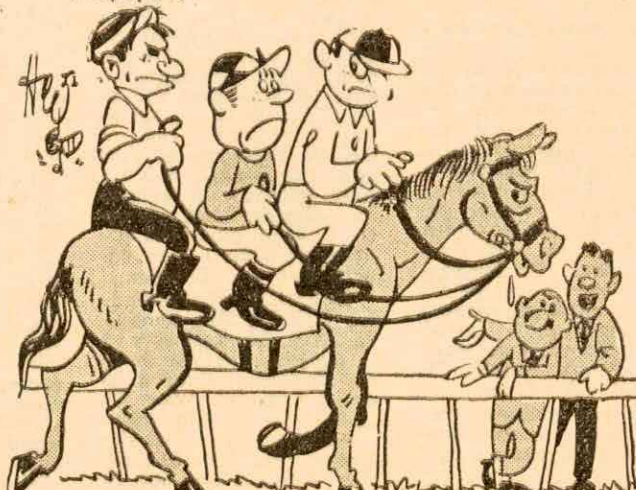
—Οι χαμένοι: Για την Αθήνα είσατε, παιδιά; Έλάτε από πίσω!..

—Τέλος πάντων πάντα είχε επιτυχία αυτό, ο Μπάμπης από... ασύνθετο!..

—Ο φίλιππος άκουει ειδήσεις από τον ιππόδρομο!.

—Τόχουνε τρεις συνεταίροι κι' ο καθένας θέλει και τό... δική του τζόκεϊ!..

Το περιεχόμενο της ζωής

Κιτρινομένη σελίδα

(Η σκηνή σ' ένα κοινό σαλόνι, παλιωμένης μισθο-συντηρητικής ζωής. Γερασμέ-νες οι ταπεταρίες και πα-ραμελημένο το γούστο. «Ο-λα είναι καθαρά κι' ως τόσο έχεις την εντύπωση πως παν-τού υπάρχει σκόνι».

ΕΚΕΙΝΗ: «Ωριμη γυναί-κα με πρόωγη «κούραση» στο πρόσωπο που φαίνεται πως έπαιξε κάποτε μ' επι-τυχία το ρόλο της «ένθεν» στο παλκοσέβι της ζωής. Είπε τώρα σαν κάτι παλιές πρωταγωνίστριες της όπε-ρέτας, που αν και νέες ά-κόμα, τις έχει πάρει νωρίς τ' «όριο ηλικίας», στην ύ-πηρεσία του έρωτος... Με-ταξύ 35 και 40 χρονών. Μάλλον άτημέλητη».

ΕΚΕΙΝΟΣ: Νέος άντρας που φαίνεται γύρω στα τρι-άντα κι' είνε, ως τόσο, με-γαλύτερος. Κομψός, περι-ποιημένος, γεμάτος απ' την αυτοπεποίθησή του ανθρώ-που που δεν συνάντησε πο-τέ σκυθρωπή τη φάτσα της ζωής).

ΕΚΕΙΝΟΣ. (Λιγόστιγμο σουλάτσο, νερίκο). Δεν ξέ-ρω Λέλα, ποιά λύσι πρέπει να βρεθώ. Και δεν ξέρω ά-κόμη αν οι σκληρές αλήθει-ες που σου είπα, ωφέλησαν ή βλάψαν. (Μικρή σιγή). Έγώ προσπαθούσα να στο-κρύνω. Προσπαθούσα; «Α-γωνιζόμενα, μπορώ να σου πώ, Ζούσα μέρα και νύχτα σε μια ζωηρή νευρικήτητα. Δεν απολάμβανα τίποτα... Δεν είχα μιάς στιγμής ήρε-μιά. Διαρκώς έτρεμα μήπως το μάθης... Νά, πού από-φε τώμας... «Αν δεν έψα-χες τις τσέπες μου, αν δεν εύρισκες αυτό το καταρα-μένο σημείωμα, η ζωή θα κυλούσε ήσυχα, όπως πρώ-τα, για πολύ καιρό... «Ι-σως και για πάντα...»

ΕΚΕΙΝΗ (άκίνητη, αδά-κρυτη, ώρη, με φωνή στα-σιμένη): Καλύτερα που έγιν' έτσι...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Γιατί καλύ-τερα;

ΕΚΕΙΝΗ: «Αγαπάς την άλλη. Είχες το βάρος και τ' ομολόγησες. Γιατί να μέ-

νης μαζί μου; Από καθή-κον;... Από οίκτο;... Τό-βρίσκει περιττό. (Μικρή σι-γή). Κι' ύστερα... γιατί να είμαστε κι' οι τρεις δυστυ-χισμένοι; Έσεις οι δυο ά-γαπίσαστε τόσον καιρό και δεν μπορούσατε να χα-ρήτε την αγάπη σας γιατί σ'άς βασάνιζε η δική μου ά-όρατη παρουσία... πού θα χώριζε τ' άγκαλιάσματά σας και θα πάγωνε τα φι-λιά... Θάχε καταντήσει να είμαι ο εφιάλτης σας. Μην προσπαθής να διαμαρτυρη-θής...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Νοιώθω, Λέ-λα, για σένα τόση στοργή.

ΕΚΕΙΝΗ: «Στοργή» λέ-με από λεπτότητα, κάποιοι οίκτο ανάμικτο με τύψεις, που μένει κάτω-κάτω στο ποτήρι της αγάπης, μόλις το πής έντελως. (Πικρό χα-μόγελο). Σιγά-σιγά, θά-φτανε η στιγμή που θα με μισούσες... Κι' έπειτα, μή-πως εγώ ήμουν ετυχισμέ-νη; Δεν τώδερα, μα το μάν-τευα. Τό διαισθανόμουν... Είπες ότι ζούσες μέσα σε μιά διαρκή αγωνία... Τώ-δελτα, «Ηθελα πάντα να πι-στεύω τις δικαιολογίες σου όταν ήσουν τότε νευρικός και τότε μελαγχολικός, κι' όμως αυτό με γέμιζε λύπη γιατί έννοιωθα πως πίστευα τις εύγενικές ψευτίες σου ά-πό αδυναμία... (Βουδός ά-ναστεναγμός). Τώρα όλα τέλειωσαν!... Αισθάνομαι να πονώ βαθειά, μα έχω λυτρωθώ απ' το μαρτύριο της αγωνίας... Λένε πως ό-ταν έχεις έναν αγαπημένο άρρωστο, είνε κάποτε προ-τιμότερο να πεθάνη παρά να χαροπαλεύει στο κρεβάτι. Απόψε το καταλαβαίνω... «Η ζωή μου, πέθανε. Κλαίω μέσα μου πολύ, αλλά νοι-ώθω πως προτιμώ αυτό τον ήσυχο θρήνο. (Αποφασιστι-κά): Νά χωρίςουμε γρήγο-ρα. Έγώ θα ζω σε μιά ή-ρεμη δυστυχία. Κι' έσεις οι δυο, θα βρήτε την εύτυχία σας. (Χαμόγελο). Μιά εύ-τυχία που όταν τη θυμάμαι θα μου φέρνη λύπη, μα πο-τέ δεν θα τη μισώ. (Η φω-νή της βουρκώνει). Γιατί θά-νε η δική σου Εύτυχία...

ΕΚΕΙΝΟΣ (συγκινημέ-νος βαθειά): Δεν μπορού-με, Λέλα. Δεν θέλω ούτε να τ' άκούσω. Για την άλλη, δεν αισθάνομαι τίποτ' άλλο από ένα έρωτικό πάθος. Εί-νε ένα τρελλό μεθύσι πόθου... σχεδόν κτηνώδες. Δεν είνε έρωτας. Έσύ έχεις όλη μου την αγάπη... όλη μου τη στοργή... όλο μου το σε-δασμό!...

ΕΚΕΙΝΗ. (Λυπημένο χα-μόγελο): Θα τάλεγες αυ-τά μπροστά της;

ΕΚΕΙΝΟΣ: Δύσκολο, τό-ξέρω. Μα όχι άκατόρθωτο. Τώρα που είδα μπροστά μου την άπειλή της άληθι-νής δυστυχίας... Τώρα που αισθάνθηκα τό φόβο μή σε χάσω... κατάλαβα πως δεν είν' αδύνατο να γιατρευτώ.

ΕΚΕΙΝΗ (πικρά): Θ' ά-γωνιζόμουν και θα σε λυπά-μαι. Θα προσπαθής να μου δείχνης έρωτα και θα δίνης διαρκώς «τελευταίους άσπα-σμούς» στη νεκρή μας αγά-πη που θα σου φέρνουνε φρίκη...

ΕΚΕΙΝΟΣ: «Α, ναι! Και τάχω πη. Μη νομίζης πως όταν βρίσκομαι κοντά της είμ' ετυχισμένος. Δι-αρκώς νεύρα, γκρίνιες και σκηνές...

ΕΚΕΙΝΗ: Για μένα; ΕΚΕΙΝΟΣ: Για τό πα-ραμικρό. Δεν είν' άδρό να σου μιλάω για κείνην, μα πρέπει να μάθης τί άκρι-δώς μου συμβαίνει. (Πέφτει σε μιά πολυθρόνα και δένει τα χέρια του). Είσαι ο μό-νος άνθρωπος που έχω στη ζωή... (Λυπημένα). Πρέπει να με βοηθήσης... (Βαθειά άναπνοή). Θα θεραπευτώ απ' αυτό τό πάθος! Σ' όρ-κίζομαι πως νοιώθω την ά-νάγκη να θεραπευτώ!...

ΕΚΕΙΝΗ: Είνε δύσκολο.

ΕΚΕΙΝΟΣ: Δύσκολο, τό-ξέρω. Μα όχι άκατόρθωτο. Τώρα που είδα μπροστά μου την άπειλή της άληθι-νής δυστυχίας... Τώρα που αισθάνθηκα τό φόβο μή σε χάσω... κατάλαβα πως δεν είν' αδύνατο να γιατρευτώ.

ΕΚΕΙΝΗ (πικρά): Θ' ά-γωνιζόμουν και θα σε λυπά-μαι. Θα προσπαθής να μου δείχνης έρωτα και θα δίνης διαρκώς «τελευταίους άσπα-σμούς» στη νεκρή μας αγά-πη που θα σου φέρνουνε φρίκη...

ΕΚΕΙΝΟΣ (ζωηρά): Κά-νεις λάθος!... «Η άλλη η θα μου φέρνη άβδία κι' άν-τιπάθεια!... Θα κάνουμε μαζί την προσπάθεια να ξα-ναζωτανέψουμε μ' όλη του τη δύναμη τον παλιό έρωτά μας. Θα ξαναθυμηθής κι' έ-σύ πως είσαι γυναίκα. Και γυναίκα ώμορφη! Σου μι-λάω μ' όλη μου την ειλικρί-νεια. «Η αγάπη μας μπορεί να πάλωση, γιατί την άφή-σαμε να παλώσει. Μα... (σταθερά και τονισμένα) είνε καλύτερα να διαβάζη κανείς πάντα μιά κιτρινια-σμένη σελίδα με παλιούς αθάνατους στίχους, από έ-να φρέσκο τυπωμένο χαρτί που δεν λέει τίποτα. (Όρ-μητικά)... «Η αγάπη μας, δεν πέθανε, Λέλα!... Είχε μιά μικρή, ψυχική κρίσι... Βοήθησε με να την γιατρέ-ψουμε!

ΕΚΕΙΝΗ: Δεν είμαι τό-σο δυνατή για να σ' άρνη-θώ!...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Δεν μου φτάνει! Θέλω να πιστέψης κι' έσύ στην καινούρια ζωή μας... στη ζωή που ημε-ρώνει αύριο...

ΕΚΕΙΝΗ (γλυκά μα πο-νεμένα): Κι' εγώ θέλω να πιστέψω. (Ψιθυριστά). «Αλ-λά φοβάμαι πως θα πολε-μήσουμε με τη Φύση! Και σ' αυτό τον πόλεμο... είνε πολύ δύσκολο να νικήσουμε. (Αφήνεται στην άγκαλιά του, άπαλά, ήρεμα, σαν πληγμένο πουλί, σαν τραυ-ματισμένο μικρό ζώο... Τό κορμί της τραντάζεται απ' τ' άναφυλλήτά. Είν' ένα «τέλος» που δεν είνε «τέ-λος». «Ας τό πάρουμε για «δεύτερη πράξη» της ζωής τους κι' άς άφήσουμε να πέ-ση εδώ η:

Αυλαία)

Δ. Κ. ΕΥΑΓΓΕΛΙΔΗΣ

ΔΙΑΛΕΚΤΕΣ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΔΕΣ

«Η πρωταγωνίστρια του μουσικού μας θεάτρου «Ηρώ Χαντά επιχειρεί μιά με-γάλη καλλιτεχνική τουρνέ στην άφρι-κανική ήπειρο. Έκανε ήδη την πρώτη της εμφάνισι στο Κάιρο σημειώνον-τας εξαιρετική επιτυχία».

Η ΜΟΔΑ... ΑΥΤΟΑΝΤΙΓΡΑΦΕΤΑΙ. Τα παπουτσία αυτά ήταν της μόδας στην Άγγλία την εποχή της βασιλείας της Ελισάβετ και τα φορούσαν οι κυρίες της αλής με μαύρες μεταξωτές κάλ-τες κατά διαταγή της ίδιας της βα-σιλίσσας. Τα ίδια παπουτσία με μικρές παραλλαγές λανσάρονται σήμερα στο Παρίσι και άρέσουν πολύ στις γυναίκες.

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΚΟΥΖΙΝΑ ΣΤΗΝ ΑΜΕΡΙΚΗ. Κατάγεται από την Βερσού της Αι-γυαίας, ο «Αγ'λος Έυδης που έχει εγκατασταθώ από μικρός στην «Αμε-ρική, όπου διευθύνει σήμερα ένα από τα μεγαλύτερα εστιατόρια στο Γκίλ-πορτ της πολιτείας του Μισισσιππύ. «Ο συμπατριώτης μας αυτός έχει βραβευθώ κατ' επανάληψιν ως διαφό-ρους διαγωνισμούς μεγειρικής».

Ή από τη ζωή του Καποδίστρια

«Ο διπλωμάτης, ο κυβερνήτης, ο άνθρωπος

Μόλις ο Καποδίστριας έβγαλε τό Πανεπιστήμιο (είχε σπουδάσει για-τρός), άμέσως διορίστηκε γενικός γραμματέας της Δημοκρατίας στα «Επτάνησα. Λίγο έλειψε να τρελλα-θώ, για τό διορισμό αυτό, από χα-ρά μα κι' από φόβο μαζί. Δεν είχε παραμικρή ιδέα των χρεών του. «Ε-τρεξε, λοιπόν, σ' έναν παλιό του φίλο νομικό και τον παρακάλεσε να τον βοηθήσει με τα φώτα του. Κά-θισε ο άνθρωπος και του σύνταξε έναν ολοκληρο τόμο από οδηγίες, λόγους, προκηρύξεις, χρήσιμα όλ' αυτά για κάθε πιθανή περίπτωση. Αυτές οι άπέραντες γραφτές οδηγί-ες ήταν για τον Καποδίστρια θησαυ-ρός. Μόλις όμως, ο νεαρός γενικός γραμματέας μπήκε στη δουλειά κι' αντίκρουσε τα πράγματα και τούς άν-θρώπους, όχι πιά στο χαρτί, αλλά στην πράξη, οι οδηγίες εκείνες του φάνηκαν κάτι όλοτετα άχρηστο.

Και τότε άρχισε να διαβάει ένα άλλο βιβλίο, τό βιβλίο της πραγμα-τικότητας, των γεγονότων και προ-χώρησε μ' αυτό για σύντροφό του...

Στα 1815 ο Καποδίστριας έγινε επίτιμος πολίτης της Γενεύης, για τις μεγάλες του υπηρεσίες στην πό-λη κι' έλαβε τό δίπλωμά του στη Ρωσία. Άλλά δεν πρόλαβε την έ-δια μέρα να άναφέρει τό γεγονός στον Αυτοκράτορα «Αλέξανδρο. Την άλλη μέρα ένας αυλικός, μπροστά στον Αυτοκράτορα, είπε πονηρά του Καποδίστρια :

—Σας συγγαίρω, κύριε κόμη. Λέ-νε πως γινήκατε συμπολίτης των ρωλογάδων της Γενεύης...

—Τί τρέχει; ρώτησε ο «Αλέξαν-δρος.

—Άλήθεια Μεγαλειότατε, είπε ο Καποδίστριας, η Γενεύη, κ' έκανε έ-πίτιμο πολίτη της. Λυπάμαι ότι με πρόλαβαν και δεν είχα την τιμή ν' άναφέρω πρώτος τό πράγμα και να

Ο ΘΗΣΑΥΡΟΣ ΣΤΗΝ ΑΙΓΥΠΤΟ

Στό προσεχές τεύχος άρχίζει η δη-μοσίευσις μιάς σειράς εξαιρετικού ένδιαφέροντος ανταποκρίσεων του έκλεκτου συνεργάτου μας κ. «Αλ. Γ. Παπ, ο οποίος μετέθε ειδικώς στην Αίγυπτο για να μελετήσει την κατάσταση και τα σημερινά προ-βλήματα του άποδημού ελληνισμού στην «Αφρική».

Με την ευκαιρία αυτή ο συνεργάτης μας συννητή με εξαιρετικές προσωκοτικές της Αίγυπτου και του άραβικού κόσμου, όπως ο ύ-φυπουργός του Τύπου και του Του-ρισμού Αχμέτ Μπέης Ρασίμ, ο πρύτανης του Φαρουκίου Πανεπι-στημίου Μουσταφά «Αμέρ, ο έπί κεφαλής της διώξεως του λαθρεμ-πορίου στην έρημο του Σινά συν-ταγματάρχης «Αλή Μπουράνι, ο πα-νίσχυρος Γραμματέης του «Αραβι-κού Συνδέσμου «Αζάμ Πασάς, ο πε-ρίφημος Μαροκινός άγωνιστής «Αμ-πντ έλ Κρίμ κ. ά.

Οι ανταποκρίσεις αυτές από τη χώρα του Νείλου θα δώσουν στους αναγνώστας του «Θησαυρού» μιά πλήρη εικόνα της ζωής των «Ελ-λινων στην Αίγυπτο με την οποία μας συνδέουν από μακρόν χρόνου δεσμοί έγκαρδίου και ειλικρινούς φιλίας».

σας ζητήσω την άδεια.

—Την έχετε και σας συγγαίρω για την τιμή. Εύκολο κανείς να την καταφρονή, μα δύσκολο να την ά-ξίζει! απάντησε ο «Αλέξανδρος.

«Ο Καποδίστριας ποτέ δεν πα-ραιτήθηκε από τον τιμητικό τίτλο του πολίτη της Γενεύης.

Στην μεγάλη διεθνή διπλωματική σύνοδο της Βιέννης ο πολυς Αυστρι-ακός πρωθυπουργός πρίγκιπας Μέτ-τερνιχ, είπε για τον Καποδίστρια :

—Αυτό τό παλληκαράκι μας έ-βαλε τα γυαλιά!...

«Όταν στα 1821 ο Ρώσος Αυ-τοκράτορας έκλινε υπέρ της γνώ-μης να διατηρήση την ειρήνη με την Τουρκία, παρά την αντίθετη επίμο-νη γνώμη του Καποδίστρια, τότε εί-πε σε μιά στιγμή φιλικά :

—Δηλαδή είσαι άγύριστο κεφάλι, και δεν πείθεσαι με κανένα τρόπο!

—Μεγαλειότατε, — άποκρίθηκε άγέρωχος τότε ο Καποδίστριας, πού ήταν ο ύπουργός του των «Ε-ξωτερικών — από την ώρα αυτή τό κεφάλι μου δεν είνε άξιο να ύπρε-τή τον θρόνο σας!

Και την άλλη μέρα έστειλε την παραίτησή του.

Σπαραχτική εντύπωση, όπως φαί-νεται, έκανε στον Καποδίστρια η ύ-ποδοχή του «Ελληνικού λαού, όταν φτάνοντας από την Εύρώπη ως Κυ-βερνήτης της «Ελλάδος, βγήκε στην Αίγυνα, πατώντας πρώτη φορά τό χώμα της ελεύθερης πατρίδας του.

Νά οι έντυπώσεις του Καποδί-στρια από την ύποδοχή εκείνη, ό-πως τις άκουσε από τό στόμα του ίδιου του Κυβερνήτη, ο Γ. Τερτσέ-της και μας την έκθέτει στο «Γέρο του Μωριά» :

—Ζήτω ο Κυβερνήτης, ο σωτή-ρας μας, ο ελευθερωτής μας, εώφ-ναζαν γυναίκες άναμαλλίαρες, άντρες με λαδομάτιες πολέμους, όρφανα γδυτά, καταδασμένα από τις σπη-λιές. Δεν ήταν τό συναπάντημά μου φωνή χαράς, αλλά θρήνος. «Η γη έ-βρέχετο από δάκρυα, έβρέχετο η μυρτιά και η θάβη του στολισμέ-νου δρόμου από τον γιολόν είν την έκκλησίαν, «Ανατριχίαζα, μου έτε-ρουν τα γόνατα, η φωνή του λαού έ-σχιζε την καρδιά μου. Μαυροφρε-μένες, γέροντες μου ζητούσαν ν' ά-ναστήσω τους άπεθασμένους τους, μαννάδες μου έδειχναν είν τό βυζί τα παιδιά τους και μου έλεγαν να τα ζήσω, και ότι δεν τους άπέμειναν παρά εκείνα και εγώ!...

«Όταν ο Καποδίστριας άνάγκασε τον Σπυρ. Τρικούπη να παραιτηθώ από γραμματέας της «Επικρατείας, ο αντιπρόεδρος της «Αγγλίας Ντά-κινς πήγε στον Κυβερνήτη και του είπε :

—«Η «Αγγλία θα δυσχεραστήθ άν άποχωρήσει ο κ. Τρικούπης.

«Ο Καποδίστριας απάντησε!

—Τη στιγμή που η «Αγγλία, η οποία άλλη Δύναμη, θελήση να έπι-βάλη στην Κυβέρνηση της «Ελλά-δος τον έναν ή τον άλλον, εγώ δεν θα είμαι πια Κυβερνήτης της «Ελ-λάδος.

Ο Νικηταράς άκουσε ένα βοσκό να λή, άμα έμαθε τό θάνατο του Καποδίστρια :

«Κάποιοι λύκος μου έφαγε άπόψε τα πρόβατα. Καλά έκανε και μου τά έφαγε! Τώρα π ο υ χ ά θ η-κε ο σ κ υ λ ο ς, άς τά φάη! «Αν δεν τάτρωγέ αυτός, άλλος θα τάτρωγε!»

Γ. Α. ΚΥΡΙΑΚΙΔΗΣ

Αθηναϊκά Έδικαιρα

«Η Βουλή διακόπτει

Συνήλθε έξαίφνης μιά βραδυά και πρόθυμη πολύ, πάλι τάς «έργασίας» της διέκοψε η Βουλή. Και θα κρατήση η διακοπή περίπου μήνας δύο, τουτέστι, ύπνος, τεμπελιό και ξάπλα μεγαλείο!

Και θα συνέλθη η Βουλή στού «Ιουνίου τα τέλη. Σε μία συνεδρίασι, διότι έτσι θέλει. Ξανά να πάρη άπόφασι όπως τό έχει ύπ' όψει, για ένα-δύο τρίμηνα πάλι να... διακοφή!

«Εργατική αυτή η Βουλή! Και η πατρίς προκόπτει. Μία-δύο ήμέρες συζητεί κι' όγδόντα διακόπτει! Σ' αυτό κανένας βουλευτής αντίρρηση δεν έχει. Νά κάσασθεται!... Νά κάσασθεται!... Και ο μισθός (να τρέχη!

Θεάματα

Μ' έξω πόδια κι' έξω μπράτσα και την πλάτη σάν... ταράτσα οι γυναίκες όλο κέφι ξεχυθήκανε στην πιάτσα, πεταχτές, κομψές και ώραιες, και σκανδαλωδώς περνούναι και μας βαζουν σε... (ιδέες!

«Έτσι γίνεται τό θέρος. Κάθε περιττό τους βάρος τό πετάνε κατά μέρος και γυρίζουν οι γυναίκες μες στους δρόμους έλευ- (θέρος! Και οι άντρες που στη ζέστη είν' επιρρεπείς πολύ, του καλοκαιριού τη φλόγα την αισθάνονται διπλή!

Τηλεγραφική ταχύτης

Διαμαρτυρίες έγιναν, όσες σχεδόν ποτέ κατά του θαυμασίου μας και του λαμπρού ΟΤΕ. Πού, τα τηλεγραφήματα πού δίνει τό κοινό, τά πάει με καθυστέρηση δυό ή τριών... μηνών! Στέλνεις ένα εύχητήριο δια τό Πάσχα έφετος, κι' εκείνο παραδίδεται περί τό... Νέον «Έτος!

«Εκτός άπ' τά «επείγοντα» πού πάνε σαν άέρας, και δίδονται πιά γρήγορα: Σε δέκα πέντε ήμέρας! «Έφερε, φαίνεται, ο ΟΤΕ καινούρια μηχανήματα. Και έφαρμόζει προφανώς νεότερα συστήματα. Και τά επείγοντα και μη, τηλεγραφηματάκια τα στέλνει άσφαλστάτα με τηλε...αϊδουράκια!

«Εκδρομικόν κύμα

Οι πρώτες ζέστες έπιασαν. Έδόθηκε τό σήμα και άρχισε ομαδικό των έκδρομών τό κύμα. Φεύγουνε, φεύγουν οι έκδρομείς, για όρη κι' άκρο- (γιάλια, κι' όταν γυρίσουν έχουνε τα μαύρα τους τα χάλια!

«Εμπρός! Τα κεφτεδάκια μας, άς πάρουμε στον (ώμο και άς ακολουθήσουμε της έξοχής τό δρόμο. Τό μπάνιο μας να κάνουμε, να πείσουμε τα ζύγκια κι' υπό τα πούκα ξάπλωμα, μαζί με τα μυρμήγκια!

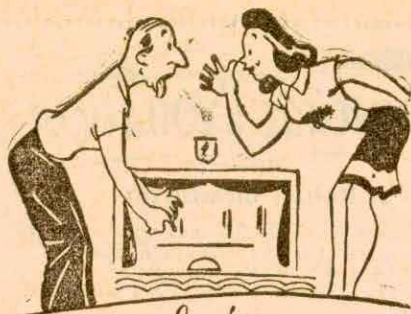
«Εμπρός! «Όλοι στο ύπαιθρο για καθαρόν άέρα. Πάρεις, ήλιος, θάλασσα, κινήσεις όλη μέρα. Σ' ένα καμινόν στρίμωμα μέχρι να σκατωθούμε. Και τη Δευτέρα στη δουλειά για να... ξεκουρα- (στούμε!

Τουριστικά

Στη Ρόδο, τό πεντάμορφο, «σμαράγδινο νησί», όπου ο τουρίστας γενικώς περνά ζωή χρυσή, έλειψε η μύρα, άφριο τό άλλο λείπει, και στο νησί, αδύνατον να βρης δύο πακέττα.

Αυτές οι έλλείψεις, δυστυχώς ό,τι κανείς κι' αν (είπη, στούς τάπους τούς τουριστικούς έγιναν θεσμός. Τό ένα λείπει σήμερα, αύριο τό άλλο λείπει, κανείς δεν βρίσκει τίποτα και... ζήτω ο Τουρί- (σμός!...

ΠΑΝ. ΠΑΠ.

Η Κωμωδία μας

ΠΡΟΣΚΛΗΣΙΣ ΣΕ ΓΕΥΜΑ

ΠΡΟΣΩΠΑ:

ΚΩΣΤΑΣ: κλασικός τύπος βασιανισμένου οικογενειάρχη, 42 ετών. **ΜΑΙΡΗ:** γυναίκα του Κώστα, ούτε όμορφη ούτε άσχημη, ούτε κοντή ούτε ψηλή, ούτε παχιά ούτε αδύνατη, 35 ετών. **ΑΡΙΣΤΕΙΔΗΣ:** παιδικός φίλος του Κώστα, άνθρωπος πρσός και μελιχλιός, έργνης εκ πεποιθσεως 46 ετών. **ΔΕΣΠΟΙΝΑ:** ασήμαντη υπρέτρια, άπροσδιοριστου ηλικίας.

ΣΚΗΝΗ 1η

(Μεσημεράκι στα Χαυτεία. Ο Κώστας βγαίνει φορτωμένος από ένα μπακάλικο και πέφτει άπάνω στον Αριστείδη).

ΑΡΙΣΤΕΙΔΗΣ: Δεν βλέπεις μπροστά σου, κύριε;

ΚΩΣΤΑΣ: Πώς είπατε; (Κυττάζονται άπειλητικά σαν κοκκόρια έτοιμα να συμπλακούν και... άναγωνρίζονται).

ΑΡΙΣΤΕΙΔΗΣ (με χαρούμενη έκπληξι): Βρέ Κώστα!

ΚΩΣΤΑΣ (τό 'ίδιο): Βρέ Αριστείδη. (Άγκαλιάζονται και φιλιούνται).

ΑΡΙΣΤΕΙΔΗΣ: Τί έγινες, βρέ παιδί; Χάθηκες άπ' τον κόσμο.

ΚΩΣΤΑΣ: Έγώ χάθηκα ή έσένα άνοιξε ή γη και σέ κατάπιε; Για πές μου τά νέα σου. Πώς περνάς; Έγώ, ξέρεις, παντρεύτηκα!

ΑΡΙΣΤΕΙΔΗΣ: Μπα; Έγώ πάλι έχασα τη μητέρα μου!

ΚΩΣΤΑΣ: Τί μου λές; Τά συλλυπητήριά μου!

ΑΡΙΣΤΕΙΔΗΣ: Έπίσης!

ΚΩΣΤΑΣ (γελώντας): Πάντα χωρατάζεις, τέλος πάντων. Και δεν μου λές; Για πού τόβαλες;

Ο φύλακας της Πινακοθήκης: Να τó ξέρης στρατηγέ! Πρώτη και τελευταία φορά είνε πού σέ τσακώνω να φεύγης άπ' τó κέντρο σου!... (Τού Β. Χριστοδούλου)

ΑΡΙΣΤΕΙΔΗΣ: Για φαί.

ΚΩΣΤΑΣ: Τότε θάρθης στο σπίτι να θάμε μαζί.

ΑΡΙΣΤΕΙΔΗΣ (με άτεχνα καμουφλαρισμένη δυσφορία): Μά... ξέρεις...

ΚΩΣΤΑΣ: Δεν ξέρω τίποτα. Θάρθης να σου κάνουμε τó τραπέζι. Η Μαίρη θα ευχαριστηθί πολύ να σε γνωρίση.

ΑΡΙΣΤΕΙΔΗΣ: Άσε, τουλάχιστον, νάρθω καμμιά άλλα μέρα. Δεν θέλω να της πέσω σαν κομήτης της γυναίκας και να την άναστατώσω.

ΚΩΣΤΑΣ: Αυτά είνε σαχλαμάρες! Έξ άλλου εγώ έκανα μαύρα μάτια να σε δώ και θά σ' άφίσω να μου φύγης; Κι' εκτός αυτού θέλω να γνωρίσης και τη Μαίρη. Δεν ξέρεις τί καλή και γλυκομίλητη γυναίκα είνε! (Έπιτακτικά). Έμπρός! Πάμε! (Φεύγουν).

ΣΚΗΝΗ 2η

(Χώλ-σαλονάκι στο σπίτι του Κώστα. Η Μαίρη άνασκουμπωμένη τρίβει μ' ένα κομμάτι φανέλλα τó παρκέ. Μπαίνει ή Δέσποινα κρατώντας ένα ταψί).

ΜΑΙΡΗ (άγρια): Πρόσεχε πού πατάς τά βρωμοπόδαρά σου, βρέ ζωντόβολο!

ΔΕΣΠΟΙΝΑ (φοβισμένα): Μάλιστα, κυρία. (Κάνει να φύγ προς την κουζίνα).

ΜΑΙΡΗ: Και... πού εισαι!

ΔΕΣΠΟΙΝΑ: Όρίστε.

ΜΑΙΡΗ: Κύττα μη χύσης τίς χερούκλες σου στο ψητό, γιατί τίς έχω μετρημένες τίς πατάτες κι' αλλοιμόνό σου άν λείπη έστω και μία!...

ΔΕΣΠΟΙΝΑ: Μάλιστα, κυρία. (Φεύγει. Μπαίνουν ο Κώστας και ο Αριστείδης).

ΚΩΣΤΑΣ (χαρούμενα): Μαίρακι! (Άφήνει τó δέμα).

ΜΑΙΡΗ: Καλώς τόν προκομμένο! (Ποσάχει τόν Αριστείδη και τόν περιεργάζεται άπό τήν κοοφή μέχρι τά νύχια).

ΚΩΣΤΑΣ: Να σου συστήσω τόν μοναδικό παιδικό μου φίλο. Ο κ. Αριστείδης Κουτσουρόπουλος, ή γυναίκα μου.

ΜΑΙΡΗ: Για νάνε φίλος δικός σου καλό κουμάσι θάνε κι' αυτός. Μ' έχεις κάψει δά με τούς διάφορους φίλους σου. Ο ένας μπεκρούλιακας, ο άλλος χαρτοποίκης, ο τρίτος τεμπελοδούκας και τράβα κορδέλλα. (Στόν Αριστείδη). Όρίστε;

ΑΡΙΣΤΕΙΔΗΣ (άπλώνοντας τó χέρι του): Χαίρω πολύ, κυρία Μαίρη!

ΜΑΙΡΗ: Κι' εγώ επίσης! Και με συγχωρείτε πού δεν σάς δίνω τó χέρι μου, γιατί είνε βρώμικο. Άν κι' έδώ πού τά λέμε, δεν ξέρω και τά δικά σας τά χέρια τί βρωμιές θάχουν πιάσει, κύριε... κύριε... Πώς είπαμε ότι σάς λένε;

ΑΡΙΣΤΕΙΔΗΣ: Αοιστείδη.

ΜΑΙΡΗ (άγρια): Για άκου δώ, κύριε Κούτσουρο, Κουτσουρόπουλε, πώς σε λένε. Έδώ θά φας ό,τι σου δίνουμε και δώ τερη κουδένα δεν σηκώνω! Έτσι τράκι ο προκομένος άπό δώ και βγάζει σκασμό. (Τού πετάει ένα κομμάτι άρνί σπιτάτο). Άειντε! Φάτο!

ΑΡΙΣΤΕΙΔΗΣ: Δεν θέλω!

ΚΩΣΤΑΣ: Όστε δεν θά φας κρέα.

ΑΡΙΣΤΕΙΔΗΣ: Κρέας θά φάω. Άλλά όχι αυτό τó κομμάτι. Άλλο κομμάτι φάω!

ΜΑΙΡΗ: Σάν τί κομμάτι;

ΑΡΙΣΤΕΙΔΗΣ: Αυτό! (Σηκώνεται. Ξαλλος, άρπάζει τη Μαίρη και τήν δακώνει λυσσασμένα σ' αυτή).

ΜΑΙΡΗ: Βοήθεια! (Τού ξεφεύγει, άπάσει τήν κουτάλα και τού τήν κοπανά στο κεφάλι).

(Ο Αριστείδης τó βάζει στο πόδι. Κατεβαίνει τρεχάτος τίς σκάλες, δγαί στο δρόμο, κάνει μερικά βήματα, ξαναγρίζει και χτυπάει τó κουδούνι της πότας. Η πόρτα άνοίγει).

ΚΩΣΤΑΣ (άπό τó κεφαλόσκαλο): Πός είνε;

ΑΡΙΣΤΕΙΔΗΣ: Έγώ, Κωστάκη με ήθελα να σε ρωτήσω κάτι. Άπό συνέκισιο τήν πήρες ή άπό έρωτα;

ΚΩΣΤΑΣ: Άπό έρωτα!

ΑΡΙΣΤΕΙΔΗΣ: Να!

(Σηκώνει τó χέρι του, άνοίγει τήν λάμπα και τού κάνει τή γνωστή βάννα χειρονομία).

(Αυλαία)

Γ. ΓΙΑΝ.

ΜΑΙΡΗ: Αριστείδη; Τί γελοίο δύ

είν' αυτό;

ΑΡΙΣΤΕΙΔΗΣ (φανερά ένοχλημένο. Με συγχωρείτε, κυρία Μαίρη, αλλά

φταίω εγώ. Έτσι μ' έβγαλε ο νόνος μ

ΚΩΣΤΑΣ: Κάτσε, Αριστείδη μου,

σπού να έτοιμαστή τó τραπέζι. (Σιγ

νά καθόνται σ' ένα καναπέ). Πώς

φαίνεται;

ΑΡΙΣΤΕΙΔΗΣ (σιγά): Άκριδώς δ

μού τήν περιέγραψες. Καλή και γλυκ

ΜΑΙΡΗ: Τί μωρμουρίζετε έσείς οί

ΚΩΣΤΑΣ: Τίποτα, Μαίρη μου. Κ

δικά μας.

ΜΑΙΡΗ: Μμμ, φαντάζομαι τί άδ

θά λέτε. (Βλέποντας τó δέμα): Τί

νισες;

ΚΩΣΤΑΣ: Μερικά φαγώσιμα.

ΜΑΙΡΗ: Τυρί πήρες;

ΚΩΣΤΑΣ: Πήρα;

ΜΑΙΡΗ: Τί τυρί;

ΚΩΣΤΑΣ: Ροκφόρ.

ΜΑΙΡΗ: Πάλι αυτή τήν άηδία μού

βάλησες; Φταίω λοιπόν να τó πάρω

να στο πασαλείψω στή μούρη;

(Μπαίνει ή υπρέτρια).

ΔΕΣΠΟΙΝΑ: Να στρώσω τραπέζι,

ρία;

ΜΑΙΡΗ: Άφού είνε ώρα τού φαγη

τί με ρωτάς, βρέ κουτορνίθι; Άειντε

χαθής, κουκουβάγια!

ΑΡΙΣΤΕΙΔΗΣ (σιγά στόν Κώστα

Μωρέ, και στήν υπρέτρια ακόμα γλυ

μιλάς ή γυναικούλα σου!

ΜΑΙΡΗ: Πάω να βοηθήσω αυτό τó

ζόπραμα και σε λίγο θά σάς φωνάξω

περιδρομιάστε! (Φεύγει).

ΑΡΙΣΤΕΙΔΗΣ: Τό είπα πάλι τó γ

κό λογάκι τής ή χρυσόστομη. Βρέ,

μούμελλε να πάσω μεσημεριάτικα!...

ΣΚΗΝΗ 3η

(Στήν τραπέζαρια).

ΜΑΙΡΗ (ένώ ετοιμάζεται να σερβίρ

Σας άρέσει τó άρνάκι ψητό, κύριε Α

στείδη;

ΑΡΙΣΤΕΙΔΗΣ: Όχι, κυρία Μαί

Γι' αυτό να μου βάλετε μόνο λίγες

τάτες.

ΜΑΙΡΗ (ειρωνικά): Μπα; Και γι

δεν θέλετε άρνάκι; Στο σπίτι σας δ

δη τρώτε πέρδικες και φασιανούς; Α

υοί σαχλονομπισμοί έδώ δεν περνάνε

ΑΤΑΝ ένα μύλο τόσο

έλαστικό, άν είχε ένα

άτονο γκρίζο χρώμα;

Θάταν τόσο μαγευτικό

ένα άνοιχτάκι πρώινό, δίχως

τό γαλάζιο ούρανό, τó χρυσό

ήλιο και τó πράσινο γρασίδι;

Τά χρώματα πολλαπλασιάζ

ζουν τήν όμορφιά τής φύσεως.

Τό ίδιο γίνεται λοιπόν και στίς

γυναίκες: Τίποτε δεν καλλιτε

ρεύει — ή δεν χειροτερεύει —

τόσο τήν εμφάνισή τους, όσο ο

τρόπος, πού χρησιμοποιούν τά

χρώματα στο μακιγιάζ και στο ντύσιμό τους.

Διαλέγοντας εκείνα πού σάς ταιριάζουν, θά φαίνεσθε δρα

σερώτερη, καλύτερα ντυμένη, ώραιότερη, κι' έπομένως εύ

χέστερη, πιο ευδιάθετη. Για να τά βρήτε, να τά διαλέξετε,

χρειάζεται να κάμετε μία σειρά άπό δοκιμές, άκολουθώντας

πάντως ώρισμένους κανόνες.

Θά δώσετε περισσότερη σημασία στο τί ταιριάζει στο δερ

μα σας. Αυτό είνε τó πιο σπουδαίο, γιατί

άποτελεί τή μεγαλύτερη έπιφάνεια τού προ

σώπου σας.

Η έκλογή αυτή τού χρώματος είνε εύ

κολώτερη, όταν τó δέρμα σας είνε άπαλό,

καλοδιατηρημένο, δρασερό. Για τήν καλή

του διατήρησι, άκολουθήτε μία ύγιεινή και

ίσορροπημένη διαίτα, άπ' τήν όποία δεν

πρέπει να λείπουν τά φρούτα, τά χορταρι

κά και τó γάλα.

Έξετάζετε κάθε τόσο τó δέρμα σας μ' έ

να μεγεθυντικό καθρέφτη, γιατί ή κατά

στασί του αλλάζει με τήν ηλικία, τόν και

ρό, τή διαίτα, τίς άρρώστιες κι' άλλους

παράγοντες. Βρίσκοντας λοιπόν κάθε φο

ρά τίς έλλείψεις και τά ελαττώματά του, θά

μπορέσετε να τά διορθώσετε.

Τό υπερβολικό στέγνωμα κάνει ένα λεπτό

δέρμα τραχύ και ρυτιδωμένο. Τά μικροσκοπικά

λακκουδάκια πού σχηματίζονται τότε πάνω του,

καταστρέφουν με τίς σκίες τους τή φωτεινότητά

του. Προφυλάσσετε λοιπόν τó πρόσωπό σας άπ'

τόν άνεμο, τó κρύο και τόν καυστικό ήλιο, μίν

τό άφίνετε ποτέ χωρίς θρεπτική κρέμα και σκου

πίζετέ τó καλά έπειτα άπ' τó πλύσιμο.

Άν έχετε στυράκια και μπιμπικία, κανονί

στε τή διαίτά σας, έλαττώνοντας τά άμυλώδη,

τά γλυκίσματα, τά λιπαρά, τίς σοκολάτες, τά

καρδιά, κι' αυξάνοντας τά ώμα χορταρικά και

τά φρούτα.

Άν τó πρόσωπό σας είνε αντίθετως πολύ λι

παρό, τó σαπουνίζετε τρείς φορές τήν ήμερα και

βάζετε μία στυπτική λοσιόν πρίν άπ' τó

μακιγιάζ.

Πρίν μακιγιαρισθήτε κάθε μέρα, πρέ

πει να καθαρίσετε τελείως τά προηγού

μένα καλλυντικά και φιασιδία, καθώς

και τή σκόνη πούχει κολλήσει άπάνω

τους, με μία καλή κρέμα καθαρισμού

κι' έπειτα με νερό και σαπούνι (υπάρ

χουν όμως και κάτι νέες κρέμες καθαρι

σμού, πού αντικαθιστούν τó σαπούνι, ά

φρίζοντας πάνω στο δέρμα, και χρειά

ζονται ύστερα ξεπλύμα μόνο με νερό).

Και τώρα άς ίδούμε τά κυριώτερα

«τρύκ» πού μπορείτε να έπιτύχετε με

τó μακιγιάζ, για να καλύτερέψετε τή

φυσιογνωμία σας να τονίσετε τά ώ

ραία σημεία της και να κρύψετε τά έ

λαττώματά της. Μ' ένα καθρέφτη και

με μερικά καλλυντικά, μπορείτε να έπι

τύχετε αληθινά θαύματα. Όσο άποχτά

τε δέ πείρα με τήν εξάσκηση, τόσο θά

μεγαλώσουν οί έπιτυχίες σας.

Α) Έχετε σαγόνι πολύ τετράγωνο;

Χρησιμοποιώντας ένα σκουρότερο φόν

ντε - τέν και σκιάζοντας ίδιως τίς γω

νιές τού σαγονίου σας, κάνετε να φαί

νεται τó πρόσωπό σας πιο ώειδες, πιο

γλυκό και «θηλυκό».

Β) Άν τώρα τó σαγόνι σας είνε τρα

πηγμένο προς τά μέσα, μεταχειρίσσε

στο μέρος εκείνο φόν - ντε - τε και πούν

τρα άνοιχτότερο χρώματος άπ' αυτά

πού βάζετε στο υπόλοιπο πρόσωπο. Η

όφθαλμοπάτη πού έπιτυγχάνετε έτσι,

συμπληρώνεται με βούρτσισμα της έ

ξωτερικής άκρης τών φρυδιών σας λίγο

προς τά πάνω.

Γ) Με σκούρο φόν - ντε - τέν στα

Τρύκ τού μακιγιάζ για τά μάτια και τίς βλε

φαρίδες. Οί άριθμοί αντίστοιχουν προς τή

σειρά τών άριθμών τού κειμένου. Η δευτε

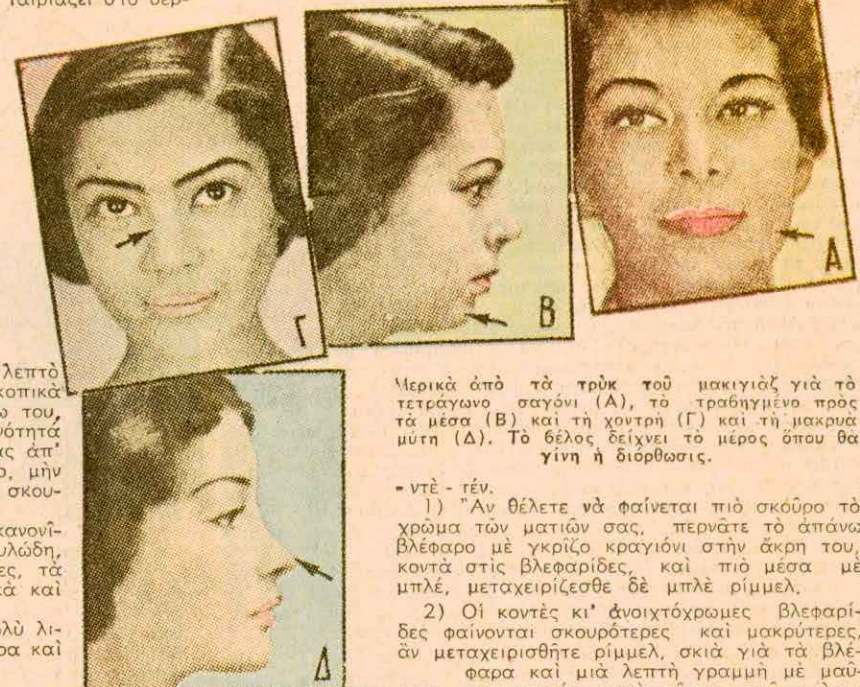
εϊκόν (δεξιά) κάθε άριθμού δείχνει τήν διορ

θωσιν τού ελαττώματος.

Τά τρύκ ΤΟΥ ΜΑΚΙΓΙΑΖ

Τι έπιτυγχάνετε με τά χρώματα

Για να φαίνεται κοντύτερο ένα πρόσωπο μακρύ, άπλώνετε λίγο σκουρότερο φόν - ντε - τέν στο κάτω μέρος τού πηγουνιού. Για να διακρίνονται λιγώτερο οί μικρές ρυτίδες στίς γωνιές τού στόματος, τεντώνετε με τά δάχτυλά σας τó δέρμα, πρίν βάλετε τó φόν

Μερικά άπό τά τρύκ τού μακιγιάζ για τó τετράγωνο σαγόνι (Α), τó τραχηλωμένο προς τά μέσα (Β) και τή χοντρή (Γ) και τή μακρά μύτη (Δ). Τό δέλος δείχνει τó μέρος όπου θα γίνη ή διορθώσις.

- ντε - τέν.

Το φθινόπωρο του 1941, υπήρξε η πιο μαύρη, η πιο σκοτεινή εποχή του πολέμου. Το βαρύ σκοτάδι της σκλαβιάς σκέπαζε απ' άκρη σ' άκρη την Ελλάδα. Οι κατακτητές είχαν άρχει ήδη να οργιάζουν εις βάρος του ελληνικού πληθυσμού, η πείνα μαστίζε τον τόπο μας και ιδίως τις μεγάλες πόλεις. Τα νέα του πολέμου δεν ήταν καθόλου ευχάριστα και καμμία επαφή με την Αίγυπτο δεν είχε πραγματοποιηθεί ακόμη. Η μοναδική παρηγοριά των σκλαβωμένων Ελλήνων, τότε, ήταν το ραδιόφωνο και πρό παντός οι έκπομπές του Λονδίνου και του Καίρου, που είχαν συνηθίσει να τις ακούν με λαχτάρα και κρυφή χαρά, κάθε πρωί και κάθε βράδυ, ωρισμένη ώρα. Πολλοί περίμεναν με αγωνία και δακρυσιμένα μάτια, ν' ακούσουν οι ίδιοι τα χαρούμενα μηνύματα που έφταναν από τον ελεύθερο και ήρωικά υπομένοντα τους άνηλεις βομβαρδισμούς των γερμανικών στούκας, λαό:

«Εδώ Λονδίνο! Σας ομιλεί το Λονδίνο!...»
«Όσο ο περισσότερο κόσμος τ' ακούγε τα νέα αυτά μεταδιδόμενα από στόμα σε στόμα και τροποποιημένα τελείως καμμία φορά κατά τους... ευσθεείς πόθους των Ελλήνων. Καθένας δηλαδή τα έλεγε εμπιστευτικά, όχι ακριβώς όπως τ' άκουσε, αλλά όπως τ' ήθελε και όπως του άρεσαν. Με τις αληθινές όμως και με τα ψέμματα αυτά, εδημιουργείτο κάποια ατμόσφαιρα αισιοδοξίας και ελπίδων. Και ανακουφιζόταν κάπως ο πληθυσμός, από το ένα μέρος αντιμετώπιζε τον κίνδυνο του τουφεκισμού ή της όμηρίας και από τ' άλλο, τον κίνδυνο του θανάτου από την πείνα, τον κίνδυνο του εξολοθρευμού. Άργότερα τα «νέα» του Λονδίνου και του Καίρου, κυκλοφορούσαν κρυφά σε χιλιάδες δαχτυλογραφημένα αντίτυπα και ικανοποιούσαν έτσι περισσότερο τον κόσμο, γιατί δεν τα διάβαζε απ' ούδης αλλά τα ρουφούσε, στην κυριολεξία. Την ίδια αυτή επάχη, πολυάριθμοι νεαροί Άγγλοι διασπαρμένοι σε ολόκληρη σχεδόν την Ελλάδα, κατ'όρωναν, χάρις στην καλωσύνη του πληθυσμού να τροφοδοτούνται και να κρύβονται, ξεφεύγοντας έτσι την αιχμαλωσία, τα στρατόπεδα συγκέντρωσης και καμμία φορά το θάνατο που τους περίμενε εκεί. Κατά τους υπολογισμούς των αρμοδίων βρετανικών αρχών, εκτός από τις 9.000 αιχμαλώτους που ισχυρίσθηκε ο Χίτλερ στο λόγο του της 4ης Μαΐου, ότι συνέλαβε — στην πραγματικότητα ήταν μόνον 7.500 — περισσότεροι από 4.000 ακόμη Άγγλοι είχαν μείνει στην Ελλάδα και χαρακτηρίζονταν ως «άγνοοι».

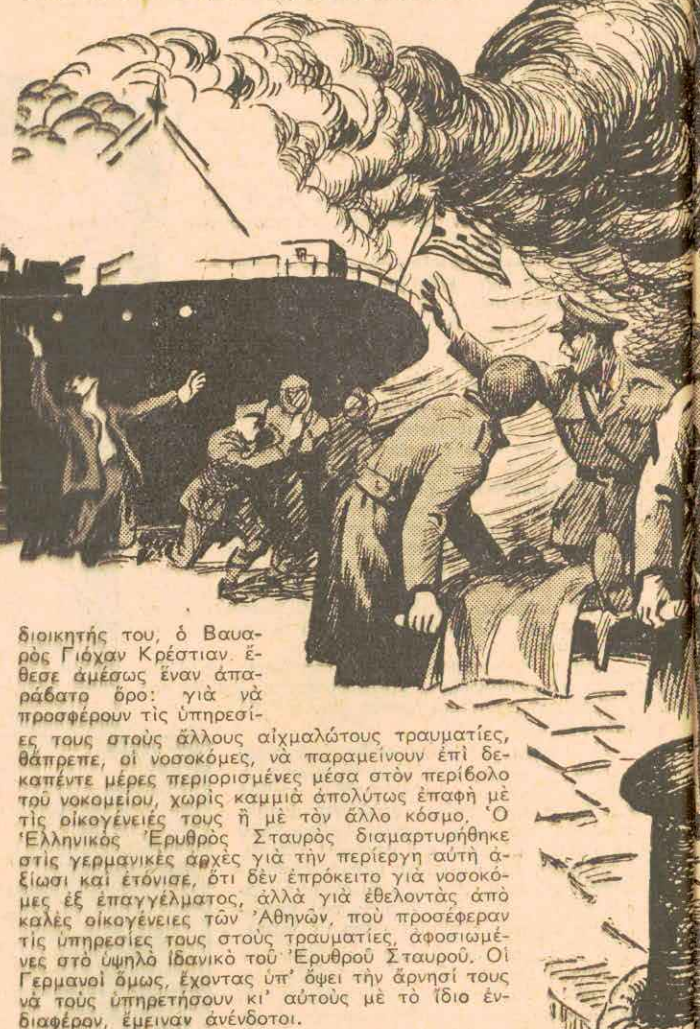
Οι τελευταίοι αυτοί Βρετανοί ήταν εκείνοι, για τους οποίους εκατοντάδες ελληνικών οικογενειών διέτρεξαν, προθύμως τον τρομερό κίνδυνο των αυστηρών γερμανικών μέτρων, για να τους κρύψουν, να τους προστατεύσουν, να τους βοηθήσουν κι' άργότερα, να τους φυγαδεύσουν στη Μ. Ανατολή.
Μόνο οι ίδιοι οι Άγγλοι που εύεργετήθηκαν έτσι, μπορούν να περιγράψουν — πολλοί απ' αυτούς λησμονήσαν τις θυσίες των φίλων τους, μα οι περισσότεροι το έκαναν αυτό με βαθειά συγκίνηση — πόσο ήρωες αυτοί αυτοθυσίες χρειάστηκαν, για να τους προσφερθεί η υπηρεσία αυτή. Η γρηούλα που μοιραζόταν το λιγοστό φαγάκι της, με το καινούργιο ξανθό «παιδί της» που έκρυβε στο σπίτι της, οι γιατροί που έτρεχαν κάθε νύχτα με χίλιους δυο κινδύνους σε μακρινές συνοικίες, για να περιποιηθούν τους τραυματισμένους ή άρρωστους Άγγλους, οι καλόγηρες που ξεχνούσαν τους αυστηρούς μοναστικούς των κανόνες, για να κρύψουν στα μοναστήρια Άγγλους στρατιώτες, οι κυρίες που εξετίθεντο στον κίνδυνο της παρεξηγήσεως για τον ξανθομάλλο «φίλο» τους, οι σιδηροδρομικοί που έντυναν έλεγκτες τους Άγγλους, για να τους βοηθήσουν να ταξιδέψουν απαρτημένοι, όλοι αυτοί δεν είνε παρα λίγοι μόνο από τους Έλληνες που διακινδύνεψαν τα πάντα, για να εκπληρώσουν την εθνική αυτή υποχρέωση. Πόσες θυσίες χρειάστηκαν, για να κατορθωθεί αυτό που κατορθώθηκε; να κρυφθούν δηλαδή χιλιάδες Άγγλων και να βοηθηθούν κατόπιν να δραπέτευσουν στην Αίγυπτο! Και πόσοι Έλληνες, άντρες και γυναίκες, δεν πλήρωσαν με τη ζωή τους, για τον ήρωισμό τους αυτό! Πολλές, αμέτρητες μπορεί να πη κανείς, είνε οι ήρωικές πράξεις τους. Αψηφώντας το θάνατο, τις φυλακές, τα κατεργα, τα στρατόπεδα και τα σαδιστικά βασανιστήρια της Γκεστάπο και της Ιταλικής Τσι-Εσσε, απέδειξαν στον κατακτητή πως η ελληνική ψυχή δεν υποκύπτει, δεν κατακτάται.

Χίλιες φορές όμως που σημαντική από τις εκδηλώσεις αυτές υπήρξε η «έθελοντική» υπηρεσία των αδελφών νοσοκόμων του Ελληνικού Έρυθρου Σταυρού, στο συμμαχικό αγώνα. Την εποχή εκείνη, πολλά κτίρια της πρωτεύουσας και των προαστίων είχαν επιταχθεί από τους Γερμανούς για νοσοκομεία. Μέχρις ότου άφικθούν Γερμανίδες νοσοκόμες για να υπηρετήσουν τους τραυματίες και άρρώστους των προσπάθησαν να εξαναγκάσουν, με κάθε τρόπο, τις Έλληνίδες νοσοκόμες, ν' αναλάβουν αυτές την περιποίησή τους. Μεταξύ των καταληφθέντων νοσοκομείων ήταν και του Έρυθρου Σταυρού στους Άμπελο-όπου, όπου υπηρετούσε ως προϊσταμένη η δίσ Κοκκινομάρα. Η ήρωική αυτή αδελφή, μόλις άντελλήθη την υποχρεωτική στρατολογία των νοσοκόμων κι' έμαθε για ποιο σκοπό προορίζον-

Έλληνες και ξένοι ΚΑΤΑΣΚΟΠΟΙ ΣΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ

Αδελφές νοσοκόμοι του Ε.Ε.Σ.

ας. Νεαρές νοσοκόμες, με μακρά νοσοκομειακή πείρα, δέχτηκαν να υπηρετήσουν ως νοσοκόμες στο άγγλικό αυτό νοσοκομείο αιχμαλώτων. Άλλά ε

διοικητής του, ο Βαυαρός Γιόχαν Κρέστιαν. Έθεσε άμεσως έναν απαράβατο όρο: για να προσφέρουν τις υπηρεσίες τους στους άλλους αιχμαλώτους τραυματίες, θάπρεπε, οι νοσοκόμες, να παραμείνουν επί δεκαπέντε μέρες περιορισμένες μέσα στον περίβολο του νοσοκομείου, χωρίς καμμία απόλυτη επαφή με τις οικογένειές τους ή με τον άλλο κόσμο. Ο Έλληνας Έρυθρος Σταυρός διαμετρήθηκε στις γερμανικές αρχές για την περίεργη αυτή αξίωση και έτόνισε, ότι δεν επρόκειτο για νοσοκόμες εξ επαγγέλματος, αλλά για έθελοντές από καλές οικογένειες των Αθηνών, που προσέφεραν τις υπηρεσίες τους στους τραυματίες, άφοσιωμένες από υψηλό ιδανικό του Έρυθρου Σταυρού. Οι Γερμανοί όμως, έχοντας υπ' όψη την άρνησή τους να τους υπηρετήσουν κι' αυτούς με το ίδιο ενδιαφέρον, έμειναν ανέκδοτοι.

— Όχι, είπαν, δεν μπορεί να γίνει απόλυτος τίποτε. Αν θέλουν να υπηρετήσουν τους Άγγλους φίλους τους, ας μείνουν. Άλλά και μεις θα τις μεταχειρισθούμε ως έχθρες...

Παρ' όλα αυτά, οι Έλληνίδες νοσοκόμες έμειναν. Κορίτσια που θα έδωσαν για πρώτη φορά από τ' αυστηρά άρχοντικά τους, πήραν εύκολα την άδεια των γονέων τους να κλειστούν μέσα σ' ένα νοσοκομείο, προκειμένου να προσφέρουν στοργική περίθαλψη και ανακούφιση στα ήρωικά παιδιά της Άγγλιας, της Αυστραλίας, του Καναδά, της Νέας Ζηλανδίας και της Κύπρου, π' είχαν τραυματιστεί ενώ πολεμούσαν για την Ελλάδα. Οι υπέροχες αυτές κοπέλλες είχαν το φωτεινό παράδειγμα των συναδέλφων τους εκείνων, που βρήκαν το θάνατο στην εκτέλεση του καθήκοντός τους! Όταν τον Απρίλιο του 1941, οι Γερμανοί βομβάρδισαν το στρατιωτικό νοσοκομείο των Ιωαννίνων, σκοτώθηκαν οι αδελφές νοσοκόμοι του Έρυθρου Σταυρού, Ελένη Παρσασκεοπούλου, Ελπίδα Τσάλη, Α. Κυριακού, Γιουλιάννα, Καλογερίκου και Μητροπούλου. Λίγες μέρες αργότερα πάλιν, οι Γερμανοί βύθισαν με τα στούκας τους τρία πλωτά νοσοκομεία: την «Αττική» έξω από τον Κάβο Ντόρο, την «Ελληνίδα» στο λιμάνι των Πατρών κι' ένα τρίτο στο Μεσολόγγι. Κι' ύστερα ύ-

πήρχε ακόμη το παράδειγμα της κ. Βαρβάρας Λιθαδά-Θεοδωροπούλου — σήμερα «Μάνα του Στρατιώτη» — που τότε με τη στολή της νοσοκόμου, πότε σαν καλόγηρα και πότε σαν «χορταρού» περιερχόταν ακούραστη και αδιάφορη για τον τρομερό κίνδυνο που την απειλούσε σε περίπτωση που θα συλλαμβανόταν — όπως κι' έγινε αργότερα — όλη την Ελλάδα, για να φροντίσει και να βοηθή τους Άγγλους συμμάχους μας. Οι περιπέτειες της θαυμαστής αυτής γυναίκας στο μυστικό πόλεμο των «μετοπίσθεν» ξεπερνούν τα συνηθισμένα όρια της φαντασίας. Μα η ήρωική ιστορία της θ' αποτελέσει ξεχωριστό κεφάλαιο και θα μας απασχολήσει πολύ σύντομα.

Σε τα μέσα Μαΐου, μακριά από τις οικογένειές τους οι Έλληνίδες νοσοκόμες χάρισαν όλους τους θησαυρούς της πείρας των, της καλωσύνης των και της στοργής των, στους Βρετανούς τραυματίες, που δεν ήξεραν πως να τους εκφράσουν την ευγνωμοσύνη τους. Ο θαυμασμός αρχίατρος Πάτρικ Άλστον, που είχε προτιμήσει να πέσει αιχμάλωτος στα χέρια των Γερμανών, παρά να εγκαταλείψει τους τραυματίες του, άφησε φεύγοντας μετά την απελευθέρωσή, ένα γράμμα, που εκφράζει όλο το θαυμασμό και την ευγνωμοσύνη αυτού και των τραυματιών του, για τα ευγενικά αισθήματα, την αυτοθυσία και τον ήρωισμό των νοσοκόμων. Μετά τις 15 Μαΐου, το άγγλικό αυτό νοσοκομείο του Κολλεγίου Ψυχικού, μετεφέρθη από τους Γερμανούς στο «Ασυλο Κοκκινιάς». Η προϊσταμένη αδελφή ρώ-

δεν ήταν λίγες. Δεκάδες είνε οι κοπέλλες που έδωσαν τα πάντα, για να διευκολύνουν τους Άγγλους τραυματίες αιχμαλώτους να δραπέτευσουν μέσα από τις φυλακές, τα στρατόπεδα και τα νοσοκομεία του έχθρου. Μια από τις πιο δυναμικές αυτές νοσοκόμες, υπήρξε η δίσ Αλεξάνδρα Πούμπουρα, που με το ψευδώνυμο Σοφία, προσέφερε άνεκτίμητες υπηρεσίες στους συμμάχους. Μέσα σ' ελάχιστο χρονικό διάστημα, κατ'όρωνε να βοηθήσει ν' αποδράσουν δεκάδες Άγγλων αιχμαλώτων από το «Ασυλο Κοκκινιάς», κρύβοντάς τους στο σπίτι της ώστόσο τους φυγαδεύει για «κάτω». Με τις πλαστές ταυτότητες που την έφωδιζε ο άστυνόμενος κ. Αντώνιος Βολταϊράκης, η δίσ Πούμπουρα κατ'όρωνε να τους στέλνει στα διάφορα παράλια της Αττικής, όπου τους περίμεναν καΐκια για να τους μεταφέρουν στη Μέση Ανατολή.

Η ήρωική της δράσις όμως διεκόπη γρήγορα. Στις 9 Δεκεμβρίου 1941, πιάστηκε από τους Ιταλούς, που την καταδίκασαν σε δεκαπέντε χρόνια φυλάκιση. Στις 31 Μαρτίου 1943 την έστειλαν στην Ιταλία και εκεί άρχισαν να τη μεταφέρουν από φυλακή σε φυλακή. Μπάρι, Φότζια, Άνγκονα, Σπολέττο, Περούτζια. Από την τελευταία φυλακή ελευθερώθηκε μετά την κατάρρευση της Ιταλίας, από τα συμμαχικά στρατεύματα που κατέλαβαν την πόλη. Η άγγλική κυβέρνηση, εκτιμώντας τη συμβολή της στο συμμαχικό αγώνα, την έτιμησε με το ανώτερο παράσημο Μ.Β.Ε. το Μάρτιο του 1946. Επίσης στις 12 Μαρτίου 1948 της άπενεμήθη ειδικόν δίπλωμα ευφήμου μνείας για τις υπηρεσίες της προς τους Άγγλους τραυματίες, από τον Βασιλέα της Άγγλιας.

Άλλη αδελφή νοσοκόμος του Ελληνικού Έρυθρου Σταυρού, που τιμήθηκε με μετάλλιο του Άγγλου Βασιλέως, είνε η δίσ Έλλη Παπαχρυσάνθου που, σε όλο το διάστημα της κατοχής, βοήθησε αποτελεσματικά πολλούς Βρετανούς που κρύβονταν στα Βίλλια, στα Μέγαρη, και στα γύρω βουνά της Αττικής. Έκτός από τα τρόφιμα, τα ρούχα και τα φάρμακα που τους μοίραζε, είχε το θάρρος να φέρνει μαζί της μία φωτογραφική μηχανή — απαγορευμένο «όργανο» την εποχή εκείνη — για να βγάλει φωτογραφίες των Άγγλων, ώστε να μπορεί να τους ετοιμάζει ταυτότητες με ελληνικά ονόματα, υπογεγραμμένες από πατριώτες διοικητές της Άστυνομίας Πόλεων.

Άρχες του 1942, η δίσ Παπαχρυσάνθου, ανάλαβε μία εξαιρετικά επικίνδυνη αποστολή. Έφυγε στην Πελοπόννησο για νάρθη σ' επαφή με τους Άγγλους αιχμαλώτους των εκεί στρατοπέδων. Ο σκοπός της ήταν να συγκεντρώσει όριμένα στοιχεία για δέκα Βρετανούς αξιωματικούς, που οι εθνικές οργανώσεις της Αθήνας προετοίμαζαν την απόδρασή τους. Η αποστολή της πραγματοποιήθηκε απόλυτως. Εύτυχας, παρ' όλη την εκπληκτική της δράσι και τις συχνές μετακινήσεις της από την πρωτεύουσα στα χωριά και στις έπαρχιες, η ήρωική νέα δεν ανακαλύφθηκε ποτέ από τους έχθρους.

Η δίσ Κυριακή Πέτρου, από τον ήρωικό Πόντο, διπλωματούχος προϊσταμένη αδελφή του Ελληνικού Έρυθρου Σταυρού, προσέφερε επίσης πολύτιμες υπηρεσίες στην πατρίδα, με τη τόλη που έδειξε τον Απρίλιο του 1941, όταν οι Γερμανοί βομβάρδισαν το πλωτό νοσοκομείο «Ελληνίς» στο λιμάνι των Πατρών. Με αληθινό κίνδυνο της ζωής της, η αδελφή Πέτρου, κατ'όρωνε να διασώσει δεκάδες Έλλήνων τραυματιών, από τον βέβαιο και οίκτρο θάνατο που θα εύρισκαν από τα γερμανικά στούκας. Άλλη νοσοκόμος, εξ επαγγέλματος αυτή, η δίσ Ελένη Σολδάτου, βρισκόταν την εποχή της κατοχής στο «Άσκληπιείο» της Βούλας. Οι πολύτιμες υπηρεσίες της δεν μπορούσαν να γραφούν μέσα σε λίγες γραμμές. Κατά την πρώτη αποχώρησι των Βρετανών από την Ελλάδα, πολλοί Άγγλοι τραυματίες κρυβόντουσαν μέσα στις σπηλιές της Αττικής, χωρίς περιθαλψη ή φάρμακα που να τους ανακουφίζουν κάπως από τους πόνους. Η Σολδάτου, δεν άργησε ν' ανακαλύψει τα κρησφύγετά τους. Και από τη στιγμή εκείνη, έγινε ο παρήγορος άγγελός τους. Κάποτε, ανάλαβε, με μεγάλο κίνδυνο της ζωής της, να εγχειρίση το πόδι ενός Άγγλου αξιωματικού, του υπολοχαγού Τζακ Φέρσον, που ήταν σοβαρά πληγωμένος από γερμανικό όπλο. Για την επείγουσα αυτή εγχείρησι, χρειάστηκε να μεταφέρει τον άρρωστο στη σε μία απόκεντρη καλύβα, κοντά στο νοσοκομείο, όπου παρέμεινε ως που να γίνει τελείως καλά. Όταν θεραπεύθηκε κι' αυτός και άλλοι τους οποίους περιέθαλπε, τους μετέφερε σε ασφαλή καταφύγια και τους βοήθησε, ως την τελευταία μέρα που κατ'όρωνε να τους φυγαδεύσει στη Μ. Ανατολή. Η πατριωτική δράσις της Σολ-

(Η συνέχεια δπισθεν)

Με αληθινό κίνδυνο της ζωής της η αδελφή Πέτρου κατ'όρωνε να διασώσει πολλούς Έλληνες τραυματίες από τα γερμανικά στούκας...

τισε τότε τις νοσοκόμες, αν θα ήθελαν ν' ακολουθήσουν τους Άγγλους τραυματίες, με τις ίδιες συνθήκες, στο νέο νοσοκομείο. — Δεν σ' αποκρύπτω ακόμη, τους έτόνισε, ότι εκεί που θα πάμε θα υπάρχει κι' ένας άλλος φοβερός κίνδυνος: οι βομβαρδισμοί που γίνονται συχνά στην περιφέρεια...

Πραγματικά, την εποχή εκείνη λόγω της θέσεως της, η Κοκκινιά βομβαρδιζόταν τακτικά από τ' άγγλικα αεροπλάνα. Όσοσο καμμία από τις νοσοκόμες δεν δέχτηκε να εγκαταλείψει τα καθήκοντά της. Όλες, χωρίς καμμία εξαίρεσι, απάντησαν ότι ήταν πρόθυμες ν' ακολουθήσουν τους τραυματίες των. Άλλά οι Γερμανοί είχαν γίνει έξω φρενών από την προθυμία τους αυτή. Κι' έτσι, προτού πραγματοποιηθεί η μεταφορά των τραυματιών στην Κοκκινιά, φόρτωσαν μία μέρα τις Έλληνίδες νοσοκόμες σ' ένα αυτοκίνητο και τις παρέδωσαν στον Ελληνικό Έρυθρο Σταυρό. Τότε όμως άρχισε η μυστική τους δράσι. Οι νοσοκόμες μετεβλήθηκαν σε κατασκόπους. Και

(Συνέχεια ἐκ τῆς προηγουμένης σελίδος)

Υπάρχουν κι' άλλες, ένα πλήθος αδελφές νοσοκομοί, όπως η Μαριάνθη Ἀγνώστου, Ζοή Σιάνου, Παγώνα Ἀντωνοπούλου, Στέφη Ζολώτα, Αἴγλη Γιαλινά, Δέσποινα Δημητρίου, Ἀγγελὰ Οἰκονομού, Βεατρίκη Γεωργίου, Μαρία Τσαμπουνιάρη, Λένα Σαμαρά, Μαρία Στράγκα, Ἐλένη Ρημάκη, Μαρία Χωραφά, Ἰωάννα Χάντερ, Ρεζάν Ἰωσήφ, Αικατερίνη Καστρινογιάννη, Βιργινία Πιερράκου, Λούλα Φιλίππου, Αθανασία Παπαδοπούλου, Αἴγλη Παλαιολόγου, Ἀλεξάνδρα Μυλωνά, Πέρρη Κωνσταντινίδου, που τιμήθηκαν μετ' ὀνόματι τῆς Βρετανικῆς Αυτοκρατορίας ἢ με βασιλικὴ εὐφημία γενεά. Γιά ὅλες ὅμως αὐτὲς τίς ἡρώϊκες Ἑλλήνιδες, πού προσέφεραν ὑπηρεσίες ὑψίστης σημασίας στὸ συντακτικὸ ἄγώνα κατὰ τὴ δίσταση τῆς κατοχῆς, θὰ γράψουμε πολὺ σύντομα...

Ἀπαντήσεις ἐπιστολῶν

οί σας, για να σας απαντήσω ταχυδρομικά». Εύχαριστώ. Άθανασιον Βαστονήνην, Μεσολόγγι: Ναί, έτσι ακριβώς έχουν τα πράγματα. Με τη διαφορά πως δεν μπορεί να γίνη τίποτε πιά. Αυτομάρτι. Κώσταν Βελίδη ν. Ν. Συμύρη: Τα τραγούδια για τους αφανείς ήρωες της Κατοχής, ώραιοι και συγκινητικά. Μα ό «Θεσσαυρός» έχει ως άρχη να μη δημοσιεύη συνεργασίαν αναγνώστων. Μαρούλα Χ. Π.: Ένταυθα: Το ίδιο και για σας, Αυτομάρτι. Ακωβων Φριζή ν. Βύρωνα: Χάρηκα, χάρηκα πολύ αγαπότη μου φίλε! Το γράμμα σας δεινέι να εύγενικά σας αισθήματα. Άλλο πως μπορούσε να είνε διαφορετικά, αφού είσαστε γυιός ενός δρεσάμενου ήρωα φίλου μου; Σας παρακαλώ, να περάσετε, όποτε μπορείτε, από τα γραβεία μας, να γνωριστούμε. Άμασίαν Ζαμά νου, Καστοριάν: Δεν πρέπει να έχετε κανένα παράνονο καζί μου. Δεν έλαβα ούτε γράμμα σας, ούτε βιβλίο, εκτός από το τελευταίο αυτό σημείωμα. Αυτομάρτι πάρα πολύ, αλλά δεν είμαι υπεύθυνος εγώ. Γεώργιον Παπασωτηρίον, Ιατρών, Ένταυθα: Συμφωνώ. Να μου τηλεφωνήσετε και θάρθω να σας συναντήσω, αφού δεν μπορείτε ναρθέιτε σεις. Έλευθέριον Παπασαφείρη ν. Άλεξανδρούσα: «Όστε υπάρχει φηλη «κακή» έναντίον του αδελφού σας; Φαινέται πως δεν έξερουν πως ήταν και τί προσέφερε στο μυτικό συμμαχικό άγώνα! Αυτό όμως δεν πρέπει να σας στενοχωρή. Πολύ σύντομα θα διαβάσουν γι' αυτόν και θα φωτισθόν. Σας παρακαλώ μόνο να μου γράψετε άμέσως, την ηλικία του, ποιο ήταν το έπαγγελμα του, ποιά σπούδαζε κλπ. Υπάρχει ειδικός λόγος γι' αυτό. Σας εύχαριστώ και περιμένω. Γεράσιμον Βερνάρδον, Κέρκυρα: Το δηγημά σας αρκετά ενδιαισφέρον, αλλά ό «Θεσσαυρός» έχει ως άρχην να μη δημοσιεύη συνεργασίαν αναγνώστων. Όλυμπία Παπασαμά ν. Βερνάρδον, Γεώργιον Βαρελάν, Ίωδωνην Χασάπην, Γιάννην Μιχαηλίδην, και Σενόφ, Ίωσηφούλου. Ένταυθα: Θα προσπαθήσω να σας εύχαριστήσω. Αν έχετε περισσότερα στοιχεία για τόν Π. Κ., να μου τα στείλετε. Λεμόδουχον, Ν. Φαλκρον: Όμοιο το άκρο, σύντομο ήρωικό ιστορικό σας. Όσα ήθελα πολύ να το δημοσιεύσω, άν μου στέλνατε και τα όνόματα των συναδέλφων σας. Γιατί όμως αρρόβασε να μη μάθουν ποιος έκαμε το καίκι; Αυτό ήταν σιωπηλά έναντίον του έγχρου και πρέπει να σας τιμή ιδιαιτέρως. «Ο φόδος σας νομίζω πως είνε άδικαίολογος. Περιμένω να μου ζαναγράψετε. Έφ έδρον ν. Περσία: Όταν θα τυπώσω το βιβλίο μου, θα λάβω εκεί τις διορθώσεις και θα χρησιμοπο-

ΠΟΔΗΛΑΤΟ ΜΕ ΚΑΛΑΘΙ

πως τὰ συμπληρωματικά στοιχεία που μὴ στείλετε. Φωνήεντα, αὐτὴ ξέρετε πόσα πολλά πράγματα γίνονται ἀπ' αὐτῆς τῆς ὑποθέσεως καὶ θὰ ἤθελα πολὺ νὰ μὲ βοηθήσετε. Γιὰ τοὺς «ἐπισωσμένους» τοὺ Ζανελίου δὲν ἔχω ἰδέα. Πῶς θὰ γίνῃ ὥστε νὰ τοὺς... γνωρίσω; Νὰ περιμένα ἡθελοῖα ἀπὸ σὰς; Εὐχάριστ' ἔθελα γιὰ τὸ ἐνδιαφέρον. Β. α. σ. ἰ. λ. η. ν. Β. λ. α. χ. ο. ν. Σέρρας: Πολλὰ σπυρίδια τῆς ἐπιστολῆς σας ἔχουν ἐκχωριστῶν ἐνδιαφέρον καὶ θὰ ἤθελα πολὺ νὰ μὴ στείλετε τῇ διευθυνσί, γιὰ νὰ σὰς ἀπαντήσω ταχυδρομικῶς. Ἐγὼ καὶ ἐγὼ τὶς δικές μου ἀποφύει, που ἐλπίζω νὰ τῆς ἐκτιμήσετε ὅταν τὴν διαβάσετε. Δὲν ἀμφιβάλλω διόλου γιὰ ὅσα ἐκείνα που μὴ γράφατε σχετικά μὲ τοὺς ἀδελφούς Ρ., ἀλλὰ γιὰ μὲνα καὶ γιὰ πολλούς—πέρα πολλούς μαλιστα—ἐδεῖξαν ἐξαιρετικῶς ἐνδιαφέρον ὅταν τοὺς γνωρίσαμε τὸ 1942. Αὐτὸ ὅμως δὲν εἶχε σημασία. Τὰ φαίνοντα καμνία πορὰ ἐξαιτούν. Καὶ μπορεῖ νὰ βῇκα γελασμένες. Πάντως περιμένα νὰ μὴ γράφατε. Κ. ω. ν. σ. τ. α. ν. τ. ι. ν. Β. ο. υ. λ. α. ρ. η. ν. Ψάρρα τοῦ Μαλιακοῦ: Εὐχάριστ' ἔχω μᾶλλον καὶ θὰ σὰς πῶ ποιοὶ ἦσαν οἱ ἐπτά ἐξοὶ τοῦ 1941, πὺν τοὺς περάσατε μὲ τὴν Βαρκούλα σας στὴν Εὐβοία. Θὰ ἤθελα μόνον νὰ μὴ στείλετε τῇ διευθυνσί σας, γιὰ νὰ σὰς ἀπαντήσω ταχυδρομικῶς. Δ. ι. ο. ν. ὡ. σ. ι. ο. ν. Τ. ζ. ο. υ. γ. α. ν. ἄ. τ. ο. ν. Ἐνταῦθα: Βεβαίως καὶ μὴ ἐνδιαφέρον τὰ στοιχεία που ἔχετε γιὰ τὴν Κεφαλονιά. Σὰς παρακαλῶ, περάσατε ἀπὸ τὰ γραφεῖα μας Δευτέρα—Τετάρτη—Σάββατο 12—3, γιὰ νὰ γνωριστοῦμε καὶ νὰ τὰ πούμε ἀπὸ κοντά. Σὰς περιμένα. Π. Η., Ἐνταῦθα: Εὐχάριστ' ἔθελα γιὰ τὶς υποδείξεις. Ὅταν ἀναγνώσῃ γιὰ τὸν ἀείμνηστο Βασιλειάδη, θὰ κάνω τὶς ἀπαιτούμενες διορθώσεις, γιὰτὶ δὲν θέλω νὰ γράφω καὶ τὸ δικό σας ἱστορικόν. Β. α. σ. ἰ. λ. η. ν. Δ. ο. υ. μ. ο. υ. ρ. α. ν. Λαδὰς: Τὰ εὐγενικά σας δίσθηματα μὲ συγκινούν. Οἱ «Κατάσκοποι» θὰ συνεχιστοῦν γι' ἀκριτὸ δίσθημα ἀκούη. Εὐχάριστ' Ν. ι. κ. ὁ. λ. α. ο. ν. Ἀ. ἔ. ἰ. ὡ. τ. η. ν. Χιον: Δυστυχῶς, ἐκτός ἀπ' αὐτό, δὲν ἔλαβα κανένα ἄλλο γράμμα δικό σας. Λυπούμαι, γιὰτὶ, ἀν σὰς ἀπαντοῦσα τότε, θὰ μὴ εἶχατε στείλει τὰ στοιχεία γιὰ τὸ Βουδαρισμὸν τοῦ Σουηδικοῦ καραβιοῦ. Πάντως καὶ τώρα δὲν εἶνε ἀργά καὶ τὰ περιμένα. Εὐχάριστ' γιὰ τὸ ἐνδιαφέρον. 2Ε.-Σ. Κ.-42, Σπείτα: Καλὰ κάνετε καὶ μὴ γράφατε γιὰ τὸ πετρελαϊκόν τοῦ «Ἀγία Ἐλένη» καὶ γιὰ τοὺς πλοιοκτήτας του. Θὰ κάνω τὴν ἐπανόρθωσιν ἑν ἑνὶ ἀπὸ τὰ ἐγγόμενα τεύχη τοῦ «Θησαυροῦ», πρὸς ἢ ἀναθεωρῶ καὶ πάλιν σ' αὐτό, τότε θὰ μὴ στείλετε τὸ δικό σας ἱστορικόν; ν. τ. ὡ. ν. ι. ο. ν. Κ. Ν. συνταγματάρχην ἑ. ἄ., Ἐνταῦθα: Ἡ πρόσκλησις μὲ τιμὰ καὶ δέχαμαι εὐχάριστ' τὴν συνεργασίαν. Νὰ μὴν τη-λεφωνήσατε ἕνα μεσημέρι ναρὰ νὰ σας συναντήσω. Θὰ ἔχω μαζί μου δὴν χρειαζέται. Δ. η. η. τ. ο. ν. Π. α. ν. ο. υ. τ. σ. ὁ. π. ο. υ. λ. ο. ν. Ἀυαλιὰς: Κάνετε λάθος, δὲν εἶμαι ἐγὼ, Ἡ Ἄλφα καὶ ἀν ἦνουν, τὶ σημασία ὑποφέρει νὰ ἔχη σήμερα αὐτό; Καθένας, μὲ τὶς μικρὰς του δυναμεις, ἔκανε τότε ὅτι, ὑπορούσε. Πάντως σας εὐχαριστῶ γιὰ τὸ ἐνδιαφέρον. Π. α. ρ. ι. ο. ν. ο. υ. λ. α. ν. Πάτρας: Βεβαίως καὶ θὰ τὸ ἤθελα, φτάνει νὰ εἶνε ἀληθινὸ τὸ ἱστορικόν. Νὰ μὴ τὸ στείλετε καὶ θὰ τὸ ἐλέγξω. Ἀν εἶνε ὅπως νοῦ τὰ γράφατε, ἀν σὰς ἀπαντήσω ταχυδρομικῶς. Γιὰ τὴν ἀγάπην σας εὐχάριστ' Γ. ε. ὡ. ρ. ι. ο. ν. Σ. ἄ. τ. ο. υ. ν. τ. ζ. ἰ. η. ν. Θεόδωρον Μανουοῦλου. Ἀ. γ. ο. ρ. ο. υ. τ. ο. ν. Κυριαζὴν. Βελισσάριον Ἀλᾶκου, Μαρία Ποθητὴ, Ἀνιές, Ἡρακλὴν Παπατοῦνι καὶ Θεοφίλον Μακρόν. Ἐνταῦθα: Δυστυχῶς ἡ ἐπίτροπότης σας, θὰ βοεθῇ ἀντιμετωπῇ τῆς ἀσθενείας του διευθυντοῦ μας, ἐφόσον δὲν ὑπάρχει περισσότερος χώρος. Ἡ ἔλλειψις χρόνου διημύργησε σοβαρὴ στενότητα, δχι μόνον τὸ «Θησαυρὸν» ἀλλὰ καὶ σ' ἄλλα ἔντυπα, πάντως οἱ «Κατάσκοποι» θὰ συνεχιστοῦν γι' ἀκριτὸ δίσθημα ἀκούη, νὰ μεῖνεται... ἡμῶν! Γιὰ τὸ ἐνδιαφέρον καὶ τὴν ἀγάπην σας, εὐχάριστ' Ἐμ. μ. Χ. ρ. ι. σ. τ. ὁ. π. ο. υ. λ. ο. ν. Κυριαζὸν Παζάρου. Γεωργίου Ἀλεξάνδρ, Κίτων Καμπάνη, Ἐλένη Μουστακὰ καὶ Νικόλαον Ἰωαννίνου: Τὸ ἴδιον καὶ γιὰ σὰς. Οἱ Κατάσκοποι θὰ συνεχιστοῦν, ἀλλὰ δὲν εἶνε ὑμῶν τὸν αὐτὸν οἱ σελίδες των ἰσχυρῶς ἐλλείψεως χρότου. Εὐχάριστ' γιὰ τὸ ἐνδιαφέρον. Σ. τ. ρ. α. τ. ι. ὡ. τ. η. ν. Π. α. ν. α. γ. ὁ. π. ο. υ. λ. ο. ν. ἰ. ἄ. ν. η. ν. 346 Σ. Ε. Σ. Τ. Σ. Τ. Γ. 913: Ἐν εἴρεσι ποσὸ ἀνυπόμονον νὰ ἐσθετε στὴν Ἀθήνῃ. Τὸ ἱστορικόν σας θὰ εἶνε ἐξαιρετικὰ ἐνδιαφέρον, γιὰτὶ ἔχω ἰπ' ὀψιν ἀκριτὰ πράγματα αὐτὸν στοιχεῖα ἐναντίον τῆς Σ'. Ἀλλὰ ἐκτός αὐτοῦ, πρέπει νὰ βοῦν τὴν θέσιν τοὺς καὶ οἱ ἄλλοι ἀφνεῖς ἥρωες που ἐδῶσαν τὴν ζωὴν τους γιὰ τὴν Ἑλλάδα! Κ. ω. ν. σ. τ. α. ν. τ. ι. ν. α. μ. ο. κ. ὁ. ρ. η. ν. Ἐνταῦθα: Ἡ φητογραφία ἐνδιαφέρουσα, ἀλλὰ δυστυχῶς, δὲν εἶνε αὐτὴ που χρειαζέσασιν. Πάντως τὴν κρατῶ αἰ νὰ βλεπετε πρῶτα ἀπὸ τὰ γραφεῖα μας καὶ νὰ σὰς τὴν πληροφορίαν. Δὲν προκεταὶ νὰ ἀννομε παρᾶσιν ἐφόσον θεωρῶ τὴν τιμὴν τῆς γυκλῆ. Ἰ. ὡ. ἄ. ν. η. ν. Λ. α. ζ. ἄ. ρ. ἰ. δ. η. ν. 333, Ο. Π. 117: Φωνάζει συνήθως ἐκείνον που περὶ δόξου. Στὴν περίπτωσιν αὐτὴ ἐσείς εἰσάγετε ὁ φωνάζων καὶ Ἀνυπόμονον.

Κι' άφου σκεφθούη και ξεσκεφθούη, (τορβάν)
πλήρως... θ' άνασυγκροτηθούη
οί δρόμοι μας πού — άλλοίμονο! — κατάντησαν ρη
(μάδια)
και οί λακκούβες πούχουνε θα γίνουη... πηγάδια.

Ἐπίσης πρέπει σύντομα καὶ ἄνευ προσκομμάτων
καὶ μ' ἓνα τρόπο ἀσφαλῆ
Ἀνασυγκρότησις καλὴ
γὰ γίνῃ τῶν Κομμάτων.

Τὸ Λαϊκὸν ποὺ πάντοτε μοχθεῖ καὶ προσπαθεῖ
 μὲ τὸ ἐξῆς τὸ πρόγραμμα θ' ἀνασυγκροτηθῇ:
 ΓΙΑ τῆς Ἑλλάδος τὸ καλὸ
 θ' ἀγωνισθῇ, παρακαλῶ,
 καὶ μὲ χαρὰ πρωτοφανή,
 θὰ κατορθώσῃ, ἐν τέλει,
 νὰ δώσῃ γρήγορα πανί
 ὅς κάθε φίλο ἄχρηστο, σὲ κάθε Δενδρινέλλη.
 Καὶ οἱ ἐχθροὶ τοῦ Λαϊκοῦ θὰ πάθουν ὠρισμένως
 νὰ λέν πῶς εἶν'... κομματικὸς ὀργάνισμός
 (λυμένος)

Τὸ ἴδιο κι' ἀπαράλλακτο σχεδὸν ἐνδιαφέρουν
 θάχη ἢ Ἀνασυρόρησις καὶ τῶν Φιλελευθέρων,
 ποὺ με αὐτὸ τὸ πρόγραμμα θ' ἀνασυκοφαντηθῶν:
 Μιὰν ἀβάριαν κάνοντας σ' ἐκείνα ποὺ πιστεύουν,
 με δουλεύοντας Πλαστηρικῶς ἴσως συγχωρευθῶν,
 παρ' ὅλο ποὺ τὸ στρατηγὸν καθόλου δέν... χω
 (νεύουν)

Και από κακεντρέχεια ή εύτελες συμφέρον
θα πούν άμέσως οι έχθροι ΕΠΕΚ — Φίλεςευθέρων:
«Τι πράγματα παράξανα, καλοί μας συμπολίται!
Τών όρων τι άντιστροφή, τι χάος, τι πελάγωμα!»
‘Η άλλη ηλοσυγχώνευσις μπορεί να προη-
γήται
άπό... τ’ ά λ λ η λ ο φ ά γ ω μ α ρ...!

“Ὅσο περὶ τοῦ Κόμματος, παιδιά, τοῦ Παπανδρέου
κι’ αὐτὸ θάσῃ προγράμματος λαμπροῦ, σοφοῦ κι
(ὠραίοι)

που ἦδη ἔχει, κύριοι, ἐντέχνως χαραχθῇ
 βραδεῶς μὲν, ἀλλ' ἀσφαλῶς θ' ἀνασυγκροτηθῇ.
 Πρῶτα λοιπὸν ὁ ἀρχηγὸς θὰ κἀνῇ ντάτσι - ντάτσ
 καθ' ἑπικίνδυνο ἐχθρὸ
 καὶ ξυλοκόπημα γερό,

Θά φανῇ ὅπωςδὴποτε Λαμπράκηδες καὶ Τσατσόι!
Σ' αὐτὰ κανέναν στοῦ Μιῶ - Ζώρξ δὲ βγαίνει οὐτὶ
(τὸ νύχι

μ' ἂν ἡ Ἀνασυγκρότησις καὶ πάλιν ἀποτυχή, τότε ὁ Ἀντιπρόεδρος πού τόσο τὸν ζήλευε, μετὰ γαλήνης θὰ πῇ πᾶσι καὶ μετὰ πεποιθήσεως: «Κακοτυχίαν εἶχομεν! Πλὴν εὐτυχῶς πιστεῦω εἰς τὴν Ἀνασυγκρότησιν τῆς... Ἀνασυγκροτῆ

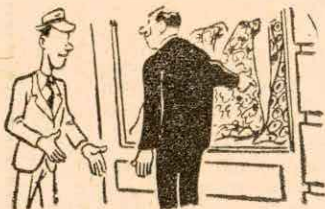
Ο ΠΟΛΙΤΙΚΟΣ

Ευθύμα ένοστανανς

Τὰ «έμπριμ» στις δόξες τους!

Γοητεύουν με τις όνειρώδεις αρμονίες των χρωμάτων τους τα βλέμματα των γυναικών και προκαλούν «ε την.. φονικότητα

των τιμών τους τη βαθύτατη μελαγχολία των ανδρών - συζύγων, πατέρων και αδελφών.

— Πήρες έμπριμ της γυναίκας σου;

— Βεβαίως. Της αγόρασα ένα γαλαζίο - κοκκίνο - δερματίν. Κι' έτσι γίνανε... άσσορτί!

— Γιατί;

— Γιατί μόλις το πλήρωσα έγιναν κι' εγώ... έμπριμ! Δηλαδή κιτρίνο - χαλκοπράσινο! «Έμπριμ λοιπόν κι' άγιος ό Θεός! Κι' όπου το βγάλη ή άκρη!...

Η «όνομαστική έορτή» είναι πραγματικά πολύ κακή... έφεύρεσις γιά τους δυστυχείς «έορτάζοντας» που τά... ξερά και μαραμένα οικονομικά τους δεν τους επιτρέπουν να προσφέρουν στους... απρόσκλητους προσκεκλημένους «συγγενείς, φίλους και γνωστούς», ούτε τα κλασσικά και πατροπαράδοτα: το μετριωτάτης ποιότητας «ξύμα» σοκολατάκι και τό... έσχάτης υποστάθμης και ύπόπτου προελεύσεως «λικεράκι».

Γι' αυτό κάποιος από τους άπειροπαθείς Κωστήδες ή Ντί- νους ή Κωσταντίνες — όπως προτιμάτε, τέλος πάντων — επενόησε την έξης μηχανή: Στις 21 τρ. μ. — Κωσταντίνου και 'Ελένης — ένα τσούρομο θειάδων, πρωτοδευτεροτριτοξαδέλφων, μπατζανάκηδων, φίλων κ.λ.π. κ.λ.π., κατέπλευσε στο ερωτικό του.

— Χρόνια πολλά, Κωστάκη! «Ο Κωστάκης» ωπλίστηκε μ' ένα ευβρόντητο ύφος και... αφώπλισε τους επιδρομείς:

— Γιατί;

— Τι «γιατί», Κωστάκη; Σήμερα είναι το 'Άγιος Κ...» ταντίνου και νιοστάζει.

Σκίτσα ΤΗΣ ΕΠΟΧΗΣ

—Ναί, αλλά εγώ άσπάζθηκα τον παλαιομερολογισμό και κατά συνέπειαν θα έορτάσω σε 13 μέρες!

Γενική δυσφορία και ομαδική... συνοφρυωμένη απόχωρησις των «καλεσμένων».

—Και σε 13 μέρες τι θα γίνει, Κωστάκη; τον ρώτησε ανήσυχη ή μητέρα του.

—Τι θές να γίνει; Θα τους πώ, απλούστατα, ότι εν τώ μεταξύ... ανέντησα και ξανάγιναν νεομερολογίτης!...

«Εορτάζοντας του κόσμου (ένωθίτε, και το τέχνασμα του Κώστα (μυμήθετε!

★

Μέσα στο κύμα των «μετονομασιών», να και μία σωστή και λογική:

«Διά διατάγματος δημοσιευθέντος εις τό ύπ' αριθ. 129 φύλλου της 'Εφημερίδος της Κυβερνήσεως, ό συνοικισμός Λαλαλάκας της έπαρχίας Βάλτου μετονομάζεται εις Λάκκας».

Φυσικά τό πράγμα έσχυλιάσθη από τους συνταξιούχους θαμνάνας του συνοικιακού καφερείου, που άρραξαν από τό μαλλια τό... ούρανόντεπτον αυτό θέμα διεξοδικής συζητήσεως.

—Αυτό μάλιστα! Τό «Λάκκας» φτάνει και περισσεύει. Τι πάει να τή δηλαδ'ε Λαλαλάκας;

—Βρε άδερφέ, «Λάκκας» θα

★

«Η «όνομαστική έορτή» είναι πραγματικά πολύ κακή... έφεύρεσις γιά τους δυστυχείς «έορτάζοντας» που τά... ξερά και μαραμένα οικονομικά τους δεν τους επιτρέπουν να προσφέρουν στους... απρόσκλητους προσκεκλημένους «συγγενείς, φίλους και γνωστούς», ούτε τα κλασσικά και πατροπαράδοτα: το μετριωτάτης ποιότητας «ξύμα» σοκολατάκι και τό... έσχάτης υποστάθμης και ύπόπτου προελεύσεως «λικεράκι».

τον λέγανε από την αρχή τον συνοικισμό. 'Αλλά φαίνεται πως ό νουνός του ήτανε... βραδυλόγιστος!...

★

Τηλέφωνο: —... Παρακαλώ νάσθ ή γιστρος στον κύριο Χαροτάκη. Τσακάλωφ 98.

—Ευχαριστώ!

Και πάει ό γιατρός.

«Αλλ' αντίλαδάνεται... κάποια έκπληξι στα μάτια των οικείων του κ. Χαροτάκη.

—Είμαι ό γιατρός, λέει, που καλέσατε.

—Ο κύριος;

—Μά... έμεις ζητήσαμε τον κύριο Βεροδελάκη!... λέει ή σύζυγος.

Νευρικός ό γιατρός:

—Πήρατε λάθος αριθμό, κυρία μου! Κι' έμεις ό γιατροί έχουμε αυτό τον επαγγελματικό τίτλο περίπου... σαν παραπάνω. Γιά να υή σας πώ πως έχει εξαφανιστεί σχεδόν τό έπάνωμο! «Όλοι μας λένε «γιατρέ!»

Και τσάβηξε άπ' την τσάντα τ' άκουστικά.

—Εγώ, είπα, θα τον εξετάσω τώρα, όπωσδήποτε! Τζάμπια σκάλες δεν ανεβαίνω!

Ο άσθενής υπεταχθη. Και ό γιατρός απέκτιψε ένα νερό πεμ-

—Τι «γιατί», Κωστάκη; Σήμερα είναι το 'Άγιος Κ...» ταντίνου και νιοστάζει.

—Τι «γιατί», Κωστάκη; Σήμερα είναι το 'Άγιος Κ...» ταντίνου και νιοστάζει.

—Τι «γιατί», Κωστάκη; Σήμερα είναι το 'Άγιος Κ...» ταντίνου και νιοστάζει.

ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟ ΑΡ. 330

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ :

1) 'Η πιο ανήσυχη γωνιά της Εσθίας. — Ένα από τα μέλη της Φιλικής 'Εταιρείας.

2) Τέτοιος είναι ό Τάυρον Πάουερ. — Επитуγάνεται με πολυβολό.

3) Μηχανικός άνθρωπος. — Πάρα πολύ (άοκ.). — Την εποχή αυτή τό θέλουμε δροσιστικό.

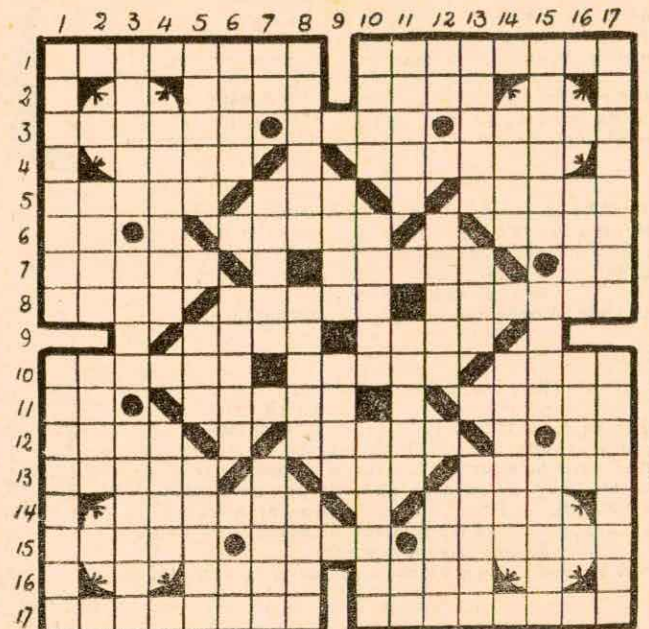
4) Εμπνέουν σεβασμό (ούδ.). — Πολεμικό όπλο (όημ.).

6) Θα την δρήςτε στο πεντάγραμμο. — Κοινώς λέγεται χάρακας. — 85.

7) Δυό φωνήεντα όμοια που σχηματίζουν αριθμό. — Γάλλος Κουβιλίνγκ. — Στεγασμένες διόδοι.

8) Δεν είναι εύνοητος. — Θεολασσινό θηρίο. — Ευχάριστο άεράκι.

9) Παίζεται με τράπουλα. — Χώρα της 'Απω 'Ανατολής.

5) Περιοχή της Πελοποννήσου. — Ησος του Σαίξπρ. — Μέλος του ποσώπου.

6) Θεός των αρχαίων Αιγυπτίων. — Ανατολίτης άρχων. — Εκπρόσωπος του ισχυρού φύλου (καθ.).

7) Στο άκουσμά του γυρίζετε τό κεφάλι. — Την θέλουμε πανώμενη. — Άσθρο.

8) Κοντά. — Μοχθηρία. — Έρχονται διαρκώς σε συγκρουσι με τους 'Εβραίους.

9) Θέμα που μας προσφέρουν συχνά τα κινηματογραφικά επίκαιρα. — Δεικτική αντανάκλαση (ούδ. πληθ.).

10) Μουσικός αλλά και σύγχρονος Γάλλος πολιτικός (έπών.). — Τό μεταχειρίζεται συχνά ό γεωγράφος. — Αντιθετικός σύνδεσμος.

11) Υποθετικόν. — Στίδες. — Χρησιμοποιείται στην κατασκευή πλεκτών.

12) Παγίδα. — Νησί του Αιγαίου. — Δυό όμοια σύμφωνα.

13) Έορτές των αρχαίων. — Χρονικό διάστημα. — Οι λόγοι, που προκαλούν ένα περιστατικό.

14) Απόλυτα όμαλά. — Κά- νουν ένα σώμα αθλητικό.

15) Τόν σκότωσε ό 'Αχιλλεύς. — Την βλέπαμε συχνά στην Κατοχή. — Συμβολο ισχύος (όημ.).

16) Ένα από τα σπλάχνα μας (καθ.). — Σύντροφος του Νικολάκη στο ραδιόφωνο.

17) Άκινησία. — Θεός των αρχαίων.

ΚΑΘΕΤΩΣ :

1) Πάς μή 'Ελλην... — Δεν αείνει θεσι γιά άμφιβολίες.

2) Παροχέον (όημ.). — Κοιμήθηκε γιά να τό όπτε (καθ.).

3) Τέρας της μυθολογίας. — Μαζί. — Οι υποδηματοποιοί ό- φείλουν πολλά σ' αυτό τό ζώο (καθ.).

4) Στά παιδιά συνοδεύεται με κλάμα. — Ζητώ.

5) Μέρος που κανείς δεν έπι- σκέπτεται με άδείο ποσώφωλι. — Ο καθένας. — Άντρας (καθ.).

10) Το παθαίνουν οι άρχαίοι. — Χωριό της 'Αττικής. — Μεταφορικά σημαίνει απάτη.

11) Έθνικός ευεργέτης. — Θαυματουργός στα χείρα του 'Ελ- λην φατράου. — Νησί με φρούριο στην είσοδο του λιμε- νος της Μασσαλίας.

12) Προθεσις πρό φωνηέντος. — Τό πολύ χαλίζει. — Τά τρώ- νε τά κτήνη.

13) Τόπος με δέντρα και λου- λούδια. — Συμπερασματικό. — Πιάονται (θηλ. καθ.).

14) Ζούν αυτοί δεν μπαίνει στα πυγμά.

15) Απέτελεσε τ-ν πυρηνά του ρωμικού κράτους. — Στη μάχη πέφτον βροχή (ενικ. όημ.). — Κοινοπραξία (έν.).

16) Ανηθικός σύνδεσμος. — Περιόφμος Γάλλος συγγραφέας.

17) Υπηρετεί την πατρίδα. — 'Ισος με άλλον σε ικανότητα.

ΑΝΔΡΟΓ. ΒΑΓΓΕΛΑΤΟΣ

Η λύσις του 329ου στη σελ. 62

Ο Ο

Η επικίνδυνη «πάπια»

Περιπτώσεις εαφνικού θανά- του αρρώστων ένα χρησιμοποιού- σαν τή γυνάστι οσοκομειακή «πάπια», γέννησαν σε μερικούς γιατρούς την ύπόνοια ότι τό σκεύος αυτό βλάπτει από φυσιο- λογικής όπώψεως. Διαπιστώθηκε λοιπόν, με πειράματα, ότι ή χρ- σιμοποίησή της, προκαλεί εαφνί- κες μεταβολές της πίεσεως του αίματος ή πιέσι μέσα στην κοι- λιά, που μπορεί να φέρουν κάπο- τε σοβαρές άγγειοκινητικές άνω- μαλίες. Άλλωστε, είναι δεδομένο ότι ή «πάπια» χρησιμοποιείται τις περισσότερες φορές μάλλον από συνήθεια, παρά από πραγ- ματική ανάγκη, κι' ότι θα μπο- ρούσε κάλλιστα ν' αντικαταστα- θή μ' ένα κοινό «δοχείο της νύκτος».

Ο Μουρούζης και ή εποχή του

Α Σ ξεφύγουμε, γιά λίγο, τώρα, από την ανήσυχη επο- χή που διερχόμαστε κι' άς γυρίσουμε πρὸς τά πι- σω γιά να ρίξουμε μία ματιά στα ρωμαντικά χρόνια των «ίπποτων» που κρεμούσαν τό φιλοτιμό τους σ' άγκυλωτά μυστάκια τους κι' όταν νόμιζαν πως θιγόταν, έκαναν ένα περίπατο μέχρι του πεδίου της τιμής, γιά να ικανοποιηθούν.

Τή ρωμαντική αυτή εποχή ξεχωρίζει ένα θρυλικό όνομα, που έχει εξελιχθί σε παραδοσι κι' εξακολουθεί να φέρεται στα χείλη των άφηγουμένων την παλαιότερη αθηναϊκή ζωή.

Τό όνομα αυτό είναι του πε- ρίφημου 'Αθηναίου ήλάρχου Γε- ωργίου Μουρούζη, του τολμη- ρού όπλομάχου του καιρού έ- κείνου, που με τις παράτολ- μες πράξεις και τά κατορθώ- ματά του, στην 'Ελλάδα και στο έξωτερικό, άφησε εποχή.

Ο ζωηρός χαρακτήρας του Μουρούζη είχε άσφαλώς παρε- ξηγηθί. «Ετσι μετά τό θάνα- τό του κι' οι αθηναϊκές έφη- μερίδες από έλλειψι άλλου θέματος, τον αναγνωματοποιή- ησαν, σε σημείο που δεν τό φτάνει ή πιο τολμηρή φαντα- σία σήμερα.

Ο ήλάρχος Γεώργιος Μουρούζης γεννήθηκε τον Γενάρη του 1863 και σκοτώθηκε σε ηλικία 44 έτών, από κακοποιούς στο Παρίσι τό Φεβρουάριο του 1907.

Ήταν γυιός του Κωνσταντίνου Μουρούζη γόνου της γνω- στής ήγεμονικής οικογενείας, πρώην άξιωματικού του Πολε- μικού Ναυτικού και ύπασιςτου του Βασιλέως Γεωργίου Α' και της 'Ελένης Β. Μουρούζη, τό γένος Μαυρομιχάλη.

Ο Μουρούζης ήταν και λεγότανε «πρίγκηψ» λόγω της ή- γεμονικής καταγωγής του. Είχε άριστη έγκυκλοπαιδική μόρ- φωσι και ήταν άφθαστος στο χειρισμό των όπλων και σε κάθε άσκησι. Με λίγα λόγια υπήρξε «μοναδικός τύπος» γιά την εποχή εκείνη και γιά τά προσόντα του που αναφέραμε, αλλά και λόγω ιδίως του ζωντανού και ιδιότροπου χαρακτή- ρα του. Όλη ή ζωή του Μουρούζη ήταν γεμάτη περιπέτειες και έκκεντρικότητες. Μιά αδιάκοπη αναζητησι της δόξας, με ήρώσιμους, τρέλλες και κινδύνους.

Πρίν να καταταχθί στον ελληνικό στρατό, με τό βαθμό του ήλάρχου ο Μουρούζης είχε κερδί- σει γαλόνια επάνω σε γαλόνια ως πολεμιστής στην εκστρατεία των Γάλλων στη Δαχomé. Στην εκστρατεία αυτή πολέμησε με τό σύνταγμα των Ζουάδων και τιμήθηκε με τό παράσημο της Λε- γεώνας της Τιμής.

Ύστερα ο Μουρούζης ήρθε στην 'Ελλάδα και κατατάχθηκε στον ελληνικό στρατό με τό βαθμό του ήλάρχου. Υπηρετήσε στις φρουρές 'Αθηνών, Κερκύρας, Λαρίσης και άλλων πόλεων, μέχρις ό- του συνέβη στην Κηφισιά ένα ζωηρότατο έπει- τό σόδιο μεταξύ αυτού και του πρίγκηπος Νικολάου που είχε ως αποτέλεσμα τη μονομαχία του με τον Παλλη, ύπασιςτις του Νικολάου. Ύστερα άπ' τή μονομαχία αυτή ο Μουρούζης έφυγε άπ' την 'Ελλάδα.

★

Προτού προχωρήσουμε στις ιστορικές μονομα- χίες του Μουρούζη, νομίζουμε πως έχει θέσι σ' αυτή την έ- λιστόρησι μία παρένθεσι που περιλαμβάνει τό πιο περίε- ρα σημεία της γεμάτης περιπέτειες ζωής του 'Αθηναίου ή- λάρχου.

Ο Μουρούζης, όπως αναφέραμε και παραπάνω, ήταν ά- πόγονος μιάς άπ' τις καλύτερες και άριστοκρατικότερες οι- κογενείες των παλαιών 'Αθηνών. Από νεαρή ηλικία ή ζωηρό- τητα του χαρακτήρα του εκδηλώθηκε σε περίεργο συνδυασμό με τ' αναμφισβήτητα ψυχικά του χαρίσματα και κυρίως την ευγενική ανατροφή του, που τον καθιστούσε συμπαθέστατο στην αθηναϊκή κοινωνία. Είχε όμως περίεργες και πρωτότυ- πες ιδέες, που έφταναν μέχρι ιδιοτροπιών και προκαλούσαν πολλές φορές την κατάπληξι και τό φόβο.

Τά νυχτερινά γλέντια του Μουρούζη στην παλιά 'Αθήνα, την Κέρκυρα και τη Λάρισα άφησαν εποχή και έμειναν ζωη- ρά ακόμα στη θύμησι των συγχρόνων του που τά άφηγούνται.

Ο Μουρούζης και όταν ήταν άξιωματικός και όταν ήταν πολίτης είχε ένα ελάττωμα: την εξαιρετική αγάπη του στο ποτό. Η άδυναμία του, ήταν ιδιαιτέρως, ή μύρια Μονάχου και τά λικέρ. Πρίν πη και μεθύσει ό 'Ελλην πρίγκηψας, ό- πως έλεγε κάποιος παλιός 'Αθηναίος φίλος του, ήταν φρο- νιμος σαν ντεμοναζέλλο!

Στό παλιό αθηναϊκό έστιατόριο «Βύρων» οι θαμώνες, ένα χειμωνιάτικο βράδυ, άπολάσανε ένα από τά εύθυμότερα κα- τορθώματα του Μουρούζη:

Ο 'Αθηναίος ήλάρχος είχε καθίσει μπροστά σ' ένα μικρό τραπέζάκι στη μέση της αίθουσας και διάταξε την όρχη- στρα, που την άποτελούσαν τσιγγάνοι μουσικοί, να πάρη θέσι γύρω του και να παίξη διάφορα κομμάτια της άρε- σκείας του.

Πραγματικά, ή έπιθυμία του έγινε και όταν μετά τό τέ- λος του πρώτου μουσικού κομματιού έρριξε αρκετά χρυσά νομίσματα στους μουσικούς, ό αρχιμουσικός σηκώθηκε, μέ- σα σ' άπόλυτη σιωπή και είπαε θανάσι:

—Είδα αυτόκράτορες και βασιλείς, είδα ήγεμόνες, είδα πρίγκηπες, είδα εύγενείς πλουσίους και εκατομμυριούχους ά- στους, αλλά ποτέ μου, όμολογώ, σ' όλους αυτούς δεν συνάν- τησα την λαμπρότητα και γενναιοδωρία της ύμετέρας ύψη- λότητας!...

—Κάνε δουλειά σου, άδελφέ! του είπαε ό Μουρούζης.

Και ή όρχήστρα άρχισε πάλι να παίζει. Η ίδια σκηνή επαναλήφθηκε και ή προσφώνησι του αρχιμουσικού ξανάγινε.

—Κάνε δουλειά σου, άδελφέ! του είπαε ό Μουρούζης και έρ- ριχνε ξανά χρυσά νομίσματα κι' έπιπε.

Στό μεταξύ όμως.. ήρθε ό Μουρούζης στο κέφι.

—Είδα αυτόκράτορες, ξα- νάπε πάλι σε μία στιγμή ό αρχιμουσικός, είδα και βασι- λείς...

—Α... άδελφέ μου, φώναξε άεφανα ό Μουρούζης, σαν πολ- λους είδες και τό παράκαλες!...

Και χωρίς κανείς από τους παρευρι- σκόμενους να προφτάσι να τον συγκρα- τήση άρπαξ- τή σαμπανιέρα με τό παγω- μένο νερό και την άδειασε στο κεφάλι του

★

Ο Μουρούζης άρπαξε τή σαμπανιέ- ρα με τό παγωμένο νερό και την άδειασε στο κεφάλι του αρχιμου- σικού...

★

Τό έστιατόριο άναστατώθηκε και όλοι έφυγαν τρέχοντας παρασύροντας τά τραπέζακια και σπάζοντας τά γυαλικά.

Ο Μουρούζης κάλεσε ύστερα ψυχραιμότατα τον καταστη- ματάρχη, πλήρωσε τις ζημιές, καληνύχτησε κι' έφυγε.

★

Μιά άπαραίτητη παρένθεσι:

Τά περιστατικά αυτά δεν πρέπει να ξαφνιάζουν τό ση- μερινό αναγνώστη. Άλλα χρόνια τότε, άλλα ήθη. Πολλοί ά- γωνιστές του 21 υπήρχαν ακόμα στη ζωή. Ο άγώνας γιά την ανεξαρτησία δεν είχε λησμονηθί. Η άνάμνησι του θέρ- μαινε τις καρδιές και ήλεκτριζε τους ανθρώπους. Ήταν μία εποχή κυριολεκτικά ήρωική. Η λεβεντιά, οι παλληκαριές, αυτό τό λαϊκό άσικληκι, συγκινούσαν τά πλήθη. Δεν ήταν ό Μουρούζης ό μόνος φασαριός της 'Αθήνας. Η φλόγα της παλληκαρίας κρυφόκαγε σ' όλες τις καρδιές. Άλλά στο Μουρούζη ήταν ήφαιστειο εν διαρκή έκρηξι. Κι' ό λαός, ό ποτισμένος με τις παραδόσεις της γιγαντομαχίας του 21, τον καμάρωνε, έδλεπε σ' αυτόν την ενσάρκωσι των πόθων και των ιδανικών του, την ενσάρκωσι εκείνου που θα ήθελε να είναι ό καθένας. Γι' αυτό τον άνεχόντουσαν.

Σήμερα, ένας τέτοιος τύπος θα κατέληγε στο ψυχιατρείο, στη φυλακή ή στον τάφο. Η εποχή μας — περή και πρα- κτική — δεν σηκώνει τους ήρωας του τύπου του Μουρούζη.

Δ. ΓΑΤΟΠΟΥΛΟΣ

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Τό έπεισόδιο Μουρούζη—Μαβίλη.

★

Τό έστιατόριο άναστατώθηκε και όλοι έφυγαν τρέχοντας παρασύροντας τά τραπέζακια και σπάζοντας τά γυαλικά.

Ο Μουρούζης κάλεσε ύστερα ψυχραιμότατα τον καταστη- ματάρχη, πλήρωσε τις ζημιές, καληνύχτησε κι' έφυγε.

★

Μιά άπαραίτητη παρένθεσι:

Τά περιστατικά αυτά δεν πρέπει να ξαφνιάζουν τό ση- μερινό αναγνώστη. Άλλα χρόνια τότε, άλλα ήθη. Πολλοί ά- γωνιστές του 21 υπήρχαν ακόμα στη ζωή. Ο άγώνας γιά την ανεξαρτησία δεν είχε λησμονηθί. Η άνάμνησι του θέρ- μαινε τις καρδιές και ήλεκτριζε τους ανθρώπους. Ήταν μία εποχή κυριολεκτικά ήρωική. Η λεβεντιά, οι παλληκαριές, αυτό τό λαϊκό άσικληκι, συγκινούσαν τά πλήθη. Δεν ήταν ό Μουρούζης ό μόνος φασαριός της 'Αθήνας. Η φλόγα της παλληκαρίας κρυφόκαγε σ' όλες τις καρδιές. Άλλά στο Μουρούζη ήταν ήφαιστειο εν διαρκή έκρηξι. Κι' ό λαός, ό ποτισμένος με τις παραδόσεις της γιγαντομαχίας του 21, τον καμάρωνε, έδλεπε σ' αυτόν την ενσάρκωσι των πόθων και των ιδανικών του, την ενσάρκωσι εκείνου που θα ήθελε να είναι ό καθένας. Γι' αυτό τον άνεχόντουσαν.

Σήμερα, ένας τέτοιος τύπος θα κατέληγε στο ψυχιατρείο, στη φυλακή ή στον τάφο. Η εποχή μας — περή και πρα- κτική — δεν σηκώνει τους ήρωας του τύπου του Μουρούζη.

Δ. ΓΑΤΟΠΟΥΛΟΣ

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Τό έπεισόδιο Μουρούζη—Μαβίλη.

★

Τό έστιατόριο άναστατώθηκε και όλοι έφυγαν τρέχοντας παρασύροντας τά τραπέζακια και σπάζοντας τά γυαλικά.

Ο Μουρούζης κάλεσε ύστερα ψυχραιμότατα τον καταστη- ματάρχη, πλήρωσε τις ζημιές, καληνύχτησε κι' έφυγε.

★

Μιά άπαραίτητη παρένθεσι:

Τά περιστατικά αυτά δεν πρέπει να ξαφνιάζουν τό ση- μερινό αναγνώστη. Άλλα χρόνια τότε, άλλα ήθη. Πολλοί ά- γωνιστές του 21 υπήρχαν ακόμα στη ζωή. Ο άγώνας γιά την ανεξαρτησία δεν είχε λησμονηθί. Η άνάμνησι του θέρ- μαινε τις καρδιές και ήλεκτριζε τους ανθρώπους. Ήταν μία εποχή κυριολεκτικά ήρωική. Η λεβεντιά, οι παλληκαριές, αυτό τό λαϊκό άσικληκι, συγκινούσαν τά πλήθη. Δεν ήταν ό Μουρούζης ό μόνος φασαριός της 'Αθήνας. Η φλόγα της παλληκαρίας κρυφόκαγε σ' όλες τις καρδιές. Άλλά στο Μουρούζη ήταν ήφαιστειο εν διαρκή έκρηξι. Κι' ό λαός, ό ποτισμένος με τις παραδόσεις της γιγαντομαχίας του 21, τον καμάρωνε, έδλεπε σ' αυτόν την ενσάρκωσι των πόθων και των ιδανικών του, την ενσάρκωσι εκείνου που θα ήθελε να είναι ό καθένας. Γι' αυτό τον άνεχόντουσαν.

Σήμερα, ένας τέτοιος τύπος θα κατέληγε στο ψυχιατρείο, στη φυλακή ή στον τάφο. Η εποχή μας — περή και πρα- κτική — δεν σηκώνει τους ήρωας του τύπου του Μουρούζη.

Δ. ΓΑΤΟΠΟΥΛΟΣ

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Τό έπεισόδιο Μουρούζη—Μαβίλη.

★

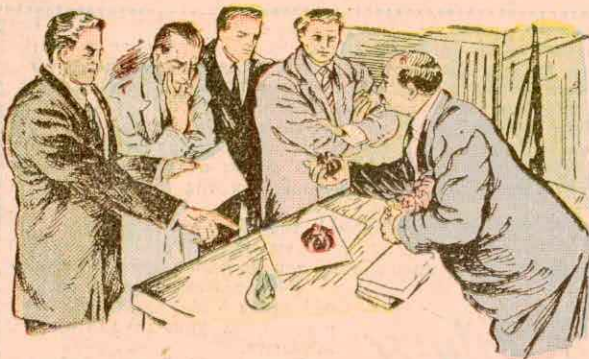
Τό έστιατόριο άναστατώθηκε και όλοι έφυγαν τρέχοντας παρασύροντας τά τραπέζακια και σπάζοντας τά γυαλικά.

Ο Μουρούζης κάλεσε ύστερα ψυχραιμότατα τον καταστη- ματάρχη, πλήρωσε τις ζημιές, καληνύχτησε κι' έφυγε.

★

Μιά άπαραίτητη παρένθεσι:

Τά περιστατικά αυτά δεν πρέπει να ξαφνιάζουν τό ση- μερινό αναγνώστη. Άλλα χρόνια τότε, άλλα ήθη. Πολλοί ά- γωνιστές του 21 υπήρχαν ακόμα στη ζωή. Ο άγώνας γιά την ανεξαρτησία δεν είχε λησμονηθί. Η άνάμνησι του θέρ- μαινε τις καρδιές και ήλεκτριζε τους ανθρώπους. Ήταν μία εποχή κυριολεκτικά ήρωική. Η λεβεντιά, οι παλληκαριές, αυτό τό λαϊκό άσικληκι, συγκινούσαν τά πλήθη. Δεν ήταν ό Μουρούζης ό μόνος φασαριός της 'Αθήνας. Η φλόγα της παλληκαρίας κρυφόκαγε σ' όλες τις καρδιές. Άλλά στο Μουρούζη ήταν ήφαιστειο εν διαρκή έκρηξι. Κι' ό λαός, ό ποτισμένος με τις παραδόσεις της γιγαντομαχίας του 21, τον καμάρωνε, έδλεπε σ' αυτόν την ενσάρκωσι των πόθων και των ιδανικών του, την ενσάρκωσι εκείνου που θα ήθελε να είναι ό καθένας. Γι' αυτό τον άνεχόντουσαν.

Ένας άλλος εισήγαγε στις 'Ηνωμ. Πολιτείες μαξιλαράκια για καρφίτσες όμοια με άχλαδια και ντομάτες...

Ένα παράξενο δικαστήριο

Κανονίζει τους τελωνειακούς δασμούς

Σκεφθήκατε ποτέ πόσες διαφωνίες γεννιούνται μεταξύ των τελωνειακών αρχών και των εμπορών ή των ιδιωτών που εισάγουν διάφορα πράγματα απ' το εξωτερικό; Οι πίνακες που δίνουν πόσο δασμό πληρώνει το κάθε αντικείμενο, είνε αδύνατον βέβαια να προβλέψουν όλες τις περιπτώσεις που μπορεί να παρουσιαστούν. Συνεπώς, όταν πρόκειται για ένα καινούργιο είδος, τα τελωνειακά όργανα πρέπει να το κατατάξουν στην πιο συγγενή κλάση. Συχνά όμως ο ενδιαφερόμενος διαμαρτύρεται τότε, ότι του επιβάλλουν υπερβολικό δασμό.

Για τέτοιες λοιπόν περιπτώσεις, υπάρχει στις 'Ην. Πολιτείες ένα ειδικό Δικαστήριο, μοναδικό ίσως στο είδος του σ' όλο τον κόσμο. Τα 9 μέλη του έχουν ανάλαβει το δύσκολο έργο της έρμηνείας και εφαρμογής των πολυπλόκων τελωνειακών νόμων και διατάξεων.

Δεν έχει μόνιμη έδρα. Επισκέπτεται διαδοχικά 100 απ' τις κυριότερες αμερικανικές πόλεις κι' αναλαμβάνει να λύση επίτιπώς τις δασμολογικές υποθέσεις που έχουν παρουσιασθή. Οι αποφάσεις του είνε ανέκκλητες κι' υποχρεωτικές για όλους, αφορούν δε συνήθως συμφέροντα χιλιάδων ή εκατομμυρίων δολλαρίων.

—Ποιά εθνικότητα έχουν οι φάλαινες; ρώτησε κάποτε το δικαστήριο ένας εισαγωγέας. Κατά το νόμο, πληρώνουν δασμό τα φάλαινολαδα, μόνον όταν εισάγονται από ξένη χώρα. Τα δικά μου όμως προέρχονται απ' το ανοιχτό πέλαγος, όπου έγινε το γυνήγι των φάλαινών. Έπομένως;...

Οι δικαστές όμως αποφάνθηκαν ότι, εφόσον το λάδι φορτώθηκε σε νορβηγικό πλοίο, οι φάλαινες απόκτησαν αυτόματως νορβηγική εθνικότητα. Και συνεπώς ο εισαγωγέας όφειλε να πληρώσει δασμούς 3 εκατομμυρίων δολλαρίων!

Άλλος πάλι εισήγαγε στις 'Ηνωμ. Πολιτείες μαξιλαράκια για καρφίτσες μ' ασυνήθιστα σχήματα, όμοια μ' άχλαδια και με ντομάτες. Το τελωνείο λοιπόν, χαράκτηρισε τα πρώτα ως τεχνη-

τά φρούτα και τα δεύτερα ως τεχνητά λαχανικά, και ζήτησε δασμούς 60% για τα μεν και 45% για τα δε επί της αξίας τους. Το δικαστήριο ευνόησε με την απόφασί του τον έμπορο. Ωστόσο, από τότε, οι άλλοι εισαγωγείς προτιμούν, καλού-κακού, τα μαξιλαράκια που παριστάνουν λαχανικά.

Συνήθως, οι υποθέσεις εκδικάζονται μέσα σε 60 μέρες το πολύ. Κάποτε όμως, περνούν ολόκληρα χρόνια, ως ότου συγκεντρωθούν τα στοιχεία που χρειάζονται για να εκδοθή η απόφασις. Σε μία περίπτωση, είχε γεννηθή η αμφισβήτησι αν το «σάκι» (ένα γιαπωνέζικο ποτό, που παράγεται από σιτάρι) είνε μάλλον μπύρα ή κρασί. Ένας αντιπρόσωπος του δικαστηρίου επισκέφθηκε τότε τους κυριότερους ποτοποιούς της 'Αμερικής, δίνοντας στον καθένα να δοκιμάση το έπιμαχο ποτό, για να πη τη γνώμη του. Αφού συγκεντρώθηκαν έτσι 600 σελίδες μαρτυρικών καταθέσεων, που απαιτήσαν 7 ολόκληρα χρόνια, το δικαστήριο αποφάνθηκε τελικά ότι το «σάκι» ήταν κρασί.

Μ' άλλες αποφάσεις τους, οι δικαστές καθώρισαν ότι οι ρακέτες του τένις είνε πατηνίδια εφόσον έχουν μήκος μέχρι 60 πόντνιν, ενώ οι μακρύτερες είνε αθλητικά είδη. Ότι οι πλύστρες είνε κυρίες, συνεπώς τα ειδικά γάντια για πλύστρες υπάγονται στα γάντια κυριών. Ότι τα ποδαράκια βατράχων είνε... πουλερικά, κι' όχι κρέας, κλπ. κλπ.

Επέβαλαν κάποτε σ' ένα εισαγωγέα να πληρώσει δασμό 90% για μερικές χιλιάδες εργατικές «φόρμες», που έφερε απ' το εξωτερικό, μόνο και μόνο γιατί είχαν σε μία εσωτερική τσέπη τους ένα λεπτό λάστιχο!

Σ' άλλη όμως περίπτωση, ένας έμπορος κατάφερε να κερδίση το ζήτημά του με μία κατεργαριά. Είχε επιβληθή τότε μεγάλος δασμός σε ύφασματα «μάλλινα 100 τοίς 100». Κάποιος εισαγωγέας όμως παράγγειλε μία παρτίδα ύφασματα, που περιείχαν μέσα στο μαλλί τους ελάχιστες βαμπακερές κλωστές! Κι' έτσι γλύτωσε το

δασμό, όσο κι' αν είχαν πεισώσει οι δικαστές με το τέχνασμα του...

Το δικαστήριο δίνει την ίδια προσοχή στις υποθέσεις ατομικών μικροεισαγωγών, όση και σ' εκείνες που αφορούν εκατομμύρια δολάρια. Ένας γαμπρός είχε αγοράσει κάποτε απ' το Παρίσι για τη συζύγι του μια έπιπλωσι, στυλ Λουδοβίκου 16ου. Στο Τελωνείο όμως της Ν. Υόρκης, του ζήτησαν μεγάλο δασμό, επειδή το ύφασμα της ταπεταρίας των έπιπλων περιείχε μαλλί και μετάξι! Το δικαστήριο τον δικαίωσε, έπειτα από μερικούς μήνες. Όταν όμως τόμαθε ο ένδιαφερόμενος, είπε με πικρία: —Είνε πολύ άργα πιά! Μούφυγε η γυναίκα μου!...

Τέλος, ένας 'Αμερικανός ανάπηρος, που ταξίδευε στη Γαλλία, δεν βρήκε εκεί κανένα τεχνητό ικανό να του διορθώση μια βλάβη του ξύλινου ποδιού, που φορούσε. Τότε ειλε λοιπόν στην πατρίδα του για έπισκευή. Εκεί όμως, το τελωνείο του ζήτησε να πληρώσει δασμό. —Μά είνε το πόδι μου! διαμαρτυρήθηκε ο 'Αμερικανός. Πού άκουσθηκε να πληρώνη κανείς δασμό για το πόδι του;...

Η υποθέσις κατέληξε στο ειδικό δικαστήριο. Οι δικαστές αποφάνθηκαν ότι, κατά την πιστή έρμηνεία των νόμων, έπρεπε να πληρωθή δασμός. Πρόσθεσαν όμως ότι θα γινόταν εξαίρεσι για την περίπτωση αυτή. Και σύστησαν στον ένδιαφερόμενο πρην ταξιδέψη στο έξω στο εξωτερικό, να φροντίση να είνε τα πόδια του εν τάξει!...

Με λίγχα λέγια

* Η 'Ανταρκτική ήπειρος, που έχει έκτασι οση περίπου κι' η Νότιος 'Αμερική, βρίσκεται σε μεγάλο ύψος από την έπιφάνεια της θαλάσσης. Το μέσο ύψος της είνε 1.800 περίπου μέτρα. Ο Νότιος Πόλος βρίσκεται σε ύψος 2.900 περίπου μέτρων.

* Μια «άπογραφη» των παγοδυνών στην περιοχή της θαλάσσης του Μπάφφιν, που έγινε τελευταία, τα ανέβαζε στην αριθμό των 40.232. Η «άπογραφη» πραγματοποιήθηκε με έναέριες φωτογραφίες.

* Σύμφωνα με τους υπολογισμούς του δόκτορος Λέστερ Μέχτα, της μετεωρολογικής υπηρεσίας των 'Ηνωμένων Πολιτειών, το νέφος που παρήχθη από την έκρηξι της πρώτης ατομικής βομβας στο Νέο Μεξικό, ανήλθε σε ύψος 11.900 μέτρων. Η θερμοκρασία του έφτασε την πρώτη στιγμή τους 1.000.000 βαθμούς, του εκατοντάβαθμου, άλλ' άμέσως έπειτα έπεσε στους 3.000 βαθμούς.

* Κάθε χρόνο, 12.000 περίπου 'Αγγλοι προσηλυτίζονται στον καθολικισμό. Οι καθολικοί της 'Αγγλίας υπολογίζονται σήμερα σε 5 εκατομμύρια. Απ' αυτούς το 1 εκατομμύριο είνε Σκωτσέζοι.

* Το μεγαλύτερο φίδι του κόσμου είνε ο πύθων της χερσονήσου της Μαλάκκας, στην 'Ασία, το μήκος του φτάνει τα 10 μέτρα κι' ο αριθμός των σπονδύλων του υπερβαίνει όπουδήποτε άλλου ζώου. Έχει εν δυν 5751

ΧΙΟΥΜΟΡ

Την ήξερε... από μνήμης!

Ένας σύζυγος είδε στην έκθεσι ενός ζωγράφου έναν πίνακα που παρίστανε τη γυναίκα του ολόγυμνη και γυρίζει έξαλλος στο σπίτι.

—Σε τι πωτή! της φωνάζει. Δεν ντράπηκες να ποζάρης γυμνή μπροστά σ' αυτό το ζωγράφο;

—Μά σε βεβαίω πως δεν ποζάρισα ούτε μία στιγμή, του απαντάει αυτή. Με ζωγράφισε... από μνήμης!

—Ποιος είνε αυτός ο κύριος που χαϊρεύτηκε πρό όλιγον βγάζοντας το καπέλλο σου;

—Αυτός; Α. αυτός είνε ο κοροϊάς μου. Μου πούλησε πρην ένα μίση ένα φάρμακο για τη φαλάκρα και κάθε φορά που τον συναντώ δεν παραλείπω να του αποδείξω τί απατεώνας πρην είνε!...

* Ο οικόδεσπότης στον άφηρημένο καθηγητή: —Γιατί δεν έφερατε μαζί σας και την κυρία σας;

—Διάβολε! Καλά τότεγα εγώ ότι κάτι ξεχάσα!...

* Μια κυρία λέει στο διευθυντή του ιδιωτικού αστυνομικού πρακτορείου: —Έχω ύποψιες για την πίστι του συζύγου μου. Θάθελα να βάλετε να τον παρακολουθήσουν, όπου κι' αν παγαίνει.

—Και τί δουλειά κάνει ο άντρας σας;

—Είνε... δύντης!

* Ο κ. 'Ανανίας διαμαρτύρεται στο σπιτονοικοκύρη του: —Αυτό το διαμέρισμα έχει γίλια ονύματα! Όσο κι' αν προσπαθήσα, δεν βρήκα καμιά θεραπεία. Μόλις καθίσω, ο αέρας μου ανακατώνει τα μαλλιά...

—Υπάρχει ένα φάρμακο, αγαπητέ μου.

—Ποιό δηλαδή;

—Νά... κόμψτε τα μαλλιά σας με την ψιλή μηχανή.

* Έκ ει ν ο ς: Φοβάμαι μήπως ο μικρός σου αδελφός με είδε χθές πρην σέ φιλούσα. Τι λες γ' αυτό;

* Έκ ει ν η: Συνήθως, στην ίδια περίπτωση, οι άλλοι του δίνουν ένα δεκαχίλιο για να σιωπά!

* Ο δημοσιογράφος ρωτάει έναν αιωνόβιο: —Σε τί αποδίδετε τη μακροβιότητά σας;

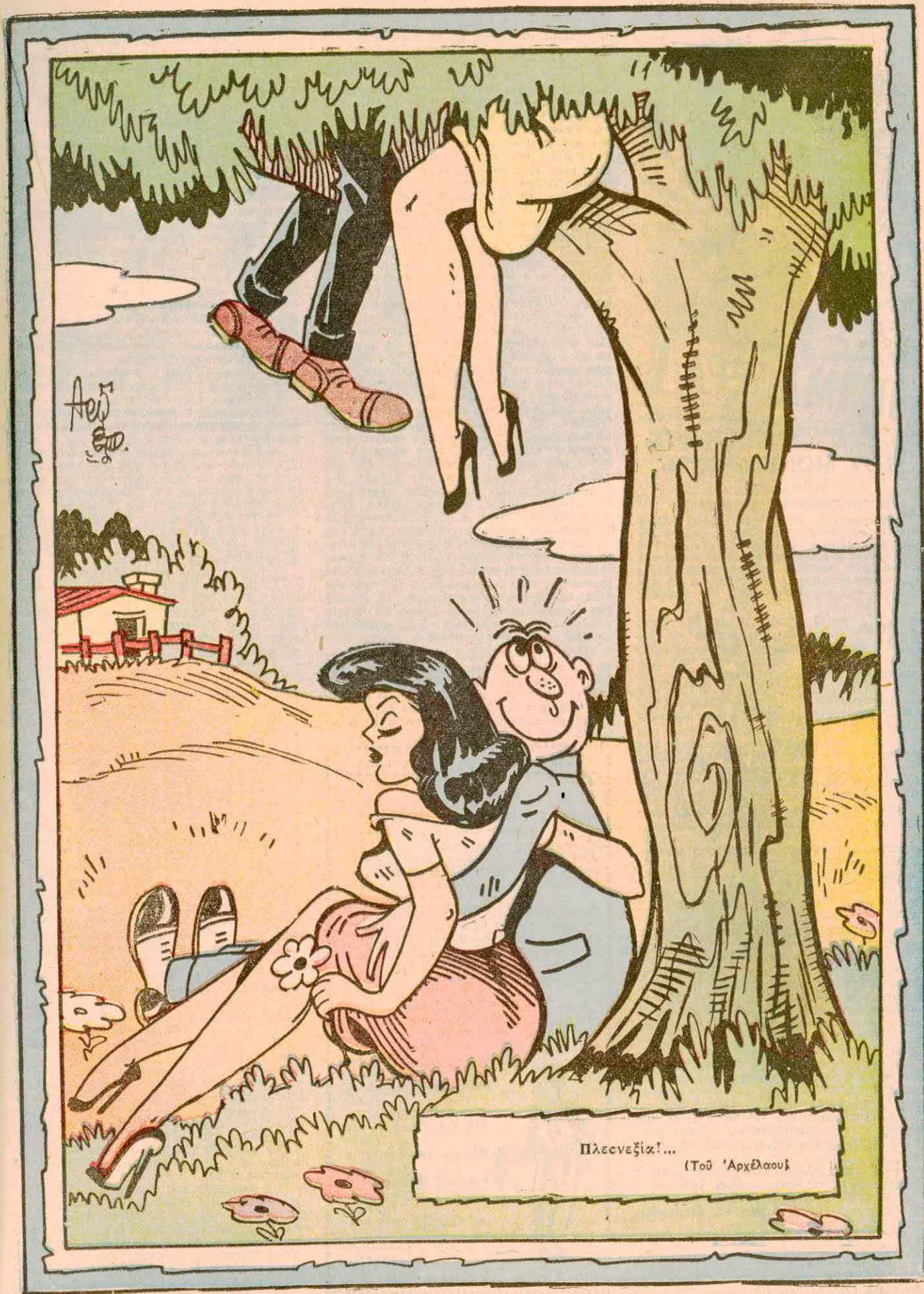
—Στις εξωφρενικές τιμές που ζήτησαν οι εργολάβοι κηδειών!...

* Δύο άρχιψευτές συναγωνίζονται μεταξύ τους: —Είδα κάποτε, λέει, ο ένας, κάποιον άνθρωπο άσπρο, μ' τόσο άσπρο, ώστε για να τον διακρίνη κανείς έπρεπε να νυχτώση!

—Αυτό δεν είνε τίποτε! απαντάει ο άλλος. Έγώ ήξερα έναν 'Αγγλο άδύνατο, μ' τόσο άδύνατο, ώστε, όταν πήγαίνε κάπου, έπρεπε να ξαναπάη δυό φορές για να μπορέσουν να τον δούν!

* Ο ντροπαλός νέος αποφασίζει επί τέλους ν' ανοίξη το στόμα του: —Δε... δεσποινίς... αγαπάτε... τα ξύλα;

Κι' η απογοητευμένη δεσποινίς: —Ω, κύριε Πανσάνια! Μήπως αυτό είνε αρχή έρωτικής έκμυστηρέυσεως;...

Πλεσνεξία!... (Του 'Αρχέλαου)

ΠΡΙΜΑΒΕΡΑ Η ΠΑΡΘΕΝΟΣ ΤΟΥ ΜΟΝΤΕΦΟΡΤΕ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ

ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Ο Ραγκαστέν πείθει τον κόμητα Άλμα και ξαναγυρίζουν στο Μοντεφόρτε, όπου ο πατέρας της Πριμαβέρα δίνει εξηγήσεις και ο ιππότης τον καλύπτει και τον δικαιολογεί για την απουσία του στις κρίσιμες αυτές στιγμές. Κατόπιν αυτού ο κόμης ζητάει να του εκθέσουν όλα συνέδρασαν κατά την απουσία του.

23^{ον} —Ο κόμης Άλμα δεν ξέρει παρά το ένα μόνο από τα δυο σοβαρά γεγονότα που συνέδρασαν κατά την απουσία του. Ο γάμος αυτός αποφασίστηκε από τη γενική συνέλευση των αρχηγών. Άλλ' η ίδια συνελευσις αποφάσισε και κάτι άλλο. Ο κόμης Άλμα καθαιρέθηκε χθες από τους τίτλους, τα δικαιώματα και τα προνόμια του κι' η κόρη του ανακηρύχθηκε κυρίαρχος της χώρας, υπό την κηδεμονία του συμβουλίου. Με την ίδια απόφαση, ο κόμης Άλμα κηρύχθηκε προδότης κι' επίορκος. Δεν έχει λοιπόν, δικαίωμα ν' απευθύνει ερωτήσεις στο συμβούλιο. Προσκήλύθηκε εδώ ως ένοχος για ν' απολογηθεί κι' όχι ως ισότιμος. Αυτή η απότομη και βίαιη επίθεσις δυσαρέστησε τα άλλα μέλη του συμβουλίου. Όσο για τον κόμητα, είχε απομείνει άναυδος. Δεν περίμενε ότι τα πράγματα θα παύσαν τέτοια τροπή. Άλλ' η Πριμαβέρα κατάλαβε τον κίνδυνο και βιάστηκε να πηί.

—Άρχοντες, ή απόφασις που πάρθηκε εις βάρος του πατέρα μου υπαγορεύθηκε από ώρισμα περιστάτικα, που εξετιμήθησαν υπό την επίδρασι των πρώτων εντυπώσεων. Όλα δείχνουν, όμως, ότι αυτή η έκτιμηση δεν ήταν σωστή. Η σκόπιμη απειρώσεις από τον άρχοντα Μαλατέστα των νέων γεγονότων που έμεσολάβησαν αφαιρεί από τη συζήτισί μας κάθε σοβαρότητα. Συγκεντρωθήκαμε εδώ για ν' ακούσωμε και να φωτισθούμε... Κανείς δεν πρέπει να το δεινά... Η επιστροφή του κόμητος ανάμεσά μας είναι μια απόδειξις ότι οι έναντιον του υποψίες ήταν άδικες κι' ότι πλανηθήκαμε. Δεν είναι έντιμο να μην θέλωμε ν' αναγνωρίσωμε την πλάνη μας. Ο πρίγκηψ Μανφρέντι συμφώνησε μαζί της.

—Ο κόμης Άλμα, είπε, δεν έχει παρά να μάς δώση τις απαιτούμενες εξηγήσεις. Άν πλανηθήκαμε στην απόφασί μας, είνε ζήτημα τιμής για μάς να επανορθώσωμε την άδικία που κάμαμε.

Όλοι κρεμάστηκαν στα χείλη του κόμητος.

—Κύριοι, είπε ο πατέρας της Βεατρίκης, ή αλήθεια είναι πολύ απλή. Παρασύρθηκα σε ενέδρα. Άν με βλέπετε εδώ, το

χρωστώ στον ιππότη ντε Ραγκαστέν... Το σφάλμα μου είναι ότι σκέφτηκα πως μπορούσα να δεχτώ κρυφά τους απεσταλμένους του Πάπα Άλεξάνδρου δού και του Καίσαρος Βοργιά. Οι δυο αυτοί άνθρωποι ήρθαν να μου προτείνουν την προφασία. Μ' όλη την αγανάκτησι που μου προκαλέσαν τα λόγια τους, δεν τους έδωξα άμεσως, αλλά εξακολούθησα να τους βλέπω με την κρυφή σκέψι ότι θα κατάφεραν να μάθω απ' αυτούς χρήσιμες πληροφορίες για το σχέδιο και τις δυνάμεις των αντιπάλων μας. Και ταυτόχρονα θέλησα να τους τρομοκρατήσω κάνοντάς τους να καταλάβουν πως το Μοντεφόρτε ήταν απόρητο και πως ο Καίσαρ Βοργιάς δεν είχε καμμία έλπιδα να βγύη νικητής από μια επίθεσι εναντίον μας. Υπερέβαλα, φυσικά, τα πράγματα, αλλά αυτό ήταν το καθήκον μου. Δέχτηκα, τέλος, να συνοδεύσω για ένα διάστημα τους δυο απεσταλμένους του Πάπα κατά την αναχώρησί τους κάνοντας τη σκέψι ότι έτσι θα μου δινόταν ή ευκαιρία να τους κάμω ν' αντιληφθούν με τα ίδια τους τα μάτια το όχυρό της θεσώς μας. Δεν φαντάσθηκα, βέβαια, ότι θα μπορούσε να κινδυνεύω και γι' αυτό δεν είδοποιήσα κανένα γι' αυτόν τον περίπλοκο. Άλλα δεν είχα υπολογίσει την κακοπιστία των συνομιλητών μου, ούτε την ηράκλεια δύναμι του ενός απ' αυτούς, του βαρώνου Άστόρ... Οι δυο αυτοί άνθρωποι ρίχτηκαν σε μια στιγμή πάνω μου και, προτού προφτάσω ν' αμυνθώ, μ' έδεσαν πάνω στ' αλογό μου και μ' αγκυλώσαν. Με τον τρόπο αυτό, συνεχίσαμε την πορεία μας όλη τη νύχτα και ένα μεγάλο μέρος από την επόμενη ημέρα. Φτάσαμε, τέλος, σ' ένα πανδοχείο, όπου οι δεσποφύλακες μου άποφάσισαν να διανυκτερεύσωμε. Κατά καλή τύχη, βρισκόταν εκεί ο ιππότης ντε Ραγκαστέν, που κατάλαβε άμέσως τα πάντα. Ξημέρησε τότε εναντίον του Άστόρ και στή μονομαχία που έπακολούθησε τον τραυματίσε, καθώς και το συνοδό του, το μοναχό δον Γκαρσόνιο. Έπειτα έλυσε τα δεσμά μου κι' είχε την ευγένεια να με συνοδεύσει ως εδώ. Αυτή είναι ή αλήθεια, κύριοι.

Ο κόμης είχε κάμει αυτή την αφήγησι με ήρεμη φωνή, όπως ένας άνθρωπος που δεν έχει να κρυφεί ή να παραποιήσει τίποτε. Η εντύπωσις που προκάλεσαν τα λόγια του ήταν ευνοϊκή. Έρμηνευόντας την, ο πρίγκηψ Μανφρέντι σηκώθηκε από τη θέση του και είπε:

ΤΟ ΛΑΚΡΙΝΤΙ ΤΟΥ ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΑ

ΜΕ ΔΟΣΕΙΣ

Φροσί, δεν είσαι διάλυν εν τά—
κι' όλο με σκάς και με πλαντά—
μ' αυτές τις αξιώσεις.
Και μου ζητάς—άκου μυαλό!—
τσάντες, φουστάνια, και ρολό—
να σ' αγορά—με δόσεις.

Πότε μαγιά, πότε πατον—
κι' όλο με δόσεις, πότε του—
και πότε πάλι κεινο.
Και δεν το σκέφτεσαι σταλιά—
πως απ' τις δόσεις τις χιλιά—
... δασίλογος θα γίνω!

Άκου λοιπόν μια συμβουλή:
για δόσεις αν ξαναμιλή—
πικρά θα μετανιώσεις.
γιατί—τό ξέρεις το «γιατί»—
δίνω μουνιές... τοίς

(μερητοί—
κι' ούδέποτε με δό—
(σεις!
*)
Μ' αν επιμένεις δη—
(λαδή,
Φροσί, με δόσεις να
(σε δει—
χωρίς άλλη αναβολή,
θα σου το κάνω τό
(χατή—
κι' άρπαξε μια σθον—
(ριντή
για την... προκαταδό—
(λα!...
Ο ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΑΣ

—Αυθεντα, είμαστε ένοχοι απέναντί σας.
—Όχι, φώναξε ο κόμης. Η εξαφάνισις μου ήταν λογικό να σας κάμω να υποπτευθήτε. Το μόνο που έχω να σας παρακαλέσω είναι να μην ξαναμιλήσωμε γι' αυτή τη θλιβερή περιπέτεια...

—Άλλα, παρατήρησε ο Μανφρέντι, κατά την απουσία σας πάρθηκαν αποφάσεις και διαρρίθθηκαν διάφορα πρόσωπα σε υπεύθυνες θέσεις...

—Καθένας θα διατηρήσει το αξίωμα και τη θέση που του δόθηκε, απάντησε με πρόσχαρο ύφος ο κόμης.

—Δεν μένει, λοιπόν, τίποτε άλλο, είπε ο Μανφρέντι από το να διατάξω τους κληρυκες να διακηρύξουν ότι ο κόμης Άλμα, που είχε άδικα κατηγορηθή, ξαναπήρε στα χέρια του την εξουσία.

Ο Ιωάννης Μαλατέστα σηκώθηκε κείνη τη στιγμή από τη θέση του:

—Δεν αμφιβάλλω για την αλήθεια των όσων μάς αφηγήθηκε ο κόμης Άλμα, είπε. Άλλ' επιθυμώ να προσέξετε ένα σημείο. Ο κόμης ώδηγήθηκε εδώ από τον ιππότη ντε Ραγκαστέν.

Ο Μαλατέστα τόνισε ιδιαίτερος τη λέξι «ώδηγήθηκε».

Ο κόμης Άλμα ανατρίχισε ακούγοντάς τον κι' ο ιππότης αναταράχτηκε πάνω στο καθίσμα του.

Ο Μαλατέστα συνέχισε, σπηρίζοντας το δάκρυμα του πάνω στην Πριμαβέρα, σαν ν' απευθυνόταν σ' αυτή μόνο:

—Δεν είναι παράξενο, κύριοι, ότι ο κόμης Άλμα, που έφυγε από το Μοντεφόρτε, για να πάη να συναντήσει τους δυο κατασκόπους των Βοργιών, ξαναγύρισε μαζί μ' έναν άλλο κατασκόπο των Βοργιών;

Η Πριμαβέρα έγινε κατακίτρινη ακούγοντας αυτά τα λόγια, ενώ ο πατέρας της, μικρούψυχος όπως πάντα, ήταν έτοιμος να εγκαταλείψη τον Ραγκαστέν.

—Κύριοι, ψιθύρισε, άγνωστα ότι...

Ο ιππότης έκαμε μια κίνησι σαν να ήθελε να χυμύει πάνω στον άνθρωπο που τον είχε προσβάλει θανάσιμα με τα λόγια του. Άλλα συγκρατήθηκε κι' είπε με περιφρονητικό ύφος, τονίζοντας κάθε μια από τις λέξεις του:

—Είνε ολοφάνερο ότι ο άρχων Ιωάννης Μαλατέστα φλέγεται από την επιθυμία να κερδίση τρείς χιλιάδες χρυσά δουκάτα με το άναγλυσο του Άλεξάνδρου Βοργιά.

Ο Μαλατέστα έπιασε με το χέρι του την άκρη του γχειριδίου του.

—Άν δεν θέλετε να πεθάνετε στη στιγμή, φώναξε με βραχνή φωνή, εξηγήστε μου άμέσως τί θέλετε να πηί!

—Και βέβαια θα εξηγηθώ, απάντησε ο ιππότης. Άλλα θα το κάνω γιατί το θέλω κι' όχι γιατί το θέλετε σεις! Οι απειλές σας δεν με τρομάζουν! Ο Άλεξάνδρος όος, κύριοι, μαζί με τον γιο του Καίσαρα επέκρηυξαν το κεφάλι μου, έπειδή αρνήθηκα να συνεργασθώ σε μια άτιμία που σχεδίαζαν εναντίον του Μοντεφόρτε. Το κεφάλι μου εκτιμήθηκε σε τρείς χιλιάδες χρυσά δουκάτα. Φθάνοντας στο Μοντεφόρτε, που είναι μια έλευθερη πόλις, ήλπισα ότι θα γλύτωνα από τους μισθοφόρους που αναζητούν παντού τα ίχνη μου, άφου, άλλωστε, αρνήθηκα να συνεργασθώ στην υποδούλωσί του. Ο άρχων Ιωάννης Μαλατέστα, όμως, βρίζοντας με, με αναγκάζει να φύγω από δω, με κίνδυνο να πέσω στα χέρια των δικτών μου. Με παραβιάζει, λοιπόν, στους Βοργίους και για το λόγο αυτό, νομίζω πως το ποσόν της επικηρύξεως του ανήκει!

Δεν είχε πη τυχαία αυτά τα λόγια. Έκτός από την επιθυμία του ν' αποδείξη την κατηγορία του Μαλατέστα, ήθελε επίσης να δικαιολογήση στην Πριμαβέρα την απουσία του από τη συνάντησι που του είχε δώσει στην Άππια οδό.

Το γεγονός είναι ότι αυτό το μικρό λογίδριο του εξασφάλισε τη συμπάθεια των παρισταμένων.

Το πρόσωπο της Πριμαβέρα έλαμψε από χαρά, μόλις άκουσε αυτά τα λόγια. Ο Ραγκαστέν δεν το πρόσεξε. Άλλ' ο Μαλατέστα είχε σπηλωμένα τα μάτια του πάνω της κι' ή έκφρασις της χαράς που ζωγραφίστηκε στο πρόσωπο της νέας τον έκοιμε να μαντέψη τα αισθήματα που έκρυβε στην καρδιά της. Και τότε τον κυριεύσε μια άπερίγραπτη λύσσα. Χωρίς να σκε-

φτή περισσότερο, έβγαλε, το γχειριδίό του κι' ώρμησε με ύψωμένο το χέρι εναντίον του ιππότη.

Άλλα κι' ο Ραγκαστέν είχε σηκωθεί από το καθίσμα του προτού το χέρι του Μαλατέστα κατεβή, το άρπαξε από τον καρπό και το έσφιξε μ' όλη του τη δύναμι.

Ο Μαλατέστα άφησε μια κραυγή πόνου και, την ίδια στιγμή, το γχειριδίό έπεσε από τα χέρια του.

—Πότε θέλετε να σας σκοτώσω; τον ρώτησε ο ιππότης με υπόκωφη φωνή.

—Το κατάλαβες, λοιπόν, πως διπλώω να πιώ το αίμα σου; απάντησε ο Μαλατέστα.

Ο ιππότης άφησε το χέρι του αντιπάλου του κι' άλλαξε άμέσως τον τόνο της φωνής του.

—Πού θέλετε να σας περιμένω, κύριε; ρώτησε μ' ευγένεια.

—Στη μεγάλη πλατεία, απάντησε ο Μαλατέστα.

—Πότε;

—Απόψε.

Κατακίτρινας από όργη, ο Μαλατέστα βγήκε κατόπιν από την αίθουσα, χωρίς κανείς από τους παρισταμένους να κάμνη την παραμικρή κίνησι για να τον συγκρατήσει.

Ο ιππότης ξαναγύρισε τότε στη θέση του κι' είπε μ' άξιοπρέπεια:

—Είνε αλήθεια, κύριοι, ότι βρισκόμουν στην υπηρεσία των Βοργιών. Άλλ' όταν μάθετε υπό ποιές συνθήκες έφυγα, θα καταλάβετε πόσον άδικα ήταν τα λόγια του Ιωάννου Μαλατέστα...

Ο Ιούλιος Όρσινι τον διέκοψε.

—Προτού δώσετε τις εξηγήσεις που νομίζετε απαραίτητες, είπε, θεωρώ χρέος μου να δηλώσω ότι ή υποψία μου διευτύωσε ο Ιωάννης Μαλατέστα ήταν αστήριχτη και αντίθετη προς την αλήθεια. Νομίζω πως μπορώ να βεβαιώσω ότι οι Βοργίους βλέπουν σε σας έναν από τους πιο έπικινδυνους αντιπάλους των Βοργιών.

Βρισκόμουν στη Ρώμη την ημέρα που δραπετεύσατε από τον Πύργο του Άγγέλου κι' είδα με τα μάτια μου τις πινακίδες της επικηρύξεως σας, που κερφόθηκαν στους δρόμους. Έμαθα έπίσης όλες τις λεπτομέρειες της δραπετεύσεως σας καθώς και τους λόγους που είχαν προκαλέσει την καταδίκη σας. Δεν είσαστε, λοιπόν, φίλος, άλλ' ένας από τους ασπυνδότερους έχθρους των Βοργιών.

Λέγοντας αυτά, έδωσε το χέρι του στο Ραγκαστέν, που το έσφιξε με χαρά και συγκίνησι.

Ο ιππότης αφήγήθηκε κατόπιν ποιές ήταν οι σχέσεις του με τους Βοργίους και ποιές εξέλιξι είχαν πάρει. Η Πριμαβέρα παρακολουθούσε με συγκίνησι την αφήγησί του.

Όταν ο Ραγκαστέν τελείωσε το έδωσαν το χέρι, αποκαλώντας τον φίλο και σύμμαχο.

Ο πρίγκηψ Άλμα επέκρυψε κατόπιν όλα τα μέτρα που είχαν παρθή κατά την απουσία του και παρακάλεσε τον πρίγκηπα Μανφρέντι να κρατήσει την ανωτάτη διεύθυνσι του άγώνος. Άνεκώιωσε κατόπιν στα μέλη του συμβουλίου το διορισμό του Ραγκαστέν ως στρατοπεδάρχου.

Άλλ' ο ιππότης αρνήθηκε επίμονα.

—Προτιμώ, είπε, ν' αγωνισθώ σαν άπλος έθελοντής.

—Μήπως σκεφτόσαστε να μάς αφήσετε; ρώτησε ο Άλμα.

—Έζησα ως σήμερα ανεξάρτητος, απάντησε ο ιππότης. Η έλευθερία κι' ή ανεξαρτησία έχουν τα θέλγητρά τους κι' όμολογώ πως θα μου ήταν δύσκολο ν' αναλάβω ώρισμένες υποχρεώσεις... Δεν μ' άρέσει να ξέρω πού μπορεί να βρίσκωμαι αύριο... Κι' άλλωστε, ποιός ξέρει ποιά μπορεί να είναι ή έκβασις της μονομαχίας μου με τον άρχοντα Μαλατέστα;

—Αυτή ή μονομαχία δεν θα γίνη! φώναζε ο Άλμα.

—Δεν είναι σωστό δυο γενναίοι εύπατρίδαι να χύσουν άσκοπα το αίμα τους, πρόσθεσε ο πρίγκηψ Μανφρέντι. Πρέπει να καλέσωμε εδώ το Μαλατέστα...

Ο Ιούλιος Όρσινι σηκώθηκε από τη θέση του.

—Θα τον φέρω εγώ, είπε.

Βγήκε άμέσως από την αίθουσα και

ξαναγύρισε έπειτα από μερικά λεπτά μαζί με τον Μαλατέστα.

—Άγαπητέ μου Ιωάννη, είπε στον δεύτερο ο Μανφρέντι, φάνηκες άδικος απέναντι του ιππότη ντε Ραγκαστέν. Έχομε την απόδειξι ότι οι υποψίες σου ήταν άδαισιμες... Ξέρω την ευγένεια της ψυχής σου κι' είμαι βέβαιος ότι δεν θα δυσκολευθής ν' αναγνωρίσεις ότι είχες άδικο μιλώντας όπως μίλησες στον ιππότη ντε Ραγκαστέν.

—Είμαι πρόθυμος να κάμω ό,τι επιβάλλει ή τιμή, απάντησε ο Μαλατέστα. Άλλ' επιθυμώ να πώ πρώτα δυο λέξεις ιδιαίτερος στον ιππότη.

Αποτραβήχτηκαν άμέσως στο δάθος της αίθουσας.

—Κύριε, άρχισε ο Μαλατέστα, πρέπει να σας πώ ότι θαυμάζω το θάρρος και τη γενναιότητα σας... Και σας εξετίμησα περισσότερο από την στιγμή που ξαναφέρατε εδώ τον κόμητα Άλμα...

—Σας βεβαιώ ότι δεν τον ξαναφέρα, άλλ' ότι τον συνόδευσα μόνον, είπε διακόπτοντας ο Ραγκαστέν.

Άλλ' ο Μαλατέστα προσποιήθηκε πως δεν πρόσεξε τη διακοπή.

—Ήθελα να σας πώ, συνέχισε, ότι τα προσδλητικά λόγια που βγήκαν από τα χείλη μου δεν άναπακρίνονται στις πραγματικές σκέψεις μου για σας. Θα σας ζητήσω άμέσως συγγνώμην μπροστά στα μέλη του συμβουλίου κι' ή αποψινή μονομαχία μας δεν θα γίνη. Άλλά, στην πραγματικότητα, θ' αναβληθή μόνο... Γιατί είναι απαραίτητο να διασταυρώσωμε τα ξίφη...

—Δεν καταλαβαίνω, είπε ο ιππότης. Το πράγμα είναι άπλο, απάντησε ο Μαλατέστα. Ένας από τους δυο μάς πρέπει να πεθάνη.

—Είμαι σύμφωνος, είπε ο Ραγκαστέν, μ' όλο που έπειτα από τη ρύθμισι του μικρού έπεισοδίου που είχαμε μαζί, δεν καταλαβαίνω τους λόγους. Πότε θέλετε να χτυπηθούμε;

—Αύριο, με το πέσιμο της νύχτας...

—Πού;

—Έξω από τα τείχη, στη μέση περφόου της στενωπού, που ακολουθήσατε για να φτάσετε εδώ, βρίσκονται δυο μεγάλοι δρόμοι... Ο πρός τα δεξιά μοιάζει με κεφάλι ανθρώπου... Όλοι εδώ τον ξέρουν ως το Βράχο με το Κεφάλι. Έκεί θα συναντηθούμε.

—Καλά, είπε ο Ραγκαστέν. Θα είμαι εκεί την ώρισιμένη ώρα. Πρέπει να ξέρει,

Η Λουκρητία, ξαπλωμένη πάνω σ' ένα χαμηλό ντιβάνι, μέσα στην αίθουσα των άγαλμάτων, ρέμβαζε με μισόκλειστα τα μάτια της, ακούγοντας τους μελωδικούς ήχους μιάς όρχηστρας από μαντολίνα και φλάουτα, που έπαιζε σ' ένα γειτονικό δωμάτιο. Μιά υπηρέτρια, που στεκόταν πίσω της, κινούσε ρυθμικά μια μεγάλη βεντάλια, για να κάνει κροσέρ τον άέρα του δωματίου.

Η κόρη του Πάπα έπληττε κι' άναζη-

ΝΕΑ ΑΜΦΙΒΙΑ ΑΥΤΟΚΙΝΗΤΑ

Μυτό είναι το νέο άμφίβιο αυτόκίνητο του Άμερικανικού στρατού, κατά τη διάρκειά της επίδειξής. Η μηχανή του προφυλάσσεται από ένα ειδικό ύδατος τεγές περίλημα. Ο τύπος αυτός πρόκειται να προσφέρει μεγάλες υπηρεσίες στο στρατό και, όπως ξαναγράψαμε, κατασκευάζεται σήμερα σε μεγάλη κλίμακα στις Ηνωμ. Πολιτείες.

τούσε τα μέσα που θα την έκαναν να γλυτώσει από αυτή τη θανάσιμη πλῆξη που γέμιζε την ψυχή της.

Ένα σωρό φιλοδοξία όνειρα στριφογύριζαν στο μυαλό της. Και μερικά απ' αυτά επαιρναν σιγά-σιγά μία συγκεκριμένη μορφή και φάνταζαν μπροστά της σαν να είχαν πραγματοποιηθεί κιόλας.

Ποιά ήταν η ζωή της στη Ρώμη; Τι έκανε;... Τίποτε άλλο από το να διοργανώνω γιορτές, που την έκαναν να πλήττει ακόμη πιο πολύ. 'Αλλά αυτές οι γιορτές ήταν απαραίτητες, γιατί έδειχναν στο Ρωμαϊκό λαό τον πλούτο και την μεγαλοπρέπεια των Βοργιών. 'Ο πατέρας της κι' ο αδελφός της ακολουθούσαν σ' αυτό το κεφάλαιο το παράδειγμα των παλαιών Ρωμαίων Καيسάρων...

'Αλλά η ψυχή της επαναστατούσε έναντι αυτής της χρυσής δουλείας. Γιατί, σ' αλήθεια, τί ήταν; 'Ενα όργανο στα χέρια του πατέρα της και του Καίσαρος! 'Ός πότε, λοιπόν, θάπρεπε να σκύβει το κεφάλι μπροστά τους;... 'Ενοιώθε την ανάγκη ν' αποκτήσει δική της δύναμη, πού να την χρυσάει μόνο στον εαυτό της και σ' κανένα άλλον... Ναι, της χρειαζόταν ένα δικό της βασίλειο, όπου να είναι απόλυτη κυρίαρχος κι' όπου όλοι κι' όλα να υπακούσανται στις διαταγές της.

Τι την ενδιέφεραν ο πατέρας της ή ο Καίσαρ; Γιατί θάπρεπε να εξυπηρετεί τα σχέδιά τους; Δεν ήταν προτιμότερο να γίνουν αυτοί όργανα των δικών της σχεδίων; 'Η 'Ιταλία ν' ανήκει στον Πάπα ή στον αδελφό της; 'Όχι! 'Η 'Ιταλία έπρεπε να γίνει δική της! Κι' ήξερε με ποιο τρόπο θα το κατάφερνε!

'Αλλά έβλεπε ένα εμπόδιο στο δρόμο της. 'Ηταν δούκισσα της Μπιζαγγία. Κι' ο άντρας που της είχαν δώσει ο πατέρας κι' ο αδελφός της ήταν ένας ασημαντός άνθρωπος, που δεν της είχε προκαλέσει ποτέ κανένα άλλο αίσθημα, εκτός από την περιφρόνηση. Μαζί του δεν μπορούσε να προχωρήσει μπροστά. Και, λοιπόν, ο άναξιος αυτός σύζυγος έπρεπε να φύγει από τη μέση.

Την άλλη μέρα, ο δούκας της Μπιζαγγία έφευγε νεκρός κάτω από το δολοφονικό έγχειρίδιο του Καίσαρος. 'Η Λουκρητία είχε πείσει τον αδελφό της ότι ο άντρας της είχε μιλήσει άσχημα γι' αυτήν κι' ότι είχε κατακρίνει τη ζωή της.

'Η κηδεία του δούκα έγινε με πολυτέλεια και μεγαλοπρέπεια αντίδια της θέσώς του ως γαμπρού του Πάπα. 'Η ίδια ή Λουκρητία πένθησε μ' επιδεικτικό τρόπο για το θάνατό του και, τέλεια ηθοποιός όπως ήταν έπαιξε θαυμασία το ρόλο της άπαρηγόρητης χήρας.

'Αλλά δεν άργησε να προσέξει ένα περιεργό φαινόμενο. Οι άρχοντες που σύχναζαν στο ανάκτορό τους και που πολλοί απ' αυτούς είχαν τιμηθεί σ' διάφορες εποχές με την έφημερη εύνοιά της, την άποφευγαν τώρα και περιοριζόνταν μόνο σ' τυπικές επισκέψεις.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ : 'Η συνέχεια.

Γάμοι

'Ο κ. 'Εμμανουήλ Γ. Ζησιμόπουλος και η δεσποινίς 'Αμαλία Σ. Ζαχαριάδου έτέλεσαν τους γάμους των. Παράνυμφος παρέστη ο ύπασις κ. Γεώργιος Δημητρίδης. Στους νεονύμφους εύχομαι κάθε ευτυχία.

Μαρίτσα Πουλάκη

Κωνσταντίνος Παπαδόπουλος—Σοφία Σιδερίδου, έτέλεσαν τους γάμους των. Στους νεονύμφους εύχομαι κάθε ευτυχία.

'Αδελφοί Χασμομένη

Δραβδώνες

'Η Δις Βασιλική Κολταινού και ο κ. Νικόλαος Χανιώτης έτέλεσαν τους δραβδώνες των. Τους εύχομαι ταχεία στέψη.

Οικογένεια Ν. Δεληγιάννη

Εκδόσεις

'Ο γεωπόνος και φυσιοδίφης κ. Βασ. Τσιτσικιάνης κυκλοφόρησε ενδιαφέροντα μελέτη του με τον τίτλο «'Αθανάσιοι, οι πρωτοπόροι της Εύρώπης και προ- πρόγονοι των 'Ελλήνων».

ΔΡΑΚΟΝ

Το μουσείο του αιματος

Η Δ' ΑΡΡΗΣ Σ
της Τροπέζης Κωστοπούλου

Σε μία γωνιά του 'Εγκληματολογικού Μουσείου φιγουράρουν κάθε είδους διαρρηκτικά εργαλεία. Από τα πιο βαριά των πρωτογονικών κατοικιών, μέχρι τα τελευταία τύπου διαρρηκτικά κομφοτεχνήματα: Τανάλιες και στριφτούρια, σπαστήρια και ξεκαρφωτήρια, σιερότροπανα, εργαλεία που δουλεύουν με ηλεκτρικές πριζες, μεγάλα γερμανικά ψαλλίδια που κόβουν λουκέτα χοντρά ένα πόντο κι' ακόμη, σαν χορτάρια, διαβολικά μηχανήματα που ανοίγουν και τις πιο δύσκολες κλειδαριές και τα πιο ασφαλή χρηματοκιβώτια. Τα περισσότερα απ' αυτά έχουν γίνει ύστερα από μακρά πείρα, μελέτες και παρατηρήσεις. Όλα, σχεδόν, είναι έφευρες κατοικιών. 'Όσο ελάχιστα από αυτούς τους έφευρες κατοικιών που ξεφυγούν από τα χέρια των αστυνομικών μας. Οι περισσότεροι έμειναν με την χαρά της έφευρας τους, σαν τον περιφημο Τζουβέλη, που με τη βοήθεια ενός κάποιου Βακαλόπουλου στις 13 Δεκεμβρίου 1930 είχαν ανοίξει κι' είχε ληστεύσει την Τράπεζα 'Ελληνικής 'Εμπορικής Πίστης στην Καλαμάτα. 'Η ιστορία αυτή είναι εξαιρετικά ενδιαφέρουσα και θα σας την αφηγηθούμε:

'Ο Βακαλόπουλος ήταν ένας μικρός υπάλληλος της Τραπεζής Κωστοπούλου στην Καλαμάτα. 'Εργαζόταν στο ταμείο και κάθε μέρα έβλεπε να μαζεύονται στα συρτάρια ένα σωρό εκατομμύρια. Κάθε μέρα λοιπόν που τελειώνει τη δουλειά του και γύριζε στο σπίτι του κυριευόταν από μία θανάσιμη μελαγχολία. Κατάλαβαινε ότι ποτέ δεν θα μπορούσε ν' αποκτήσει όσα λεφτά όνειρευόταν για να κάνει ταξίδια, να χορή τον έρωτα και κάθε άλλη απόλαυση.

'Ετσι, σιγά-σιγά, άρχισε να σκέφτεται να βάλει χέρι στα λεφτά της Τραπεζής. Συνήθισε στην ιδέα αυτή κι' άρχισε, μάλιστα, να την μελετάει και να καταστρώνει το σχέδιό του. Κι' αυτό το σχέδιο ήταν πραγματικά άριστοτεχνικό: Φρόντισε να γνωρίσει στην Καλαμάτα μ' έναν διαρρηκτή, τον Τζουβέλη, έναν άνθρωπο που είχε αποφασίσει να ησυχάσει πεία, να γλυτώσει από τα βάσανα του «έπαγγέλματος» και να ζήσει σαν τίμιος άνθρωπος.

—Θα κάνουμε μαζί μία πολύ καλή δουλειά, του είπε ο Βακαλόπουλος. 'Εσύ θα αποκτήσεις τα λεφτά που σου χρειάζονται για να κάνεις στο μέλλον μία τίμια δουλειά. Κι' εγώ θα αποκτήσω, ό,τι επιθυμεί η καρδιά μου. Στο κάτω-κάτω της

γραφής εσύ δεν έχεις να χάσεις και τίποτα. 'Εχεις κάνει ένα σωρό διαρρηξεις. 'Αν κάνεις ακόμη άλλη μία δεν χάθηκε ο κόσμος. 'Αλλωστε θα είναι η τελευταία.

Ο Τζουβέλης δέχτηκε και συμφώνησαν μ' ένα σωφείρ να τους μεταφέρουν στην 'Αθήνα, αν όλα πήγαιναν καλά.

Πραγματικά η «δουλειά» έγινε όπως την είχαν σχεδιάσει. Πλήρης επιτυχία! Και τη νύχτα της 13ης Δεκεμβρίου το αυτοκίνητο, φορτωμένο χρηματοδέματα και χρεώγραφα ξεκίνησε για την 'Αθήνα. 'Ο σωφείρ που δεν ήξερε τίποτα πήγαινε άργα, γιατί ο δρόμος ήταν χαλασμένος.

Ξαφνικά ο Βακαλόπουλος που είχε χάσει πια την ύπομνη του άνασκηώθηκε στο καθισμά του και του φώναξε:

—Γιατί, μωρέ, δεν τρέχεις; Θέλεις κι' άλλα λεφτά; Νά, πάρε για να ζεσταθείς!

Και του έριξε ένα ογκώδες χρηματοδέμα. 'Ο σωφείρ κατάλαβε τότε πως αν φαινόταν λίγο τολμηρός θα κέρδιζε κι' άλλα λεφτά. 'Εκανε λοιπόν το σταυρό του και πάτησε όσο έπαινε το γκαζί. Τ' αυτοκίνητο άρχισε να τρέχει δαιμονισμένα πάνω στο χαλασμένο δρόμο, να χορηπιδάει και να τρέμει ολόκληρο. Μά, ξαφνικά, σ' ένα απότομο μεγάλο τινάγμα η μηχανή του χάλασε. Κατέθηκε ο σωφείρ να επιδιωρβήσει την βλάβη. Κι' έχασαν δυό ώρες με την επίσκεψη. 'Επειτα άρχισαν πάλι να τρέχουν σαν δαιμονισμένοι αλλά και πάλι, έπειτα από λίγο, ξαναχάλασε τ' αυτοκίνητο. 'Ο Βακαλόπουλος κι' ο Τζουβέλης έβλεπαν πως έχαναν ώρες κι' είχαν γίνει έξω φρενών. 'Ο σωφείρ τα είχε έπίσης χάσει μ' αυτή την άτυχία του. 'Επισκευασε και πάλι τ' αυτοκίνητο κι' άρχισε να τρέχει. Μά έξω από την Κόρινθο στη θέσι 'Ασβεστοκάμινο τ' αυτοκίνητο γλ' τ' έριξε κι' έπεσε με την μηχανή σ' ένα βαθύ χαντάκι. Μόνο με ρυμούλκησι θα μπορούσε να βγεί από εκεί πέρα!... Ο ίδιος επιβάτες του κατάλαβαν πως έπρεπε να το εγκαταλείψουν. Πήραν μαζί τους όσα λεφτά μπορούσαν να σηκώσουν, άφησαν τα υπόλοιπα και φώναξαν στο σωφείρ:

—Νά έρθεις να μάς βρής στο Παλιό Φάληρο, σαν καταφέρεις να βγής από δω πέρα.

Του έδωσαν μία ψεύτικη διεύθυνση και χάθηκαν στο στρίψιμο του δρόμου. 'Η κλοπή της Τραπεζής όμως έγινε γνωστή πολύ πιο νωρίτερα. Κινητοποιήθηκε, όλη η δύναμη της χωροφυλακής, έδοποιήθηκαν όλοι οι σταθμοί, γρήκαν περίπολοι στο δημόσιο δρόμο κι' άναζητούσαν το υπ' ασισημον αυτοκίνητο. Που κατά τις πληροφορίες τους είχαν πάρει οι διαρρηκτές. Ένα απωσπασμα το βρήκε, πράγματι, στη θέσι 'Ασβεστοκάμινο. 'Όταν το έδειξαν έμειναν κατάπληκτοι. 'Από παντού έδωζαν χρηματοδέματα!

'Όσο ο Βακαλόπουλος κι' ο Τζουβέλης, ύστερα από πολλές περιπέτειες, έφτασαν στην 'Αθήνα και κρυφθηκαν σ' ένα σπίτι στη Γούβα.

'Εκεί ο Βακαλόπουλος από τα λεφτά που είχαν πάρει έδωσε 163.000 του Τζουβέλη για τη «δουλειά» που έκανε. 'Επειτα χώρισαν. 'Ο διαρρηκτής όμως, με την πείρα που είχε, κατάλαβε πως η «δουλειά» είχε «λασπώσει» κι' ότι ήταν ζητημα όλιγων ημερών η σύλληψή τους. Γι' αυτό, δίχως να διστάση πήγε στην 'Αστυνομία, ανέφερε μ' όλες τις λεπτομέρειες την διάρρηξη κι' επέστρεψε και τα λεφτά.

'Όσο για το Βακαλόπουλο, αυτός σ' μελήφθη άργότερα σ' ένα σπίτι απέναντι από την εκκλησία του 'Αγίου 'Αρτεμίου, στη Γούβα, όπου κρυβόταν. 'Εκεί βρήκαν και 850.000 δραχμές από αυτές που είχε πάρει από την Τράπεζα. 'Ο δραστήριος νέος κλείττηκε σ' ένα φυλακή γι' αρκετά χρόνια. 'Ο Τζουβέλης όμως τιμωρήθηκε λιγώτερο, γιατί είχε σπείσει να δολογήσει την πράξη του.

Θ. ΔΡΑΚΟΣ

Τα κελεπούρια

Την πόρτα του σπιτιού του έπιπλοποιού κ. Γερασιμού Ψ. χτυπούσαν δυο άνθρωποι μ' ένα πακέτο. 'Ο ένας ήταν κοντός, μαυριδερός. 'Ελαφρά ληστευμένος. 'Ο άλλος ήταν ψηλός, ξανθός, και άγαρμος. 'Ελαφρά μυστηριώδης. 'Ανοίξε, λοιπόν, η πόρτα κι' εμφανίστηκε το δουλίκό:

—Είπε μέσα η μανδύα; —Μέσα είναι.

—Πές της, περικαλώ, ότι θέλουν να την δούνε δυο κύριοι.

—'Εφυγε το δουλίκό και σ' λίγο φάνηκε η κυρία: —Τί θέλετε;

—'Ημπορούμε να σας μιλήσουμε ιδιαίτερος, μαντάμ; 'Η κυρία έπιπλοποιού άδηγήσε τους δυο περιέργους ανθρώπους στη σάλα. Μπροστά πήγαινε ο μαυριδερός και πίσω ο ψηλός και ξανθός, κρατώντας το πακέτο.

—Μας ακούει κανείς, μανδύα; —'Ερω το σύζυγό σας, τον κ. Γερασιμάκη, ένεκα που μου έφτιαξε ένα μπουφεδάκι. 'Ηθελα να πάω απ' το μαγαζί, ένεκα, όμως, που είναι κόσμος προτιμήσα το σπίτι. Το λοιπόν, από δω, ο φίλος μου ο Τζώνης είναι 'Αμερικάνος και φέρνει κάτι ύψαματα λαθραία, πρώτης κελεπούρια!

—'Η γυναίκα έριξε μία ματιά στο πακέτο και δεύτερη ματιά στον ψηλό που κούνησε το κεφάλι καταφατικά και είπε:

—'Όλ ράιτ! 'Όλ ράιτ! —'Εδωσα που λές, μαντάμ, τ' άλλα κομμάτια σ' ένα φίλο κι' έδω έμεινε μιά κουστουμιά που είπα να τη φυλάξω για τον κ. Γερασιμάκη ένεκα που του το ύποσκέθηκα. Παρομοίως έχω και έξη σεντόνια φινελίνα, δηλαδή, σωστά κελεπούρια. 'Όλα αυτά τα φέρνει ο Τζώνης και είναι τ'άμπα!

Γύρισε πάλι η γυναίκα, κτύπησε το Τζώνη κι' έκλεισε κουνώντας την ξανθή και περνοειδή κεφαλή του ξανθού:

—'Όλ ράιτ! 'Όλ ράιτ! Ρωτά η γυναίκα: —'Αμερικάνος είσαι; —Γές! Γές!

—Δεν ξέρεις ελληνικά; —Νό! Λίγος! Λίγος! Μάι φρέντ, ξέρεις ελληνικά; Γες! Μάι φρέντ!

—'Ανοίξε το πακέτο ο μαυριδερός κι' έδειξε το κοστούμι και τα σεντόνια:

—'Εξακόσιες δραμές όλο το κοστούμι, μαντάμ, που θέλεις την σημερινή μέρα να έκατομύριο να το πάρης απ' τα μαγαζιά. 'Αλλά, καταλαμβάνεις, ο φίλος μου ο Τζώνης, είναι στο σκέδιον Μάρσαλ και δεν πλερώνει δασιμούς, φόρους, νοίκια, ύπαλληλους και τα λοιπά. 'Όσο για τα σεντόνια, από ένα έκατοστάριο το ένα έξακό-

—'Εξακόσιες δραμές όλο το κοστούμι, μαντάμ...

—Νέα γέλια. —Πώς λέγεται; —Τζών Τζάδαμ!

—Στείλει το ακροατήριο και πάλι απ' τα γέλια κι' άγανακτισμένος ο κατηγορούμενος ξεχνιέται και ξεσπά ελληνικώτατα:

—Τί γελάτε, ρέ; Πρώτη φορά βλέπετε 'Αμερικάνο;

—Νέα γέλια. Και άνηχεί πάλι η κουδούνα του προέδρου:

—'Εδω! 'Εμένα κύττα, μί-

—'Εξακόσιες δραμές όλο το κοστούμι, μαντάμ...

—Νέα γέλια. —Πώς λέγεται; —Τζών Τζάδαμ!

—Στείλει το ακροατήριο και πάλι απ' τα γέλια κι' άγανακτισμένος ο κατηγορούμενος ξεχνιέται και ξεσπά ελληνικώτατα:

—Τί γελάτε, ρέ; Πρώτη φορά βλέπετε 'Αμερικάνο;

—Νέα γέλια. Και άνηχεί πάλι η κουδούνα του προέδρου:

—'Εδω! 'Εμένα κύττα, μί-

—'Εξακόσιες δραμές όλο το κοστούμι, μαντάμ...

—Νέα γέλια. —Πώς λέγεται; —Τζών Τζάδαμ!

—Στείλει το ακροατήριο και πάλι απ' τα γέλια κι' άγανακτισμένος ο κατηγορούμενος ξεχνιέται και ξεσπά ελληνικώτατα:

—Τί γελάτε, ρέ; Πρώτη φορά βλέπετε 'Αμερικάνο;

—Νέα γέλια. Και άνηχεί πάλι η κουδούνα του προέδρου:

—'Εδω! 'Εμένα κύττα, μί-

—'Εξακόσιες δραμές όλο το κοστούμι, μαντάμ...

—Νέα γέλια. —Πώς λέγεται; —Τζών Τζάδαμ!

—Στείλει το ακροατήριο και πάλι απ' τα γέλια κι' άγανακτισμένος ο κατηγορούμενος ξεχνιέται και ξεσπά ελληνικώτατα:

—Τί γελάτε, ρέ; Πρώτη φορά βλέπετε 'Αμερικάνο;

—Νέα γέλια. Και άνηχεί πάλι η κουδούνα του προέδρου:

—'Εδω! 'Εμένα κύττα, μί-

—'Εξακόσιες δραμές όλο το κοστούμι, μαντάμ...

—Νέα γέλια. —Πώς λέγεται; —Τζών Τζάδαμ!

—Στείλει το ακροατήριο και πάλι απ' τα γέλια κι' άγανακτισμένος ο κατηγορούμενος ξεχνιέται και ξεσπά ελληνικώτατα:

—Τί γελάτε, ρέ; Πρώτη φορά βλέπετε 'Αμερικάνο;

—Νέα γέλια. Και άνηχεί πάλι η κουδούνα του προέδρου:

—'Εδω! 'Εμένα κύττα, μί-

—'Εξακόσιες δραμές όλο το κοστούμι, μαντάμ...

—Νέα γέλια. —Πώς λέγεται; —Τζών Τζάδαμ!

—Στείλει το ακροατήριο και πάλι απ' τα γέλια κι' άγανακτισμένος ο κατηγορούμενος ξεχνιέται και ξεσπά ελληνικώτατα:

—Τί γελάτε, ρέ; Πρώτη φορά βλέπετε 'Αμερικάνο;

—Νέα γέλια. Και άνηχεί πάλι η κουδούνα του προέδρου:

—'Εδω! 'Εμένα κύττα, μί-

—'Εξακόσιες δραμές όλο το κοστούμι, μαντάμ...

—Νέα γέλια. —Πώς λέγεται; —Τζών Τζάδαμ!

—Στείλει το ακροατήριο και πάλι απ' τα γέλια κι' άγανακτισμένος ο κατηγορούμενος ξεχνιέται και ξεσπά ελληνικώτατα:

—Τί γελάτε, ρέ; Πρώτη φορά βλέπετε 'Αμερικάνο;

—Νέα γέλια. Και άνηχεί πάλι η κουδούνα του προέδρου:

—'Εδω! 'Εμένα κύττα, μί-

—'Εξακόσιες δραμές όλο το κοστούμι, μαντάμ...

—Νέα γέλια. —Πώς λέγεται; —Τζών Τζάδαμ!

—Στείλει το ακροατήριο και πάλι απ' τα γέλια κι' άγανακτισμένος ο κατηγορούμενος ξεχνιέται και ξεσπά ελληνικώτατα:

—Τί γελάτε, ρέ; Πρώτη φορά βλέπετε 'Αμερικάνο;

—Νέα γέλια. Και άνηχεί πάλι η κουδούνα του προέδρου:

—'Εδω! 'Εμένα κύττα, μί-

—'Εξακόσιες δραμές όλο το κοστούμι, μαντάμ...

—Νέα γέλια. —Πώς λέγεται; —Τζών Τζάδαμ!

—Στείλει το ακροατήριο και πάλι απ' τα γέλια κι' άγανακτισμένος ο κατηγορούμενος ξεχνιέται και ξεσπά ελληνικώτατα:

—Τί γελάτε, ρέ; Πρώτη φορά βλέπετε 'Αμερικάνο;

—Νέα γέλια. Και άνηχεί πάλι η κουδούνα του προέδρου:

—'Εδω! 'Εμένα κύττα, μί-

—'Εξακόσιες δραμές όλο το κοστούμι, μαντάμ...

—Νέα γέλια. —Πώς λέγεται; —Τζών Τζάδαμ!

—Στείλει το ακροατήριο και πάλι απ' τα γέλια κι' άγανακτισμένος ο κατηγορούμενος ξεχνιέται και ξεσπά ελληνικώτατα:

—Τί γελάτε, ρέ; Πρώτη φορά βλέπετε 'Αμερικάνο;

—Νέα γέλια. Και άνηχεί πάλι η κουδούνα του προέδρου:

—'Εξακόσιες δραμές όλο το κοστούμι, μαντάμ...

—Νέα γέλια. —Πώς λέγεται; —Τζών Τζάδαμ!

—Στείλει το ακροατήριο και πάλι απ' τα γέλια κι' άγανακτισμένος ο κατηγορούμενος ξεχνιέται και ξεσπά ελληνικώτατα:

—Τί γελάτε, ρέ; Πρώτη φορά βλέπετε 'Αμερικάνο;

—Νέα γέλια. Και άνηχεί πάλι η κουδούνα του προέδρου:

—'Εδω! 'Εμένα κύττα, μί-

—'Εξακόσιες δραμές όλο το κοστούμι, μαντάμ...

—Νέα γέλια. —Πώς λέγεται; —Τζών Τζάδαμ!

—Στείλει το ακροατήριο και πάλι απ' τα γέλια κι' άγανακτισμένος ο κατηγορούμενος ξεχνιέται και ξεσπά ελληνικώτατα:

—Τί γελάτε, ρέ; Πρώτη φορά βλέπετε 'Αμερικάνο;

—Νέα γέλια. Και άνηχεί πάλι η κουδούνα του προέδρου:

—'Εδω! 'Εμένα κύττα, μί-

—'Εξακόσιες δραμές όλο το κοστούμι, μαντάμ...

—Νέα γέλια. —Πώς λέγεται; —Τζών Τζάδαμ!

—Στείλει το ακροατήριο και πάλι απ' τα γέλια κι' άγανακτισμένος ο κατηγορούμενος ξεχνιέται και ξεσπά ελληνικώτατα:

—Τί γελάτε, ρέ; Πρώτη φορά βλέπετε 'Αμερικάνο;

—Νέα γέλια. Και άνηχεί πάλι η κουδούνα του προέδρου:

—'Εδω! 'Εμένα κύττα, μί-

—'Εξακόσιες δραμές όλο το κοστούμι, μαντάμ...

—Νέα γέλια. —Πώς λέγεται; —Τζών Τζάδαμ!

—Στείλει το ακροατήριο και πάλι απ' τα γέλια κι' άγανακτισμένος ο κατηγορούμενος ξεχνιέται και ξεσπά ελληνικώτατα:

—Τί γελάτε, ρέ; Πρώτη φορά βλέπετε 'Αμερικάνο;

—Νέα γέλια. Και άνηχεί πάλι η κουδούνα του προέδρου:

—'Εδω! 'Εμένα κύττα, μί-

—'Εξακόσιες δραμές όλο το κοστούμι, μαντάμ...

—Νέα γέλια. —Πώς λέγεται; —Τζών Τζάδαμ!

—Στείλει το ακροατήριο και πάλι απ' τα γέλια κι' άγανακτισμένος ο κατηγορούμενος ξεχνιέται και ξεσπά ελληνικώτατα:

—Τί γελάτε, ρέ; Πρώτη φορά βλέπετε 'Αμερικάνο;

—Νέα γέλια. Και άνηχεί πάλι η κουδούνα του προέδρου:

—'Εδω! 'Εμένα κύττα, μί-

—'Εξακόσιες δραμές όλο το κοστούμι, μαντάμ...

—Νέα γέλια. —Πώς λέγεται; —Τζών Τζάδαμ!

—Στείλει το ακροατήριο και πάλι απ' τα γέλια κι' άγανακτισμένος ο κατηγορούμενος ξεχνιέται και ξεσπά ελληνικώτατα:

—Τί γελάτε, ρέ; Πρώτη φορά βλέπετε 'Αμερικάνο;

—Νέα γέλια. Και άνηχεί πάλι η κουδούνα του προέδρου:

ΕΠΙΣΤΗΜΗ ΚΑΙ ΨΥΧΟΛΟΓΙΑ

Το άεριο κατά της νευροσθενείας

Ναρκώνει τα έγκεφαλικά κύτταρα

"Ολοι μας, ποιός λίγο ποιός πολύ, έχουμε καταντήσει νευρικοί, με τα βάσανα και τις αγωνίες της σημερινής ζωής. Για ωρισμένους όμως ανθρώπους, η νευρική αυτή υπερένταση έχει πάρει τη μορφή πραγματικής αρρώστειας, της τόσο βασανιστικής και πολυμορφής νευροσθενείας, που τσακίζει τον άνθρωπο σωματικά και ψυχικά.

Έτσι, για μία γυναίκα, στο Σικάγο, η ζωή είχε γίνει πια άφορητη. Ζούσε μέσα σ' ένα κόσμο ακατονόμαστο φόβου. Την κυριεύε διαρκώς ένας αδικαιολόγητος πανικός, σαν να την άπειλούσε κάποιος τρομακτικός κίνδυνος. Δεν ήταν ωστόσο τρελή. "Ανίκη κι' αυτή στην άμεση στρατιά των νευροσθενικών...

Μόνο με την ψυχανάλυση θα μπορούσε ίσως να λυτρωθεί από το μαρτύριό της. "Η μέθοδος όμως αυτή θα χρειαζόταν πολλούς μήνες και μεγάλα έξοδα.

Ευτυχώς, χάρις σε μία καινούργια θεραπεία που επινόησε ο δόκτωρ Λαδίσλαος Μεντούνα, ψυχίατρος του Πανεπιστημίου του "Ιλινόις", η γυναίκα αυτή έγινε καλά μέσα σε λίγες μέρες, μ' ελαχίστη δαπάνη. Δεν χρειάστηκε ειδική ψυχιατρική θεραπεία, αλλά μερικές απλές εισπνοές ενός κοινοτάτου αερίου: του ανθρακικού οξέος, που υπάρχει στην ατμόσφαιρα και το αναπνέουμε όλοι μας καθημερινώς!

"Η μέθοδος αυτή θ' αποδειχθεί πιθανότατα ότι είναι η απανωτάτη προέδοος της ψυχιατρικής, απ' τον καιρό του Φρόυντ. Έχει ήδη στο ένεργητικό της πολυάριθμες θεραπείες, όχι μόνον από κοινή νευροσθένεια, αλλά κι' από άλκοολισμό, γλωσσόδετη, σεξουαλική ψυχρότητα, ανικανότητα, σπαστική κωλίτιδα — ακόμη δέ κι' από σεξουαλικές διαστροφές, που όφειλονται σε ψυχικά αίτια, σ' ένα συναίσθημα κατατερότητας. Μια άλκοολική γυναίκα γιατρεύτηκε απ' το πάθος της και ξαναγύρισε στα παιδιά της. Ένας ασθενής από σπαστική κωλίτιδα θεραπεύθηκε, κέρδισε 7 κιλά και ξαναβρήκε την πνευματική ηρεμία του.

Μια γυναίκα που τραύλιζε τόσο πολύ, ώστε δεν κατάρθωνε να βρή δουλειά, άρχισε να μιλά κανονικά και βρήκε μία καλή θέση.

"Υπέφερα επί 30 χρόνια από το ελάττωμά μου — είπα. Κι' όμως τώρα μου φαίνεται σαν να μιλούσα πάντα ελεύθερα και φυσικά.

"Η θεραπεία με το ανθρακικό οξύ (διοξειδίου του άνθρακος) είναι απλουσιότητα. Ο ασθενής εισπνέει ένα μίγμα 30% ανθρακικού οξέος και 70% οξυγόνου, με μία κοινή αναπνευστική προσωπίδα. "Υστερα

από 5—6 εισπνοές, χάνει τις αισθήσεις του και μένει αναίσθητος για λίγα λεπτά. Σ' αυτό το διάστημα, αναπνέει μόνο 20—30 φορές. Κατόπιν συννέχεται.

Στην περίπτωση που αναφέραμε στην αρχή, η νευροσθενική γυναίκα άρχισε ν' ανακουφίζεται σημαντικά μετά 5 τέτοιες «συνεδριάσεις». Έπειτα απ' τις 36, είχε πια θεραπευθεί τελείως. "Άλλοι όμως άρρωστοι χρειάστηκαν ως 150 «συνεδριάσεις».

"Ο δόκτωρ Μεντούνα τονίζει ότι, αν μετά τις 25 «συνεδριάσεις» δεν σημειωθεί καμιά βελτίωση, είναι άνωθεν πια να συνεχιστεί η θεραπεία. Πάντως, ο ίδιος έχει σημειώσει ως τώρα επιτυχίες στα 70% των περιπτώσεων.

Πώς φέρνει τα θαυματουργά του αποτελέσματα το ανθρακικό οξύ; "Ο δόκτωρ Μεντούνα δεν είναι απόλυτος βέβαιος. Έχει διατυπώσει ωστόσο την έξη θεωρία: Τα κύτταρα του εγκεφάλου διεγείρονται από ελαφρά ηλεκτρικά ρεύματα. Στους νευροσθενικούς, μερικά απ' τα κύτταρα αυτά είναι υπερβολικά ευαίσθητα κι' αντίστροφως — ηλεκτρικούς έρεθισμούς. Το ανθρακικό οξύ λοιπόν έχει την ιδιότητα να ελαττώνει την τόση ευαίσθησά τους.

Οι ασθενείς που το αναπνέουν, νοιώθουν παράξενες εντυπώσεις. Τους φαίνεται π.χ. ότι κινούνται, ή ότι αιωρούνται στο κενό, ή ότι έχουν χωριστή απ' τον εαυτό τους και τον άτενίζουν απ' έξω σαν ξένα πρόσωπα... Ένας άρρωστος «έδλεπε» συνεχώς με το νου του μαθηματικές εξισώσεις. Μόλις έλυνε τη μία, του παρουσιάζονταν άλλες...

"Η νέα μέθοδος είναι προϊόν μακρών έρευνών και πειραμάτων. Οι αναίσθητοι ιδιοίτητες του ανθρακικού οξέος ήταν γνωστές στους επιστήμονες απ' τις αρχές του περασμένου αιώνα. Κανείς όμως δεν είχε σκεφθεί να τις εκμεταλλευθεί.

Το 1926, τρεις Άμερικανοί ψυχίατροι δοκίμασαν να θεραπεύσουν ψυχοπαθείς μ' αυτό τον τρόπο. "Η εισπνοή του αερίου τους έφερε πραγματικά κάποια καλύτερηψή. που διαρκούσε όμως προσωρινά, μόνο για λίγη ώρα.

"Ο σύγγκριτης καταγωγής δόκτωρ Μεντούνα συνέχισε αυτό τα πειράματα, με το ίδιο απογοητευτικό αποτέλεσμα. "Υστερα σκέφθηκε ότι οι ψυχοπαθείς δεν μπορούσαν να θεραπευθούν έτσι. Ίσως γιατί τα έγκεφαλικά τους κύτταρα είχαν υποστεί μεγάλες κι' ανεπανόρθωτες βιοχημικές αλλοιώσεις. Πιθανόν όμως να ήταν καλύτερα τα αποτελέσματα νευροσθενικών.

Πραγματικά, συνεχίζοντας τις έρευνές του προς την κατεύθυνση αυτή, ο δόκτωρ Μεντούνα κατέληξε στην ανακάλυψη, που προσφέρει ένα νέο κι' ανεκτίμητο όπλο στην ψυχιατρική. Πρέπει να σημειωθεί ότι η καινούργια αυτή μέθοδος — αντίθετα μ' όλες τις προηγούμενες — μπορεί να εφαρμοσθεί σ' όλους τους νευροσθενικούς, γιατί είναι σύντομη και φτηνή. Το άεριο που απαιτείται για κάθε «συνεδρίαση», στοιχίζει μόλις 5 σέντες (750 δραχμές), κι' ο γιατρός άπασχολείται μόνο 5—6 λεπτά τις ώρες.

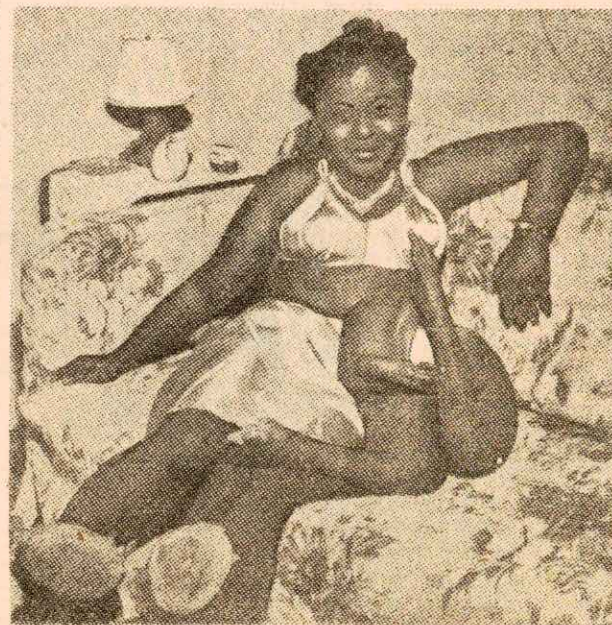
"Ο δόκτωρ Μεντούνα είναι ο ίδιος που εισήγαγε στη θεραπευτική το «μετραζόλ» και άλλα φάρμακα κατά της σχιζοφρενείας.

□□

Από αίμα λεχώνες

"Εκτός απ' την κορτιζόνη και την όρμονη ΑΣΤΗ, απέδειξε αποτελεσματικό κατά της αρθρίτιδος το πλάσμα από αίμα λεχώνας, 48 ώρες μετά τον τοκετό. Ήταν από καιρό γνωστό ότι η ρευματοειδής αρθρίτις σπάνια προσβάλλει τις έγκυες γυναίκες — ή, κι' αν ακόμη προκύψει, ύπάρχει προσωρινά κατά το διάστημα της έγκυοσύνης. Είχε επίσης παρατηρηθεί ότι ο ίκτερος εξαφανίζεται την άρθριτιδα.

Οι παρατηρήσεις αυτές ώθησαν τον Άμερικανό δόκτωρ Φίλιπ Χέντς της κλινικής Μαγιο στο συμπέρασμα ότι η έγκυμοσύνη κι' ο ίκτερος συντελούν στην παραγωγή μέσα στο σώμα μιας ουσίας που ανακουφίζει τις αρθρικές εκδηλώσεις. "Εκρίνε δέ ότι η ουσία αυτή έπρεπε να προέρχεται απ' τους επινεφριδίου αδένες. Πραγματικά, έπειτα από πολλά πειράματα, βρήκε τη νέα θεραπεία των αρθριτικών.

ΠΡΩΤΟΦΑΝΗΣ ΠΕΡΙΠΤΩΣΙΣ ΣΙΑΜΑΙΩΝ

"Η χαμογελαστή αυτή Μαύρη είναι κατά βάθος μία πολύ δυστυχισμένη γυναίκα. Μένει στην πολιτεία "Ατλάντα της Άμερικής, όπου είναι γνωστή ως «Μίς Μπέττυ». Είναι καταδικασμένη δέ έφ' όρου ζωής να φέρει το βάρος μιας Σιαμαίας αδελφής, η οποία όμως δεν ανεπύχθη κανονικά και αποτελείται μόνον από δυό πόδια και ένα άτροφικό χέρι. Πολλοί κορυφαίοι χειρουργοί της Άμερικής, που εξέτασαν τη μίς Μπέττυ έδήλωσαν ότι το πρωτοφανές αυτό σύμπλεγμα είναι κατά τέτοιον τρόπο διαμορφωμένο, ώστε κάθε χειρουργική επέμβαση για το διαχωρισμό του θα αποβεί μοιραία για την δύστυχη μαύρη!

με πλάσμα αίματος, ή οποία άποδείχθηκε άποτελεσματική σε περιπτώσεις, που δεν είχε ώφελήσει κανένα άλλο φάρμακο. Φαίνεται μάλιστα ότι το φάρμακο αυτό φέρνει καλύτερα και μόνιμότερα άποτελέσματα από την κορτιζόνη και την ΑΣΤΗ, δεν ανεπιδεικνύεται δέ, όπως αυτές, σε ώρισμένες περιπτώσεις (σε διαβητικούς κλπ.) και δεν προκαλεί ποτέ ανεπιθύμητες αντιδράσεις.

Όρμονες από φάλινες και ντεμάτες

Οι άμέτρητοι αρθριτικοί θα χαρούν πολύ, αν μάθουν ότι δυό Νορβηγόι επιστήμονες κατόρθωσαν να εξαγάγουν από φάλινες τη γνωστή όρμονη ΑΣΤΗ το φάρμακο κατά της αρθρίτιδος που κόστιζε ως τώρα 10.000 δολάρια το γραμμαρίο. Για την εξαγωγή ενός κιλού ΑΣΤΗ χρειαζόνταν οι πιτυοειδείς αδένες 800.000 γοίρων! Στις φάλινες όμως, είναι πολύ μεγαλύτεροι αυτοί οι αδένες. "Η μόνη τεχνική δυσχέρεια είναι η διατήρησή τους σε στεγνή ψύξη, άφ' ότου θα αλειυθεί ή φάλινα, όπου να καταστή δυνατή ή κατεργασία τους στα ειδικά εργαστήρια.

Εξ άλλου ανακαλύφθηκε ότι Άμερικανούς επιστήμονες ότι τα φύλλα κι' οι ρίζες της κοινής ντοματιάς μπορεί να μας δώσουν άσθβον και άβηνη κορτιζόνη, που χρησιμοποιείται κι' αυτή κατά της αρθρίτιδος. Ως τώρα, χρειαζόταν να συσσωρευθούν 40 βωοία, για να συγκεντρωθεί μια δόσις κορτιζόνης άρκτης μόλις για μία μέρα και για έναν άρρωστο. Στο έξης όμως, θα παράγεται ή πολύτιμη αυτή ουσία με κατάλληλη κατεργασία της «τοματίνης» (ενός συστατικού της ντοματιάς). Έτσι και οι πιο φτηνοί και άπαιροι θα μπόρουν να γιατρευθούν από την αρθρίτιδα.

Πρέπει να σημειωθεί ότι ή ντομάτα απέδειξε επίσης σπουδαία πηγή γεννητικών όρμονών.

ΟΙ ΑΣΘΕΝΕΙΕΣ του καλοκαιριού

Η προτίμησις των στο πεπτικό σύστημα

"Όπως υπάρχουν άσθενείες του χειμάνος, έτσι υπάρχουν και άσθενείες του καλοκαιριού. Οι βροχοπνευμονίες π. χ. δεν λείπουν κατά τους θερμούς μήνες, άλλ' άποτελούν κατ' εξαίρη άσθένεια της ψυχρής εποχής. Τό αντίθετο συμβαίνει με την γαστρεντερίτιδα. Έμφανίζεται κυρίως κατά τους καλοκαιρινούς μήνες, ενώ σπανίζει κατά τον χειμάνο. Θα μπορούσε να πη κανείς ότι οι άσθενείες τον χειμάνο προσβάλλουν κυρίως το αναπνευστικό σύστημα. Κι' αυτό συμβαίνει γιατί προκαλούνται από την εισπνοή διαφόρων παθογόνων κόκκων, που έγκοιθίσταται κατά προτίμησιν στη μύτη (συνάχι), στο λαιμό (άμυγδαλίτις, στηθάγχη κτλ.), στο ήγμοριο άντρο, στους δρόγγους και, τέλος, στους πνεύμονες (βρογχίτιδες, πνευμονίες, βροχοπνευμονίες κτλ.). Οι άσθενείες του καλοκαιριού, αντίθετα, προσβάλλουν κατά κανόνα το πεπτικό σύστημα, γιατί προκαλούνται από την κατάποσι διαφόρων παθογόνων κόκκων (έντερίτιδες, τύφος, παράτυφος, ίκτερος, δυσεντερία κτλ.).

Άλλά γιατί οι άσθενείες του καλοκαιριού έχουν αυτή την ιδιαίτερη προτίμησι προς το πεπτικό σύστημα; Ο λόγος είναι άπλος. "Η ζέστη εύνοει την άποσύνθεσι των τροφών και δημιουργεί, συνεπώς, πρόσφορο έδαφος για την έγκαταστάσι και την άνάπτυξι σ' αυτές διαφόρων παθογόνων σπερμάτων, που κατόπιν μεταφέρονται στο πεπτικό σύστημα και προκαλούν την έμφανισι άσθενείων.

Από τ' άλλο μέρος, τα ψυχρά ποτά διαταράσσουν τη θερμική ήσορροπία του σώματος και εύνοουν επίσης την άνάπτυξι μικροβίων.

Για το λόγο αυτό, ο τύφος, ο παράτυφος, ο ίκτερος κτλ. παρουσιάζουν μεγάλη έκτασι κατά τους καλοκαιρινούς μήνες. Οι δυσεντερίες, έπίσης άποτελούν κατ' εξαίρη καλοκαιρινή άσθένεια που έμφανίζεται με έξαιρετικά σοβαρή μορφή μεταξύ του Ιουνίου και του Οκτωβρίου.

Μία άσθένεια που παρουσιάζει διαφορετικήν εξέλιξι, άνάλογα με την εποχή του έτους, είναι ή ίλαρη. "Η άσθένεια αυτή προσβάλλει τα βρέφη κατ' όλη τη διάρκεια του έτους. Άλλά τό μέν χειμάνο εύνοει την έμφανισι βροχοπνευμονίας ενώ ή συνηθέστερη έπιπλοκή της κατά το καλοκαίρι είναι ή γαστρεντερίτις.

"Η τελευταία αυτή άσθένεια προσβάλλει και τους μεγάλους, κατά τη διάρκεια ίδίως των καλοκαιρινών μετακινήσεων από τό ένα μέρος στο άλλο. Οι περισσότεροι άνθρωποι, όταν αλλάζουν κατοικία κατά το καλοκαίρι, προσβάλλονται κατά τις πρώτες ήμέρες από όξεια γαστρεντερίτιδα, που περνάει συνηθώς πολύ εύκολα. Σε μερικές περιπτώσεις, όμως, ή διαταραχή αυτή του έντερικού

σώληνος εύνοει την έγκαταστάσι παθογόνων σπερμάτων, άπως του κολοβακτηριδίου, του βακίλλου του Έμπερτ κτλ.

Μεταξύ των καλοκαιρινών άσθενείων πρέπει να συμπεριληφθή έπίσης ή πολιομυελίτις ή παιδική παράλυσις, που παρουσιάζει συνηθώς μεγαλύτερη έντασι κατά τα τέλη του καλοκαιριού και τις αρχές του φθινοπώρου.

Δεν πρέπει, τέλος, να παραλείψουμε τις άσθενείες που προκαλούνται από τα έντομα, όπως οι έλωδες πυρετοί, ο κίτρινος πυρετός κτλ.

□□

Μικρή έγκυκλοπαίδεια

Γιατί τα μέταλλα μας δίνουν την έντύπωσι πώς είναι ψυχρά όταν τα έγγίζουμε;

Αυτό όφειλεται στο ότι είναι έξαιρετικά άγωγοί της θερμότητας. Όταν έγγίζουμε μία μεταλλική πλάκα, ή θερμότης του χεριού μας διοχετεύεται άμέσως σ' όλη τη μάζα της και γι' αυτό δοκιμάζουμε ένα αίσθημα ψυχρός. Το μάλλι και γυνικά τα ύφασματα, αντίθετα, είναι κακοί άγωγοί της θερμότητας. Όταν, λοιπόν, τα έγγίζουμε, παραλαμβάνουν θερμότητα από το σώμα μας, άλλα δεν την διοχετεύουν στο σύνολο της μάζης τους. Αυτή ή θερμότης παραμένει στο σημείο της έπαφής με τό χέρι μας και γι' αυτό σχηματίζουμε την έντύπωσι πώς τα πανικά και ίδίως τα μάλλινα ύφασματα είναι θερμά.

Πόσο νερό άπορροφά ο άνθρωπινος όργανισμός;

"Η ποσότης του νερού, είτε αυτόισου είτε ως συστατικού των τροφών, που άπορροφά ο άνθρωπινος όργανισμός επί 70 χρόνων, όση είναι ή μέση διάρκεια της ζωής, υπολογίζεται σε 2 τόγγους. Το νερό που πίνουμε αυτόισο άντιπροσωπεύει τα 2/3 αυτής της ποσότητος. Το υπόλοιπον 1/3 προέρχεται από τις τροφές που εισάγουν στον όργανισμό μας.

Πόσα όστα περιέχει το άνθρωπινό σώμα;

Τό σώμα ενός βρέφους περιέχει 270 όστα, ενώ ενός ένηλικος μόνον 206. "Η μείωσις αυτή όφειλεται στο ότι μερικά όστα συνδέονται μεταξύ τους κατά τη διάρκεια της ζωής.

Ποία είναι ή συστασις μίας σταγόνας αίματος;

Μία σταγόνα αίματος περιέχει 5.000.000 ερυθρά αιμοσφαίρια και μόνον 7.000 λευκά. Άλλά τα τελευταία είναι πολύ μεγαλύτερα από τα πρώτα. Κατά κανόνα, από την άποψι του μεγέθους, ένα λευκό αίμοσφαίριο άντιστοιχεί σε 4.000 ερυθρά.

□□

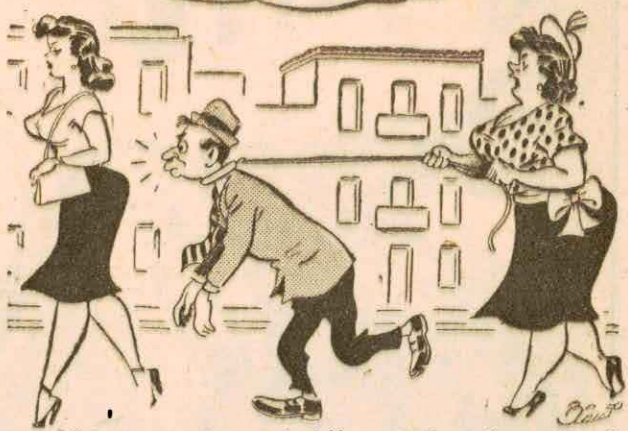
Γλυκειά άσπιρίνη

Τό «τερύλ» είναι μία γλυκειά άσπιρίνη, συνδυασμός κοινής άσπιρίνης και ζαχαρίνης. Παρασκευάζεται σε κομπριμε, που δεν καταπνύνονται, άλλα ταποθεύονται κάτω απ' τη γλώσσα για να λυώσουν σιγά-σιγά. Με τό νερό αυτό φάρμακο, ο πόνος άρχίζει να λυγαστεν σε 1—5 λεπτά της ώρας, ενώ με την κοινή άσπιρίνη χρειαζεται να περάση ένα όλοκληρο τέταρτο. "Ο Άμερικανός δόκτωρ Χόφμαν, ο έφευρέτης της γλυκειάς άσπιρίνης, τη χρησιμοποίησε με μεγάλη έπιτυχία σε πονόδοντους, νευραλγίες, έξαγωγές δοντιών, μετεγχειρητικούς πόνους, κλπ. Τό φάρμακο αυτό δεν προκαλεί έθισμο στον όργανισμό (δεν τό συνθηίζει δηλαδή κανείς, όταν τό χρησιμοποίησι συχνά). Μπορούν δέ να τό πάρουν ακόμη κι' οι άρρωστοι που δεν έπιτρέπεται να πίνουν ύγρά,

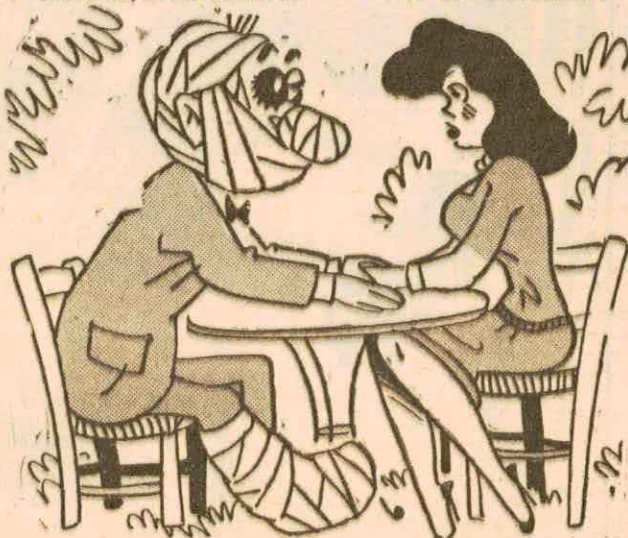
Τελωτοθεραπεία

—Μεθαύριο, σαν παντρευθώ με τό καλό, λείει ο μπαμπάς να σε πάρη στη... δουλειά του! (Τού Αρχέλαου)

—Αχ, κακομοίρη μου! Δάθος του Θεού ήτανε που δεν σ' έκανε λαγωνικό σκυλί!... (Τού Β. Χριστοδούλου)

—Χρυσέ μου, έχτες σε πήρα στο τηλέφωνο, και μου άπάντησε μία γυναίκα φωνή!... (Τού Αρχέλαου)

Το άνωμένο ΓΡΑΜΜΑ

Απογοητευμένη από την αποτυχία μου στις εξετάσεις του Ώδειου, γύρισα στη φτωχική μου σοφίτα και σωριάστηκα στο ντιβάνι, κλαίγοντας απαρηγόρητα. Τετέλεστοι!... Μέσα σε μία ώρα σκληρής δοκιμασίας, κάτω από τα αυστηρά βλέμματα της επιτροπής των καθηγητών, είδα όλα μου τα σχέδια να καταρτούν, όλα μου τα όνειρα να σβύνουν. Ήμουν αναγκασμένη να περιμένω άλλαν ένα χρόνο για το πτυχίο του βιολιού. Αλλά τι κουράγιο να συνέχιζα και με τί χρήματα, αφού όλες μου οι οικονομίες είχαν εξαντληθεί;

Η φιλοδοξία μου να γίνω βιρτουόζα του βιολιού δεν είχε και μεγάλη σχέση με τον έρωτα προς τη μουσική. Στις σπουδές αυτές παρακινήθηκα από ένα συμπλεγμα κατωτερότητας, που με τυραννούσε από τα παιδικά μου χρόνια. Ένοιωθα πως ήμουν μια κοπέλλα δίχως σημασία, που δεν την πρόσεχε κανένας. Κι' αποφάσισα να γίνω καλλιτέχνης, για να περάω τη ρεβάνς! "Ω! με πόση αγωνία περίμενα αυτές τις πτυχιακές εξετάσεις..." Ήμουν τόσο σίγουρη για την επιτυχία μου... Ένα φοβερό, όμως, και ανεξήγητο τράκ, παράλυνε τα χέρια μου κι' έκανε το δοξάρι μου να στριγγίξει άπαίσια.

Με τα μάτια κατακόκκινα από το κλάμα, σηκώθηκα και κτυπήθηκα στον καθρέφτη... Η απόγνωση είχε απλώσει στο πρόσωπό μου μίαν έκφραση, που μ' έκανε να μισήσω τον εαυτό μου... Μιά παλιά, έμμονη ιδέα, ήρθε και κυριεύσε ξανά τη σκέψη μου... Πλησίασα στο γκαζί κι' άπλωσα το χέρι μου ν' ανοίξω το ρουμπινέ... Τέτοια παληοζωή!...

Εξαφνα, πριν κανα τη μοιραία χειρονομία, είδα κάτω από την πόρτα ένα γράμμα... Τό πήρα και το ξεδίπλωσα. Με την πρώτη, όμως, ματιά που έβριξα, είδα πως ήταν άνωμένο... Τό ζάρωσα μέσα στα χέρια μου κι' έκανα να τό ειδα χωρίς να τό διαβάσω... Αλλά δεν τό πέταξα. Την τελευταία στιγμή, πεταξω, χωρίς να τό διαβάσω... Αλλά δεν τό πέταξα. Την τελευταία στιγμή, πεταξω, χωρίς να τό διαβάσω... Αλλά δεν τό πέταξα. Την τελευταία στιγμή, πεταξω, χωρίς να τό διαβάσω...

Αλλά δεν τό πέταξα. Την τελευταία στιγμή, πεταξω, χωρίς να τό διαβάσω... Αλλά δεν τό πέταξα. Την τελευταία στιγμή, πεταξω, χωρίς να τό διαβάσω... Αλλά δεν τό πέταξα. Την τελευταία στιγμή, πεταξω, χωρίς να τό διαβάσω... Αλλά δεν τό πέταξα. Την τελευταία στιγμή, πεταξω, χωρίς να τό διαβάσω...

Εμεινα σαν απολιθωμένη... Ή συγκίνησις μου ήταν απεριόριστη. Ποιός νάταν; Ο Ζάκ; Αλλά αυτός κάθε άλλο ήταν παρά δειλός με τις γυναίκες. Ο Πάωλ; Αυτός ο εγωίστης που παινευότανε για τις κατακτήσεις του; Αδύνατον!... Ο Κλωντ μήπως; Ούτε. Ο Ζεράρ; Αλλά αυτός δεν σήκωνε ποτέ τό κεφάλι του από τό διάβασμα και δεν έδινε καμιά προσοχή στα κορίτσια... Ούτε αυτός λοιπόν!

Αλλά τότε ποιός ήταν; Έπρεπε να μάθω, με κάθε τρόπο... Στο μεταξύ, όλες οι μαύρες σκέψεις που θόλωναν τό μυαλό μου είχαν διαλυθώ... Εκλεισα με προσοχή τον κεντρικό διακόπτη του γκαζιού και ξεπλώσα στο κρεβάτι μου με τα μάτια μισκλειστά... Δεν κοιμήθηκα ούτε στιγμή ως τό πρωί. Όλη τη νύχτα, όμως, ένα ώραίο όνειρο, όμορφαίνε τη ζωή μου...

Αλλά τότε ποιός ήταν; Έπρεπε να μάθω, με κάθε τρόπο... Στο μεταξύ, όλες οι μαύρες σκέψεις που θόλωναν τό μυαλό μου είχαν διαλυθώ... Εκλεισα με προσοχή τον κεντρικό διακόπτη του γκαζιού και ξεπλώσα στο κρεβάτι μου με τα μάτια μισκλειστά... Δεν κοιμήθηκα ούτε στιγμή ως τό πρωί. Όλη τη νύχτα, όμως, ένα ώραίο όνειρο, όμορφαίνε τη ζωή μου...

Αλλά τότε ποιός ήταν; Έπρεπε να μάθω, με κάθε τρόπο... Στο μεταξύ, όλες οι μαύρες σκέψεις που θόλωναν τό μυαλό μου είχαν διαλυθώ... Εκλεισα με προσοχή τον κεντρικό διακόπτη του γκαζιού και ξεπλώσα στο κρεβάτι μου με τα μάτια μισκλειστά... Δεν κοιμήθηκα ούτε στιγμή ως τό πρωί. Όλη τη νύχτα, όμως, ένα ώραίο όνειρο, όμορφαίνε τη ζωή μου...

Αλλά τότε ποιός ήταν; Έπρεπε να μάθω, με κάθε τρόπο... Στο μεταξύ, όλες οι μαύρες σκέψεις που θόλωναν τό μυαλό μου είχαν διαλυθώ... Εκλεισα με προσοχή τον κεντρικό διακόπτη του γκαζιού και ξεπλώσα στο κρεβάτι μου με τα μάτια μισκλειστά... Δεν κοιμήθηκα ούτε στιγμή ως τό πρωί. Όλη τη νύχτα, όμως, ένα ώραίο όνειρο, όμορφαίνε τη ζωή μου...

Αισθηματικό διήγημα

Είχε ξεχάσει δλότελα την αποτυχία μου στις πτυχιακές εξετάσεις του Ώδειου!...

Την άλλη μέρα, πριν φύγω για τό Ώδειο, καθυστέρησα περισσότερο από κάθε άλλη φορά στον καθρέφτη. Ένα άσπρο γιακαδάκι που έβαλα στο μαύρο πουλόβερ μου, έδωσε στην εμφάνισί μου ένα ζωηρό, ευχάριστο τόνο.

Οί συμμαθητάι κι' οί συμμαθήτριες με υποδέχτηκαν με καλωσύνη. Κτύπαζα τριγύρω μου, ψάχνοντας να βρώ τον άγνωστό μου άνωνυμογράφο... Κάποια στιγμή, μου φάνηκε πως ο Ζεράρ με κτύπαζε με ιδιαίτερη προσοχή. Τού χαμογέλασα. Με πλησίασε άμέσως.

—Τά συγχαρητήρια μου, Λουίζα!... Βλέπω πως δεν τό πήρες κατάκαρδα!... μου είπε σφίγγοντάς μου τό χέρι.

—Ω!... Είμαι στενοχωρημένη που απέτυχα, ψιθύρισα. Ωστόσο...

Κοκκίνισα και δεν είπα άλλη λέξη. Την άλλη μέρα, είδα τον Ζεράρ, τριό περιποιημένον από άλλοτε. Φορούσε μία όμορφη καινούρια φορεσιά.

—Είσαι έκτακτος σήμερα, Ζεράρ! φώναζα μόλις τον είδα. Ήταν ή σειρά του να κοκκινίση!... «Σάν έμένα, συλλογίστηκε, είνε ίδιος σάν έμένα... Δειλός και συνεσταλμένος».

Δεν τό όμολογούσε άλλωστε στο γράμμα του; Έκείνη τη μέρα φύγαμε μαζί από τό Ώδειο.

Πέρασε ένας δλόκληρος χρόνος. Αχώριστοι, εγώ και ο Ζερράρ, διαβάσαμε έντατικά όλο τό χειμώνα. Και τό καλοκαίρι, ήρθαμε πρώτοι. Μπροστά μας, ανοιγότανε τώρα μία όμορφη σταδιοδρομία. Κι' ο γάμος αποτέλεσε τό έπισφράγισμα της εύτυχίας μας.

Επιστρέφοντας μία μέρα στο Παρίσι, από ένα θριαμβευτικό τουρνέ, ο Ζερράρ μ' έσφιξε στην άγκαλιά του και με φίλησε τρυφερά.

—Λουίζα μου! ψιθύρισε. Δεν ξέρεις πόσο είμαι εύτυχισμένος. Κι' όλα αυτά τά χρωστάω σε σένα, που μου δώσες κουράγιο για τη ζωή. Όταν θυμάμαι εκείνη τη μέρα που φορούσες τό άσπρο γιακαδάκι και μου μίλησες με τόση συμπάθεια!...

—Πριν από τό άσπρο γιακαδάκι δεν θυμάσαι τίποτε; ρώτησα δειλά.

—Όχι, αγάπη μου. Ήταν ή δεύτερη μέρα μετά τις εξετάσεις μας. Περιμένα να σε δώ απογοητευμένη, όπως ήμουν κι' εγώ. Αντίθετα, σε είδα χαρούμενη, γελαστή. Τό βλέμμα που μούρριζες εκείνη τη στιγμή με ένεδάρρυνε. Μιά δειλή έλπίδα γεννήθηκε μέσα μου. Ίσως νά ήμουν ή συμπάθειά σου... Θέλησα να τό ξεακριδώσω... Και σε πλησίασα... Και τότε βεβαιώθηκα ότι μ' αγαπούσες...

—Ωστε τό γράμμα δεν μου τάχε στείλει ο Ζερράρ!...

—Μά τί έπαθες; με ρώτησε αυτός βλέποντάς με βυθισμένη σε σκέψεις.

—Τίποτε, αγάπη μου...

Κι' αποφάσισα να μη του κάνω κουβέντα για τό γράμμα.

Πέρασαν κάμποσες μέρες. Κι' ένα πρωί συναντήθηκα τυχαία με την παλιά μου συμμαθήτρια τη Λουσί Νταρτού.

—Θυμάσαι, αλήθεια, Λουίζα, μου είπε ή Λουσί, ένα γράμμα άνωμένο που έλαβες όταν απέτυχες στις εξετάσεις;

—Πού τό ξέρεις; ρώτησα ξαφνιασμένη.

—Εγώ, σου τώστειλα! είπε γελώντας.

—Εσύ; Ω! Ποτέ δεν περίμενα ένα τέτοιο πράμα από σενα, Λουσί. Έκανες πολύ άσχημα!...

—Άσχημα; Μά τόκανα για να σε βοηθήσω!... Σε είχα δη τόσο άπελπισμένη, ώστε φοβήθηκα μήπως κάνης καμιά τρέλλα! Πιστεύω πως έκανα καλά. Είσαι τόσο εύτυχισμένη τώρα!

—Όχι όσο φαντάζεσαι, απάντησα. Στην αρχή πίστευα ότι ο Ζερράρ μ' αγαπήσε αυθόρμητα... Όταν, όμως, άργότερα έμαθα ότι τό γράμμα δεν μου τώστειλε αυτός, ο ούρανός της εύτυχίας μου σκοτείνιασε!...

—Ως τότε, νόμιζα πως ένας άντρας με αγαπήσε πριν εγώ του δώσω προσοχή... Αλλά δεν θυμώνα μαζί σου Λουσί!... Ότι έκανες, τό έκανες από ένδιαφέρον... Εγώ, όμως, είμαι τώρα δυστυχισμένη... Πολύ δυστυχισμένη!...

—Τώρα, ο Ζερράρ είνε πιά ένας ξένος για μένα. Τό σαρακι που μ' έτρωγε άπ' τη μέρα που έμαθα ότι τό γράμμα δεν ήταν δικό του, θέρριψε μέσα μου και δηλητηρίασε τη ζωή μου. Ή άγάπη μας κρύωσε... Τό δικύγιο είνε προτιμότερο, από ένα δεσμό χωρίς νόημα... Α. ΝΤΕΣΤΡΑΙ

Η Βαβίλιββα Του χρυβου

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

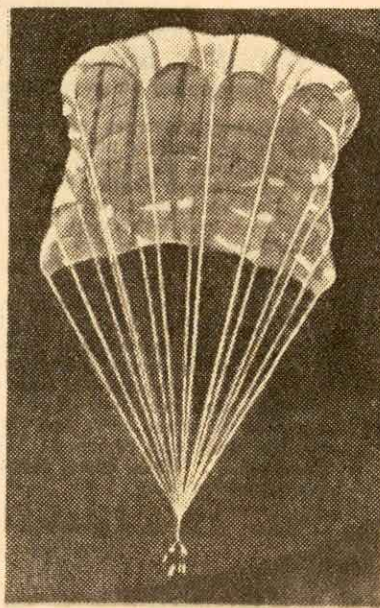
«Επειτα από δύο ετών απουσία στην Αδανά ο κόμης ντε Ροσέλ και η σύζυγός του, η φραία Ναδίνα, γυρίζουν στο μεγάλο τους στο Παρίσι. Όλοι τους υποδέχονται εγκάρδια. Η μεγαλύτερη κόρη τους Τερέζα, η παιδαγωγός και παιδική φίλη της κομίσσας Σίμπυλ, το προσωπικό. Μόνον η μικρότερη κόρη, η Φράγκα, μόλις αντικρύζει την κομίσσα φωνάζει άγρια κι' απελπισμένα: «Δεν είσαι συ η μαμά μου!... φύγε!...». Θέλω την αγαπημένη μου μαμά!...». Ματαίως προσπαθούν να την ησυχάσουν. Η Φράγκα είναι ανένδοτη, παθαίνει κρίση, την φλογίζει ο πυρετός. Ο κόμης φαίνεται ασταθής. Καλείται ο οικογενειακός γιατρός Ντεζαρμό. Περιποιείται την άρρωστη, μα δεν μπορεί να την κάνει ν' αλλάξει γνώμη. Τί μυστήρια συμβαίνουν άραγε; Μια νύχτα η κόμίσσα εξαγριώνεται κοντά στην άρρωστη κόρη της. «Αδελφά μου, στέκει πάνω της και με μάτια γεμάτα άγριες λάμψεις, με γροθιές σφιγμένες ψιθυρίζει: «Καταραμένη, που γίνεσαι εμπόδιο στα σχέδιά μου!... Η θά σε λυγίσω, η θά σε συντριψώ!...». Η Σίμπυλ άκουει κάποιο θορυβό τη στιγμή αυτή, σηκώνεται απ' το κρεβάτι της σιγά, βλέπει κι' άκουει την κόμίσσα κι' έντρομη αποφασίζει να τρέξει την άλλη μέρα και να ζητήσει τη βοήθεια της βαρώνης Γιάκομπσεν, παλιάς φίλης της κομίσσας Ναδίνας. Η Παυλίνα Γιάκομπσεν ήταν άλλοτε μία φτωχή εγγατρία. Όταν πέθανε η μητέρα της ο μεθυσος πατέρας της τη βασάνισε σκληρά. Σε λίγο συμμάχησε σπύτι μια πρόστυχη γυναίκα, τη Βιργίνια, που έκανε τη ζωή της μικρούλας μαρτυρική. Στο τέλος μάλιστα θέλει να τη ρίξει στην άβυσσο ενός πλούσιου κτηνάνθρωπου. Απελπισμένη η Παυλίνα βρίσκει άνακούφιση στην αγάπη ενός συμπαθούς νέου, του Πέτρου, που από καιρό την παρακολουθεί δειλά. Τα βασάνια της Παυλίνας δεν τελειώνουν. Μια νύχτα η Βιργίνια την ποτίζει ναρκωτικό. Καί σε λίγο η άμοιρη νέα, βλέπει να μπαίνει στην κμαρά της ο πλούσιος κτηνάνθρωπος Άντριου. Έξαλλη τότε ξεφεύγει μισοντυμένη για να πάει στο Σκινόνα. Μα βρίσκεται εμπρός στον άγαπημένο της Πέτρο που την μεταφέρει στο άγαπημένο του. Γιατί ο δειλος έρωτευμένος δεν είναι ένας φτωχός υπάλληλος, αλλά ο βαθύπλοτος βαρώνος Πέτρος Γιάκομπσεν. Η Παυλίνα παθαίνει εγκειφαλικό πυρετό. Πέφτει σε λήθαργο. Κι' όταν, επί τέλους, συνέχεται νομίζει πως όνειρεύεται, βλέποντας γύρω της τσόν πλούτο και φεύγοντας από καλντρίκι ποιάς είναι και φεύγοντας σε λίγο, για την Κούδα. Έκει γνωρίζουν τον μαρκήσιο Ζουαν ντε Σάντα-Κρούζ και τη γυναίκα του Μαρία. Η Παυλίνα έχει αποκτήσει παιδάκι, μετά το γάμο της με τον Πέτρο, τον Όλιβιέ. Κι' η Μαρία ντε Σάντα-Κρούζ αποχτά κοριτσάκι. Το βαπτίζουν ο Πέτρος κι' η Παυλίνα και του δίνουν το όνομα Ναδίνα. Ύστερα οι Γιάκομπσεν φεύγουν για το Παρίσι. Περνούν μερικά χρόνια. Ο Όλιβιέ μεγάλωσε, αλλά είναι φιλάσθενος. Και ξαναφεύγουν για την Κούδα, για ν' αλλάξει ο νέος αέρα. Στην Κούδα ο ντε Σάντα-Κρούζ έχει πάρει παράλυσι. Η Μαρία φροντίζει για όλα. Η Ναδίνα μεγάλωσε κι' αυτή κι' είναι πολύ όμορφη κοπέλλα. Στο σπίτι έχουν πάρει και μία συνομήλική της Ναδίνας, τη Σίμπυλ Άντριου, όρφανή, που ο πατέρας της, φίλος του Σάντα-Κρούζ, έλασε την περιουσία του στα νάρτια κι' αυτοκτόνησε. Πθαίνει στο μεταξύ απ' τις καταχρήσεις κι' ο πατέρας της Παυλίνας. Στην Κούδα κάνει τώρα θραύσι ο κίτρινος πυρετός. Ο Πέτρος Γιάκομπσεν προσβάλλεται και πεθαίνει, συγχρόνως με τον μικρόνιο ντε Σάντα-Κρούζ. Η Παυλίνα κινδυνεύει να τρελλαθεί από τον πόνο της. Γυρίζει με το γυίο της στο Παρίσι. Υπομένοντας όμως να ξαναγυρίσουν για να παντρευτούν τον Όλιβιέ με την Ναδίνα. Περνάει αρκετός καιρός. Ο Όλιβιέ φεύγει για την Κούδα, για να δώσει στη Ναδίνα το δαχτυλίδι των άρραδων. Μα όσος να γυρίσει. Η μητέρα του άνηκε. Κάτι ύπνο συμβαίνει. Πραγματικά ο Όλιβιέ γυρίζει στο Παρίσι ελαγμένος. Σκέφτεται το γάμο με τη Ναδίνα.

Ο Όλιβιέ άπάντησε διστακτικά: «Γιατί λες τό τσως;»
— «Άκουσε λοιπόν αφού θέλεις να μάθης την αλήθεια: Είχες την απαίτησή να,»

σχετισθώ με την κοινωνία μας. Υπάκουσα. Είδα όμως τότε μικροπρεπεία και κατωτερότητα στην κοινωνία αυτή, ώστε είμαι τρομερά αηδιασμένος απ' όλα. Βρίσκομαι σ' απελπιστική κατάσταση κι' έχω φτάσει στο σημείο να βαρυνέμαι ακόμα και την ίδια τη ζωή μου. Ένώσω διαρκεί λοιπόν αυτή η ψυχική μου αναστάτωση δεν θα ήθελα να γίνω σύζυγος της Ναδίνας, της τόσο νέας και άθώας. Θα ήταν προτιμότερο να περιμένω λίγο.

Η Παυλίνα τον κύτταξε καλά. Θα έλεγε κανείς ότι προσπαθούσε να διαβάσει μέσα στην ψυχή του παιδιού της. Κι' όμως, αυτή που είχε τόση μεγάλη πείρα απ' τα πράγματα και τους ανθρώπους ξεγελάστη-

ΤΕΤΡΑΓΩΝΟ ΑΛΕΞΙΠΤΩΤΟ

Τό νέο αυτό τετράγωνο αλεξιπτωτό του αμερικανικού στρατού, μπορεί να κρατήσει φορτίο 200 περίπου οκάδων, χωρίς στα ειδικώς ενισχυμένα σχοινιά του και το σχήμα του. Τα συνθιγμένα στρογγυλά αλεξιπτωτά κρατούν φορτίο μόλις 100 οκάδων. Ένα άλλο πλεονέκτημα του νέου αλεξιπτωτού είναι ότι μπορεί ν' ανοίξει χωρίς να πάθει βλάβη κι' αν ακόμη το αεροπλάνο τρέχει με ταχύτητα 300 χιλιομέτρων την ώρα!

κε απ' την μεγαλλοκή έκφραση των ωραίων εκείνων ματιών.

— Δεν συμβαίνει λοιπόν τίποτ' άλλο; τον ξαναρώτησε.

— Όχι, μητέρα, τίποτ' άλλο.

— Τότε δεν είναι ζήτημα. Την άπαστροφη που αισθανόσαι για τον κόσμο την είχα κι' εγώ, κι' ο πατέρας σου. Αυτή ακριβώς μας έκανε να βρίσκουμε τό σπύτι μας ωραιότερο και πιο θερμό. Τό ίδιο θα συμβή και σε σένα με τη Ναδίνα. Τα χαρίσματα της και η στοργή της θα είναι για σένα μία άνακατεύεται μέσα στις σκοτούρες που θα σου δημιουργήσουν τό πλούτη σου. Γι' αυτό πρέπει να φύγης τό γρηγορώτερο και να μην αναστάλεις ούτε για μία μέρα τό γεγονός που περιμένουμε όλοι με τόση άνυπομονησία.

Και ξαφνικά έσκυψε και τον φίλησε. Ύστερα τον άφησε ήσυχα και βέβαιη ότι ο Άμβρόσιος είχε όνειρευτη και ότι η ελαφριά πλκή απ' την οποία υπέφερε ο Όλιβιέ θα εξαφανιζόταν μόλις πατούσε τό πόδι του στο βαπόρι που θα τον έφερνε στην Αδανά.

Μόλις τα βήματα της βαρώνης έπαισαν ν' άκούγονται στο διάδρομο, ο Όλιβιέ έπεσε στο ντιβάνι κι' έκρυψε τό πρόσωπό του στα μαξιλάρια.

— Ό! μητέρα! μητέρα! κραύγασε ξεσπώντας σε λυγμούς, σε άπάτησα, σου είπα ψέμματα. Άλλά πώς να όμολογήσω σε σένα την τόσο άγνη, τό φρικτό πάθος που κατασπαράζει την καρδιά μου και τό όποιο με κάνει προδοτή κι' έπίορκο; Άλλά θά τό πνίξω τό πάθος αυτό! πρόσθεσε κι' άν συντριφώ κι' εγώ μαζί μ' αυτό.

Ύστερα από όχτώ μέρες άπό άπόγευμα ένώ ο Όλιβιέ καθόταν στο γραφείο του με τον Ντεσάμ, μπήκε ένας άνθρωπος μ' ένα γράμμα στο χέρι. «Ήθελε να τό παραδώσει στον βαρόνο Γιάκομπσεν.

Ο Όλιβιέ πήρε τό γράμμα κι' όταν ο άγνωστος βγήκε, τό άνοιξε και τό διάβασε. Την ίδια στιγμή έγινε κάτωχρος. Ξαφνικά σηκώθηκε.

— Θα πήτε της μητέρας να μην με περιμένει για νά βγούμε, είπε. Πιθανόν μάλιστα να έπιστρέψω πολύ άργά τό βράδυ.

— Καλά! αποκρίθηκε ο Ντεσάμ ένώ ξαφνικά ένα ανεξήγητο προσάσθημα του έσφίγγε την καρδιά. Μόνο θά έπιτρέψης στον γέρο φίλο σου να σου δώση μία συμβουλή.

Ο Όλιβιέ άνυπομονούσε.
— Μιλήστε, είπε. Ξέρετε ότι έχετε τό δικαίωμα να μου πητε ό,τι θέλετε.

— Ό,τιδήποτε και αν σου συμβή, σε όποιαδήποτε περίσταση κι' αν βρεθής, να θυμάσαι ότι στην οικογένειά σου η ιδέα του καθήκοντος νίκησε πάντα κάθε άτομική σκέψη.

Ο Όλιβιέ δεν άπάντησε. Τα μάτια του λαμπάν στο συσπασμένο πρόσωπό του. Βγήκε τρέχοντας και κατέβηκε στο δρόμο. Ο Ντεσάμ ένωσε άπελπισμένος τά χείρια του.

— Θεέ μου! στέναξε. Προαισθάνομαι έ-ι φοβερό δυστύχημα. Έκανα άρα γε τό άθλον μου μη είδοπαίνοντας την βαρώ-η έστω και για τό λίγα που ήξερα;

Αποφάσισε να βρή μία πρόσφασι για νά μείνη στο γραφείο μέχρι να ξαναγυρίσει ο Όλιβιέ. Άφού είπε στην Παυλίνα ότι ο γυιός της θ' άργούσε κάπως εκείνο τό βράδυ της ζήτησε να του έπιτρέψη να δειπνήσει έξω απ' τό μέγαρο, όπως τό έκανε συχνά, με τη δικαιολογία ότι κάποια έπείγουσα ύπόθεση θα τον κρατούσε στο γραφείο του όλη τη νύχτα σχεδόν.

Έκείνη δεν άνησύχησε. Της φάνηκαν όλα τόσο φυσικά. Άλλωστε ο Όλιβιέ πολλές φορές έτρωγε έξω απ' τό μέγαρο με φίλους ή στη Λέσχη.

Τίς δέκα είπε στο Ντεσάμ:

— Είμαι κουρασμένη. Θα κοιμηθώ. Κι' έσεις μην εργάζεσθε πάρα πολύ. Η νυχτερινή εργασία είναι πάντα εξαντλητική. Και βγήκε.

Ο Όλιβιέ δεν είχε γυρίσει ακόμα. Ο Ντεσάμ περισσότερο άνησυχος τώρα, κάλεσε πριν πάει στο γραφείο του, τον Άμβρόσιο.
— Άμα έπιστρέψω ο κύριος βαρώνος του είπε, να με είδοποίησης.

Στις δύο τά μεσάνυχτα, ένώ η Παυλίνα κοιμόταν βαθειά, ξύπνησε άπτόμα από τρομαγμένες δυνατός φωνές. Άκουσε τό θ-νομά της ν' άνακατεύεται άνάμεσα σε κραυγές και θρήνους.

— Άχ! κυρία βαρώνη! φώναζε μπρός απ' την πόρτα της μία απ' τίς καμαριέρες της. Άνοιξτε γρήγορα! Σηκώθηκε, κυρία! Ό! Θεέ μου!... Τί δυστυχία!... Τί δυστυχία!...

Η Παυλίνα πετάχτηκε άμέσως, τυλίχτηκε στην άσπρη της ρόμπα, ώρμησε κι' άνοιξε σαν τρελή την πόρτα.

— Ο κύριος βαρώνος πεθαίνει!... της είπε κάτωχρος ο Άμβρόσιος. Γρήγορα κυρία, τρέξτε!...

Σάν άστραπή η Παυλίνα βρέθηκε στο δωμάτιο του γυιού της.

Δεν πίστευε σ' αυτή της η δυστυχισμένη. Νόμιζε ότι βλέπει ένα φοβερό όνειρο.

Βρήκε τον Όλιβιέ ξαπλωμένο σ' ένα ντιβάνι με τό πρόσωπό. Ήταν άκίνητος και κατάχλωμος σαν νεκρός.

Ο Ντεσάμ που βρισκόταν κιόλας εκεί είχε στείλει για γιατρούς.

Είχαν φτάσει δύο τρείς, κι' όλοι συμφωνούσαν ότι ο βαρώνος είχε πηή κάποιο δυνατό δηλητήριο και ότι σε λίγο θά πέθαινε!... Κανείς δεν μπορούσε να τον βοηθήσει.

Θά πέθαινε!... Ο Όλιβιέ θά πέθαινε! Ο μονακριβός της!... Τό μοναδικό πλάσμα που λάτρευε πάνω στη γή... Ήταν δυνατόν;

Η Παυλίνα άγκάλιασε τό παγωμένο σχεδόν σώμα τό παιδιού της. Τον χάιδευε, του μιλούσε:

— Ό! παιδάκι μου! Τί σου έκαναν;... έλεγε και ξανάλεγε. Όλιβιέ, λάτρευτέ μου, άποκρίσου μου... Πές μου, άγοράκι μου! Μα αυτός δεν την άκούγε.

Με τά μάτια μισόκλειστα και τά χείλια σφιγμένα δεν κοινοίταν διόλου. Τέλος, άνοιξε θά βλέφαρά του και τό πρόσωπό του φωτίστηκε για μία στιγμή.

— Η άχρεία!... ψιθύρισε μ' άγωνία. Η άχρεία!... Με σκότωσε... έμένα που έκανα τόσα και τόσα γι' αυτή! Ναι, ναι, αυτή με σκότωσε!... Τό έννοιωσα όταν ήπια εκείνη την παγωμένη πορτοκαλάδα που μούδωσε... Είχε μία παραέσην γεύσι... Άμέσως τό κατάλαβα ότι ο θάνατος μπήκε μέσα μου!... Α! Θεέ μου!... Τί πόνοι!... Μαμά... γλύτωσέ με!... Βοήθεια!...

Ξαφνικά μισοσηκώθηκε.
— Όχι, είπε, άφσέ με να τρέξω σπύτι της να δώ που βρίσκεται ο γυιός μου... να της τον πάρω... Δεν θέλω ν' αφήσω στά χείρια της τό παιδί μου! Α! μαμά... χρυσή μου μαμά, όρκισου μου πως θά της τό πάρω τό παιδάκι μου!... Νά τό αγαπάς... να τό φροντίζης, μαμά!...

Κι' έπειδή η Παυλίνα, που στεκόταν μπροστά του σαν να την είχε χτυπήσει κεραυνός, δεν άπαντούσε, ο Όλιβιέ εξακολούθησε:

— Δεν θέλεις να μου δώσης αυτή την ύπόσχεσι μαμά;... Δεν θέλεις;... Ώστε... λοιπόν... δεν με συγχωρείς, άγαπημένη μου μαμά;...

— Ό! ναι, ναι, χρυσό μου παιδί! κραύγασε τέλος η άτυχη μητέρα. Σε συγχωρώ... μάρτυς μου ο Θεός!...

— Όρκισου τότε!... Όρκισου, λοιπόν... γρήγορα... πεθαίνω!...

Η φωνή του έσδυσε σιγά-σιγά.

Η μητέρα του έσκυψε πάνω του και με πνιγμένη απ' τον πόνο και την άγωνία φωνή, του είπε:

— Χρυσέ μου Όλιβιέ, φτωχό μου άγόρι, τό γυιό σου θά ψάξω να τον βρώ... Θά κάω τό πάν γι' αυτό... Θά τον λάτρευω. Άλλά πού να τον ζητήσω; Από ποιόν, πές μου;... Έκείνη η γυναίκα που υού

στέρησε την αγάπη σου πού βρίσκεται; Πού μένει;... Μα ο Όλιβιέ δεν είχε πιά τη δύναμη να άπάντησε.

Τά μάτια του ξανάκλεισαν. Φοβεροί σπασμοί τον κλόνιζαν τώρα κι' έτρεμε όπως ένα δέντρο που τό δέρνει ο άνεμος. Δεν γνώριζε πιά κανέναν. Δεν καταλάβαινε τί γινόταν γύρω του. Ώστόσο ψιθύρισε λίγα λόγια άκόμη:

— Μαμά!... Δυστυχισμένη μαμά!... Και σε λίγες στιγμές στέναξε:

— Ναδίνα!... συγγνώμη!... Σε αγαπούσα τόσο πολύ!... Έσένα αγαπούσα ακόμα και στο πρόσωπο της άλλης, της καταραμένης... Ναι, ναι, έσένα που τόσο έμοιαζες μ' εκείνη...

Ένας τελευταίος σπασμός τράνταξε τό σώμα του και ξαφνικά έμεινε άκίνητος. Είχε πεθάνει!...

Η Παυλίνα Γιάκομπσεν δεν είχε πιά παιδί! Η άπελπισία της ήταν τρομερή. Ώστόσο μία σκέψη την έκανε να μην παραφρονήσει: Ο Όλιβιέ είχε αφήσει ένα γυιό, δηλαδή κάτι τό δικό του. Πού βρισκόταν αυτό τό παιδί;

Όύτε τό χρυσάφι που σκόρπισε παντού σπάταλα η Παυλίνα ούτε η έξυπνάδα της ούτε οι άφοσιωμένοι άνθρωποι της δεν κατόρθωσαν να βοηθήσουν τη φτωχή μητέρα να βρή τά ίχνη που ζητούσε.

Όταν είδε τέλος ότι κάθε έλπίδα ήταν μάταιη και ότι τίποτα δεν της άπόμεινε, θέλησε να πεθάνει.

Μά τότε είδε μία νύχτα μπροστά της τον Πέτρο, τον άγαπημένο της σύζυγο, που δακρυσμένος της είπε:

— Δεν έχουμε πιά παρά έσένα... Μόνον έσύ μπορείς να βρής τον τελευταίο Γιάκομπσεν. Μη μάς εγκαταλείπης, άγαπημένη μου!...

Η Παυλίνα γονάτισε και υψώνοντας τά χείρια της πρός τό φάντασμα του συζύγου της που η άναστατήση φαντασία της τό είχε φέριε πραγματικό κι' όλοζώντανο μπροστά της, φώναξε:

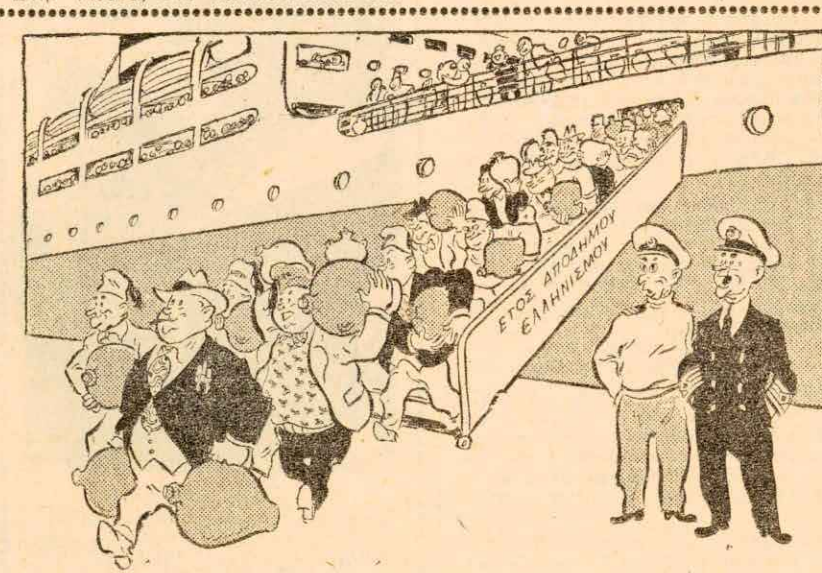
— Άφού τό θέλεις έσύ, πού τόσο σ' αγαπήσα άς γίνη τό θέλημά σου. Ώς την τελευταία μου πνοή θ' άναζητήσω τό παιδί του Όλιβιέ και αν ο Θεός είναι δικαίος θά τον ξαναβρώ!...

Άλλά μ' όλη τη γενναίότητα και τη θέλησή της η ήρωική αυτή γυναίκα λύγισε. Τό χτύπημα ήταν πολύ δυνατό.

Την άλλη μέρα, μετά την κηδεία του λάτρευτού της παιδιού, έπεσε βαρεία άρρωστη. Παρουσιάστηκε ύψηλος πυρετός και ένα χρόνο όλόκληρο έμεινε στο κρεβάτι από εγκειφαλική άναίμια, χωρίς να μπορεί να σκεφθί ή να θυμηθί τίποτα!...

Στην Αδανά

Στην Αδανά, στο πολυτελέστατο σπύτι

Η ΑΘΗΝΑ ΧΩΡΙΣ ΝΕΡΟ

— Τέλος πάντων, πού προνοητικοί άνθρωποι είναι οι όμογενείς μας!...

(Του Μ. Γάλλια)

—“Α! είπε η μαρκησία. Στο πατέρα σου γράφουν.

—Κι' αυτός που γράφει φαίνεται ότι άγνοει το θάνατό του, εξακολούθησε η Σίμπυλ.

—Είχε λοιπόν κανένα θείο ο πατέρας, μαμά; ρώτησε η Ναδίνα.

—Δεν ξέρω. Δεν μου μίλησε ποτέ για κανέναν. Διάβασε το γράμμα και θα καταλάβουμε τί συμβαίνει.

—Η Ναδίνα άρχισε να διαβάζει:

«Αγαπητέ μου ανηψιέ,

«Όσο άγνωστός είμαι ακόμα και τ' όνομά μου, έπειδή ήσουν πολύ μικρός ακόμα όταν έφυγα απ' την Κούδα, πιθανόν δε ο πατέρας σου που ήταν άδελφός μου να μην σου έκανε ποτέ λόγο για το ανάξιο ύποκείμενό μου. Δεν είναι σωστό να μνησικακώ γι' αυτό έναντιον του πατέρα σου, γιατί ο μαρκήσιος ντε Σάντα-Κρούζ δεν ήταν άδικος, κι' αν δεν σου μίλησε ποτέ για μένα, όμολογώ ότι έτσι μου έπρεπε. Αλλά τώρα πια πρέπει να σου διηγηθώ την ιστορία μου.

«Όμουν πολύ πιο νέος απ' τον πατέρα σου και πολύ άτακτος. Ένώ ο μαρκήσιος εργαζόταν συνεχώς και φρόντιζε τα χτήματα ενώ σπαταλούσα το μεριδίό μου στα γλέντια και κυρίως στις χαρτοπαικτικές λέσχες.

«Μία μέρα, στο Σαντιάγο, τσακώθηκα με κάποιον και τον σκότωσα. Ήταν ένας παλιάνθρωπος, μά ωστόσο ο πατέρας σου, σαν άρχηγός της οικογένειας, θυμωμένος απ' την διαγωγή μου με διάταξε να φύγω. Μου έδωσε συγχρόνως ένα μεγάλο χρηματικό ποσό και μου είπε:

—“Ζοζέ, αν κι' έκανες τόσες τρέλλες πιστεύω ότι είσαι τίμιος κι' έξυπνος. Προσπάθησε λοιπόν, στο μέλλον ν' αποδείξεις ότι δεν έπεσα έξω στους χαρακτηρισμούς μου.

«Η εύγενική συμπεριφορά του αδελφού μου σ' αυτή την περίπτωση βάρυνε πολύ στις αποφάσεις που πήρα. Κι' έφυγα έχοντας μία μόνο σκέψη στο μυαλό μου: Να γίνω άλλος άνθρωπος και να φανώ άντάξιος του αδελφού μου. Ταξίδεψα σ' όλη την Ευρώπη και την Αφρική. Δοκίμασα ένα σωρό επαγγέλματα, πάλεψα με την τύχη. Τέλος στην Πετρούπολη είχα την καλή έμπνευση να προσφέρω μία μεγάλη εκδόλωση σ' ένα Γάλλο έμπορο, άγαμο και σκεδόν χωρίς οικογένεια. Ο Γάλλος αυτός μ' αγάπησε και δεν άργησε να με κάνει συνεταίρο του.

«Η δουλειά μας ήταν να φέρνουμε γαλλικά κρασιά στη Ρωσία και να στέλνουμε πάλι τα ρωσικά προϊόντα στον τόπο μας. Όσπου, μία μέρα, ο άγαθος προστάτης μου πέθανε αβόινοντάς με γενικό κληρονόμο του υπό τόν όρον να φροντίζω έναν ανήλικο, όρφανό και φτωχό βασιτιστικό του.

«Απ' την εποχή του θανάτου του, πρίν δεκαπέντε χρόνια δηλαδή, η περιουσία που κληρονομήσα αυξήθηκε τόσο, ώστε να μπορώ ν' αποσυρθώ πιά απ' το εμπόριο με σημαντικά πλούτη. Όσο για το βασιτιστικό — το νεαρό κόμητα Χριστιανό ντε Ροσβέλ — έπιμένει να έρθει κι' αυτός μαζί μου στην Αδάνα, που τόσο έπιθυμούσα πάντα να ξαναδώ.

«Έχεις ήδη διαθέσι να μάς δεχτής κι' έμένα κι' αυτόν; Θέλεις ν' ανοίξεις το πατρικό σου σπίτι στον άσωτο γιο; Σάν αληθινός γιος του πατέρα σου είμαι βέβαιος ότι δεν θα μ' άρνηθής αυτή τη χάρι. Φτάνω σέ λίγες μέρες, μαζί με τόν προστατευόμενό μου.

Ο θεός σου
Ζοζέ ντε Σάντα Κρούζ.

—“Ω! άς έρθει μία ώρα πιο γρήγορα! φώναξε η μαρκησία που, χωρίς να ξέρη γιατί, έννοιωσε την καρδιά της να σφίγγεται από ένα άπαίσιο προαίσθημα. Κι' έτσι, συνέχισε, αν η Παυλίνα άργήσει να φτάσει δεν θα σάς άφήσω όλομόναχες στον κόσμο.

Πραγματικά σέ μερικές μέρες δυο ταξιδιώτες έφτασαν μ' ένα έλαφρό άμαράκι μπροστά στην έπαυλη τών Σάντα Κρούζ.

Ο άνθρωπος που κατέβηκε πρώτος ήταν ψηλός, με τετράγωνους ώμους και με φυσιογνωμία έξυπνη και ειλικρινή. Στόν

Σκιπώνια που τόν πλησίασε με σεβασμό είπε άποτομα:

—Πού είναι ο άνηψιός μου;

Κι' έπειδή ο μαύρος άργούσε ν' άπαντήση συνέχισε:

—Δεν έχεις στόμα; Σου μιλάω για τόν μαρκήσιο ντε Σάντα Κρούζ.

—Ο κύριος μαρκήσιος πέθανε!... άποκρίθηκε ο μαύρος.

—Πέθανε ο μαρκήσιος!... Τόσο νέος!... “Ω! Θεέ μου!... “Όστε, λοιπόν, δεν μου μένει παρά να γυρίσω άπό εκεί που ήρθα.

—Είπε έδώ η κυρία μαρκησία με την κόρη της, είπε ο μαύρος.

—Και δεν μου τ' έλεγες τόσην ώρα, ζών; Χριστιανέ, εξακολούθησε γυρνώντας πρós το σύντροφό του που στεκόταν λίγα βήματα πίσω, δεν ξέρεις πόσες φορές λυπήθηκα που δεν είχα παντρευτή!... Δεν ήταν φυσικά η ιδέα του γάμου που με γόητευε αλλά το ότι θ' άποχτούσα μία κόρη. Αυτό ήταν ένα απ' τα όνειρά μου που θα μούδινε μεγάλη εύτυχία. Καί, κύτταξε, πώς έρχονται τα πράγματα: Φτάνω έδώ και βρίσκω μία κόρη έτοιμη. “Όσο γι' αυτό είμαι πολύ τυχερός!...

Ξαναγύρισε ύστερα τó Σκιπώνια:

—“Ε, ακόμα κάθεται, χαμένε; Έμπρός! Όδηγήστε μας γρήγορα στις κυρίες.

Ο Σκιπώνιος τούς δδήγησε στο μικρό δωμάτιο που βρίσκόταν ξεπλωμένη η μαρκησία Παλί της στεκόντουσαν η Ναδίνα κι' η Σίμπυλ.

Ο Ζοζέ ντε Σάντα Κρούζ απ' το πρώτο βλέμμα που έβριξε πάνω στις κοπέλλες άναγνώρισε ποιά απ' τις δυο ήταν η άνηψιά του.

Προχώρησε χωρίς διαταγμό πρós τη Ναδίνα, την άγκάλιασε, τη σήκωσε ψηλά και την έσφιξε σαν τρελλός πάνω στο στήθος του.

—“Ω! φώναξε, θα σ' άναγνώριζα κι' αν σ' έβλεπα ανάμεσα σέ χίλιες. Είσαι ίδια κι' απαράλληλα χι ο πατέρας σου!

Μόνο ύστερα απ' όλες αυτές τις διαχύσεις σκέφθηκε να ρίξει τη ματιά του και στην άρρωστη μαρκησία κι' άμέσως, κάνοντας μία μικρή ύποκλιση, σύστησε τόν έαυτό του και τόν προστατευόμενό του, τó Χριστιανό ντε Ροσβέλ.

Τό άρχικό σχέδιο του Ζοζέ ήταν να μείνει μόνο λίγες μέρες στο πατρικό σπίτι κι' έπειτα να φύγει πάλι. “Όταν όμως συζήτησε με τη μαρκησία κατάλαβε ότι δεν ήταν σωστό να σκέφτεται γι' άναχώρησι. “Αν πέθαινε η ύπτερα της η Ναδίνα θα βρισκόταν στο δωμάτιο.

ΕΝΑ ΕΞΟΜΟ ΠΟΥΛΟΒΕΡ

Τό άρεκέτα πρωτότυπο αυτό πουλόβερ που άφίνει τόν ένα άμο τελείως γυμνό σημειώνει μεγάλες έπιτυχίες στη Γαλλία. Θα φορεθ' πολύ στις πλάς τó καλοκαίρι, ιδίως δε στην Αμερική, όπου έκανε κιάλας την εμφάνισή του στη Φλωρίδα.

σκόταν όλομόναχη κι' έρημη στόν κόσμο. “Ο Ζοζέ φρόντισε άμέσως να πληροφορηθ' έκάθε τί σχετικό με τα οικονομικά της μαρκησίας και όταν είδε πόση άταξία ύπηρχε στη διοίκηση τών χτημάτων τρόμαξε:

«Εύτυχώς, συλλογίστηκε, η κυρία βαρώνη Γιάκομπσεν θα τα τακτοποιήση όλα όταν έρθει. Στο μεταξύ όμως θα έχαναν όλοκληρη την περιουσία τους, αν δεν έρχόμουν εγώ!...»

Κι' άμέσως, με την ένεργητικότητα που τόν χαρακτήριζε άρχισε να φροντίζει για όλα.

Τόν ίδιο καιρό ο Χριστιανός ντε Ροσβέλ βρίσκóταν πάντα με τις δυο νέες και φαίνóταν μαγνητισμένος απ' την ωμορφιά της Ναδίνας. Της φερνόταν μ' έξαιρετική εύγένεια και τη βοηθούσε να περιποιηθ' τη μητέρα της, στην όποιαν έδειχνε άπόλυτα σεβασμό.

Ήταν την εποχή αυτή ο Χριστιανός τριάντα χρόνων περίπου, ψηλός, κατάξανθος, με μάτια γαλανά, άνεξερεύνητα.

Όρφανός από πατέρα και μητέρα, έκρυβε κάτω απ' την φαινομενική του ψυχρότητα μία ψυχή φιλήδουνη. Τό πάθος του για τα χαρτιά καθώς και τα σκάνδαλα που είχε δημιουργήσει όταν βρισκόταν στο Παρίσι, είχαν κάνει μεγάλο θόρυβο.

Την ήμερα που και τα τελευταία του χρήματα εξαναιμιστήκαν θυμήθηκε τόν κληρονόμο του νονού του, τόν Ζοζέ ντε Σάντα Κρούζ κι' έφυγε άμέσως για την Πετρούπολη.

*

Δεν πέρασε ένας μήνας απ' την άφιξη του Χριστιανού και ο Ζοζέ δεν μπορούσε πιά να κάνει χωρίς τόν νεαρό κόμητα Χριστιανό ντε Ροσβέλ.

Και στην Αδάνα ο εύγενικός αυτός νέος έκανε θαυμάσια έντύπωση.

Η Μαρία τόν άγαπούσε γιατί ήταν ο προστατευόμενος του θείου της, τόν όποιον εύγνωμονούσε μ' όλη της την καρδιά για την έξαιρετική αγάπη που έδειχνε στη Ναδίνα της.

“Όσο για τη νύ, αν και είχε χαραγμένη στην ψυχή της „ην εικόνα του “Ολιδιέ, τη συγκινούσε, ωστόσο, τó ότι ο Χριστιανός τη βοηθούσε μ' όλες του τις δυνάμεις να περιποιηθ' την μητέρα της που άγοπέθαινε.

Μία μέρα η Σίμπυλ, που φρόντιζε για όλες τις δουλειές του σπιτιού, άκουσε μία σπαρακτική φωνή κι' ένα σώμα να πέφτει στο σαλόνι. Όρμησε στο δωμάτιο.

Η Ναδίνα ήταν ξεπλωμένη λιπόθυμη πάνω στο χαλί, άκίνητη και χλωμή σαν πτώμα. Με τó δεξί της χέρι έσφιγγε μία τσαλακωμένη και μισοσχισμένη έφημερίδα.

Πρίν την σήκωσι η Σίμπυλ θέλησε να μάθει τί της συνέβη και κύτταξε την έφημερίδα. “Ενας τίτλος χτύπησε στα μάτια της:

«ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ ΥΠΟΘΕΣΙΣ»

«Η Παρισινή κοινωνία άναστατώθηκε άπό την τρομερή συμφορά που χτύπησε μία απ' τις καλύτερες και πλουσιώτερες οικογένειες.

“Ο νεαρός βαρώνος “Ολιδιέ Γιάκομπσεν πέθανε την περασμένη νύχτα, στις δύο, στο μέγαρό του στο προάστιο Πουασονιέρ.

“Ο νεαρός βαρώνος που πέρασε όλοκληρο τó άπόγευμά του έξω απ' τó μέγαρο ξεψύχησε μία ώρα ύστερα απ' τó γυρισμό του στην έπαυλη όπου ζούσε με τη μητέρα του.

“Οι γιατροί εξέτασαν και βρήκαν ίχνη τρομερού δηλητηρίου στα σπλάγχνα του.

Δεν στάθηκε δυνατόν να τó δοθ' καμιά άπολύτως βήθεια. “Ο θάνατος ήταν κερασυνοδόλος. Μόλις κατώρθωσε να π' ό τι δηλητηριάστηκε με πορτοκαλάδα που τó προσέφερε κάποια γυναικα που ήταν άπό τóν πλέον καιρό έρωμένη του και τήν ό ποία λάτρευε. Δεν είπε, δυστυχώς τ' όνομά της και κανείς απ' τούς δικούς του δεν τó ξέρει. “Οί έπιμονες έρευνες της άστυναμίας δεν μπόρεσαν, δυστυχώς, τίποτα ν' άποκαλύψουν.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ : Η συνέχεια.

Ανάμεσα στις φυλές που κατοικούν τó Ινδοστάν την πρώτη θέση κατέχει η φυλή τών Ραζπούτων, απ' την όποια κατ'άγονται όλοι σχεδόν οι πρίγκηπες κι' οι εύγενείς τών Ινδίων.

Διακλαδώσεις της φυλής αυτής είναι οι Ουδανπούρ, Ζοδπούρ και Ζανπούρ.

Μαχαραγιάς τών Ουδανπούρ, στις άρχες τού περασμένου αιώνα, ήταν ο Ρανά-Μπίμ-Σίγκ, που είχε μία πολύ ωμορφη κόρη, την Κίνα Κομάρι.

Σ' όλη την περιφέρεια ήξεραν τη νέα με τó όνομα «τó Λουλούδι τού Ραγαστάν». Η ωμορφιά της Κίνα γόητευσε πολλούς εύγενείς και πρίγκηπες, που τη ζητήσαν να την πάρουν γυναίκα τους. Η έκλογη όμως τού πατέρα της έπεσε στον μαχαραγιά της Ζοδπούρ.

Οι άρραβόνες τών δυο νέων έγιναν με άφανταστη μεγαλοπρέπεια, αλλά τó χειμώνα τού ίδιου έτους ο μνηστήρας πέθανε ξαφνικά, άπό μησητριώδη αίτια.

“Ο διάδοχος του, νομίζοντας ότι είχε δικαιώματα πάνω σ' όλα τα άγαθά τού νεκρού, ζήτησε την Κίνα σέ γάμο. “Ο πρωθυπουργός του όμως, που δεν συμπάθεσε διάλου τόν νέο του αυθέντη, φρόντισε να έμποδίση τó γάμο αυτό. Βάζοντας σ' ένέργεια ένα σατανικό σχέδιο:

Προμηθεύτηκε μία προσωπογραφία τού «Λουλουδιού τού Ραγαστάν» και τήν έστειλε κρυφά στον Ζουγκούλ Σίγκ, μαχαραγιά της Ζανπούρ.

“Ο Ζουγκούλ Σίγκ νόμισε ότι την προσωπογραφία εκείνη τού την έστειλε η ίδια η Κίνα Κομάρι, κρυφά έρωτευμένη μαζί του. Και κολακευμένος για την προτίμησι που τούδείχνε η πειό ωμορφη νέα της περιφέρειας άποφάσισε να τη ζητήσει σέ γάμο άπό τόν πατέρα της.

Τό διαβολικό σχέδιο τού πρωθυπουργού είχε πετύχει έν μέρει.

Αλλά όταν οι άπεσταλμένοι τού Ζουγκούλ Σίγκ έπισκέφθηκαν τόν πατέρα της Κίνας Κομάρι και τού διαβίβασαν την παράκλησι τού κυρίου τους, εκείνος τούς έδιωξε γεμάτος όργη, γιατί δεν είχε περάσει η προθεσμία που η ώραία Κίνα έπρεπε να πενήση για τó θάνατο τού μνηστήρας της.

“Ο Ζουγκούλ Σίγκ θυμωσε πολύ για τήν άρνησι τού μαχαραγιά της Ουδανπούρ και τού κήρυξε τόν πόλεμο.

Στό μεταξύ κι' ο νέος μαχαραγιάς της Ζοδπούρ κήρυξε τόν πόλεμο έναντιόν τού πατέρα της Κίνας, που δεν ήθελε ν' άπαντρήσει τήν κόρη του μαζί του, αλλά κι' έναντιόν τού Ζουγκούλ Σίγκ, που τόλμησε να ζητήσει σέ γάμο την Κίνα που την είχε ζητήσει προηγουμένως αυτός.

“Ετσι οι τρεις οικογένειες μπλέχτηκαν σ' έναν πολύνεκρον και πεισματώδη άγώνα που κράτησε πολλά χρόνια.

Οι δυο ύποψηφοι γαμπροί εξακολούθησαν να διεκδικούν τó «Λουλούδι τού Ραγαστάν». Κι' όταν κατάλαβαν ότι η Ιστορία αυτή δεν θα τελείωνε ποτέ, άποφάσισαν να συγκαλέσουν ένα συμβούλιο στο όποιο θα λάβαιναν μέρος μέλη και τών τριών αντίμαχόμενων οικογενειών. Τό συμβούλιο συνεδρίασε μέρες πολλές και κατέληξε στην άποφάσι να εξαφανισθ' απ' τó πρόσωπο της γης η Κίνα Κομάρι, που με την έξωτική ωμορφιά της είχε προκαλέσει τόν εμφύλιο σπαραγμό!...

“Ο ίδιος ο πατέρας της Κίνας, ο μαχαραγιάς της Ουδανπούρ, σαν άλλος Αγαμέμνων, συγκατετέθη να θανατωθ' τó «Λουλούδι τού Ραγαστάν» η πεντάμορφη μοναχοκόρη του! —“Ετσι μόνον θα πάψη η αίματοχυσία, είπε. “Ο Θεός άς με συγχωρέση!...

Τό συμβούλιο άνέθεσε στον ίδιο τόν πατέρα να βρ' τó δ'ήμιο της Κίνας, που έπρεπε να είναι άνθρωπος της σει-

Τό λουλούδι τού Ραγαστάν

τέρα του, τόν πρίγκηπα Ιοδάνδα, που δέχτηκε να γίνη ο δ'ήμιος της ωμορφης Κίνας.

Πήρε λοιπόν τó μαχαίρι άπό τα χέρια τού πατέρα της νέας και μπήκε στο δωμάτιο της Κίνα.

“Όταν όμως βρέθηκε μπροστά στο «Λουλούδι τού Ραγαστάν», κι' αντίκρυσε την έξωτική εκείνη ωμορφιά, τ' ά χέρια του άρξισαν να τρέμουν! Πώς θα μπορούσε να σκοτώσει αυτό τó θεικό πλάσμα;

—“Οχι, όχι, φώναξε, δεν θα βάψω τα χέρια μου στο αίμα αυτού τού άθώου άγγέλου τού Παραδείσου!...

Πέταξε, λοιπόν, τó μαχαίρι κι' έφυγε τρέχοντας, ενώ οι γόροι κι' οι κοπετοί της δυστυχισμένης μάνας της νέας, που ήξερε ότι έπρόκειτο να σφάξουν τó παιδί της, γέμιζαν τούς διαδρόμους τών άνακτόρων...

“Ολοι στο παλάτι έκλαιγαν...

Και τότε ο άκαρδος πατέρας της πριγκήπισσας, ο μαχαραγιά τού Ουδανπούρ Ρανά-Μπίμ-Σίγκ, βλέποντας ότι δεν αλαλούβανε κανείς να σκοτώσει την κόρη του, άποφάσισε, για να κρατήσει τó λόγο του, να τη θανατώσει με τα ίδια του τα χέρια....

Σκληρή άποφάσι για ένα πατέρα!...

Μά ο Ινδός ήγεμόνας δεν τó πολυσυλλαγίζóταν αυτό. “Εκείνο που τόν ένδιέφερε πρós πάντων, όπως άναφέραμε και παραπάνω, ήταν να κρατήσει τó λόγο του άπέναντι τών άλλων ήγεμόνων και να σταματήσει τó μακελειό τού εμφύλιου σπαραγμού.

—Πρέπει να τελειώσει αυτή η θλιβερή Ιστορία, ψιθύρισε. Θα γίνω φονιάς τού παιδιού μου!... Μά δεν γίνεται διαφορετικά...

“Ενα δάκρυ κύλησε στο μάγουλο τού σκληρού πατέρα. Είχε άρξισι να νοιώθ' έλπις. “Αφ'ότι τινάχτηκε άποφασιστικά.

—Θα προσπαθώ να είνε γοργός ο θάνατός της, μουρμούρισε. Αυτό είνε τó μόνο που μπορώ να κάνω...

Και τραβήξε απ' την όπλαθήκη του ένα έγχειρίδιο βαμένο σέ δραστικό δηλητήριο.

Μά δεν πρόλαβε να γίνη φονιάς της κόρης του.

Τό «Λουλούδι τού Ραγαστάν» πήρε την τελευταία στιγμή μία ήρωική άποφάσι. Δηλητηριάστηκε μόνη της. Κι' όταν ο πατέρας της μπήκε στο δωμάτιό της τη βρήκε νεκρή.

“Ετσι πέθανε η ώραία Κίνα Κομάρι, χωρίς να προφτάσει να χαρ' τόν έρωτα, για τόν όποιο ήταν πιασμένη...

Τη στιγμή που ξεψυχούσε η άμοιρη πριγκήπισσα, άναστενάξε και κύτταξε γύρω της.

Μία σκλάβη της την πλησίασε. Γονάτισε κοντά της κι' ένώ την έπνιγαν οι λυγμοί της ψιθύρισε:

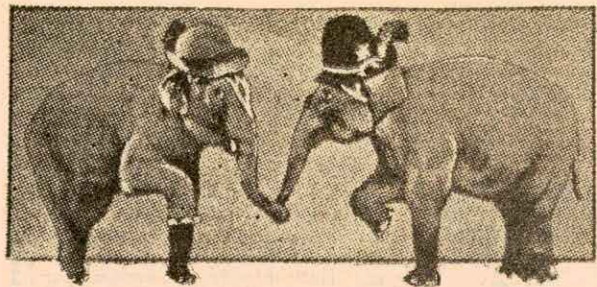
—Τί θέλεις, κυρά μου; Μίλησέ μου!...

—Η Κίνα Κομάρι με κόπο είπε:

—Σέ λίγο θα μ' ή δώ ο πατέρας μου. “Όταν μ' αντίκρυσε νεκρή να τού π'ήτε ότι πέθανα, γιατί δεν θέλησα ν' άναγκασθ' να βάψω τα χέρια του στο αίμα μου...

“Ενας σπασμός της έκοψε τη φωνή. Με δυσκολία πρόφερε ακόμα τις λέξεις αυτές:

—Πατέρα μου σέ συγχωρώ για τόν άδικο θάνατό μου!...

Οι ελέφαντες μπορούν και μετρούν ως τα είκοσι, χτυπώντας το πόδι τους...

Μιά σχολή... ελεφάντων

Μαθαίνουν χορό, αριθμητική κι... ξένες γλώσσες

Ο διάσημος Βέλγος δασκτής ελεφάντων Άλλεν εξέδωσε τον περασμένο μήνα τ' απομνημονεύματά του, στα οποία αφηγείται πολύ ενδιαφέροντα πράγματα για τη ζωή, τα αισθήματα και τις συνήθειες των γιγαντιαίων αυτών παχυδέρμων.

Ο Άλλεν έχει εξημερώσει στο διάστημα της μακροχρονής σταδιοδρομίας του χίλιους ελέφαντες, που βγήκαν όλοι σωστά ξεφτέρια από την πρωτότυπη σχολή του. Η... φοιτήσις διαρκούσε μονάχα τρεις μήνες. Στο διάστημα αυτό, οι ελέφαντες μαθαίνουν πρώτα διάφορα παραγγέλματα. Κι' ύστερα, με κάθε παραγγέλμα, μάθαιναν να εκτελούν ένα ώριμο γύμνασμα. Όταν μαθαίνανε καλά όλα τα γυμνάσματα, παίρνανε... δίπλωμα σπουδών και πιάνανε δουλειά στα διάφορα ιπποδρόμια, όπου έκαναν επίδειξη των γνώσεών τους, προκαλώντας τον ένθουσιασμό του κόσμου.

Οι ελέφαντες, βεβαιώνει ο Άλλεν είναι και σπουδαίοι... γλωσσολογικοί! Τα παραγγέλματα τα μαθαίνουν σε πολλές γλώσσες κι' έτσι μπορούν να ταξιδεύουν σε διάφορες χώρες.

«Κάποτε, γράφει ο Άλλεν, ένας ιπποδρομικός θίασος έκλεισε συμβόλαιο για μία σειρά παραστάσεων στη Μαδρίτη. Την τελευταία, όμως, στιγμή, ο διευθυντής του ιπποδρομίου

ου θυμήθηκε ότι οι δυο ελέφαντες του αγνοούσαν την ισπανική! Πώς θα εκτελούσαν τα γυμνάσματά τους; Σε άλλη γλώσσα; Άλλ' οι Ισπανοί θεαταί δεν θα καταλάβαιναν τίποτα. Τότε, οι δυο ελέφαντες πήρανε ιδιαίτερα... μαθήματα ισπανικής κι' όταν έμαθαν καλά τα παραγγέλματα σ' αυτή τη γλώσσα, πήγαν στην Μαδρίτη, όπου θριάμβευαν κυριολεκτικά!»

Από τα διάφορα γυμνάσματα που εκτελούν οι ελέφαντες των ιπποδρομίων ξεχωρίζει ο χορός τους. Στο βάλε είναι αφαστοι. Ενδιαφέρουσες είναι επίσης οι μαθηματικές άσκήσεις τους. Μπορούν να «μετρούν» ως τα είκοσι, χτυπώντας το πόδι τους.

Ο περισσότερος κόσμος θεωρεί τους ελέφαντες σαν άθωα και άκακα ζώα. Η αλήθεια είναι διαφορετική. Ο Άλλεν αναφέρει στο βιβλίο του πολλούς ελέφαντες δολοφόνους. Ένας τέτοιος ελέφας με κακούργα ένστικτα ήταν κι' ο Μπίγκ Τσάρλι, που επί χρόνια κατέπλησε τους Αμερικανούς με τα ωραία του γυμνάσματα. Μία μέρα, ο δασκτής του Χόφμαν τον έδειρε με το μασιγιό του, γιατί δυστροπούσε στην εκτέλεση ενός γυμνασματος. Ο Μπίγκ Τσάρλι του το φύλαξε. Και ύστερ' απ' ένα μήνα, καθώς περνούσαν ένα μικρό ποτάμι, ο Μπίγκ Τσάρλι τον άρπαξε με την

προδοσκίδα του και τον βύθισε μέσα στο νερό, όπου τον άφησε ώπου πνίγηκε. Το ίδιο βράδυ, ο Μπίγκ Τσάρλι έφαγε ένα ωραίο μήλο, που του πρόσφερε ο διευθυντής του ιπποδρομίου. Το μήλο, όμως, ήταν δηλητηριασμένο. Κι, ο ελέφας δολοφόνος πλήρωσε με τη ζωή του το έγκλημά του.

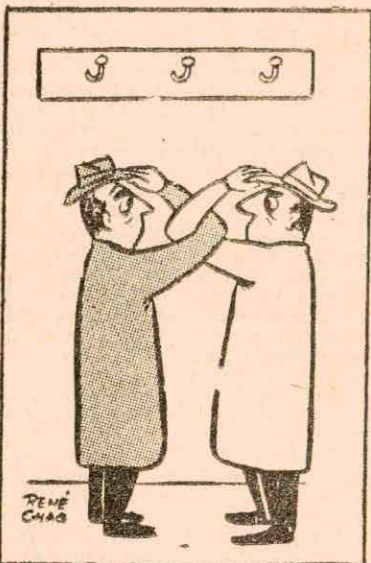
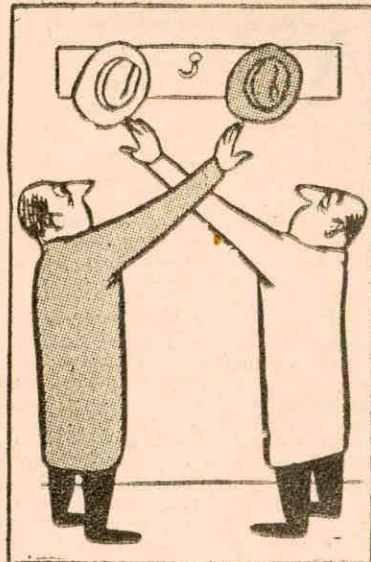
Οι ελέφαντες έχουν πολλές ανθρώπινες αδυναμίες. Η ζήλεια τους είναι παροϊμώδης. Κάποτε, ένας ελέφας που τον λέγανε Ντιάμοντ είδε το δασκτή του να συνοδεύεται από μία όμορφη γυναίκα. Χωρίς να χάσει καιρό ο ζηλιάρης ελέφας άρπαξε τη γυναίκα με την προδοσκίδα του και την τινάζει σε απόσταση δέκα μέτρων. Η δυστυχισμένη έμεινε στον τόπο!

Αμέσως μετά το έγκλημά του, ο δολοφόνος ελέφας πλησίασε το δασκτή του, και τον χόρτασε με την προδοσκίδα του. Τον τιμωρήσανε, όμως, την ίδια μέρα με ηλεκτροπληξία. Έξερκένωσαν επάνω του ένα ισχυρότατο ρεύμα 50.000 βολτ, που τον θανάτωσε μέσα σ' ελάχιστα δευτερόλεπτα. Το βόρος του ελεφάντος αυτού ήταν εξή τόνων!

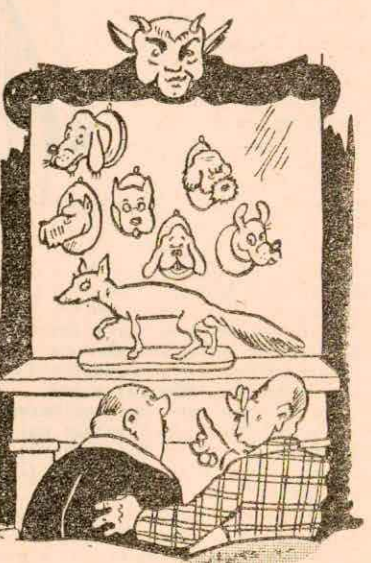
Οι θηλυκοί ελέφαντες εκδηλώνουν πολύ παράξενα την αγάπη τους προς τα νεογέννητα παιδιά τους. Μόλις γεννηθούν, τ' αρπάζουν με την προδοσκίδα τους και τα πετούν σε αρκετή απόσταση. Ύστερα, τα πλησιάζουν, τα ξανασηκώνουν με την προδοσκίδα τους και τα θηλάζουν. Οι φυσιολόγοι εξηγούν το παράξενο αυτό φέροισμο σαν μία ενστικτώδη προσπάθεια της μητέρας, για να επιταχύνει την κυκλοφορία του αίματος του νεογέννητου.

Η κυρία τροφή των ελεφάντων είναι η βρώμη. Τη θέλουν, όμως, πολύ καθαρή. Ωστόσο, υπάρχουν και μερικοί ελέφαντες που παραδίδουν τη χορτοφαγία και δείχνουν αδυναμία για τα ψάρια. Μία ελεφαντίνα του ζωολογικού κήπου του Άμβουργου έκλεβε τα ψάρια που δίνανε στο γείτονά της, ένα θαλάσσιο λέοντα, και τα έτρωγε με μεγάλη βουλιμία. Σε λίγο, όμως, την έπιασαν δυνατοί πόννοι στο στομάχι, που κατέληξαν σε ακατάσχετο έμετο. Πολύ άρεσαν επίσης στους ελέφαντες και τα άρσενικα φυτικάκια. Τα τρώανε μαζί με το τσουβάλι!

Όταν ένας ελέφας αρνείται τροφή και βυθίζεται συνεχώς στο στόμα του την προδοσκίδα, αυτό είναι σημάδι ότι του πονεί κάποιο δόντι. Καλείται αμέσως ο... οδοντογιατρός και του το βγάζει με μία γιγαντιαία τανάλια. Υπάρχουν δόντια ελεφάντων που ζυγίζουν ό... τώ κιλά. Οι ρίζες τους έχουν μήκος ογδόντα εκατοστών του μέτρου! Όσο για τα δυο εξωτερικά τους δόντια, τους χαυλιόδοντες που δίνουν το περίφημο ελεφαντοκόκαλο, αυτά φτάνουν σε βάρος τα 300 κιλά!

Οι βιαστικοί!... «France - Dimanche»

—Την άλεπού την αγοράσα. Τα σκυλιά όμως τα σκότωσα στο κυνήγι!

Ο ΟΔΗΓΟΣ της ανύπαντρης

Πώς ε' αναπτύξη την προσωπι. κότητά της

Κάθε άνθρωπος, άντρας ή γυναίκα, ελπίζει σ' ένα ευτυχισμένο γάμο. Κι' η ελπίδα αυτή είναι τόσο μεγαλύτερη, όσο λιγότερη ευχαρίστησις βρίσκει στο περιβάλλον του ως ανύπαντρος. Έξερτάται επίσης απ' το παραδείγμα που έχει πάρει απ' τους γονείς του. «Αν δηλαδή τους έδλεπε πάντα ταιριασμένους κι' ευτυχισμένους, ανυπομονεί να παντρευτεί. Αν όμως εκείνοι, με τα λόγια τους και με τα έργα τους, τον έπεισαν ότι υπάρχουν ελάχιστες πιθανότητες επιτυχίας στο γάμο, είναι φυσικό τότε να τον αποφεύγει.

Άλλοτε πάλι, μπορεί να μείνει πληγωμένος κι' απογοητευμένος απ' τον πρώτον έρωτά του, κι' από τότε να κρατάει τούς άλλους σ' απόσταση, με την κυνική και φιλοπονητική στάσι του.

Για διάφορους λόγους, πολλές ικανές και έλκυστικές κοπέλλες δεν κατορθώνουν να βρουν σύζυγο. Συχνά όμως, η απτυχία τους προέρχεται εν μέρει απ' αυτές τις ίδιες.

Αν είσαστε ακόμη ανύπαντρες, αυτό όφειλεται ίσως στο ότι ζητάτε πάρα πολλά απ' το γάμο, χωρίς να προσφέρετε ανάλογα. Για να βεβαιωθείτε, καταρτίστε ένα κατάλογο των προσόντων και των χαρακτηριστικών που θέλετε ναχή ο άντρας σας. Δίπλα σε καθένα σημείωση με ειλικρίνεια αν το έχετε και σεις, και μέχρι ποίου σημείου. «Αν η σύγκρισις αυτή είναι δυσμενής για σας, έχετε πιθανότητες 90% να μη βρήτε σύζυγο εφόσον δεν αλλάξετε αντιλήψεις.

Δεν είναι άλλωστε δύσκολη αυτή η αλλαγή, εφόσον αντιμετώπισετε το πρόβλημα κι' αποφασίστε να το λύσετε. Το πρώτο βήμα είναι να γίνετε συμπαθεστέρα.

Μάθετε να κουνεντιάζετε ξευπνά κι' ευχάριστα. Για να μπορείτε να κρατάτε αξιόλογα τη θέση σας σε μία συνομιλία, διαβάστε μία έφημερίδα κάθε μέρα, ένα περιοδικό κάθε βδομάδα και μερικά βιβλία μ' εγκυκλοπαιδική ύλη κάθε μήνα.

Μιλάτε στους φίλους σας για ό,τι τους ενδιαφέρει, για τη ζωή τους, τις μαθητικές ημέρες τους, τη δουλειά τους, και τις μικρομανίες τους, τα φίλμ που τους άρεσαν, τις ελπίδες και τις φιλοδοξίες τους.

Ένας απ' τους καλύτερους τρόπους για να κερδίστε την κατανόησι των άλλων ανθρώπων, είναι ν' ακούτε ό,τι τους συνέδη, και να ρωτάτε γιατί φέρθηκαν έτσι, σε κάθε περίπτωση.

Μη τσιγκουνεύεστε τα ειλικρινή κομπλιμέντα. «Αν ακούσατε κάτι καλό για έναν άλλον, μη διστάσετε να το μεταβιβάσετε, όχι μόνο στον

ΕΡΑ ΣΙΔΗΡΟΠΟΥΛΟΥ

ΙΑΤΡΟΣ - ΓΥΝΑΙΚΟΛΟΓΟΣ
Ζωοδόχου Πηγής 82. Τηλ. 62-027. Δε-
χεται 4 — 7 μ.μ. και επί συνεντεύξει

ΠΕΡΜΑΝΑΝΤ

Με τα τελευταία σύγχρονα μέσα στο
Μ. ΛΑΜΠΡΟΠΟΥΛΟΥ
ΑΓ. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ 12

γνωστού για τις ΦΑΡΔΕΙΕΣ ΣΚΑΛΕΣ ΚΑΙ ΧΟΝΤΡΕΣ ΜΠΟΥΚΛΕΣ. Το κατάστημά μας άνεκάνισθη ΡΙΖΙ. ΚΩΣ και επλουτίσθη με τα τελευταία ρα μέσα και ΣΥΓΧΡΟΝΑ μηχανήματα. Επισκεφθείτε μας και θα ευρήτε εκείνο που θα σας ένθουσιάσει.

ίδιο τον ενδιαφέροντο, αλλά και στους άλλους φίλους. Αποφεύγετε όμως τις κούφιες κολακείες.

Μη διακόπτετε τούς άλλους, όταν μιλούν. Ακούτε τους με προσοχή. Όταν αρχίζουν μία ιστορία, μη τούς χαλάτε τη διαθεσι λέγοντας «Α, την έχω ξανακούσει!».

Χαμογελάτε συχνά. Οι χειραψίες σας κι' οι αποχαιρετισμοί σας ως είναι γεμάτοι έγκαρδιότητα.

Δείχνετε συμπάθεια για τα άτυχήματα των άλλων, μην τούς σκοτίζετε όμως με τα δικά σας. Ένθαρρύνετε τούς φίλους σας να σας εμπιστευώται τα μυστικά τους, με βεβαιότητα για την εχεμύθειά σας.

Μην επιμένετε στην άποψι που υποστηρίζετε σε μία συνομιλία. Θέλοντας ναχετε διαρκώς την τελευταία λέξη, δεν μπορείτε ποτέ να κερδίσετε τη φίλια των άλλων. Υποχωρήτε λοιπόν στα μικρά πράγματα και δέχεσθε ένα συμβιβασμό στα μεγάλα.

Διατηρήτε συχνά έπαφή με τούς φίλους σας, έστω και με γράμματα ή τηλεφωνήματα. Η συμμετοχή σας στη φιλανθρωπική και την κοινωνική δράσι του τόπου σας θα σας προσφέρει περισσότερες φιλικές γνωριμιές.

Ξέρετε τα προσόντα σας; Ίσως όχι πολύ καλά... Καταρτίστε λοιπόν έναν κατάλογο τούς και προσπαθήστε να τα αναπτύξετε και να τα εκμεταλλευθείτε.

Πολλές κοπέλλες, όσο κι' αν επιμεληθούν την εμφάνισί τους, δεν φαίνονται ποτέ καλοντυμένες. Σ' αυτό φταίει συνήθως η κακή στάσις τους, το σκυφτό κεφάλι κι' η καμπουριασμένη πλάτη τους, το συρτό και κουρασμένο περπάτημά τους. Συνήθιστε να περπατάτε ελεύθερα, πρόσχαρα, και ρυθμίστε το πλάτος των βημάτων σας ανάλογα με το ανάστημά σας.

Προσφέρετε καθαρά τις λέξεις σας, χωρίς να «τρώτε» τις συλλαβές και δίχως ιδιοματισμούς ή χυδαίες εκφράσεις. Κι' αν ακόμη έχετε ωραία φωνή, η κακή προφορά — κακώς κι' η συνεχής επανάληψις των ίδιων λέξεων ή φράσεων — μπορεί να καταστρέψει όλη την καλή εντύπωσι.

Προσέχετε τις εκφράσεις του προσώπου σας και τις κινήσεις των χεριών σας. Μη συνοφρυώνεσθε, μην κάνετε πολλούς μορφασμούς, ούτε βίαιες χειρονομίες. Πρέπει ναχετε εκφραστικότητα, όχι όμως να τα παρκαίνετε.

Χρησιμοποιήτε με λογική και με τέχνη τα καλλονικά και τα άρρωματα. Μη μεταβάλλετε το προσωπικό σας σέ... ζωγραφικό πινάκι!

Αν δεν ξερετε χορό, φροντίστε να διδαχθείτε, έστω κι' από μία φίλη σας. Μάθετε επίσης τα πιο συνηθισμένα παιχνίδια με χαρτιά: πόκερ, πινάκλ, μπριτζ... Έτσι, θα σαστε πάντα ευπρόσδεκτη σε μία συναναστροφή.

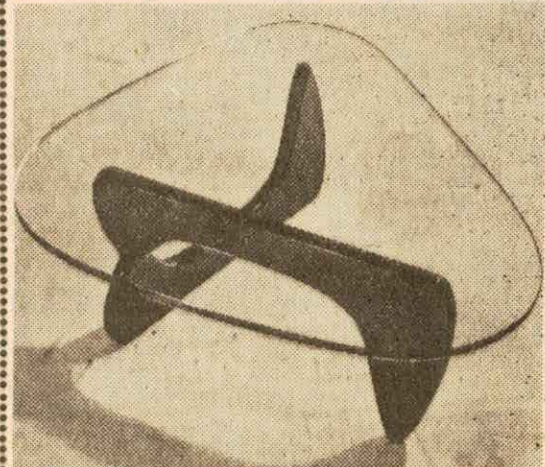
Μελετήστε με προσοχή ένα μοντέρνο οδηγό καλής συμπεριφοράς, για να... ξεσκονίστε τούς τρόπους σας και να τούς απαλλάξετε από διάφορες μικροαπρέτειες, που κάνουν πάντα άσχημη εντύπωσι.

Χωρίς να επιδιώξετε να κερδίσετε κανένα... πρωταθλήμα, εξασκηθείτε κάπως στο κολύμπι, στο βόλεϊ και σε άλλα κοινά σπόρ. «Αν τυχόν δεν σας το επιτρέπουν λόγοι υγείας, τουλάχιστον δείχνετε ενδιαφέρον γι' αυτά και μάθετε τούς ειδικούς όρους των, ώστε να μπορείτε να λάβετε μέρος σε σχετική συζήτησι.

Δεν σας εγγυώμεθα, βέβαια, ότι θα βρήτε τον άντρα που σας ταιριάζει, ακολουθώντας αυτές τις συμβουλές. Είναι όμως σχεδόν βέβαιο, ότι αν τον συναντήσετε στο δρόμο της ζωής σας, θα κατορθώσετε να τον παντρευθείτε.

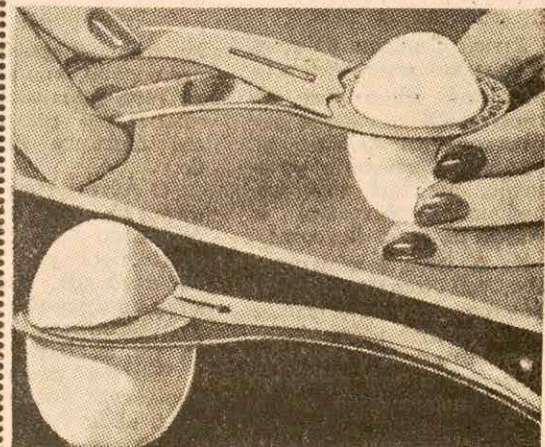

ΘΑΛΑΣΣΙΑ «ΣΚΙ» ΓΙΑ ΚΥΝΗΓΟΥΣ
Οι κυνηγοί όδρονών πηγούν στην Αμερική να μπουρούν στο εξής να κυνηγούν και μέσα στο νερό, χωρίς να χρησιμοποιούν όαρκα, χωρίς στα θαλάσσια αυτά «σκι», που επινόησε ένας πατριώτης τους. Τα «σκι» αυτά, που είναι λασθηένια, φουσκώνουν με το στόμα και μπορούν να κρατηθούν στην επιφάνεια του νερού και τον θερύτερο κυνήγο.

ΜΟΝΤΕΡΝΑ ΕΠΙΠΛΑ

Σε μία μεγάλη εκθεση επίπλων, στη Στουτγάρδη της Γερμανίας επιδεικνύονται έπιπλα εντελώς νέου ρυθμού, μερικά απ' τα οποία είναι πολύ κοινά και πρακτικά. Στη φωτογραφία μας, ένα πραγματικά πρωτότυπο τραπέζι, που αποτελείται από δυο κομμάτια ξύλο κι' ένα χοντρό κρύσταλλο.

Ο ΑΥΓΟ - ΚΑΘΑΡΙΣΤΗΡΑΣ

Η απλή μεταλλική αυτή συσκευή, μπορεί να καθαρίσει ένα βρασμένο αυγό σ' ελάχιστο χρονικό διάστημα. Βάζει κανείς το αυγό μέσα σ' ένα σφαιρικό κούλωμα, πιέζει το έλασμα που βρίσκεται επάνω από τη χειρολαβή και το αυγό είναι έτοιμο για φαγητό...

Μόλις νοιώθετε
τά αρώτα δυσωτώματα
του κρυοφορήματος,
ΚΑΛΜΟΛ

Γροϊνί της
FARL, ΒΙΟΦΑΡΜΑΚΕΥΤΙΚΩΝ ΕΛΛΗΝΙΚΩΝ ΠΡΟΪΟΝΤΩΝ ΚΩΣΤΑΣ ΝΙΚΟΛΑΪΔΗΣ

Η ΤΑΝ ο δρόμος της Κυριακής 29 Μαΐου 1453. Κλαυθμοί, οδυρμοί κι' όλοφυρμολογία γυναικών και κλαυθμηρισμοί παιδιών σκέπαζαν τις δεήσεις των διακόνων που έψαλλαν μπρός στην Ωραία Πύλη της Αγίας Σοφίας. Την ύ-

δια ξαφνικά όλοι παραμέρισαν. Οι άρχοντες, οι σωματοφύλακες, ο λαός χαιροτούν. Ο Αυτοκράτωρ Κωνσταντίνος, ντυμένος βασιλικά, αλλά με πενιχρά ένδυ-

Κι' όλοι τότε φωνάζουν, μ' ένα στόμα και με μία καρδιά: —Νά είσαι συγχωρημένος!... —Επειτα, έξαγνισμένος,

κι' από ξύλο κι' από πέτρα αν ήταν κανείς δεν μπορούσε να μην κλάψει!... Ο ήχος της σάλπιγγας διακόπτει κατόπιν την τραγική σκηνή.

Οι μητέρες αποχαιρετούν τα παιδιά τους. Άνταλάσσονται οι τελευταίοι άσπασμοί μέσα στο θόρυβο των σπαθιών και των ασπίδων.

Ακολουθούσε η μάχη ή αίματηρή. Κι' η Πόλι πάρθηκε...

Ο μαρμαρωμένος ΒΑΣΙΛΗΑΣ

ματά, προχωρεί προς το Άγιο Βήμα άσκεπής, κατηφής, με τα μάτια δακρυσμένα.

Οι στεναγμοί κοπάζουν, ο θόρυβος παύει και σ' όλον εκείνον τον άπέραντο ναό, δεν ακούγεται πιά τίποτε άλλ-

προτρέπει το πλήρωμα της εκκλησίας «να συγκοινωνήσωσιν άπαντες». Τους συμβουλεύει να μεταλάβουν άδελφικά και να θυμηθούν:

—«Ότι ήγγικεν ή ώρα, κατά την όποιαν μέλλουν ν' άγωνισθούν τον ύπέρ πάντων άγώνα και ότι αν δεν είνε έκ Θεού ώρισμένοι να σώσουν την άγαπητή πατρίδα, τουλάχιστον ν' αφήσουν στους άπογόνους τους, μνή-

Κι' αναφέρει ή παράδοσι: Την ήμέρα που πάρθηκε ή Πόλι, εύλαβείς Χριστιανοί, έβαλαν σ' ένα καράβι την Άγία Τράπεζα της Αγίας Σοφίας για να την πάνε στην Φραγκιά και να μην πέσει έτσι στα χέρια των έχθρων. Έκεί όμως στη θάλασσα του Μαρμαρά άνοιξε το καράβι κι' ή Άγία Τράπεζα βούλιαξε στον πάτο. Από τότε στο μέρος εκείνο ή θάλασσα είνε πάντα λάδι, όση θαλασσοταραχή κι' αν είνε γύρω...

Πολλοί, μάλιστα, έχουν άξιωθεί άπ' το Θεό να δούν την Άγία Τράπεζα στής θάλασσας τα βάθη.

Σε μία κολώνα της Αγίας Σοφίας, ψηλά, πολύ ψηλά φαίνεται ένα σημάδι που έβαλε ο κατακτητής με την παλάμη του, όταν μπήκε στον πάνσεπτο ναό και τον έκαμε τζαμί.

Κι' έφτασε, λένε, τόσο ψηλά ο Πορθητής, γιατί πατούσε πάνω σε σωρούς από κορμιά χριστιανών, που είχαν βρή το θάνατο εκεί μέσα.

Κι' άλλη, πάλι, παράδοσι αναφέρει:

Όταν ο Κωνσταντίνος πολεμούσε, σαν τελευταίος στρατιώτης, ο Θεός, για να μην αφήσει τον Έλληνισμό χωρίς βασιλέα, έστειλε άγγελό Κυρίου, του άρπαξε το χέρι, πήρε τον Αυτοκράτορα άπάνω στα φτερά του και τον πήγε, καβαλλάρης όπως ήτανε, σε μία σπηλιά κοντά στη Χρυσόπορτα.

Κανείς δεν μπορεί εκεί να πλησιάσει για να μη προδοθή το μυστικό. Έκεί μένει, μέσα στο σκοτάδι, ο Κωνσταντίνος.

Φορεί κορώνες στο κεφάλι του με «σταυραετό» και άπ' το χρυσό ζουνάρι του, κρέμεται το θηκάρι του σπαθιού του, αδειανό.

Όταν θα έρθη ή ώρα για να σηκωθεί, ο άγγελος θα του φέρη το σπαθί του και τότε θα έξωσήσει πάλι καβαλλάρης ο Μαρμαρωμένος Βασιλιάς!...

ΠΑΥΛΟΣ ΑΝΘΕΜΗΣ

στάτη ίκεσία:

—«Υπέρ του καθυποτάξει υπό τους πόδας των Όρθοδόξων πάντα έχθρον και πολέμιον...»

Σκηνή άπειρου θλίψεως, πένθους και μελαγχολίας!... Καμιά έθιμοτυπία δεν έπρεϊτο. Οι κοινωνικές ανισότητες είχαν εκλείψει κι' ο λαός προσεύχεται γονατιστός, μαζί με τους πατρικούς άνακατεμένοι οί φτωχοί με τους άρχοντες...

Κι' ο ναός, ο πάνσεπτος ναός, του Χριστιανισμού το καύχημα, ήταν πειά άπογυμνωμένος από κάθε κόσμημα πολύτιμο. Δεν είχε ούτε αυτά ακόμα τα άναγκαία για τη μυσταγωγία σκεύη. Όλα είχαν πουληθή, για τον ύπέρ πάντων άγώνα. Αφώτιστος, άκαλλώπιστος, σκυθρωπός, μελαγχολικός, φαινόταν σαν να μάντευε και νάδειχνε τη σκλαβιά στην όποια σε λίγο θάπεφτε.

Όταν άρχισε ή ψαλμο-

Επειτα πήρε από τα χέρια του Άρχιερέως τα Άχραντα Μυστήρια...

λο παρά ή φωνή του λειτουργού, που καλούσε τους χριστιανούς να προσέλθουν «μετά πίστewς και άγάπης» να μεταλάβουν.

Ο Αυτοκράτωρ γονατίζει μπροστά στην εικόνα του Θεοπτότου Χριστού και της Θεομήτορος και προσεύχεται σιγά και μυστικά. Με κόπο κρατάει τους λυγμούς που ανεβαίνουν από τα βάθη της καρδιάς του.

Επειτα σηκώνεται και γυρίζοντας προς το λαό φωνάζει με θλίψη:

—Συγχωρήστε τις άμαρτίες μου και ο Θεός ας συγχωρήσει τις ίδιές σας!...

Παίρνει έπειτα, όπως ήταν το έθιμο, από τα χέρια του Άρχιερέως τα Άχραντα Μυστήρια και μεταλαβαίνει.

Η μέθοδος της αρτηριοφλεκτικής αναστομώσεως

Πώς διατηρούνται τα καθυστερημένα παιδιά

ΠΑΡΑ τις προόδους που πραγματοποιήθηκαν κατά τα τελευταία χρόνια στη μελέτη των φρενολογικών ασθενειών, ή αιτία της πνευματικής καθ-

Όταν έβγαλαν το παιδάκι από το θωρέλι, βρισκόταν σε κωματώδη κατάσταση και δεν άνεπνεε πιά...

υστερήσεως στα παιδιά παραμένει άκόμη άγνωστη. Για το λόγο αυτό ή θεραπεία της ήταν ως σήμερα συμπτωματική. Έκείνο που είχε κάμει εντύπωση στους έπιστήμονες ήταν ότι σ' όλα σχεδόν τα καθυστερημένα παιδιά ή κυκλοφορία του αίματος μέσα στον έγκέφαλο ήταν έλαττωματική. Κατέληξαν, λοιπόν, στο συμπέρασμα ότι ή καθυστέρησης των ώφειλετο στο ότι ο έγκέφαλος των δεν τρεφόταν κανονικά και άνεζήτησαν τα μέσα που θα τους επέτρεπαν ν' αύξήσουν την ποσότητα του κυκλοφορούντος αίματος μέσα στο κεντρικό όργανο της νοήσεως.

Γάλλοι και Άμερικανοί έπιστήμονες σκέφτηκαν ταυτόχρονα σχεδόν ότι ο καλύτερος τρόπος γι' αυτό θα ήταν μία αρτηριοφλεκτική αναστόμωση, μία συνένωση, δηλαδή, των στομιών μιας αρτηρίας και μιας φλέβας. Πρώτοι οι Γάλλοι έπιστήμονες έέφαρμοσαν αυτή τη μέθοδο σε 29 ασθενείς με άπόλυτη έπιτυχία.

Η έγχείρησης είνε άπλυστάτη. Συνίσταται στη συνένωση των στομιών μιας φλέβας, της σφαγιτίδος και μιας αρτηρίας, της καρωτίδος, σε τρόπον ώστε το αίμα να εισρέη στον έγκέφαλο άπό ένα ευρύτερο στόμιο. Με τον τρόπο αυτό, έξ άλλου, το αίμα που δεν μπορεί να κατέλθη πιά άπό τη σφαγιτίδα φλέβα, δεδομένου ότι το άλλο άκρο της φράσσεται με ειδική έπίδεσι, καταφεύγει στα γειτονικά φλεβίδια, για να ξαναγυρίσει στην καρδιά.

Άλλα το στόμιο αυτόν των φλε-

βιδίων είνε πολύ στενό κι' ή κυκλοφορία στο έσωτερικό των δυσχερής. Έτσι, το αίμα άναγκάζεται να παραμείνη περισσότερο καιρό στον έγκέφαλο.

Η τομή γίνεται στο λαιμό και είνε άρκετη ή σύνδεσις των δύο άγγείων σε μήκος 3—4 χιλιοστομέτρων.

Για την πρώτη έφαρμογή αυτής της μεθόδου έξελέγησαν παιδιά που βρισκόταν σε πολύ μεγάλη καθυστέρηση. Μερικά άπ' αυτά μάλιστα, παρουσίαζαν όλα τα συμπτώματα της βλακείας, ήσαν διαρκώς άνήσυχα και προσβάλλονταν συχνά από παροξυσμούς (ένα άπ' αυτά πάθαινε παρόμοιες κρίσεις περί τις 32 φορές την ήμέρα)! Όλα αυτά τα παιδιά έμαθαν σήμερα να διαβάσουν και να γράφουν, ντύνονται και πλένονται μόνα τους, δεν προσβάλλονται πιά άπό κρίσεις και έκδηλώνουν αισθήματα συμπαθείας στα άτομα του περιβάλλοντος των, πράγμα που δεν συνέβαινε πριν.

Τα παιδιά αυτά προ της έγχειρήσεως έξετάσθηκαν με τον έγκεφαλογράφο, που δεν σημείωσε καμιά άνωμαλία. Αυτό έσήμαινε ότι ο έγκέφαλος των ήταν κανονικός και ότι ή καθυστέρησης των δεν ώφειλετο σε άλλο όσιν ή βλάβη του κεντρικού οργάνου της νοήσεως.

Έτσι επιβεβαιώθηκε ή παλαιά θεωρία που άπέδιδε την καθυστέρηση σε άνοξαιμία, σε έλλειψη, δηλαδή, έπαρκούς δξυγόνωσης του έγκεφάλου.

Φαίνεται πιθανόν ότι ή κατάσταση αυτή της άνοξαιμίας είνε άποτέλεσμα μίας άνωμαλίας κατά τον τοκετό, που έκαμε το νεογέννητο βρέφος να βγ ή στον κόσμο ήμικανισμένο. Πραγματικά, τα περισσότερα παιδιά που ύπεβλήθησαν στην έγχείρηση που αναφέραμε είχαν γεννηθή σε άσφυκτική κατάσταση. Άλλα πάλιν άπ' αυτά είχαν πάθει κατά την βρεφική ή τη νηπιακή ήλικία άτυχήματα, που τα βύθισαν προσωρινά σε κωματώδη κατάσταση και παρουσίασαν έκτοτε όλα τα συμπτώματα της διανοητικής καθυστέρησεως.

Μία πορομία περίπτωσις σημειώθηκε πριν άπό λίγο καιρό σ' ένα Παρίσινο πρόστιο:

Ένα παιδάκι, που παρουσίαζε κανονική διανοητική ανάπτυξη ως την ήλικία των 18 μηνών, έπεσε, μία μέρα, μέσα σ' ένα βαρέλι με νερό. Όταν το έβγαλαν άπό κεί, βρισκόταν σε κωματώδη κατάσταση και δεν άνεπνεε πιά. Χρειάστηκε τότε να του κάμουν τεχνητή αναπνοή επί 23 γι'α να το ξαναφέρουν στις αισθήσεις του.

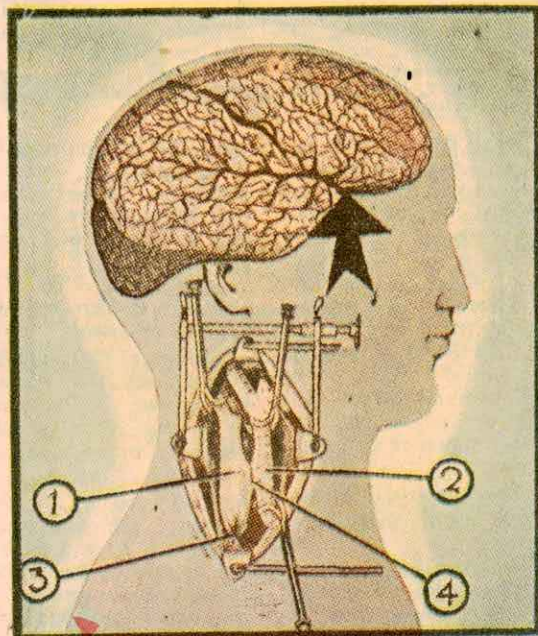
Από την ήμέρα αυτή, όμως, το παιδάκι παρουσίαζε έντονη πνευματική καθυστέρηση που συνεχίζεται έκτοτε.

Μετά την έπιτυχία της πρώτης δοκιμής, ή μέθοδος της αρτηριοφλεκτικής αναστομώσεως πρόκειται να έφαρμοσθή σε μεγάλο αριθμό καθυστερημένων παιδιών τόσο στη Γαλλία όσον και στην Άμερική.

Δεν ύπάρχει καμιά άμφιβολία ότι τα άποτέλέσματα θα είνε άριστα.

Πόσο εύεργετική κοινωνικά θα είνε ή θεραπεία αυτή το άντιλαμβάνεται κανείς άμέσως. Άπειρα παιδάκια, που λόγω της καταστάσεως των θεωρούντο ως τώρα άχρηστα στο κοινωνικό σύνολο θα μπορούν να έργασθούν, να μορφωθούν, να προκόψουν. Θα πάψουν να είνε ένα έδος μικρών Παριών. Θα λείψη συγχρόνως το δράμα τόσων γονέων που έβλεπαν το παιδάκι τους να διαφέρει άπ' τους συνομηλίκους του και το θεωρούσαν ως ένα άχρηστο πλάσμα που ήρθε στον κόσμο χωρίς κανένα σκοπό, χωρίς προορισμό.

Ας εύλογούμε την έπιστήμη για τους μόνχους της γι'α το γενικό καλό.

Το σχέδιο αυτό δείχνει πώς γίνεται ή έγχείρησης. 1) Καρωτίς (αρτηρία). 2) Σφαγιτίς φλέψ. 3) Στο σημείο αυτό δένεται ή φλέβα. 4) Στο σημείο αυτό γίνεται ή συνένωση της καρωτίδος και της σφαγιτίδος φλέβας. Το βέλος δείχνει το σημείο του έγκεφάλου, όπου καταλήγει ή καρωτίς.

Ο αστυνόμος της συνοικίας περίμενε το ντέκτιβ Ζερόμ μπροστά στα πόρτα του ήσυχου εκκένου σπιτιού του. Ωτίει.

—Πρόκειται περί κοινής αυτοκτονίας, του εξήγησε. Πάντως, δεν άγγιξε κανείς τίποτε... Ο νεκρός είναι ο μεσοκόπος επιχειρηματίας Αντρέ Λερσελιέ, παντρεμένος, δίχως παιδιά.

Ανέβηκαν στο πρώτο πάτωμα και μπήκαν στο δωμάτιο του δρ. μα α τ ο ς

δωμάτιό του, δίχως να ένδιωφερθώ για το περιεχόμενό του. Πρόσεξα μόνο πως ο φάκελλος ήταν σφραγισμένος με κόκκινο βουλοκέρι και με τα αρχικά ψηφία Ρ και

Η ΚΟΚΚΙΝΗ ΣΦΡΑΓΙΔΑ

Γύρω απ' το πτώμα βρίσκονταν ο γιατρός, μια υπηρέτρια κι' η κ. Λερσελιέ. Η τελευταία ήταν νέα κι' ωμορφη ακόμη. Γονατισμένη δίπλα στο νεκρό, έκλαιγε σιωπηλά. Ο σκοτωμένος, εξακρωμένος στο κρεβάτι του, κρατούσε ακόμη στο δεξιό του χέρι το περιστρωφό, με το οποίο είχε φυτέψει μια σφαίρα στο μελίγγι του. Το όπλο άκουμπουσε σ' ένα άνοιγμένο φάκελλο, σφραγισμένο με βουλοκέρι. Δίπλα βρισκόταν ένα γράμμα ξεδιπλωτό.

—Ο θάνατος ήταν ακαριαίος! είπε ο γιατρός στο Ζερόμ.

—Πώς συνέβησαν τα πράγματα, κυρία; ρώτησε ο ντέκτιβ.

—Από δυο μέρες τώρα, ο άντρας μου είχε γρίππη κι' έμενε στο κρεβάτι. Σήμερα το πρωί, ενώ φρόντιζα στο ισόγειο το νοικοκυριό μου, έφερε ταχυδρόμος ένα γράμμα για τον άντρα μου. Του το πήγα ή ίδια στο

Το όπλο άκουμπουσε σ' ένα άνοιγμένο φάκελλο, σφραγισμένο με βουλοκέρι...

Λ... Πέρασα ύστερα στη διπλανή κρεββατοκάμαρα, για να γράψω κάτι. Ξαφνικά, άκουσα έναν πυροβολισμό! Έτρεξα άμέσως κι' αντίκρισα το θέαμα που βλέπετε και σείς! Πάγωσα απ' τη φρίκη, χτύπησα το κουδούνι, φώναξα τους υπηρέτες...

—Ω, τί φωνές έβγαλε η κυρία! συμπλήρωσε η υπηρέτρια. Η μαγειρίτσα, ο καμαριέρης κι' εγώ τρέξαμε άμέσως. Μά ο κύριος είχε πιά ξεψυχήσει!

—Μήπως πειράξατε τίποτα εδώ μέσα; ρώτησε ο Ζερόμ.

—Όχι, απολύτως τίποτα! Βεβαίως η κ. Λερσελιέ. Η μάλλον... πήρα μόνο το γράμμα, για να το διαβάσω... γιατί ήμουν βεβαία πως αυτό ήταν η αιτία, που πήρε ο άντρας μου το ρεβόλβερ απ' το συρτάρι του κομμοδίνου κι' αυτοκτόνησε... Ω, αυτό το γράμμα!...

Ο ντέκτιβ πήρε το χαρτί και το διάβασε, ενώ η χήρα εξακολουθούσε:

—Δεν ήξερα πως είχε ο άντρας μου ένα εξωτικό δεσμό... Και τώρα ακόμη αναρωτιέμαι ποιά νάνε άραγε αυτή η γυναίκα... γιατί το γράμμα είναι ανυπόγραφο.

«Αντίο για πάντα αγαπημένε μου! Δεν θα ξαναδωθώμε πιά!... Αυτά μόνο του γράφει... Ω, εκείνος... ο Άντρέ μου... ν' αγαπάη μιν άλλη, σε τέτοιο σημείο ώστε ν' αυτοκτονήσει γιατί θα τον έχανε!... Απίστευτο!...

Ο Ζερόμ σκεφτόταν στο μεταξύ... Έσκυψε έξαφνα κι' εξέτασε το φάκελλο, το ρεβόλβερ, το χέρι που κρατούσε το όπλο...

—Μπορείτε να μου έγυνηθήτε πως δεν μετακινήθηκε διόλου αυτό το χέρι; επέμεινε.

«Όλοι τον βεβαίωσαν γι'

Ποιά άλλη εξήγηση λοιπόν ζητάτε να δρήςτε, αφού είναι τόσο απλό και λογικό ν' αποδώσετε το θάνατό του σ' αυτό το γράμμα;... Φρονείτε πως πρόκειται γι' ατύχημα; Αδύνατον, παράλογο!... Η για' εγκλημα; Μά σάς βεβαιώ ότι δεν υπήρχε άλλος από μένα στο πρώτο πάτωμα. Το ξέρω αυτό καλά.

—Κυττάχτε όλοι τη θέση του περιστρωφού πάνω στο φάκελλο, είπε ήσυχά ο Ζερόμ. Η κάννη του άκουμπάει στο βουλοκέρι... Σηκώνω τώρα το όπλο και παίρνω το φάκελλο. Κυττάχτε! Η σφραγίδα του είναι ανέπαφη...

—Φαίνεται πως το ρεβόλβερ χτύπησε μαλακά στο βουλοκέρι και δεν τσάπασε... είπε ο γιατρός, ανασηκώνοντας τους ώμους του.

Δίχως ν' απαντήσει, ο ντέκτιβ άνοιξε το παράθυρο, πυροβόλησε στον αέρα κι' άμέσως ύστερα άκούμπησε την κάννη του ρεβόλβερ στην κόκκινη σφραγίδα. Το μέταλλο, ζεστό απ' τον πυροβολισμό, έλυωσε λίγο το βουλοκέρι κι' αποτύπωσε το σχήμα της κάννης πάνω του ευδιάκριτα.

—Αυτό ήθελα ν' αποδείξω! δήλωσε ο Ζερόμ. Όταν το ρεβόλβερ τοποθετήθηκε πάνω στο φάκελλο, δεν ήταν πιά αρκετά ζεστό ώστε να λυώσει το βουλοκέρι. Έπομένως, δεν είχε φυσική ή θέσι του χεριού του νεκρού. Υπάρχει στη μέση το χέρι κάποιου άλλου... που είχε συμφέρον να σκηνοθετήσει αυτή τη δήθεν αυτοκτονία!... Από ποιόν μπορούσε να γίνει το εγκλημα; Απ' το μόνο άτομο, που βρισκόταν την ώρα εκείνη στο πρώτο πάτωμα, εκτός του ίδιου του θύματος!

Η κ. Λερσελιέ είχε χλωμιάσει σαν πεθαμένη κι' έτρεμε σύγκορμη από τον τρόπο της.

—Υποθέτω, της είπε ο ντέκτιβ, ότι ο άντρας σας δεν πρόλαβε καν ν' άνοιξη αυτό το γράμμα, που τόγραψε ασφαλώς και το ταχυδρόμος κάποιος συνεννοήσας, ώστε να το φέρη ο ταχυδρόμος την ώρα που οι υπηρέτες σας είναι πάντα άπασχλημένοι στο ισόγειο με τις δουλειές τους.

«Ποιό είναι το ελατήριο του εγκλήματός σας; Δεν ξέρω ακόμη... Ίσως η άνημπονησία σας να κληρονομήσετε τον άντρα σας... ή κάποιος ένοχος έρως... Ο πωσδήποτε, το σχέδιό σας ήταν εξυπνότατο. Μόνο που σάς πρόδωσε ένα λάθος στην εκτέλεσή του! Πρέπει να ξέρετε ότι το τέλειό εγκλημα» είναι κάτι άνυπαρκτο.

M. PENAR

Πενήντα διαλεχτοί μνηστήρες από περίφημες βασιλικές γενιές της προϊστορικής Ελλάδος συγκεντρώθηκαν εδώ και 3.100 περίπου χρόνια στη Σπάρτη, στο παλάτι του βασιλιά Τυνδάρεω, για να διεκδικήσουν την πεντάμορφη κόρη του Έλένη για σύζυγό τους.

Γοητεύθηκαν από τη θεϊκή καταγωγή της, γιατί, όπως έλεγαν, κρατούσε από το Δία και τη Λήδα, κι' επομένως ήταν άθάνατη, αλλά και από τα ασύγκριτα κάλλη της: το επιδελτικό ανάστημα της και την αίθερια μορφή της. Ήσαν διατεθειμένοι να προσφέρουν και την περιουσία τους ολόκληρη ακόμα στον πατέρα της για προίκα (κατά τα τότε έθιμα) για να κατακτήσουν την εξακουστή «Ωραία Έλένη».

Ο Όδυσσεας, ο Διομήδης, ο Αμφίμαχος, ο Μενέλαος, ο Φιλοκτήτης, ο Άγαπήνωρ, ο Ποδαλείριος, ο Πάτροκλος και άλλα εξακουστά παλληκάρια, φίλοι κι' άλλοι άγνωστοι αντάθηκαν στη Σπάρτη. Ο βασιλιάς Τυνδάρεως, ο μέλλων πεθερός, εξαιρετικά περιποιητικός προς όλους φρόντιζε να τιμήσουν όπως έπρεπε τους έκλεκτους γόνους τούτων ευγενικών οικογενειών, που με την παρουσία τους λάμπρυναν τη γενιά του και το βασιλικό παλάτι του.

Βδομάδες ολόκληρες πέρασαν στο μεταξύ χωρίς η Έλένη να κάνει την εκλογή της. Ανυπόμονοι οι μνηστήρες αγωνιούσαν. Μερικοί μάλιστα απ' αυτούς πρόσφεραν, ευθύς άμέσως το μισό διό τους για προίκα, ελπίζοντας να επηρεάσουν τον πατέρα και την κόρη.

Την ώρα του δείπνου, πριν ν' αρχίσουν, όπως συνήθως, τις εύθιμες και ψυχαγωγικές ιστορίες, ο Τυνδάρεως καλούσε ταχτικά την κόρη του απ' το γυναικωνίτη στη μεγάλη αίθουσα, όπου ήταν συγκεντρωμένοι οι μνηστήρες. Ντροπαλή η Έλένη, μ' ένα πέπλο ριγμένο στο πρόσωπό της, έρχοταν πάντα διασταχτικά, με τη συνοδεία δυο γυναικών της αούλης του πατέρα της. Στεκόταν για λίγο κοντά σε μια στήλη, δίπλα στου Τυνδάρεω το θρόνο. Όλων τα μάτια τότε στρέφονταν με λατρεία στο θεϊκό αυτό πλάσμα. Απότομα κάθε κουβέντα σταματούσε, θαρρείς και κάποιο υπερκόσμιο πνέυμα αφαιρούσε τη μιλιά απ' τους συνδαιτημένους.

Κάποια βραδιά ο Τυνδάρεως, σάν έφυγε η Έλένη, κάλεσε τους μνηστήρες να δρίσουν τελικά την προίκα τους. Ο πανύψηλος Αίας, που ήταν ο δυνατότερος, αλλά και ο κουτότερος απ' όλους, πρώτος έδωσε την υπόσχεσή:

—Χίλια βώδια, δυο χιλιάδες πρόβατα και καράβια με χρυσάφι και τόπια από πανικά, περισσότερα απ' όσα ο άνθρωπος μπορεί να μετρήσει!...

—Τι; Έχετε τόσα πολλά; ρώτησε ο Τυνδάρεως.

—Όχι, απάντησε ο Αίας, αλλά θ' άποχτήσω αυτά κι' άλλα ακόμα...

Όλοι τότε ξέσπασαν σε γέλια. Και ο Όδυσσεας, είρωνικά παρατήρησε άμέσως, πως θάταν περήφανος ο πεθερός έκείνος, που θάκανε ένα τόσο γενναϊόδωρο, σάν τον Αίαντα, γαμπρό. Ίκανοποιημένος ο γίγας με το «φιλοφρόνημα», μείδισε με περισσή αυταρέσκεια.

—Και συ Όδυσσεά, γυιέ του Λαέρτη, τί προσφέρεις για το χέρι της κόρης, μου; ρώτησε ο Τυνδάρεως.

—Τίποτε!

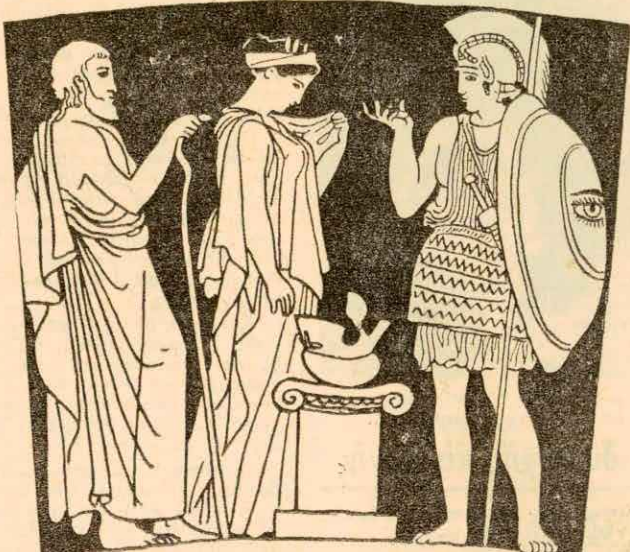
—Δεν προσφέρεις τίποτε; άπόρησε ο Αίας. Ασφαλώς θέλεις να μας κοροιδεύεις!

Ψίθυροι αποδοκιμασίας άκούστηκαν, αλλά ο πονηρός Θιακιάτης ήρως δεν άφησε να συνεχιστούν, προσθέτοντας:

—Προσφέρω τον εαυτό μου! Ποιός πρόκειται να κατακτήσει την ωραία μας, ο καλύτερος άντρας ή το καλύτερο βώδι; Και τόνισε ιδιαίτερως τα τελευταία λόγια, κυττάζοντας τον γιγαντώσωμο Αίαντα.

Άναψε και κοκκίνισε ο Αίας στο πείραγμα του Όδυσσεά και για μια στιγμή σκέφθηκε να όρμηση κατ' επάνω του. Συγκρατήθηκε όμως στη σκέψη πως η συμπεριφορά του αυτή μπορούσε να γίνει άφορμή να χάσει την Έλένη.

Μερικοί απ' τους μνηστήρες τάχθηκαν με το μέρος του Αίαντα και μάλωσαν τον Όδυσσεά για τον υπαινιγμό του. Αυτό ίκανοποίησε τον γιγαντώσωμο ήρωα και δεν έδωσε συνέχεια στο έπεισέδιό.

Ο Μενέλαος τη στιγμή που τραβάει τον κληρο και κερδίζει την Έλένη. (Από αττικό αγγείο του 5ου π. Χ. αιώνας).

50 μνηστήρες για... 1 Νύφη

Από τη ζωή στην άρχαία Ελλάδα

λένης και του είπε τα παρακάτω σωστά λόγια:

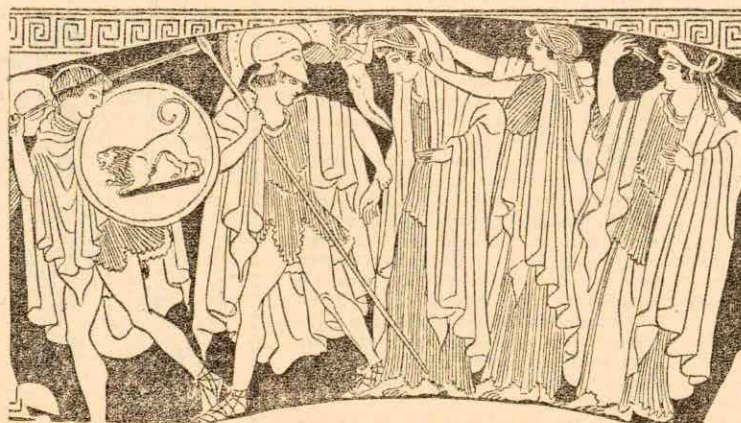
—Ποτέ άλλοτε μια γυναίκα δεν προκάλεσε τέτοια διαμάχη. Αίμα θα βάψη την αούλη του παλατιού σου και αυτό δεν το θέλουν ούτε οι θεοί ούτε οι άνθρωποι. Κάλεσε τους μνηστήρες! Όρκισέ τους να δεχτούν την εκλογή, που θα γίνει για την Έλένη και να υπερασπιστούν με τη ζωή τους κάθε επίδουλο της συζυγικής ευτυχίας της. Για να μην υπάρξη μάλιστα δυσσέσκεια ρίξε κληρο για τον μέλλοντα σύζυγό της.

—Έχεις δίκιο. Η φήμη της ωμορφιάς της Έλένης ξεπέρασε τα όρια της Ελλάδος και τους έχει ξετρελλάνει όλους. Πολύ φοβάμαι πως δεν θα υποταχτούν στην απόφασί μας, αν δεν τους δεσμεύσω με όρκο.

Άμέσως κάλεσε τους ανυπόμονους μνηστήρες και τους έκανε γνωστή την απόφασί του, αφού πρώτα τους όρκισε: «Υποπαγή όποιον κι' αν εύνοηση ο κληρός και υποχρέωσι να πεθάνουν πολεμώντας κατά του τυχόν ταραξία».

Οι μνηστήρες δέχτηκαν τη λύσι. Σαν έφεραν το κράνος και τους κληρούς με τα όνόματά τους, ή καρδιά τους πήγαινε να σπάσει από την αγωνία. Κατά κάθεριωμένα, δεθήκαν στους θεούς και η Έλένη τράβηξε τον κληρο...

Ο Μενέλαος, ήταν ο εύτυχης ή δυστυχής εύνούμενος της Έλένης και της Τύχης!...

Οι γάμοι του Μενελάου και της Έλένης. (Από αττικό αμφορέα του 5ου π. Χ. αιώνας).

Γάμοι λαμπροί άκούστησαν με προσκαλεσμένους όλους τους μνηστήρες. Ο ιερός όρκος τους είχε δεσμεύει κι' είχε πνίξει κάθε πόθο και κάθε κακή σκέψη, γι' άπαγωγή της σαγηνευτριάς νύφης.

Και το γλέντι τους υπήρξε επίσης εγκάρδιο, χωρίς παρεξηγήσεις και δυσσέσκεις ανάμεσά τους.

Κι' όταν πιά ξεπροβόδισαν αργότερα τους ξένους, η Έλένη, ή πιο ώμορφη Έλληνίδα του καιρού της, ρίχτηκε στην αγκαλιά του συζύγου της... που δεν θ' άργούσε να τόν άπατήσει. Η αιώνια γυναίκα!...

T. Γ. ΣΑΚΕΛΛΑΡΙΟΥ

Νέντρα Σάντερς, η «Μίς Μελαχροινό Μοντέλλο της Αμερικής»...

Μιά δυστυχής καλλονή

Οι τρηνωδίες της «Μίς Μελαχροινό Μοντέλλο»

Είχε ένα πολύτιμο χάρισμα η ωμορφιά. Πολλές φορές όμως, το συνδεύον δάκρυα και δυστυχία, σαν έκδικησι χυλόφθονης Μοίρας...

Τό απέειξε αυτό, για μια ακόμη φορά, η δραματική ζωή της Νέντρα Σάντερς, που ποντρεύτηκε προσφάτως μ' ένα απ' τους διασημότερους πρόκτορες του Χόλλυγουντ, τον Άλμπερτ Μπρόκολι.

Αν εξακολουθή ακόμη σήμερα νάνε ώραία η Νέντρα, πριν από 10 χρόνια η ωμορφιά της είχε τη δρασιά της πρώτης νεότητος και καθρέφτιζε όλη τη χαρά της ζωής, που δεν είχε ακόμα γνωρίσει το λίκνα της συμφοράς... Τετρακόσιοι πενήντα καλλιτέχνες, σκιτσογράφοι και φωτογράφοι την είχαν εκλέξει τότε, σ' ένα μεγάλο διαγωνισμό «Μίς Μελαχροινό Μοντέλλο της Αμερικής».

Αίγον καιρό προηγουμένως είχε παντρευτεί με κάποιον Ουίλλιαμ Έβανς. Δεν άργησε όμως να καταλάβει πως είχε κάμει ένα μεγάλο λάθος. Ο Έβανς ήταν δεινός, απότομος και ζηλιάρης μέχρι παραλογισμού... Ωστόσο, η Νέντρα, με την καλή της καρδιά, προσπάθησε να κάνει υπομονή και να μείνει κοντά του πιστή κι' άφοσιωμένη. Η μόνη της παρηγοριά ήταν το αγοράκι της, ο Ντούγκλας. Μα ο Ουίλλιαμ ζήλευε ακόμα και την αγάπη της για το παιδί τους...

Η Νέντρα εξακολουθούσε και μετά το γάμο της να εργάζεται ως μοντέλο φωτογραφιών, για ν' ανταπεξέρχεται στα έξοδα του σπιτιού τους. Όταν κέρδισε στο διαγωνισμό τον τίτλο που αναφέραμε πιο πάνω, η ζήλεια του άντρός της έφτασε πια στο απροχώρητο. Του φαινόταν ότι οι 450 άντρες που της είχαν δώσει την ψήφο τους, την άγαπούσαν όλοι...

Η κατάστασις είχε γίνει ανυπόφορη. Κι' η Νέντρα σκέφθηκε ότι μόνο το διαζύγιο θάταν η σωτηρία λύσις για όλους. Πραγματικά, ανέθεσε την υπόθεσι σ' ένα δικηγόρο. Ο Έβανς φρούζε τότε.

—Είσαι πολύ ώμορφη! ούρλιασε. Αφού πρόκειται να σε χάσω, θα σε σκοτώσω, για να μη σε χαρή άλλος άντρας!

Αρπάξε ένα μαχαίρι της κουζίνας και τη χτύπησε. Τό όπλο συνάντησε ένα κουμπί, λóξεψε και την πλήγωσε μόνο, αντί να τη σκοτώσει. Ύστερα ο Έβανς ρίχτηκε στην πεθερά του, που, κατοικούσε μαζί τους, και την τραυμάτισε θανάσιμα. Στο τέλος, μαχαίρωσε τó α-

βώο μωρό τους. Έπειτα ώρμησε έξω, σαν τρελλός, κι' επιχείρησε ν' αυτοκτονήσει, αλλά τον συγκράτησαν οι γείτονες. Την άλλη μέρα, ξεψύχησε το αγοράκι της Νέντρα.

Τό χτύπημα ήταν φοβερό για τη μητέρα. Παλεψε για πολύ με την τρέλλα που την άπειλούσε, μα στο τέλος κατάρθηκε να συνέλθω.

Πέρασε ένας χρόνος από τότε. Η Νέντρα είχε ξαναρχίσει τη ζωή της. Πίστευε πως θα γερούσε ολόμορφη. Μιά μέρα όμως, γνώρισε ένα τραγουδιστή του ραδιοφώνου, τον Μπούντυ Κλάρκ. Η καρδιά της μίλησε και πάλι. Και τον Αύγουστο του 1942, έκαμαν τους γάμους τους.

Κύλησαν άλλα 7 χρόνια ήσυχης ζωής. Ένα κοριτσάκι, η Πέννυ, ήρθε να συμπληρώσει την ευτυχία τους. Με τó λίγα που κέρδιζε ο Μπούντυ, περνούσαν μάλλον στενόχωρα. Κι' όμως δεν έλειπε τó γέλιο απ' τó χείλη τους.

Ύστερα ο Κλάρκ κέρδισε ένα βραβείο κι' έγινε ξαφνικά διάσημος. Μέσα σε λίγες μέρες, υπέγραψε συμβόλαια που τού έσφαλίζαν 100.000 δολάρια τó χρόνο!

Έγκαταστάθηκαν τότε σε μία θαυμάσια έπαυλη και γνώρισαν όλες τις ανέσεις τού πλούτου. Η Νέντρα σκεπτόταν ώρες-ώρες πως η ζωή την είχε αποζημιώσει με τó παραπάνω για τó φαρμάκιο που την είχε ποτίσει...

Αλλοίμονο! Η Δυστυχία δεν την είχε ξεχάσει... Μιά μέρα τού Οκτωβρίου τού 1949, της τηλεφώνησαν από ένα νοσοκομείο: Ο άντρας της είχε πέσει θύμα αεροπορικού δυστυχήματος. Ενώ ταξίδευε για τó Σάν Φραντσίσκο! Απ' τους εξή επιβάτες τού αεροπλάνου, μόνον αυτός είχε πληγώη θανάσιμα... Η Νέντρα δεν τον πρόλαβε ζωντανό...

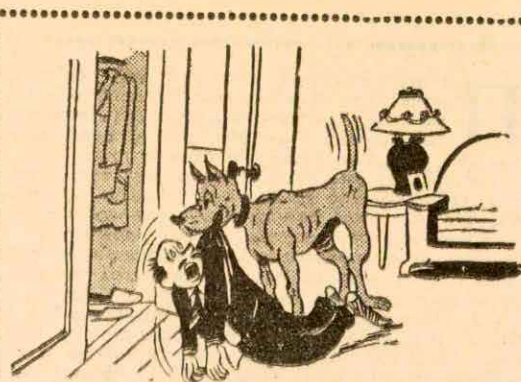
Μα κι' αυτή τη φορά δεν λύγισε απ' τη συμφορά. Μάζεψε τις οικονομίες της, πήρε τó κοριτσάκι της κι' εγκαταστάθηκε σ' ένα μικρό κι' άπυμρο σπιτάκι. Ξανάρχισε να εργάζεται. Ωστόσο την κυνηγούσε πάντα, σαν εφιάλτης, ο φόβος ότι μπορούσε να πάθει κάτι ξαφνικό η Πέννυ της...

Έπειτα από κάμποσο καιρό, η Νέντρα γνώρισε τόν Μπρόκολι. Ήταν ένας θαυμάσιος άνθρωπος. Της ζήτησε τó χέρι της και την καρδιά της. Εκείνη είπε τó ναι, κι' αρραβωνιάστηκαν.

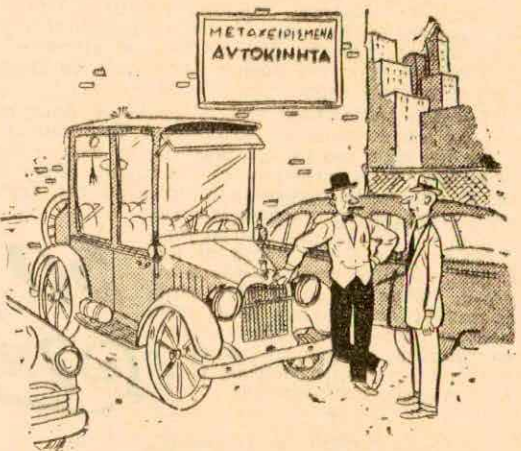
Ξαφνικά, τó αόριστα προαισθήματα της Νέντρα επαληθεύαν μ' ένα τρόπο τραγικό: Στις 6 Αύγουστου 1950, γυρίζοντας απ' τόν περίπατο με τή νταντά της, η Πέννυ της ξέφυγε, έτρεξε να διασχίσει τó δρομο και βρέθηκε κάτω απ' τις ρόδες ενός αυτοκινήτου!

Πόσον πόνο, πόση απελπισία μπορεί να χωρέσει η καρδιά ενός ανθρώπου χωρίς να σπάσει... Ήταν ανέπιπτος ο σπαραγμός της Νέντρα, γι' αυτό τó τρίτο χτύπημα της Μοίρας. Δεν θά μπορούσε ν' ανβέξει, αν δεν είχε κοντά της τó Μπρόκολι, που άγωνίσθηκε μ' απόγνωσι για νά την κρατήσει στη ζωή. Έπειτα από ένα οξύ νευρικό κλονισμό, ξαναβρέθηκε σιγά-σιγά την ισορροπία τού μυαλού της. Η ψυχή της όμως έμενε βουτηγμένη στο πένθος. Δεν θά μπορούσε πια να υπάρξει ευτυχία γι' αυτήν. Ωστόσο καταλάβαινε ότι χρωστούσε ευγνωμοσύνη στόν άνθρωπο που την είχε σώσει απ' την τρέλλα και την αυτοκτονία. Κι' έτσι δέχθηκε να γίνει γυναίκα του.

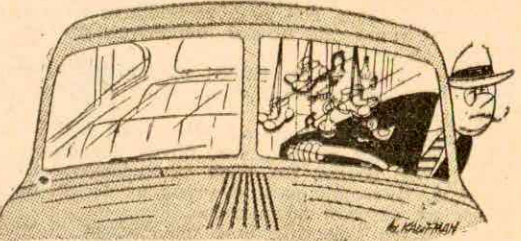
—Ας της εύχηθώμε να μη γνωρίσει πια άλλη δυστυχία στη ζωή της, κι' ο χρόνος να βαλσαμώσει την πληγωμένη της καρδιά...

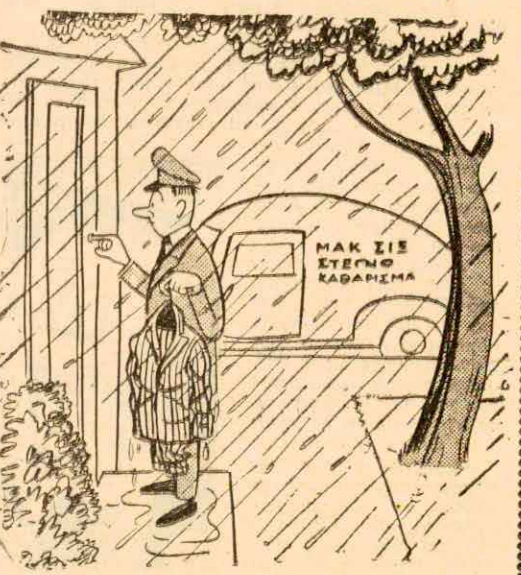
—Σού είπα, βρέ, να μού φέρεις τις παντόφλες μου κι' όχι να με πιάς σ' αυτές!..

—Για να είμαι ειλκρινής μαζί σας, κύριε, εινε λιγάκι παλιό τó αυτοκίνητο!...

Όταν κρεμάει κανείς πολλά «πορτ-μονιέρ»!...

Χωρίς λόγια...

Ο Λευκός ΟΙΚΟΣ

Τό κχαμί των Αμερικανών άνακκινίζεται

Οι μεγάλες επίσκευές τού Λευκού Οίκου της Ουάσινγκτων, που άρχισαν όπως είνε γνωστό πριν τρία χρόνια, πλησιάζουν στο τέλος τους. Υπολογίζεται ότι ως τó Δεκέμβριο τού 1951, τó ενδιαίτημα τού Προέδρου της Βορειοαμερικανικής Δημοκρατίας θά είνε πάλι σε θέσι να συνεχίση τόν Ιστορικό προορισμό του και να δέχεται τó έκατομμύριο των επισκεπτών, που συρρέουν από τó πέρατα τού κόσμου για νά τó θαυμάσουν.

Οι επίσκευές άρχισαν απ' τά θεμέλια και είχαν τέτοια έκταση, ώστε να μπορή να ειπωθή χωρίς υπερβολή, ότι δεν έμεινε ούτε ίχνος από τά παλιά υλικά της μεγαλοπρεπούς οικοδομής. Κάι ήταν απαραίτητες οι επίσκευές αυτές. Γιατί, διασπορικά, ο Λευκός Οίκος ήταν έτοιμος να καταρρεύσει από τή μια στιγμή στην άλλη! Στεκόταν όρθιος, μόνο από τή δύναμι της συνθησίας!

Ένα πρωί, έδω και τρία χρόνια, βγαίνοντας ο Πρόεδρος Τρούμαν από τόν κοιτώνά του, αισθανθηκε τó πάτωμα να υποχωρή κάτω από τά πόδια του. Αυτή τη φορά άνησυχισε σοβαρά. Ο Λευκός Οίκος έτριξε απ' τά θεμέλια ως τή στέγη, έτοιμος να καταρρεύσει. Μιά βδομάδα πριν, απ' τó ταβάνι της Ανατολικής Αιθούσης, της πιο μεγάλης αιθούσης υποδοχών, είχε πέσει ένας «καταρράκτης» από γύμνια κοσμήματα. Μιάν άλλη μέρα, τó πόδι τού πιάνου της μίς Μόργκαρετ Τρούμαν χώθηκε στο πάτωμα. Οι πολυέλασι κουνουνίζανε. Οι τοίχοι φουσκώνανε. Τά πάντα προμηνούσαν την καταστροφή. Χωρίς άλλη άργηση, τής πιο μεγάλης ζητήματα, ήθελε να διατηρήσει τó Λευκό Οίκο του. Μπροστά σ' αυτή τη θύελλα των διαμαρτυριών, οι αρχιτέκτονες αναγκάστηκαν ν' αλλάξουν τά σχέδια τους. Κι' αποφάσισαν να διατηρήσουν τó σκελετό τού κτιρίου, άνακκινίζοντας τó έσωτερικό του απ' τά θεμέλια. Οι επίσκευές αυτές στοιχισαν 5.400.000 δολάρια, δηλαδή πολύ περισσότερα από όσα θά στοιχίξει μία νέα οικοδομή. Κανένας, όμως φορολογούμενος πολίτης των Ηνωμένων Πολιτειών δεν διαμαρτυρήθηκε γι' αυτή τή σπατάλη.

Από τή μέρα που άρχισαν οι Ιστορικές αυτές επίσκευές, η κυβερνήσις των Ηνωμένων Πολιτειών έλαβε έκατομμύρια επιστολών από πολίτες όλων των τάξεων, που ζητούσαν για έλούμιο ένα τούβλο ή ένα κομμάτι από τά υλικά της κατασκευής. Πολλοί μάλιστα μανι-ώσεις συλλέκτακι έβθθαναν στο σημείο να δωροδοκήσουν και τους εργάτες. Η Μυστική Υπηρεσία, όμως, φρουρεί άγρυπνα τά περιζήτητα αυτά υλικά. Οι εργάτες, όταν τελειώσουν τή δουλειά τους, υποβάλλονται σε σωματική έρευνα! Τά υλικά της κατασκευής έχουν αποθηκευτή όλα σ' ένα τεράστιο υπόστεγο, και τά φυλάνε σκοποί. Αργότερα, όλα αυτά τά τούβλα και τά καρφιά θά μοιραστούν ως Ιστορικά κειμήλια στα διάφρα μουσειάκια σχολεία των Ηνωμένων Πολιτειών.

Οίκος έγινε τó προσκύνημα των Αμερικανών περιηγητών που συνέρρεαν από τις διάφορες Πολιτείες. Ο αριθμός των επισκεπτών αυτών έβθθανε τó 1.000.000 τó χρόνο. Για ν' άνθξη μία οικοδομή σε τέτοια χρήση, χρειάζονται τόννοι ολόκληροι από μάρμαρο, ασφάλι, τσιμέντο και γρανίτη. Ο Λευκός Οίκος, όμως, ήτανε χτισμένος με ξύλα και τούβλα. Πώς να μη σαραβαλιασθή λοιπόν;

Στό μεταξύ, οι τερμίτες—τά μυρμήκια που φώλιαζαν στα θεμέλια—και οι μηχανικοί έβθθλαν κι' αυτοί τó δαχτυλάκι τους στη φθορά τού μεγάρου. Οι μηχανικοί, θέλοντας ν' άνακκινίσουν τήν οικοδομή και νά την πλουτίσουν με τά νεότερα κομψόρ, εκούφωσαν όλους τους τοίχους για νά τοποθετηθούν χιλιάδες χιλιόμετρων από σωλήνες για τó ηλεκτρικό ρεύμα, για τήν κεντρική θέρμανσι, για τις ύδραυλικές εγκαταστάσεις, για τó τηλεφωνικό δίκτυο, για τά ψυκτικά μηχανήματα. Τό πρώτο μπάνιο τοποθετήθηκε στο Λευκό Οίκο μόνο στα τελευταία χρόνια τού αιώνα που μās πέρασε. Ήταν επόμενο με τή μακροχρόνια φθορά που προξενούσαν, οι τερμίτες και με τις επισκυές των μηχανικών να λιγοστέψη ή άντοχή τού κτιρίου.

Όταν ο Πρόεδρος Τρούμαν έκρουσε τόν κώδωνα τού κινδύνου για τó Λευκό Οίκο, οι αρχιτέκτονες μελετήσανε τó πρόβλημα και αποφάνθηκαν ότι ή καλύτερη λύσις θά ήταν να κατεδαφισθή τελείως τó κτίριο και ν' άναγερωθή στη θέσι του ένα καινούργιο, μεγαλύτερο και ωραιότερο. Η αμερικανική κοινή γνώμη, όμως, ξεσηκώθηκε σύσσωμη εναντίον αυτής της προτάσεως. Ο λαός των Ηνωμένων Πολιτειών που είνε αίσθηματικότατος όταν πρόκειται για τέτοια ζητήματα, ήθελε να διατηρήσει τó Λευκό Οίκο του. Μπροστά σ' αυτή τη θύελλα των διαμαρτυριών, οι αρχιτέκτονες αναγκάστηκαν ν' αλλάξουν τά σχέδια τους. Κι' αποφάσισαν να διατηρήσουν τó σκελετό τού κτιρίου, άνακκινίζοντας τó έσωτερικό του απ' τά θεμέλια. Οι επίσκευές αυτές στοιχισαν 5.400.000 δολάρια, δηλαδή πολύ περισσότερα από όσα θά στοιχίξει μία νέα οικοδομή. Κανένας, όμως φορολογούμενος πολίτης των Ηνωμένων Πολιτειών δεν διαμαρτυρήθηκε γι' αυτή τή σπατάλη.

Από τή μέρα που άρχισαν οι Ιστορικές αυτές επίσκευές, η κυβερνήσις των Ηνωμένων Πολιτειών έλαβε έκατομμύρια επιστολών από πολίτες όλων των τάξεων, που ζητούσαν για έλούμιο ένα τούβλο ή ένα κομμάτι από τά υλικά της κατασκευής. Πολλοί μάλιστα μανι-ώσεις συλλέκτακι έβθθαναν στο σημείο να δωροδοκήσουν και τους εργάτες. Η Μυστική Υπηρεσία, όμως, φρουρεί άγρυπνα τά περιζήτητα αυτά υλικά. Οι εργάτες, όταν τελειώσουν τή δουλειά τους, υποβάλλονται σε σωματική έρευνα! Τά υλικά της κατασκευής έχουν αποθηκευτή όλα σ' ένα τεράστιο υπόστεγο, και τά φυλάνε σκοποί. Αργότερα, όλα αυτά τά τούβλα και τά καρφιά θά μοιραστούν ως Ιστορικά κειμήλια στα διάφρα μουσειάκια σχολεία των Ηνωμένων Πολιτειών.

«Μέ τó κολό»!

Καλό και χρυσό παιδί ό φίλος μου ό Μιχαλάκης, αλλά είχε ένα μικρό κουσούρι: τού άρεσε να τó τσουζή λιγάκι. Τό μεσημεράκι ήθελε τά σουζακια του, τó απογευματάκι τά βερμουντάκια του, τó βραδάκι τή ρετινούλα του και τά μεσάνυχτα τά κονιακάκια του ή τά λικεράκια του. Κι' ή γενική γνώμη της παρέας ήτανε, ότι «ο Μιχαλάκης δεν είνε πιασμένος για σπίτι».

—Έτσι είνε ό Μιχαλάκης, έλεγαν και ξανάλεγαν όλοι. Αδιόρθωτος «μπεου»!

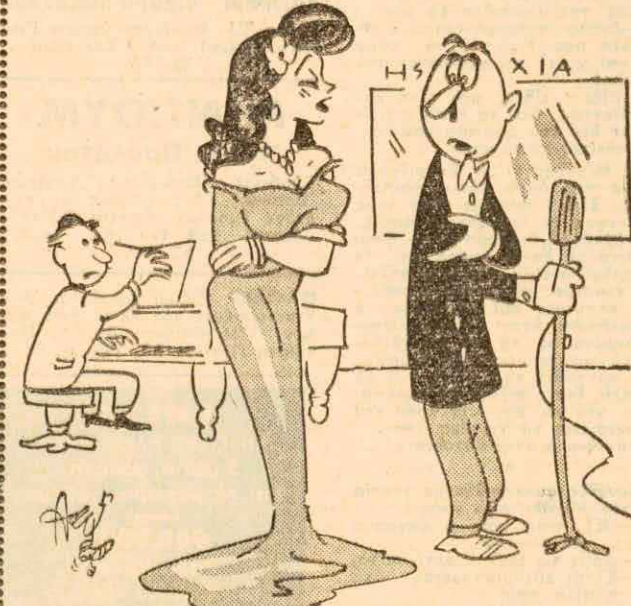
Κι' ό φίλος μου ό Μιχαλάκης έπαυσε άφήιστα τά σχολία τού κόσμου και, με τó χαμογέλο στα γέλια, συνέχισε τή «μπεουικία» ζωή του. Διηλάθι υπεκρούλιαζε από βαθείας πρώιες μέχρι βαθύτης νυκτός.

Κατά τά άλλα όμως ήταν αυτό που λένε «τύπος και υπογραμμός». Καλόκαρδος, ήλικός, τίμιος κι' εργατικός. Και, διαθέτοντας όλ' αυτά τά προσόντα, προχωρούσε βαρραλέα στόν άνθηροκό δόμο της ζωής. Η αλήθεια βέβαια είνε ότι προχωρούσε τρικαλίζοντας, αλλά πάντως προχωρούσε. Και καθώς προχωρούσε συναντήθηκε με τή Σπυριδούλα, που τήν έρωτεύτηκε παράφορα. Εκείνη ανταποκρίθηκε στο άγνό και πλανερό αίσθημα του κι' έτσι αποφάσισαν ούτε λίγο ούτε πολύ, να «ενώσουν» για πάντα τις τύχες τους.

Εννοείται πως οι γονείς της κοπέλλας έπθραν αμπαρία και δγκλαν ζητώντας πληροφορίες για τόν υποψήφιο γαμπρό τους. Και φυσικά άκούγαν διαρκώς τó ίδιο «μπεουάκι»:

—Καλό παιδί, αλλά λίγο μπεροκανάτας.

Μέ τó δικίο τους λοιπόν οι

—Αγαπητοί μας άκροατά, τώρα θά σας τραγουδήση ή γνωστή ντιζέξ... Πώς σας λένε δεσποινίς;...

(Τού Άρχέλαου)

Εύθυμη Ιστοριογλα

άνθρωποι... ένθουσιαστήκανε και άπαγορεύσανε στην κόρη τους άκομα και νά συλλογίζεται αυτό τó γάμο. Άλλά ή Σπυριδούλα ήταν ανένδοτη:

—Η αυτών ή κανένα! —Μα, βρέ παιδί μου... —Δεν άκούω τίποτα. Τό Μιχαλάκης πάει! —Τί νά τόν κάνης τόν μπερο; Αυτός ζή μόνο για νά πίνη. —Θα τού τó κόψω!

—Λές; —Όπωςδθποτε! —Δεν τó πιστεύω, παιδί μου. —Να τó πιστέψης, μπαμπά. Θα τού τó κόψω που ό κόσμος να χαλσάει. Άλλά όχι με τó άγριο. Ο Μιχαλάκης είνε από τους τυπούς που αμα τους άγριώσης γίνονται χειρότεροι. Γι' αυτό θα τού τó κόψω με τó καλό! —Πώς δθλαθ με τó καλό; —Εί! Έχω κι' εγώ τó σχέδιό μου.

*

Αυτό τó μυστηριώδες σχέδιο άρχισε να τó εφαρμόζει ή Σπυριδούλα από τήν πρώτη ήμέρα τού επίσημου άρραβώνος. Στο σχετικό γλεντάκι που έπθκολούθησε σε κάποια κοσμική ταβέρνα, ή Σπυριδούλα έγειρε τρυφερά πάνω στο Μιχαλάκι και τού είπε κρυφά στ' ατί:

—Έχε ύπ' όψι σου, άγάπη μου, πως όσα πίνης έσύ θα πιά κι' έγώ. Γιατί τó ποτό καταστρέφει τήν ύγεια τού ανθρώπου και δεν θέλω νά καταστρέφεται μόνο ή δική σου, αλλά κι' ή δική μου ύγεια!

Ο Μιχαλάς χαμογέλασε και δεν έδωσε σημασία στην άπειλή της μυστησι. Άλλά εκείνη έπθπσε τó λόγο της και τόν άκολούθησε πιστά μέχρι τέλους. Μ' άλλα λόγια, «ένα σου κι' ένα μου!»

Τό αποτέλεσμα ήταν νά τήν πάνε σπικτή στο σπίτι, ενώ οι γονείς της είχανε κρεμάσει κάτι μούτρα δέκα πήγες κι' ό Μιχαλάς κρυφοδάκρυζε μετανοιωμένος που παρασύρθηκε από τó παθος.

του κι' αφήσε την αγαπημένη του να γίνει κουνουπίδι.

—Όταν συνήλθε η Σπυριδούλα — ύστερα από μία δρομάδα δηλαδή — ο Μιχάλης τη μάλλωσε τρυφερά:

—Είσαι κακό κορίτσι και θα σε δείρω! Έκτος αν μου υποσχεθείς πως δεν θα το ξανακάνεις.

—Αυτό να το θυλάης από το μυαλό σου, του απάντησε αποφασιστικά και καθηγορηματικά. Θα πίνω πάντα όσο θα πίνεις κι' εσύ.

—Μα δεν είναι το ίδιο, αγάπη μου.

—Πώς δεν είναι το ίδιο, Μιχαλάκη μου; Δεν είμαστε ένα σώμα μία ψυχή;

—Εγώ όμως είμαι άντρας!

—Κι' εγώ ή μέλλουσα σύζυγός σου, το έτερον ημισί σου, σάρκα εκ της σαρκός σου, όσπου εκ των όστών σου!.. Ποτήρι σου και ποτήρι μου!

Θέλοντας και μη λοιπόν, αναγκάστηκε ο Μιχάλης να το «μετρίασε». Κι' η Σπυριδούλα έλεγε πανηγυρίζοντας σε συγγενείς και φίλους:

—Τα βλέπετε; Του το μετρίασα. Κι' όχι με το άγριο. Με το καλό. Και σε λίγο θα του το κόψω τελείως.

Και πάντα με το καλό!

Α, όλα κι' όλα η Σπυριδούλα δεν ήταν απ' τις γυναίκες, που δεν ξέρουν να έλίσσονται. Ήταν γεννημένη — από κούνια που λειό ο χυδην όχλος — διπλωμάτις. Ένεργουσε με προσοχή, με μέγουλα.

—Θα του το κόψω. Είπα και έλάλησα!...

Την ημέρα των γάμων τους — που έγιναν κι' αυτοί κ' με το καλό — μετά την «τέλεση» του μυστηρίου, προσεφρόνηκε προχειρώς φρουί — γκλάσε και λίκερ.

Ο γαμπρός, θες από τράκ θες από... μετάνοια, δεν έδεχτηκε να δρέει τα πανιάμένα χείλια του.

—Αλλά η νύφη — ζωή νύχη — κοπανίσε άπανωτά πέντε κουαντρά.

Κι' ασφαλώς θα τραβάγε για το έκτο κι' ίσως και για το έβδομο, αν δεν την ανακαίτιζε ο Μιχάλης.

—Τι κάνεις, Σπυριδούλα; της είπε. Φταίνει πιά! Το παραξήλωσες!

Η Σπυριδούλα χαχάνισε ελαφινικά και του απάντησε τραυλίζοντας ελαφρώς:

—Εί! όχι και το παραξήλωσα έπειδη ήπια λίγα λικεράκια. Και να σου πω και την αλήθεια, δεν μου άρεσαν αυτά τα «ήδυστα».

Θα προτιμούσα κανένα ούσκιακι.

—Εκείνη τη στιγμή πλησίασε και μουρμούρισε στη νύφη, σφίγγοντας της εγκάρδια το χέρι:

—Αιπά! συγχάρηται, Σπυριδούλα μου. Και για το γάμο σου και γιατι το «τόκο» του Μιχάλη!

—Είδες; είδες; μου είπε χαμογώντας. Και το εύχνημα είνε ότι δεν του άγριεσα καθόλου. Του τόκο» με το καλό.

Ο Μιχάλης κι' η Σπυριδούλα έχουνε πιά όχτω μήνες παντρεμένοι. Στο διάστημα αυτό τους συνάντησε έν' όλο έντεκα φορές.

Τις έφτά σε διάφορα μέρη όπου ο Μιχάλης έπινε μπίρα και η Σπυριδούλα ούζο, και τις υπόλοιπες τέσσερες σε διάφορες ταβέρνες, κοσμικές και μη, όπου η Σπυριδούλα ήταν διαρκώς απασχολημένη με το να μεταβιάζει το περιεχόμενο της «μπίρας» στο ποτηράκι της.

—Όσο για το Μιχάλη, έκανε φιλότιμες προσπάθειες για να μην πιή πολύ και «παρασύρει» τη γυναίκα του.

Αυτοθυσία στην αυτοθυσία!...

—Προχθές συναντηθήκαμε τυχαία με τον Μιχάλη στο τραίμ.

—Εί, πώς πάει ο έγγαμος βίος; — τον ρώτησε.

—Δόξα το Θεό, άσκετά καλά.

—Είσαι ευχαριστημένος από τη γυναίκα σου;

—Δίστασε για λίγο κι' ύστερα μου μωλόγησε μελαγχολικά:

—Καλή είνε, δέ λέω. 'Αλλά δεν έννοει με κανένα τρόπο να... κόψω αυτό το άτιμο το πιστό!...

Γ. ΓΙΑΝ.

ΣΤΙΣ ΠΕΝΤΕ

5
ΟΙ
4
ΧΡΗΣΙΜΟΠΟΙΟΥΝ
ΚΑΘΕ
ΝΕΛΣΟΝ

ΓΙΑΤΙ ΔΕΝ ΒΓΑΙΝΕΙ
ΑΠΟ ΤΑ ΧΕΙΛΗ ΑΚΟΜΗ
ΚΑΙ ΑΝ ΤΟ ΣΚΟΠΙΖΕΤΕ
ΠΡΟΣΩΧΗ ΣΤΑΣ ΑΠΟΜΙΜΗΣΕΙΣ

Ο,ΤΙ ΕΝΔΙΑΦΕΡΕΙ
ΚΑΘΕ ΓΥΝΑΙΚΑ

Περμανάντ και βαφές τελείως φυσικές εκτελούνται εις το
ΚΟΜΜΩΤΗΡΙΟΝ
«ΛΟΥΞ»

Από ειδικευμένους τεχνίτας. Διά την εκτέλεσιν της βαφής ιδιαίτερα διαμερίσματα

ΑΔΕΛΦΟΙ ΟΙΚΟΝΟΜΟΠΟΥΛΟΙ

Όδός 'Ελ. Βενιζέλου (πρώην Πα-
νεπιστημίου) 59Α. Τηλέφωνον :
23-776

ΜΕΝΤΙΟΥΜ
Έλπις Παυλάτου

Βραβείον Έταιρείας Ψυχικών Έρευνών, όδός Κρήτης 6 (πάρ-
οςος Λισίων Πλατεία Βάσης).
Δέχεται καθ' έκαστην. Τηλεφ.
52-869.

ΦΑΚΙΔΕΣ Ριζική θεραπεία. Άντι-
μετωπίζετε τον ήλιον άνευ φό-
δον. Πληροφορία δωρεάν. Πα-
τήσια, Πιπίνου 38. Τηλ. 85-089.

1.895.000
Κουζίνες ηλεκτρικές
3 ματιά, φούρνο
και τα μαγειρικά σκεύη

900.000
Ραδιόφωνα
Παγκοσμίου λήψεως
Εύκολοι πληρωμές

ΚΩΣΤΟΒΟΛΟΣ
Αριστείδου 1

Η ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΜΑΣ

Ίωάννην Κανάκη: Το σταυρόλεξό σας περιέχει 92 λέξεις των 2 και 3 γραμμάτων που δεν λείπουν από κανένα σταυρόλεξο. Φταίει γι' αυτό το σχέδιο, που περιέχει πολλά μύρα τραγωδία. Νότην Παπασιώαννο, Αλιθέρη: Για να είμαστε ειλικρινείς, το ποίημά σας «Αγάπη» δεν μας άρεσε. Το τελευταίο τετράστιχο μόνο είνε καλώςτικό, αμφιβάλλουμε όμως αν αυτό είνε πραγματικά δικό σας. Γ. Πετρίδης ν.Σ.Τ.Γ. 916Β: Σας ευχαριστούμε για τις πληροφορίες, που μας δίνετε, μάς είνε όμως ήδη γνωστές και απάντησαμε όπως έπρεπε στον κ. Κωλέτση. Περιμένουμε κανένα δικό σας σταυρόλεξο, που ευχαρίστως θα δημοσιεύσωμε. Άπύστολον Πεκάναν, Θεογνίκη: Δυστυχώς, έχουμε ως άσκησιν να μη δημοσιεύωμε συνεργασία αναγνωστών. Έμμ. Γρουπάρην, Παλ. Φάληρον: Σας ευχαριστούμε για το ενδιαφέρον σας. Έχετε έν' μέρει δική, υπάρχουν όμως και πολλοί αναγνώσται μας, που έχουν έντε- λώς διαφορετική γνώμη από σας. Α. Β. Σ. Δ.: Σας ευχαριστού- με για την προτίμησιν. Τα στίχτα σας είνε όμως ακατάλληλα για το περιοδικό μας. Σωτήριον Κοσμά ν.Σ.Τ.Γ. 922: 'Η καλλιτέχνις βρίσκεται την εποχή αυτή πολύ μακριά των Άθηνων, στά βάθη της Αφρικανικής Ηπείρου. Δεν γνωρίζομε πρὸς το παρόν τη διεύθυνσιν της. Μωύση ν. Κωνσταντίνου, Ένταθα: Δυστυχώς, δεν θα άκούσαν για να σας δώ- σουμε τα όνόματα και τις διευθύνσεις των Εβραίων του Χόλλυ- γουντ. Μεταξύ αυτών συγκαταλέγονται οι Άδελφοί Γουόρνερ, ο Πολ Μιούνι, ο Έντουαρντ Ρόμπινσον, ο διευθυντής της Μέτρο- Γκόλντουν-Μάγιο, ο Σάμουελ Γκόλντουν, ο Τζέφ Τσάντλερ, ο Πίτερ Λόρε, η Έστερ Ουίλλιαμς κ.ά. 'Η διεύθυνσις του Edward G. Robinson είνε: North Rexford Drive 910, Beverly Hills, Los Angeles Calif. U. S. A. Άρίσταρχον Δασκαλάκη: Δεν δημοσιεύωμε συνεργασία αναγνωστών. Άντώνιον Κι- τούτση ν. 101 Σ.Π.Π.: 'Η διεύθυνσις της Λία ντι Λέο μάς είνε δυστυχώς, άγνωστη. Σας ευχαριστούμε για τις εύχες σας και σας τις ανταποδίδομε. Ταχτική αναγνώστρια, Μοσγάτο: 'Η διεύθυνσις του Charlie Chaplin είνε: Summit Drive 1085, Beverly Hills, Los Angeles Calif. U. S. A. Της δέ Mrs Eleanor Roosevelt, Mc Call's Magazine, 230 Park Ave, New York 17 N. Y. U. S. A. Καίτη Πάνου: Ένταθα: Διερρωτήσα αν πρό- κείται για το πραγματικό σας όνομα ή για ψευδώνυμο, που σας έ- ντεννεσε ή συμπάθειά σας για την καλλιτέχνιδα. Τα ποιήματά σας έχουν μερικούς καλούς στίχους, γενικώς όμως είνε μετρία. Σκορπίον: Ίωάννινα: Τα ποιήματά σας δεν λένε πολλά πράγματα. Ίδου δύο τετράστιχα από τόν «Υμνο θαυμασμού»:

Προϊτόγυρα γορεύουν
Μέσ' στο γλέντι κατεβαίνουν
Χαράς νεραιδοπλήγη,
όλα τ' άστρα τ' Ούρανο,
με λευκά πιασμένα χέρια
να σου δώσουν κι' άλλη γαρί,
και μισόγυμνα τα στήθη,
δωμάς ποιά; Τ' Αύγεροισι!!

Άντα κλάσιν Α. Π.: Ένταθα: Το ποίημά σας έχει τόσο σπουδαίο. Σας αξίζουν όμως συγκαταστήρια για τη σύν- θεσιν του και την απαγγελία του στα μαύρα χρόνια της κατοχής. Την εποχή εκείνη, βέβαια, είνε πολύ μεγαλύτερη αξία. Ι. Μου- ρισίναν, Έρεσσόν: 'Η έξάμνηος συνδρομή στοιχίζει 100.000 δραχ. Τα χρήματα μπορείτε να τα στείλετε δια ταχυδρομικής έπι- ταγής. Μολις ληφθούν, μαζί με τη διεύθυνσιν σας, θ' άρχισή η ά- ποστολή του περιοδικού. Χάραλαμπος Μακρυγι- άννη ν. Κορυδαλλόν: 'Η διεύθυνσις του Errol Flynn είνε: Wat- ner, Bros Studios, 4.000 West Olive Street, Burbank, Calif. U. S. A. Το γράμμα, που προρορίζετε για τόν 'Ελληνα καλλιτέχνη στείλετε το στο Σωματείο 'Ηθοποιών, Στατοβασιόν 52Α, Άθήναι, Γε- ώργιον Στ. Σαματάκη ν. Νικόλαον Γεωργίου και Στε- φανον Γράβαν, 204 Τ.Π. Σ.Τ.Γ. 914Α. Δημητρίον Θεοδωρόν, Κ. Ε. Δ.: Σ.Ο.Δ. Β.Σ.Τ. 902, Άθανάσιον Κωλέττην, Χί Σ.: Άν. Β.Σ.Τ. 903, Σ. Δασκαλάκη, Έάνθη, Ίωάννην Ζησιμόν, Δ.Μ.Κ. 72 ΛΟΚ. Β.Σ.Τ. 903, Χαριόδημον Κλειδήν, Στυρ. Κόρων, Άθα- νάσιον Χρόνην, Άγγελον Ζαχαρίαν, Γεώργιον Άναστασιάδη και Κυριάκον Καραγιάννην, Άεροδρόμιον Έλευσίνος, Φίλιππον Για- ννακόπουλον και Σπυρ. Παπασιούρο, Κ.Ε.Ν.—Α.Β.Α. Σ.Τ.Γ. 925, Νικόλαον Κυριακού και Δημήτριον Μπρούτσου, 51 Λ.Ο.Κ. Β.Σ.Τ. 903, Τρις άσους της γροθιάς, Θεογνίκη, Εθνομίον Πα- πασιούμιον, 695 Α.Β.Π. Σ.Τ.Γ. 908, Πολυχρόνην Βασαριώδη, 72 Λ.Ο.Κ. Β.Σ.Τ. 903, Τάκην Μπόγγο, Χολαργόν, Στάυρον Κων- σταντινίδην, Σ.Ε.Α.Σ. Β.Σ.Τ. 902, Δικαίον Ονειροπώλην, Β.Σ. Τ. 901: Μας είνε δυστυχώς άδύνατον να ικανοποιήσωμε την έπι- θύμια σας γιατί δεν δημοσιεύωμε άγγελίες του είδους αυτού. Ίω- άννην Περιστιάννην, Θεογνίκη: Καλούτσικες οι γει- λιογραφίες σας, οι δυο όμως δεν είνε και πολύ πρωτότυπες. Τις παραδίδωμε πάντως στον κ. Χριστοδούλου για να τις επεξεργά- σθαι καταλλήλως. Τ. Μπετίνην: 'Η διεύθυνσις της Jane Rus- sell είνε: R. K. O. Radio Pictures, Inc. 780 Gower Street Hol- lywood 38, Calif. U. S. A. Της Martha Toren: Universal-Interna- tional Pictures Co. Inc. Universal City, Calif. U. S. A. Καίτη Joan Fontaine: Rodeo Drive 703, Beverly Hills, Los Angeles Calif. U. S. A. Έράνθη Κόχυλα: 'Η διεύθυνσις του Peter Lawford είνε: Metro-Goldwyn-Mayer Studios 10202 W. Washington Blvd, Culver City, Calif. U. S. A. Του δέ Guy Madison: United Artists Stu- dios Corp. 1041, N. Formosa Ave, Hollywood 46, Calif. U. S. A.

Άλληλογράφει κ. Χ. Κ. Χαιρεπούλου

Τιτίκι Πατρίκη, Θεογνίκη: Χαίρομαι που βρίσκε- τε το «Κορίτσι του λιμανιού» ως εκ του καλύτερου μυθιστολήματός μου. Στείλτε μου κάτι δικό σας, αφού όσα γράφετε είνε έπηρεασμένα από μένα. Τάκη ν. Πανολόπουλον: Οι στίχοι σας συμπληρωτικοί, αλλά, δυστυχώς, δεν γράφω πιά μουσική πορὸς μόνο... για το σουτάρι μου! Για το ζήτημα της συνδρομής, θα πάοτε απάντησιν από τη στήλη της Άλληλογραφίας του πε- ριοδικού. Μιχά μ. κ. ρ. π. ο. υ. θ. ε. λ. ε. ι. ν. α. γ. ι. ν. η. ν. τ. ι. ε. ζ.: Τηλεφώνηστε μου απόγευμα 81-372. Έυχαριστώ για τα κολακευτικά σας λόγια. Δέ ν' άγαπάω για ατιτί είνε αίσιο ρωστή: Έυχαριστώ για τα τόσο κολακευτικά σας λόγια, και σας εύχομαι όλούμυα περαστικά. Ό ρέ σ. τ. η. Α. υ. δ. ρ. ο. υ. λ. α. κ. η. ν. Έργεσην: Έυχαριστώ για τα κολακευ- τικά σας λόγια για τα μυθιστορήματά μου. Θα σας γνωρίσω με μεγάλη χαρά μου όταν έρθετε στην Άθήνα. Χ. Β. α. σ. ι. λ. ο. π. ο. υ. ν. Καλάμας: Έυχαριστώ για τα κολακευτικά σας λό- για. Νίκον Έρασμον, Λαμία: Όχι, το «Ρομαντικό» μιάς μικρής άρρωστης» πρὸς το παρόν, δεν έχει έκδοσιν σε βί- βλο. Χ. Κ. Χ.

ΤΟ Έτος 1898 ήταν ένα από τα τραγικώτερα για τους διεθύνοντας τις κυριώτερες υπηρεσί-ες της αστυνομίας της Νέας Υόρκης. Κατείχαν ένα μυστι-κό που δεν μπορούσαν να το κάμουν γνωστό στο μεγάλο κοινό. Γιατί, μ' αυτό τον τρό-πο, θα σκορπίζαν τον πανικό και θα προκαλούσαν ανεπα-νόρθωτες ίσως καταστροφές. Άπό τ' άλλο μέρος, όμως, ά- ποσιωπώντας το, εξέθεταν σε κίνδυνον τη ζωή πολλών άνθρώ-πων και γίνονταν συνένοχοι σε μιά σειρά έγκλημάτων, που διαπράττονταν εκείνη την έ-ποχή.

Να τί συνέβαινε:

Άπό κάμποσον καιρό, άρκε- τοι ύποπτοι θάνατοι είχαν ση-μειωθ στην πόλη. Για δέκα ή έντεκα από τους τελευταίους της μακράς σειράς είχε δια-πιστωθ ένα περίεργο γεγο-νός: Οι άνθρωποι που είχαν πεθάνει μυστηριωδώς είχαν πάρει όλοι, μερικές μέρες πρίν από το θάνατό τους, ένα μι-κρό ταχυδρομικό δέμα, που πε-ριείχε κάποιο από τα συνηθι-σμένα φαρμακευτικά προϊόν-τα. Υπολείμματα από το περιεχόμενο αυτών των δε-μάτων βρέθηκαν στα συρ-τάρια του γραφείου τους ή στα κομοδίνα τους. Κι' οι οικείοι τους βεβαίωσαν ρητά πως δεν τα είχαν ά-γοράσει αλλά πως τα είχαν πάρει με το ταχυδρομείο. Κατά κανόνα, αυτά τα φάρμακα ήσαν κατάλληλα — κατά τις έτικέτες — για τις παθή-σεις από τις όποιες ύπόφεραν τα θύματα. Άσαν φάρμακα έναντιόν των πόνων του στομάχου, της ημικρανίας, των κρυ-ολογημάτων κτλ. Όταν, όμως, έγινε ανάλυσις των υπολειμ-μάτων, εξακριβώθηκε πως δεν έπρόκειτο για τα φάρμακα που άνέγραφαν οι έτικέτες των μπουκαλιών ή των κουτιών, αλλά για δραστικά δηλητήρια: υδροκυάνιο, κυανιοχό υδράρ-γυρο κτλ.

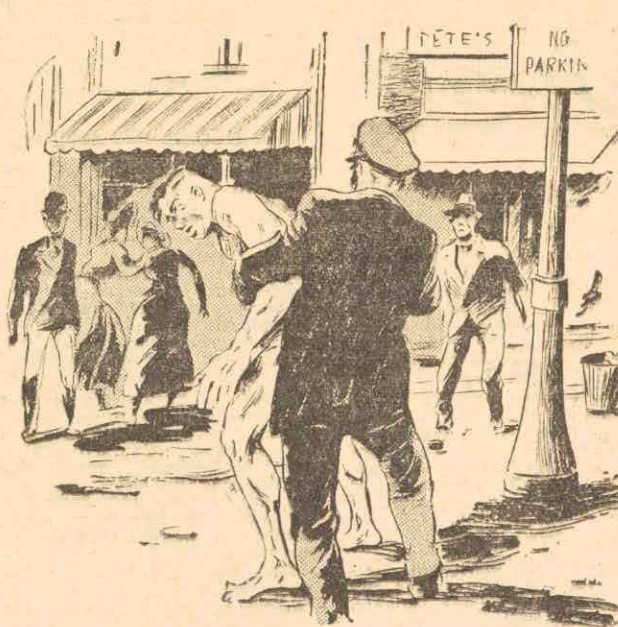
Έπρόκειτο, λοιπόν, όχι για φυσικούς θανάτους, αλλά για έγκληματικές δηλητηριάσεις. Ό δράστης είχε βρή έναν άρι-τομηγχετικό τρόπο για να σκορπίζη γύρω του το θάνατο, που την βεβαιότητα πως δεν κινδύνευε ν' ανακαλυφθ. Άντι-καθιστούσε το περιεχόμενο των φιαλιδίων ή των κουτιών με δηλητηριώδη παρασκευάσματα και τα έστελνε σε διάφορα άτομα. Δεν έκανε, δηλαδή, τίποτε άλλο — σχετικά με την άσπαστη — από ό,τι κάνουν οι φαρμακευτικές εταιρείες που θέλουν να διαφημίσουν τα φάρμακά τους. Τα θύματα, άνύ-ποπτα, τα δοκιμάζαν και το μοιραίο αποτέλεσμα έπληρχετο με τρόπο κεραυνόβολο.

Ένα από τα θύματα ήταν κάποια κυρία Κατερίνα Άν-ταμς, που κρατούσε ένα μεγάλο διαμέρισμα στον αριθμό 61 της 81ης όδου και ζούσε γοικίζοντας επιπλωμένα δωμάτια σε διάφορα πρόσωπα. Πλάι στο κρεβάτι της βρέθηκε ένα μπουκαλάκι με «Μπρόμο Σέλτζερ», που ήταν ένα από τα πιο συνηθισμένα φάρμακα της εποχής έναντιόν της ημικρανίας. Ό άρκτηρ Βέστον, που εξέτασε το περιεχόμενο του, βρήκε ότι έπρόκειτο, ούτε λίγο ούτε πολύ, για κυανιοχό υδράρ-γυρο! Κτύταξαν τότε το κουτί, όπου βρισκόταν αυτό το μπουκαλάκι. Στο έξωτερικό του υπήρχε η ακόλουθη έπιγρα-φή: «Δόκτορα Χένρυ Κόρνις, Κνικερμπόκερ Άθλετικ Κλάμπ, γωνία λεωφόρου Μάντισον και 45ης όδου, Νέα Υόρκη».

Το μπουκαλάκι είχε σταλή, λοιπόν, ταχυδρομικώς, όχι, ό-μως, στην κυρία Άνταμς, αλλά στο γιαιτρό Κόρνις, που ή-ταν ένας από τους έννοικιαστές της.

Άλλά πως είχε βρεθ στην χείρα της; Ό γιαιτρός Κόρ-νις έκλήθη άμέσως στην αστυνομία και το μυστήριο δεν άρ-γησε να διαλευκανθ.

Είχε λάβει ένα ταχυδρομικό δέμα την παραμονή των Χρι-στογεννών και το άνοιξε με περιέργεια, νομίζοντας ότι έ-πρόκειτο για δώρο. Είδε, όμως, ότι περιείχε ένα φιαλίδιο «Μπρόμο Σέλτζερ» και το πέταξε σε μιά γωνιά χωρίς να ενδιαφερθ περισσότερο γι' αυτό. Τρεις μέρες άργότερα, μιά άλλη έννοικος, η κυρία Ρότζερς χτύπησε την πόρτα του, για να του πη ότι η κυρία Άνταμς ύπόφερε από δυνατό πονο-κέφαλο και να τον παρακαλέσει μάλιστα είχε να της δώση κανένα φάρμακο. Ό Κόρνις θυμήθηκε τότε το δέμα που είχε λάβει και το έδωσε στη σύντοκά του. 'Η κυρία Άνταμς, μόλις πήρε μερικές σταγόνες από το περιεχόμενο του φιαλι-δίου, κυριεύθηκε από φοβερούς πόνους και πέθανε έπειτα από δυο άρες, χωρίς ό γιαιτρός Κόρνις, που έτρεξε στο προσκέ-

Ένας άστυνομικός του Λόνγκ Άιλαντ συνέλαβε έναν άνθρωπο που έτρεχε γυμνός στους δρόμους...

ΔΡΑΚΟΙ και ΔΡΑΚΑΙΝΕΣ

Ό «θάνατος με το ταχυδρομείο»

δεν το κατάφερε και το 1897 παρητήθη ο ίδιος κι' ενεγρά-φη σε μιά άλλη λέσχη αντίπαλο της πρώτης.

Έπειτα από μερικές μέρες, ο Μπάρνερ πέθανε δηλητηρι-ασμένος. Ήταν ο πρώτος θάνατος με «ταχυδρομικό δέμα», που περιήλθε εις γνώσιν της αστυνομίας. Μερικές ημέρες πρὸ του θανάτου του, ο Μπάρνερ είχε λάβει ένα κουτάκι με σκόνη «Κοντνύφ», που φημιζόταν τότε ως μοναδική έναντιόν των πόνων του στομάχου. Κι' όπως ύποφερε από έλκος δεν δίστασε να την χρησιμοποιήσθ. Άλλά η σκόνη ήταν δηλη-τηριώδης και προκάλεσε το θάνατό του. Άπό τη στιγμή αυτή, οι έρευνες στράφηκαν πρὸς την κατεύθυνσιν του Μπουρ-χαμ-Μολυνέ. Ό άνθρωπος αυτός, που καταγόταν από κα-λή οικογένεια, είχε σπουδάσει μηχανικός και εργαζόταν σ' ένα εργοστάσιο χημικών προϊόντων και χρωμάτων. Του ή-ταν, λοιπόν, πολύ εύκολο να προμηθευθ, οποιοδήποτε δηλη-τηριο και ν' αντικαταστήσθ μ' αυτό το περιεχόμενο των φια-λιδίων που άγόραζε από τα φαρμακεία. Είνε πολύ πιθανόν ότι το πρώτο θύρα του ήταν ο Κλάρνς Μπάρνερ, που τον μισούσε όχι μόνο για το έπεισόδιό που αναφέραμε, αλλά και για κάποιο άλλο λόγο: Ήταν αντίχλη. Άγαπούσαν πολύ μιά όμορφη νέα τη Λευκή Τσιμπούρο, που πρτίησε, τέ-λος τον Μπάρνερ. Φαίνεται, λοιπόν, ότι ο Μπουρχαμ-Μολυ-νέ πήρε την απόφασιν να έκδικηθ και σοφίστηκε τη μέθοδο που αναφέραμε. Οι γιαιτροί απέδωσαν το θάνατο του αντι-παλου του σε διφθερίτιδα που έχει πολλά κοινά συμπτώμα-τα με τη δηλητηρίασιν από κυανιοχό υδράργυρο. Τό γεγονός αυτό τον έσπρωξε κατόπιν στο δρόμο του έγκληματος. Καί, σιγά-σιγά οι δηλητηριάσεις με τη μέθοδο των ταχυδρομικών δεμάτων έγιναν γι' αυτόν πάθος. Υποτίθεται ότι τα θύμα-τά του ξεπερνούσαν τα τριάντα. Καί λέμε υποτίθεται, γιατί η αστυνομία δεν κατάφερε να βρή καμμία ύλική απόδειξι εις βάρος του. Όλη η κατηγορία στηριζόταν σε μιά σειρά ύποθέσεων. Άλλά το κακούργακείο της Νέας Υόρκης, που τόν δίκασε, απέβλεψε στην ουσία, παραμερίζοντας τους τύ-πους και του επέβαλε την ποινή του θανάτου.

Οι συνηγοροί του προσέβαλαν την απόφασιν και κατά την αναθεώρησιν έθεσαν τους δικαστές μπροστά στο ακόλουθο δίλημμα: 'Η ό Μπουρχαμ-Μολυνέ δεν είχε διαπράξει αυτά τα έγκλήματα κι' ήταν άθώος ή τά είχε διαπράξει, όποτε, λαμβανόμενης υπ' όψιν της μαρφής και του τρόπου, το φυ-σικό συμπέρασμα ήταν πως δεν έπρεπε να είχε σως τις φρένες του. Σύμφωνα μ' αυτή την περιεργή θεσί, ο Μπουρ-χαμ-Μολυνέ ήταν ή άθώος ή τρελλός και, φυσικά, δεν μπορού-σε να καταδικασθ. Τό δικαστήριο βρέθηκε σε δυσκόλη θέσι και όπως δεν υπήρχαν χειροπιαστές απόδειξεις έναντιόν του, τόν άθώωσε. Άλλά τό επιχείρημα των συνηγορων του ήταν κατά το ένα μέρος του άσωστο. Έπειτα από κάμποσο καιρό ένας άστυνομικός συνέλαβε έναν άνθρωπο που έτρεχε γυμνός στους δρόμους κι' έκανε διάφορες άσεμνες κινήσεις. Ήταν ο Μπουρχαμ-Μολυνέ. Τόν έκλεισαν σ' ένα φρενοκομείο όπου έζησε καταδικασμένος διορκώς από επίαλτες. Πέθανε εκεί το 1924 έπειτα από μιά σειρά ανατριχιαστικών κρίσεων.

Η ΣΕΛΙΔΑ ΤΗΣ ΓΥΝΑΙΚΑΣ

Κουβεντεύστε

Κακότυχη: "Οχι, μικρούλα μου, δεν είστε κακότυχη. Και αντί να τα βάλετε με την τύχη σας, να τα βάλετε με την επιτυχία μου την έκφραση—κακοκεφαλιά σας, φερθήκατε πολύ άσχημα κι' έκανατε τον άντρα σας να σας βαρεθεί. Τώρα θα χρειαστεί πολύ να κοιτάσετε για να εναγκαλιστείτε την αγάπη του. Πρέπει να καταλάβετε πως ο γάμος δεν είναι μία διαρκής σελήνη του μέλιτος. Είναι ένα συντροφικό ταξίδι, που κρατάει ολοκληρωτή τη ζωή, αν και τα δύο συμβαλλόμενα πρόσωπα δείχνουν κατανόηση. Οι γκρίνιες και οι σκηές απομακρύνουν και τον πιο έρωταμένο άντρα. Όλη η τέχνη μιας γυναίκας είναι να κάνει το σπίτι της ευχάριστο, τον έρωτά της έλκυστικό και συμπαθητικό. Από αυτήν πιά πού έρξεται, ώστε τα όνειρά του γάμου να μη γίνουν αλυσίδες, αλλά να διατηρήσουν την ελαφρότητα και την ομορφιά των στεφανιών από τ' αυθής της λεμονιάς, που την ένωσαν με τον άντρα της. Με λίγη καλή θέληση, με πολλή κατανόηση και με ακόμη περισσότερη αγάπη το έπιτυγχάνει. Προσπαθήστε να επανορθώσετε το κακό που έκαματε. Ίσως δεν είναι ακόμη αργά."

Η μέθοδος

Η Βασίλειά του μαύρου χρώματος: "Άλλοτε το μαύρο χρώμα θεωρείται ή αποκλειστικότητα των μεγα-

Μερικές από τις ωραιότερες παρισινές μπλούζες

λων, τώρα όμως φοριέται από την ηλικία των πέντε χρόνων ως τα 60. Μία μαύρη βελούδινη φουστία είναι απαραίτητη σ' ένα κορίτσι 5 ή 6 χρόνων, που μπορεί μ' αυτή να φορή και μία οποιαδήποτε χρωματιστή μπλούζα. Για πιά καλοκαίρι το βελούδο αντικαθίσταται με την ποπλίνα και η μπλούζα με μαρινιέρα μπαγιονέρα. Ένα φορεμάκι από μαύρη ποπλίνα με κολιέττα και ποδόγυρο, λευκά κεντημένα, είναι κάτι που φοριέται πολύ ως τα 7 ή 8 χρόνια. Τ' αγοράκια εξ' άλλου φορούν σαλοπέτ από μαύρο βελούδο κοτλέ με μπλουζιτσές χρωματιστές. Αλλά και τα κορίτσια των 18 χρόνων προτιμούν πολύ το μαύρο χρώμα και χρησιμοποιούν την ποπλίνα, τον πικέ, τον ποπτά. Ένα χαριτωμένο σύνολο συνίσταται σε άσπρη μπλούζα και φούστα και μποφόρ από μαύρο πικέ. Δεύτερο σύνολο σε-

μ μικρό στρογγυλό κλπ. Μερικές μπλούζες έχουν πλαστρονάκι, που είναι χαριτωμένο ιδίως στις μπλούζες που είναι καμωμένες από ριγέ ύφασμα, γιατί το πλαστρονάκι γίνεται από ύφασμα με τις ρίγες τοποθετημένες αντίθετα. Το ίδιο και στο αμπεριάν. Άλλες μπλούζες έχουν στο κλείσιμο δύο πιά τοποθετημένες διαγώνια και κλείνοντας σχηματίζουν ένα V πολύ ανοιχτό. Οι πιο απτιγιέ μπλούζες γίνονται από σαντούν και καταλήγουν μ' ένα όρθιο γιακαδάκι, το οποίο ξεδιπλώνεται σε γραβάτα, που δίνει σαν εσάρπα δαντελωτή.

Τα ντραπέ

Τα ντραπέ τοποθετούνται παντού: Στο κορσάκι, δριζόντια ή κάθετα, εκατέρωθεν στους γοφούς, και κάποτε σχηματίζουν και τσέπες. Άλλοτε μία μεγάλη μπάντα ντραπέ περιβάλλει τους γοφούς και έπειτα πέφτει με χάρι στο ένα πιά. Επίσης τοποθετούνται στις φούστες ποδιές ντραπαριστές.

Άκονα και μερικές ζακέτες ριχτές έχουν ένα ελαφρό ντραπαρισμα που αχίζει από τις μασχάλες και φθάνει ως το κουμπωμα. Όσο για τα μανίκια κι' αυτά ποικίλλονται με ντραπαρισμα όταν είναι κοντά ζαπαναί ή ραγκλάν.

Το κρύψιμο των ρούχων

Έφτασε πιά η ώρα να φορέσουμε τα ροσέρτα μας φορέματα και η γαρά μας είναι μεγάλη, που θα βάλλουμε κάτι καινούργιο. Αυτό όμως δεν πρέπει να μας κάνει να παραμελήσουμε τα φορέματά που μας εξυπηρετούν τους μήνες. Πρέπει να τα περιποιηθούμε, να φροντίσουμε να τα καθαρίσουμε και ύστερα να τα κρύψουμε, για να τα βρούμε έτοιμα και να μας εξυπηρετήσουν και πάλιν το χειμώνα.

Ποτέ δεν πρέπει να κρύβουμε τα παλαιότερα ρούχα αν δεν τα καθαρίσουμε προσεκτικά είτε στο καθαριστήριο είτε στο σπίτι. Γιατί όσο καθαρός και αν είναι ο άνθρωπος το σώμα του αφήνει πάντα ίχνη στα φορέματα. Κι' αυτά τα ίχνη όσο ανεπαίσθητα και αν είναι προσελκύουν το σκόρο.

Ξεσκονίστε, λοιπόν, καλά το κάθε φόρεμα, το κάθε επανωφόρι. Αναλόγως του ύφασματος καθαρίστε τα με μία βούρτσά, με τσουένη, ή με νερό και άμυγνιά. Αν πάλι είναι ύφασμα που έχουν ανάγκη στεγνού καθαρίσματος στείλτε τα στο καθαριστήριο.

Οι γούνες καθαρίζουν με ζεστό πύρρο. Τις τρίβουμε με το χέρι και ύστερα τις τινάζουμε καλά. Οι άσπρες γούνες τρίβονται με άσπρη τάλκ. Γίνεται τοποθετούνται με άσπρη νασβαλίνα, κάμφορα και πιπέρι σε μία κάσπα ή στο μπαούλο, διπλωμένες σε χαρτί.

Υγιεία και ομορφιά

Η ήλιοθεραπεία: Ο διάσημος Έλβετος χειρουργός

ζότε μπορούμε να φτάσουμε τη μισή ώρα. Η καλύτερη ώρα για την ήλιοθεραπεία είναι μεταξύ 10ης πρωινής και 11ης. Οι μεσημεριανές ώρες είναι οι χειρότερες. Καλόν είναι η ήλιοθεραπεία να γίνεται σε μέρος παραθαλάσσιο για να συνδυάζεται και με θαλάσσιο λουτρό. Άλλ' αν αυτό είναι δύσκολο τότε προτιμάτε κάποιο μέρος στο σπίτι, όπου να μπορείτε να κάνετε ήλιοθεραπεία και αεροθεραπεία.

Όπως το ψάρι χρειάζεται το νερό για να ζήσει έτσι και ο άνθρωπος έχει ανάγκη από αέρα. Στις πόλεις που ζουν οι άνθρωποι «κολλημένοι» σχεδόν ό ένας πάνω στον άλλο μέσα σε στενωχωρά στίτια δεν τους δίνεται συχνά η ευκαιρία ν' αναπνεύουν καθαρό αέρα. Γι' αυτό τους είναι απαραίτητο να κάνουν αεροθεραπεία μέσα στα δωμάτιά τους. Αν είναι δυνατόν να κοιμούνται επίσης γυμνοί και θα ίδρουν πόσο θα τους ξεκουράσει αυτό.

Για τις μητέρες

Καμιά άλλη τροφή δεν μπορεί ν' αντικαταστήσει το μητρικό γάλα. Γι' αυτό οι μητέρες ως παρέχουν στο παιδί τους το γάλα τους, τουλάχιστον επί 8 μήνες κι' ως το απόκομνο μόνον αφού συμβουλευθούν το γιατρό. Αυτός θα τις συμβουλέψει πιά πρέπει να δώσουν στο παιδί για ν' αντικαταστήσουν το μητρικό γάλα.

Δεν πρέπει ν' αποκόπτονται απότομα το παιδί. Για μία ολοκληρωμένη βδομάδα του δίνουν μία φορά την ημέρα γάλα αγελάδος αραιωμένο και τρεις φορές μητρικό γάλα. Άλλη μία βδομάδα δίνουν δύο φορές γάλα αγελάδος και δύο μητρικό. Την τρίτη βδομάδα 3 φορές την ημέρα γάλα αγελάδος και μία μητρικό και την τέταρτη βδομάδα καθημερινός μόνον γάλα αγελάδος.

Το απότομο απόκομμα γίνεται μόνον σε εξαιρετικές περιπτώσεις.

Μετά τους 8 μήνες το παιδί πρέπει να συνθίσει να πίνει το γάλα του από το φλυτζάνι και στην αρχή με το κουταλάκι.

Αν δεν υπάρχει καλό γάλα αγελάδος προτιμάτε το έβαπορ, που είναι αποστείρωμένο και θεωρείται ως το πιο θρεπτικό και υγιεινό γάλα.

Το μόνο του μειονέκτημα είναι ότι, όταν ανοίξει το κουτί, δεν κρατεί περισσότερο από 2 ημέρες κι' αυτό εάν υπάρχει στο σπίτι ψυγείο.

Το έβαπορ γάλα δεν πρέπει να βράζεται. Το αραιώνουμε, αν θέλουμε, με βραστό νερό.

Μπορούμε επίσης να δώσουμε στο παιδί γάλα σκόνη. Υπάρχουν ειδικά κουτιά για μωρά, που είναι πιο ελαφρά.

Όταν δίνουμε στο παιδί γάλα αγελάδος πρέπει πάντα να το βράζουμε και μάλιστα επί 5 λεπτά της ώρας για να γίνει εύκολοχώνευτο.

Η αλληλογραφία μου

Ελ. Π. ο. π.: Είναι πραγματικά ενοχλητικό αυτό που έχετε, αλλά για να απαλλαγείτε χρειάζεται γενική θεραπεία. Λίγες βιταμίνες, έπειτα λίγες ενέσεις Calcium και υπεραιτισμός.

Γεώργ. Κ.: Πρόκειται για λιπαρά πιτυρίδια που θεραπεύονται, δυστυχώς, δύσκολα. Απαιτείται υπομονή και έπισηση. Συχνό λούσιμο, εντριβή των ριζών με σαπουνάδα μία φορά τη βδομάδα και εντριβή με πετρελαιο.

Σ. π. Κα. π.: Να πάτε στον Ραδ. Σταθμό και αν άρουν τα τραγούδια σας θα σας προσλάβουν για 1-2 ρεσιτάλ το μήνα.

Μία λογική: Άφου παίρνετε κάποιο ψευδώνυμο είναι ανάγκη να σκεπάζετε το έργο ότι πρέπει να... λογικηθείτε! Δεν είναι σοβαρά πράγματα αυτά που μου γράφετε. Λίγη αξιοπρέπεια χρειάζεται.

ΕΣΜΕΡΑΛΔΑ

Ο Μπράντφορντ έσφιξε με δύναμη το βολάν του αεροπλάνου του για να κρύψει το τρεμούλιασμα των χειριών του. Ένοιωσε τον ιδρώτα να τρέχει στο μέτωπό του, καθώς το ελαφρό τουριστικό αεροπλάνο ταξίδευε στα τυφλά μέσα στην πυκνή ομίχλη, που το τύλιγε σαν σάβανο. Ήταν βράδυ. Μέσα όμως στο γκρίζο και αλ-
Κινδύνευαν! Ο Μπράντφορντ

—Σώστε με, Μπράντφορντ! Δεν... δεν θέλω να πεθάνω! τραυλίζει ο Γουέμπ, αρπάζοντας από τους ώμους τον αεροπόρο.

Ήταν αναγκασμένος να προσγειώσει το αεροπλάνο στα τυφλά, μέσα στην ομίχλη, με μόνο οδηγό τα διάφορα όργανα ύψους και ταχύτητας. Πράγμα πολύ δύσκολο, σχεδόν ακατόρθωτο, για έναν έρασιτέχνη πιλότο σαν τον Μπράντφορντ!

Μά ο ιδρώτας που κυλούσε στο μέτωπό του δεν προερχόταν από αγωνία και φόβο. Τί σημασία μπορεί να έχη ο κίνδυνος κι' ο θάνατος όταν ο έρωτας σου καταστρέφεται, όταν ο έρωτάς σου, ο μοναδικός έρωτάς της ζωής σου, κινδυνεύει και κηλιδώνεται διπλά σου;

Κύτταζε με την άκρη του ματιού του τη γυναίκα του Λιούσυ. Ήταν μισογυρισμένη στο κάθισμα της και κοινοβέντιζε με το νεαρό, αθλητικό και όμορφο Γουέμπ που ήταν στο πίσω κάθισμα. Ο Γουέμπ έγερνε μπροστά και το μελαχρινό πρόσωπό του άγγιζε σχεδόν το όμορφο πρόσωπο της Λιούσυ.

Ένα έντονο συναίσθημα ζήλειας διαπέρασε τον Μπράντφορντ σαν σιλιέττο και με τα μάτια της φαντασίας του ξαναείδε τη σκηνή, που του είχε ματώσει την καρδιά λίγες μέρες πριν, στην έξοχη βίλλα του, όπου είχε περάσει μία μαρτυρική εβδομάδα με τη Λιούσυ και τον Γουέμπ. Ξαναείδε από το παραθύρο του δωματίου του τους δύο νέους να περπατούν αγκαλιασμένοι μέσα στο μισοσκοτάδι του κήπου και να ανταλλάσσουν φιλία!

Το χτύπημα ήταν τρομακτικό για τον Μπράντφορντ. Αγαπούσε τόσο πολύ τη γυναίκα του, ώστε, αν την έχανε, ή ζωή θα γινόταν γι' αυτόν κάτι άδαιο, κάτι χωρίς χαρά και χωρίς νόημα. Έτσι δεν τόλμησε να προκαλέσει τελειωτική ρήξη, δεν φανέρωσε καν ότι είχε αντιληφθεί τί συνέβαινε μεταξύ της γυναίκας και του Γουέμπ.

Και τώρα, καθώς οδηγούσε στα τυφλά το αεροπλάνο μέσα στην ομίχλη, μία σκέψη του βασάνιζε την ψυχή, τον έκαιγε σαν πυρμένο σίδερο: Η Λιούσυ κι' ο Γουέμπ θα συνέχιζαν στη Νέα Υόρκη τις σχέσεις τους και η απέραντη μεγαλόπολις θα σκέπαζε προστατευτικά το ένοχο ειδύλλιο τους!

Η φωνή του έκφωνητή του ραδιοσταθμού του αεροδρομίου αντήχησε στο δέκτερό του αεροπλάνου:

«Προσγειωθείτε! Ορατότης, μισό μίλι. Άνεμος, νοτιοανατολικός έπτά. Προσγειωθείτε! Σε λίγα λεπτά η ορατότης θα είναι μηδέν και η προσγειώσις θα καταστεί αδύνατος!»

Ο Μπράντφορντ έριξε μία ματιά στο ρολόι της βενζίνης. Δεν υπήρχε στο ντεπόζιτο βενζίνη αρκετή για να πάν να προσγειωθώ σε άλλο αεροδρόμιο, που να μην είναι απασμένο από ομίχλη.

Έπρεπε να προσγειωθεί! Να τα παίξει όλα για όλα! Γέλασε μέσα του... Δεν είχε τίποτα να παίξει, αφού είχε χάσει τη Λιούσυ!

Σήκωσε το μικρόφωνο και είπε με σταθερή φωνή: —Περιμένω οδηγίες! Βρίσκομαι πέντε μίλια νοτίως του σταθμού. Ύψος τέσσερες χιλιάδες πόδια. Ο σταθμός του αεροδρομίου απάντησε: —Τοποθετήστε το αεροπλάνο μέσα στη νότια ηχητική ακτίνα του ραδιοφάρου και ακολουθήστε την κατεβαίνοντας βαθμίδων.

Ο Μπράντφορντ άλλαξε ελαφρά την πορεία του αεροπλάνου, ώσπου μέσα στο δέκτη άρχισε ν' ακούγεται το σταθερά ε-
παναλαβνόμενο σήμα του ραδιοφάρου.

Φαίνεται λίγο νευρικός, Μπράντφορντ, άκουσε πίσω του τη φωνή του Γουέμπ. Έλπιζω να έχω αρκετή τεύρα από τέτοια πράγματα, έ;

Με άγρια ικανοποίηση, ο Μπράντφορντ απάντησε:

—Οχι! Είναι η πρώτη φορά που βρίσκομαι στην ανάγκη να προσγειωθώ στα τυφλά, μέσα στην ομίχλη!

Ο Γουέμπ, πίσω του, άρχισε ν' αναπνέει μ' αγωνία. Η Λιούσυ μ' όλανόητα από τρόμο τα μάτια της κύτταζε τσιρομπροστά την γκρίζα ομίχλη.

Το αεροπλάνο άρχισε να κατεβαίνει αργά και μεθοδικά, ενώ συγχρόνως η σκέψη του Μπράντφορντ ξαναγύριζε επίμονα στη Λιούσυ. Καταλάβαινε ότι το σφάλμα δεν ήταν μόνο της γυναίκας του. Με την απασχόλησή του στην Τράπεζα την άφηνε πολύ συχνά μόνη. Ήταν, λοιπόν, λογικό να ζητήσει άλλο τη συντροφιά που της έλειπε και ο εύθυμος, αθλητικός και διασκεδαστικός Γουέμπ είχε έρθει στην κατάλληλη ώρα. Η διαφορά ήταν μεγάλη. Ο Γουέμπ ήταν νέος, όμορφος και έλκυστικός. Ο Μπράντφορντ ήταν μεσοκοπος και ως το λαιμό βουτηγμένος σε πεζές και αντιρωματικές τραπεζιτικές επιχειρήσεις. Η έκλογη ανάμεσα στους δύο άντρες άνηκε στη Λιούσυ... αν το αεροπλάνο προσγειωνόταν ομαλά...

*

Το αεροπλάνο βρισκόταν σε ύψος δύο χιλιάδων ποδών όταν ξαφνικά η μηχανή αναστέναξε, βόγγησε και σάπασε. Η βενζίνη είχε σωθή!

Με τη φωνή γεμάτη τρόμο, η Λιούσυ είπε:

—Τί... τί θα κάνουμε, Τσάρλς; —Δεν μπορούμε να κάνουμε τίποτα, απάντησε αυτός ψυχρά. Θα προσπαθήσω να προσγειώσω το αεροπλάνο, αν μπορέσω. Διαφορετικά...

Τα χέρια του Γουέμπ τόν άρπαξαν σπασμαδικά από τους ώμους. «Ορβίς μέσα στο αεροπλάνο, που λικνιζόταν δεξιά κι' αριστερά, ο νεαρός άρχισε να τραυλίζει:

—Σώστε με, Μπράντφορντ! Δεν... δεν θέλω να πεθάνω! Μ' ένα τίνιγμα των ώμων του, ο Μπράντφορντ έσπρωξε προς τα πίσω τον Γουέμπ, που ξανάπεσε στο κάθισμά του, εξακολουθώντας να θρηνη και να τραυλίζει ασυνάρτητα λόγια. Ο Μπράντφορντ έστρεψε πάλι την προσοχή του στο βολάν και στα διάφορα ρολόγια. Το αεροπλάνο έπεφτε γοργά ακολουθώντας μία καταφορική τροχιά. Χίλια πόδια... πεντακόσια πόδια... διακόσια πενήντα πόδια...

Ξαφνικά, ο Μπράντφορντ είδε άμυδρά, κάτω και μπροστά του τα άστρα φάτα του διαδρόμου προσγειώσεως.

Την ίδια σχεδόν στιγμή, το αεροπλάνο χτύπησε με όρμη στο γυμνό έδαφος του αεροδρομίου, τραντάχτηκε ολοκληρω, κύλησε εμπρός και σταμάτησε.

Για ένα ολοκληρω λεπτό, έμειναν κι' οι τρεις τους ακίνητοι μέσα στο αεροπλάνο, σιωπηλοί. Έπειτα βγήκαν έξω εισπνέοντας βαθειά με άνακούφιση το δροσερό αέρα.

Πηγαίνο να τηλεφωνήσω στον σωφέρ μου να φέρη το αυτοκίνητο, είπε ο Γουέμπ κι' έφυγε.

Η Λιούσυ γύρισε στον Μπράντφορντ.

—Άς μην τον περιμένουμε, είπε σιγανά. Έξω από το αεροδρόμιο υπάρχουν πάντα ταξί. Άς πάρουμε ένα, Τσάρλς! Θέλω να βρεθούμε το γρηγορώτερο μόνι στο σπίτι μας!

Λίγο αργότερα, μέσα στο ταξί, η Λιούσυ έσφιξε θερμά το χέρι του Μπράντφορντ.

—Ήσουν υπέροχος άπψε, Τσάρλς, μουρμούρισε. Ήσουν πραγματικός άντρας!

Η γυναίκα του είχε κάνει την έκλογη της... ΝΤΟΝΟΒΑΝ ΦΙΤΣΠΑΤΡΙΚ

ξαναϊδούμε μια απ' αυτές τις ημέρες...

Λέγοντας αυτά, του έδωσε το χέρι της, που εκείνος έφερε με σεβασμό στα χείλη του. Οι δύο άντρες έμειναν μόνοι.

—Θα μου επιτρέψετε να σας προσφέρω ένα ούισκι; πρότεινε ο Ναβάρος.

—Ευχαριστώ, απάντησε ο Φούλτον. 'Αλλ' είνε άργα και πρέπει να φύγω... Αισθάνομαι την ανάγκη, άλλωστε, να πεταξω από πάνω μου αυτά τα ρούχα, που, όπως βλέπετε, βρίσκονται σ' αξιοθρόνητη κατάσταση...

Ο Ναβάρος τον συνώδεψε ως την πόρτα κι' άπλωσε προς το μέρος του το χέρι. 'Αλλ' ο Φούλτον προσποιήθηκε πως δεν πρόσδεξε την κίνησή του.

—Με περιφρονεί, ψιθύρισε ο Ναβάρος, καθώς ανέβαινε και πάλι τις σκάλες. 'Όπως κι' η 'Εβελιν... 'Αλλ' αυτή η κατάσταση δεν μπορεί να συνεχιστεί. Πρέπει να ξεγηγηθώ με την 'Εβελιν...

Η άχαρη κτηρία άνανδρά του, αντί να τον κάμη να καταβάσει το κεφάλι, τον εξώργισε και ζητούσε τώρα να ξεσπάσει κάπου.

Όταν έφτασε επάνω, διευθύνθηκε μ' αποφασιστικό βήμα στο δωμάτιο της γυναίκας του.

Αλλά δεν την βρήκε εκεί. Πέρασε τότε στο γειτονικό μπουντουάρ.

Η 'Εβελιν στεκόταν όρθια μπροστά σ' ένα μεγάλο καθρέφτη και προσπαθούσε να ξεχτενίσει τα μαλλιά της.

—Εβελιν, είπε, ο Χουάν, πηγαίνοντας κοντά της, φοβάμαι ότι οι κρίσεις σου για μέ-

να είνε πολύ αυστηρές. Θα κάνης τη σκέψη, βέβαια, ότι σε άφησα να σώθης από ένα άλλον, ενώ θα μπορούσα να κάμω εκείνο που έκαμε αυτός... Κι' ήταν, άλλωστε, χρέος μου να το κάμω... 'Αλλ' η αλήθεια είνε πως είχα χάσει τα λογικά μου... Σε παρόμοιες περιστάσεις ενεργεί κανείς σαν αυτόματα... Αισθάνομαι την ανάγκη να σου ζητήσω συγγνώμη για την στάση μου, που έγω πρώτος καταδικάζω...

Η 'Εβελιν απάντησε χωρίς να γυρίση το κεφάλι προς το μέρος του:

—Δεν σε κατηγορώσα φίλε μου. Γατί βιάζεσαι να κατηγορήσης τον εαυτό σου;

—Το ξέρω, συνεχισε ο Ναβάρος, πως τα γεγονότα μιλούν εναντίον μου. Αλλά δεν είμαι τόνον αξιοκατακρίτος όσον φαντάζεσαι. Όπως θα θυμάσαι, η εμφάνισής των φλογών προκάλεσε πανικό και αίσθουσα... Φαντάσθηκα, λοιπόν, ότι θα είχες παρασυρθεί από το ρεύμα του κόσμου κι' ότι θα είχες βγή έξω...

Ένα πικρό χαμόγελο μισάνοιξε τα χείλη της 'Εβελιν.

—Γιατί κουράζεσαι για να μου εξηγήσης πράγματα, που τα ξέρω το ίδιο καλά όσο και σύ; ρώτησε

—Γιατί δεν επιθυμώ να δημιουργήθω η παραμικρή παρεξήγησης μεταξύ μας, απάντησε ο Χουάν.

Έκαμε ταυτόχρονα ένα βήμα πωός το μέρος της.

—Και γιατί σ' αγαπώ, 'Εβελιν, πρόσθεσε. Ο κύβητος που διέτρεξες άπόψε, μ' έκαμε να καταλαβώ πωσον μου είσαι άπαράτητη.

Είχε πιάσει το χέρι της και προσπαθούσε να την φέρη κοντά του. 'Αλλ' η 'Εβελιν τον άπομάκρυνε με μία βίαιη κίνηση.

—Αοχίζεις να με κουράζης, φίλε μου, του είπε, με φαινομενικά ήρεμο ύφος.

Μην δείχνεσαι σκληρή απέναντί μου, φώναξε με όργισμένο τόνο ο Χουάν. Η ζωή που περνάω κοντά σου, μοιάζει με κόλαση. Είμαι σύζυγός σου και δεν πρέπει να το λησμονήσω.

—Κι' ο όρκος σου; είπε η νεαρή γυναίκα. Μηπως τόν ξεχάσες και πρέπει να σου τόν υπενθυμίσω;

—Ο όρκος μου; απάντησε ο Χουάν. Τι μ' ενδιαφέρει ο όρκος μου; Είμαι σύζυγός σου κι' έννοώ να εξασκήσω όλα τα συζυγικά δικαιώματά μου.

Την τράβηξε συγχρόνως με μία βίαιη κίνηση κοντά του και προσπαθούσε να κολλήσει τα χείλη του στα δικά της.

—'Αλλ' η 'Εβελιν ήταν άποφασισμένη να μην υποχωρήσει. Και, συγκεντρώνοντας όλες τις δυνάμεις της, κατάφερε να ξεφύγει από την άγκαλιά του. Έτρεξε τότε στο δωμάτιό της, που βρισκόταν πλάι και κλείδωσε την πόρτα.

Ο Χουάν Ναβάρος άρχισε να χτυπά με τις γροθιές του την πόρτα.

—'Ανοιξε μου, 'Εβελιν, της φώναξε.

—Ποτέ! απάντησε εκείνη.

—'Ανοιξε, ξαναφώναξε ο Χουάν, γιατί, διαφορετικά, θα σπάσω την πόρτα!

Είχε άρπάξει ένα καθίσμα κι' ήταν έτοιμος να χτυπήσει μ' αυτό την πόρτα. Αλλά τό-

κάθισμα ξεφύγε από τα χέρια του κι' άποτραβήχτηκε προς τα πίσω τρομαγμένος. Είχε διακρίνει πάνω στην πόρτα δυο μάτια, που τόν κυτταζαν μ' επιμονή και κάνω απ' αυτά δυο χέρια, που φαινόταν σαν να ήταν έτοιμα να τόν άρπάξουν απ' το λαιμό!...

Ο Χουάν Ναβάρος αισθάνθηκε το πάτωμα να υποχωρή κάτω από τα πόδια του, ενώ ένα μαύρο πέπλο άπλωνόταν μπροστά στα μάτια του. Έχασε τις αισθήσεις του και κυλίσθηκε χάμω σαν άψυχος όγκος.

Όταν συνήρθε έπειτα από αρκετά λεπτά, η μυστηριώδης όπτασία είχε εξαφανισθεί. 'Αλλά ένα μαχαίρι ήταν καρφωμένο στο πάτωμα μπροστά στην πόρτα.

Ο Χουάν Ναβάρος το έκρυψε κάτω από το σακάκι του, αφού το ξεκαρφώσε από κάτω κι' έτρεξε στο δωμάτιό του. Έκεί κλείδωσε πίσω του την πόρτα και τότε μόνον ήσυχασε κάπως.

Η γη πού τρέμει

Από την ημέρα εκείνη, οι σχέσεις μεταξύ των δυο αυτών έγιναν τελείως τυπικές.

Η 'Εβελιν φερνόταν πάντοτε με ψυχρότητα στο σύζυγό της, αλλά άπόφευγε, όσο της ήταν δυνατόν, να του δείξη την άποδοτροφή και την περιφρόνηση που αισθανόταν γι' αυτόν.

Από το άλλο μέρος ο Χουάν δεν είχε κάμει καμμία καινούργια άπόπειρα προσεγγίσεως, γιατί έτρεμε στη σκέψη ότι μπορούσε να ξαναϊδή τα άσώματα εκείνα χέρια, που είχαν εμφανισθεί άπειλητικά μπρο-

στά του τη μοιραία νύχτα της πυρκαϊάς του «Μιούζικ-Πάλας».

Κείνο το πρωί, η 'Εβελιν διάβαζε μερικές έφημερίδες. Σε μία απ' αυτές δημοσιευόταν η φωτογραφία ενός προσώπου, που δεν της ήταν άγνωστο. Κάτω απ' αυτήν διάβασε τα εξής:

Ο νέος έκτομμυριούχος

«Νέες φλέδες χρυσού άνακαλύφθηκαν στο όρος Μπράμτον, που βορείου Καναδά. Η ανακάλυψής των όφειλεται στις τελευταίες ισχυρότατες σεισμικές δονήσεις, που έπέφεραν μεγάλη άναστάτωση στο έδαφος της περιοχής. Τεράστιες περιουσίες σχηματίσθηκαν σε διάστημα ελαχίστων ημερών. Ο περισσότερο εύνοητος από τους συρρέυσαντας χρυσόθηρες είνε κάποιος Μάλκον, που έφτασε σ' αυτή την περιοχή μόλις πριν από μερικές βδομάδες. Ο άνθρωπος αυτός άνακάλυψε μία σημαντική φλέβα χρυσού, που του άνήκει δικαιωματικά, σύμφωνα με τα κρατούντα έθιμα. Μπορεί, λοιπόν, να θεωρηθεί από τώρα σαν ένας από τους πλουσιωτέρους ανθρώπους του κόσμου».

«Να μία είδηση που θα εύχαριστήση τόν άντρα μου», σκέφτηκε η 'Εβελιν. Γιατί δεν άμφέβαλλε ότι μία μυστηριώδης σχέση συνδεέ το Μάλκον με τόν Χουάν Ναβάρος.

Έπειτα από μερικά λεπτά, ο τελευταίος μπήκε στο δωμάτιο όπου βρισκόταν η γυναίκα του. Η ψυχρή συμπεριφορά της άπέναντί του τόν είχε εκνευρίσει κι' επιθυμούσε μ' όλη του την ψυχή να έχη μία εξήγηση μαζί της.

Είχε πάει τώρα να βρή τη γυναίκα του, με την άποφασί να της ξαναμιλήση για την άγάπη του, για το συμβατικό γάμο τους, για τα γεγονότα που τούς είχαν χωρίσει... 'Αλλ' η 'Εβελιν τόν διέκοψε από τις πρώτες φράσεις.

—Είνε περιττό, φίλε μου, να μιλάμε γι' αυτά τα πράγματα, του είπε. Δέχομαι να ξεχάσω το παρελθόν, αλλά με τόν όρο ότι δεν θα ξαναγίνη λόγος μεταξύ μας γι' άγάπη.

—'Εβελιν, σε ίκετεύω...

Η νεαρή γυναίκα σηκώθηκε άμέσως από τη θέση της.

—Θα μου επιτρέψης να φύγω, είπε. Δεν έχωμε να πούμε τίποτε άλλο πάνω σ' αυτό το ζήτημα.

Βγήκε άμέσως από το δωμάτιο, χωρίς ο άντρας της να κάμη καμμία κίνηση για να την συγκρατήσει.

Ο Χουάν σωριάστηκε βαρύς πάνω στην πολυθρόνα, όπου καθόταν πριν η σύζυγός του. Τα μάτια του έπεσαν, ξαφνικά, στην έφημερίδα που δημοσίευε τη φωτογραφία του Μονόφθαλμου.

Ο Μάλκον έκτομμυριούχος! ψιθύρισε, αφού διάβασε τη σχετική είδηση. Αυτό είνε πολύ εύχάριστο! Στο μέλλον, δεν θα έχω να φοβηθώ τίποτε απ' αυτόν. Δεν θα ξαναπειχιστή πια να με έκδι-

ασή...

Σηκώθηκε άμέσως κι' έκαμε να διευθυνθή στο δωμάτιό του.

Αλλά σταμάτησε, νοιώθοντας τα πόδια του να παρλύουν από τόν τρόμο. Στα μέ-

του δωματίου είχαν εμφανισθεί δυο φλογερά μάτια, που φαινόταν σαν να κρέμονταν στο κενό. Τα δυο αυτά μάτια άρχισαν να προελαύνουν. Έπειτα εμφανίστηκε ένα χέρι, που κρατούσε ένα μολύβι άναμεσα στα δάχτυλα. Το χέρι αυτό κατέβηκε άργα και φθάνοντας πάνω από την έφημερίδα, έγραψε στο κάτω μέρος της φωτογραφίας του Μάλκον τη λέξη: «Όμολογήστε».

Χέρι και μάτια εξαφανίστηκαν έπειτα από μία στιγμή.

Ο Χουάν Ναβάρος έβγαλε το μαντίλι του και σκούπισε τόν ιδρώτα, που έτρεχε από το μέτωπό του.

Τού κάκου προσπαθούσε να σκεφτή. Το μυαλό του δεν λειτουργούσε πια. Η όπτασία που του είχε έμφανισθεί δυο φορές ως τότε, ήταν άνεξηγήτη κι' άκατανόητη. Κι' όμως, άποτελούσε κάτι το πραγματικό, κάτι το νεοροπιστικό γε-δών.

—'Οχι! Δεν μπορούσε να ήταν θύμα αταπάρτης. Είχε, άλλωστε, δυο άπτες άποδείξεις, που απέκλειαν τελείως αυτή την ύπόθεση. Η πρώτη ήταν το μαχαίρι που το «φάντασμα» είχε άφήσει στην πόρτα της 'Εβελιν. Η δεύτερη η λέξη «όμολογήστε», που είχε γράψει πάνω στην έφημερίδα.

Ο Χουάν Ναβάρος ήρμήσε σιγά-σιγά. Καί μία σκέψη ριζώθηκε τότε μέσα στο μυαλό του. Δν υπήρχε άμφιβολία ότι κάποιος ήξερε το μυστικό του. Αλλά πωός μπορούσε να τού το έκαμε γνωστό;

Αυτό το μυστικό το ήξεραν τρεις υόνον άνθρωποι.

Ο ένας απ' αυτούς ήταν ο άδελφός του Ντιέγκο. 'Αλλ' αυτός δεν υπήρχε πια στη ζωή. Έμειναν ο Μάλκον κι'

Λυδία Πουλιέζου - Δούκα

Ίατρος - Δερματολόγος

Τηλ. 54203 — Στουρνάρα 30

Τι θα βάλετε

Στο ποδόλουτρό σας;

Για να ξεκουράσετε

τα ΠΟΔΙΑ σας

ΚΑΛΥΝΤΙΚΑ KATIA

ΕΓΓΥΗΜΕΝΑ ΔΙΑ ΤΗΝ ΘΑΥΜΑΣΤΗΝ ΑΠΟΤΕΛΕΜΑΤΙΚΟΤΗΤΑ ΤΩΝ ΑΠΟ ΤΗΝ ΑΡΩΜΑΤΟΠΟΙΗΣΗ

Φ. ΓΕΩΡΓΑΝΤΑΣ

ΕΠΙΠΛΑ ΜΕ ΛΟΣΕΙΣ

Γ. ΚΕΖΙΡΗΣ

Μενάνδρου 75. Τηλ. 55 - 638.

ο ίδιος. Αυτός, βέβαια, δεν είχε μιλήσει σε κανένα. Ο Μονόφθαλμος τότε; Ήταν δυνατόν;

Ο Χουάν δεν ύπωπεύθηκε ούτε στιγμή το Μάλκον, που κινδύνευε όχι λιγώτερο από τόν ίδιο αν τόν μυστικό αυτό, γινόταν γνωστό.

—'Αλλά τότε;

—Όλες οι ύποθέσεις που έκαμε, για να λύση αυτό το μυστήριο, δεν τόν ώδηγησαν σε κανένα συμτέραςμα. Σκεφτόταν μόνο πω έπρεπε, χωρίς άναβολή, να ιδή τόν Μάλκον. Αυτός ίσως θα μπορούσε να τόν διαφωτίσει. Θα εξέταζαν κατόπι μαζί την κατάσταση και θαβλεπαν πωά μέτρα έπρεπε ά πόρουν για ν' αντιμετωπίσουν τόν κίνδυνο που τούς άπειλούσε.

Ο Χουάν Ναβάρος πήρε άμέσως την άποφασί του. Καί το μεσημέρι, στο τραπέζι, είπε στη σύζυγό του.

—'Αγαπητή μου 'Εβελιν, η ζωή εδώ δεν μου παρέχει πια καμμία εύχαρηστική. Αισθάνομαι την ανάγκη ν' αλλάξω περιβάλλον... 'Αποφάσισα, λοιπόν, να λείψω για λίγο καιρό.

—Πού πρόκειται να πάς; ρώτησε η 'Εβελιν μ' άδιαφορία.

Ο Χουάν φάνηκε να διαστάζει.

—Δεν έχω άρισμένο σχέδιο, απάντησε. Νομίζω, ώστόσο, πως δεν θα ήταν άσχημο να πάη κανείς να επισκεφθεί τούς χρυσόθηρες τού Καναδά.

Μία λάμψη πέρασε, ξαφνικά, από το άδιαφόρο ως πριν βλέμμα της 'Εβελιν.

—Θα ήταν καλύτερο, φίλε μου, παρατήρησε, αν έλεγες πως φλέγεσαι από την έπιθυμία να ιδής το Μάλκον.

—Δεν το άρνυόμαι, απάντησε ο Χουάν. Μία συνομιλία μ' έναν καινούργιο έκτομμυριούχο θα πρέπει να είνε πολύ ένδιαφέρουσα.

Η 'Εβελιν έριξε ένα πλάγιο βλέμμα προς το μέρος του συζύγου της.

—Κι' εγώ το νομίζω, είπε. Καί πρόσθεσε άμέσως:

—Θα σε συνοδεύσω, φίλε μου, σ' αυτό το ταξίδι.

Ο Χουάν έμεινε μ' άνοιχτό το στόμα. Σε καμμία άλλη περίπτωση δεν θ' άνοιόταν να πάση μαζί του την 'Εβελιν.

Αλλά στο ταξίδι αυτό είχε λόγους να είνε μόνος.

—'Αγαπητή μου, της είπε, δεν τόν σκέπτεσαι, βέβαια, σοβαρά. Στην περιοχή, όπου βρίσκονται οι χρυσόθηρες, δεν υπάρχουν ούτε δρόμοι, ούτε αυτοκίνητα, ούτε ξενοδοχεία. Είμαι άντρας και μπορώ ν' αντιμετωπίσω όποιαδήποτε ταλαιπωρία. Αλλά με σενα το πράγμα διαφέρει. Δεν μπορείς να εκτεθής στις περιπέτειες και τούς κινδύνους ενός ταξιδιού όπως αυτό που πρόκειται να έπιχειρήσω.

Μην άνησυχής, απάντησε η 'Εβελιν. Είμαι περισσότερο σκληραγυρημένη από ό,τι φαντάζεσαι κι' οι κίνδυνοι δεν με τρομάζουν. Αλλά γιατί να συζητούμε περισσότερο γι' αυτό το ζήτημα, φίλε μου; Είμαι άποφασισμένη να σε συνοδεύσω σ' αυτό το ταξίδι, που έλπίζω ότι θα με διασκεδάση και θα προκαλέση τόν ένδιαφέρον μου...

Ο τόνος της ήταν σταθερός κι' επιτακτικός. Ο Χου-

άν κατάλαβε πως ήταν περιττό να έπιμείνη περισσότερο.

—'Εστω, είπε. Δώσε τότε τις απαραίτητες έντολές να έτοιμάσουν τις άποσκευές μας.

Είχε συγκρατηθεί σ' αυτή την αίτηση της γυναίκας του, ύπακούοντας στην ανάγκη.

Αλλά, κατά βάθος, ήταν στενοχωρημένος γιατί η παρουσία της 'Εβελιν θα τόν έμπόδιζε στις κινήσεις του και στις συνομιλίες που θα είχε με το Μάλκον.

—Όσο για... 'Εβελιν, ο λόγος που την έκαμε να προτείνη στόν άντρα της να τόν συνοδεύσει, ήταν ότι ήθελε να έξακριβώση τόν μυστήριο των σχέσεών του με τόν Μάλκον. Γιατί η νεαρή γυναίκα δεν άμφέβαλλε για τόν ότι ο σύνδεσμός των στηριζόταν σε κάτι το ύποπτο και τόν σκοτεινό κι' είχε την ύπόνοια πως αυτό τόν καί δεν ήταν άσχετο με τη ζωή της. Δεν μπορούσε να έξηγήση, διαφορετικά, τόν ότι ο άντρας της, αντί να πετάξη έξω από την πόρτα αυτό τόν γελοίο ύπνυμένο, τόν περιποιόταν αντίθετα κι' έτρεχε τώρα να τόν συναντήσει, μολις έμαθε από τις έφημερίδες πως πλούτισε.

Η πόλις των χρυσόθηρων

Ο Μάλκον, έπειτα από τόν χτύπημά του στο κεφάλι, καί τη μοιραία νύχτα της πυρκαϊάς του «Μιούζικ Πάλας», δεν είχε ξαναβρή τη μνήμη του. Κατά τα άλλα, όμως, διατηρούσε άκμαίες τις πνευματικές του δυνάμεις και, μόλις έμαθε τόν οι σεισμοί είχαν φέρει κοντά στην έπιφάνεια νέες χρυσόφορες φλέδες στην περιοχή τού όρους Μπράμτον, άποφάσισε να τρέξη εκεί.

Κι' η τύχη τόν είχε εύνοήσει. Είχε άνακαλύψει μία σημαντική φλέβα, που φαινόταν άνεξάντλητη.

Πίσω από κάθε κύμα χρυσόθρων τρέχουν πάντοτε διάφοροι έπιχειρηματίαι των περιστάσεων, που, όπλισμένοι με τόν πρακτικό τούς πνεύμα, προσπαθούν να έπωφεληθούν από την εύκαιρία που τούς παρουσιάζεται. Οι άνθρωποι αυτοί δεν πλάθουν όνειρα, ούτε χάνουν τόν καιρό τους σε έρευνες που είνε πολλές φορές άσκοπες. Κάνουν κάτι καλύτερο και πιο θετικό. Ίδρουν πανδοχεία, μπαρ, καταστήματα παντός είδους, όπου οι χρυσόθηραι μπορούν να βρουν κάθε τι που τούς χρειάζεται.

Μία στρατιά έπιχειρηματιών αυτού τού είδους είχε άκαλουθήσει και τούς χρυσόθηρες τού όρους Μπράμτον. 'Ετσι, μέσα στην άφανη έρημιά αυτής της περιοχής, είχε προβάλει σαν από θαύμα ένας όλοκληρος συνοικισμός ή αν προτιμάτε μία μικρή πόλις. 'Απ' αυτήν, οι χρυσόθηρες προμηθεύονταν τα πράγματα που τούς χρειάζονταν κι' εκεί πηγαίαν όταν αισθανόνταν την ανάγκη να ξεκουραστούν και να διασκεδάσουν.

Ο Μάλκον, έπειτα από την άνακάλυψή του, άγόρασε, μία λυόμενη καλύβα από έύλο και την έγκατέστησε στο μέσον της περιοχής από όπου περνούσε η χρυσόφόρος φλέβα. Ρίχτηκε κατόπι με μεγάλο ζήλο στη δουλειά.

Η ζωή του δεν ήταν, ώσ-

το, χωρίς κινδύνους. Πολλοί από τούς χρυσόθηρες που είχαν εύνοηθ λιγώτερο ή δεν είχαν εύνοηθ καθόλου από την τύχη, έπαφθαλμιούσαν τούς θησαυρούς του και δυο από αυτούς, μάλιστα, ο Σέργιος Ρωμανώφ, ένας Ρώσος τυχοδιώκτης, που ίσχυριζόταν πως καταγόταν από πλάγιο βασστό της παλιάς αυτοκρατορικής οικογενείας, κι' ο Ίρλανδός Ρήντ Φλάιν, τόν κατασκόπευαν αδιάκοπα για να ιδούν πω έκρυβε τόν χρυσάφι που έβγαζε από τόν έδαφος.

Δύο μέρες μετά τη συνομιλία που άφηγηθήκαμε, ο Χουάν Ναβάρος κι' η γυναίκα του ξεκίνησαν από τη Νέα 'Υόρκη για τόν όρος Μπράμτον.

Το ταξίδι ήταν πολύ κουραστικό κι' έπειτα από πολλές περιπέτειες, έφτασαν, τέλος, στο Μπράμπτον-Σίτυ, μία μικρή πόλι, που είχε χτισθή στους πρόποδες τού όρους Μονόφθαλμου.

Μία ζωηρή έκπληξις τούς περίμενε εκεί. Τη στιγμή που κατέβαιναν από τόν αυτοκίνητο, που τούς είχε μεταφέρει, είδαν έναν άνθρωπο που προσχωρούσε προς τόν μέρος τους με τόν καπέλλο στο χέρι.

Ο άνθρωπος αυτός ήταν ο 'Εντγκαρ Φούλτον.

—Πάλι βρέθηκε μπροστά μας! ψιθύρισε με όργη ο Χουάν Ναβάρος, που χρεώστηκε να έπιβληθ πάλι στόν εαυτό του για να φανή ψύχραιμος.

Το πρόσωπο της 'Εβελιν, αντίθετα, φωτίσθηκε από χαρά.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Η συνέχεια.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ Μ. ΛΑΔΑΣ

ΙΑΤΡΟΣ-ΔΕΡΜΑΤΟΛΟΓΟΣ

ΔΕΧΕΤΑΙ

ΡΟΥΖΒΕΛΤ ('Ακαδημίας) 35

Από 9 π.μ. έως 3 μ.μ. συνεχώς

Αριθ. τηλεφ. 32-692

ΧΑΡΑ

Ζωγραφίζεις τα Χείλη!

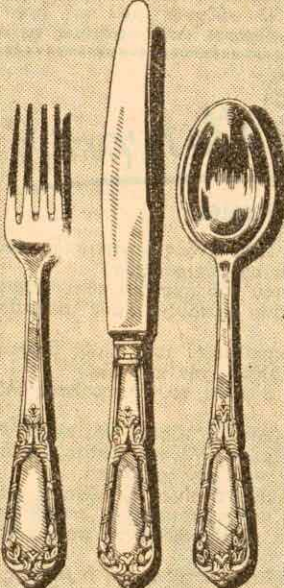
Με το ΚΡΑΤΙΟΝ

Linnia

ΜΟΝΤΕΡΝΟΙ ΧΡΩΜΑΤΙΣΜΟΙ

ΜΕΓΑΛΗ ΔΙΑΡΚΕΙΑ

Model AIRAM

ΛΗΞΙΟΤΗΣ

660

ΑΓΑΘΑ ΚΟΛΟΚΟΤΡΩΝΗ

ΑΛΕΚΤΩΡ

Κρατήστε μιν

ΕΛΙΩΝΤΑ 'ΕΛΙΩΝΤΑ

στην όμορφη σας

- ΜΕ ΤΗΝ ΚΡΕΜΑ ΚΑΤΙΑ
- ΜΕ ΤΗΝ ΠΟΥΔΡΑ ΚΑΤΙΑ
- ΜΕ ΤΟ ΡΟΥΖ ΚΑΤΙΑ
- ΜΕ ΤΟ ΚΡΑΙΓΙΟΝ ΚΑΤΙΑ

ΚΑΛΥΝΤΙΚΑ Katia

ΕΓΓΥΗΜΕΝΑ ΔΙΑ ΤΗΝ ΘΑΥΜΑΣΤΗΝ ΑΠΟΤΕΛΕΜΑΤΙΚΟΤΗΤΑ ΤΩΝ ΑΠΟ ΤΗΝ ΑΡΩΜΑΤΟΠΟΙΗΣΗ

Φ. ΓΕΩΡΓΑΝΤΑΣ

1864

Οι ηρωίδες της Εβδομάδας

Ένας γάμος

—Νά την κλέψης, νά την φέρης σπίτι μου, κι' εγώ ξέρω νά μανουδράρω. "Ολα θα τὰ μπαρτανίσω! είπε κρυφά η "Εφταλία στον Τριαντάφυλλο, τὸ λεβεντογιὺ τοῦ Χαβοῦζα.

Καὶ τὴν ἄλλη μέρα, δὴθεν ξαφνιασμένη ἀπ' τὸ ἀγροφωνάρες τοῦ μαχαλά, βγήκε ἡ πανούργα καὶ ρώτησε:

—Τί εἶνε, καλέ;

—Τί θές νάνε; "Ο ψωρο-Τριαντάφυλλος ἤκλειπε τὴ Μηλίτσα, τὴν κόρη τοῦ κερά Γιασεμούλας. "Ελα λοιπὸν μπὰς καὶ καλύψεις τοὶ δυὸ συμπεθέρες, γιατί ἀπ' τὸ τάρφι τοῦ κερά Γιασεμούλας βρίσκουν πὼς τὸ κορίτσι τὸν δὲν ταίριαζε νὰ πέση στὴ φάρα τοῦ Χαβοῦζα. Καὶ πάλι, ἀπ' τὴν ράτσα τοῦ γαμπροῦ, μὲ ἐπὶ κεφαλῆς τὴν κόνα Πα-

σκαλιά, τὴ νύμφα τοῦ Τριαντάφυλλου λένε πὼς ἡ νύφη εἶνε δευτεράντισσα, κι' ὀρντινάρια!...

Κι' ἡ "Εφταλία ποῦχε κάνει ἀπὸ βραδὺς γιορντίμι γιὰ τὴν ἀπαγωγή τοῦ κοριτσιοῦ φώναξε:

—Καλέ, ἐγὼ βρίσκω πὼς δὲν μπορεῖ νὰ γίνῃ πὶδ ταιριαστὸ ζευγάρι. Γιὰ σκεφθῆτε: τ' ἀντρώγυνο θάνε, Μηλίτσα καὶ Τριαντάφυλλος! Οἱ δυὸ συμπεθέρες Γιασεμούλα καὶ Πασκαλιά, κι' ὁ συμπεθέρος Χαβοῦζα. Κι' ἔτσι... ἓνα μαγκανοπήγαδο λείπει γιὰ νάνε τὸ σπῆτι τους μπαξές!

Στὸ μεταξὺ οἱ δυὸ συμπεθέρες, στὸ ιτουρρέκι, ἀφίρουν. "Η μάννα τοῦ νέου ξεφωνίζει:

—Μωρή, ἡ κόρη σου ἡ λωλή, ἡ γλωσσού θὰ κῶψη καὶ θὰ ψήσῃ τὸ γυῖο μου!... Μόνο δυὸ μέρες μαζὶ τὴν θὰ περάσῃ ἔξτρα πρίμα: Τὸ πρῶτο βράδυ, πού θὰ πάῃ νύφη πλάι του, κι' ὅταν πεθάνῃ καὶ τὴν πᾶει στὸ μνήμα!

Κι' ἀρράδια τέτοιες κατάρες, πού σηκώνονταν τὸ πετοῖ τ' ἀνθρώπου.

—"Αλλὰ καὶ ἡ κερά-Γιασεμούλα πούτανε μπῆρ σου καὶ μπῆρ μου, φώναξε:

—Μωρὲ μούτρο!... Μοῦθελε καὶ παντρεῖα ὁ ψωριάς ὁ γυῖός σου πού... Πέρου στὴ Γλυφάδα ἤπλυνε τὸ κορμί του καὶ ψώρισε τὴν ἀμμουδιά κι' ἡ θάλασσα ματζὶ του!...

Καὶ ντουζίσανε καυὰ τρικουδερτο. Κι' ἡ "Εφταλία μπεξέρισε ὥστε νὰ τσοὶ κᾶν ἴαφτι.

—Αὐτὸ δὲν θὰ τὸ νταγιαντίσω, "Εφταλία μου, φώναξε ἡ κερά Γιασεμούλα, νὰ πάρῃ ἡ κόρη μου ἓνα μυζιάρικο, ἀμμούστακο παιδί!...

—Κερά μου, τὸ εἶπε κι' ἡ "Εφταλία, ἂν ἡ ἀξία τ' ἀντρώου εἶνε στὰ μούστακια, τότε ἂς τὸ ἤδινε ἓνα... τράγο!

Κι' εὐτύς, ἡ κατεργάρα, ἤστειλε καὶ φέρανε τὴ Μηλίτσα. Κι' ἐκείνη, ὅπως τὴν εἶχε ὀρνιψέει ἡ "Εφταλία, μὲ δάκρυα στὴ μάτια, ἤκανε μετάνοια καὶ φίλησε τὸ χέρι τῆς μάννας τῆς κι' ἔτρεμε σὰν τὸ ψάρι.

"Η "Εφταλία καρδιοχτυπᾷ τώρα γιὰ τὴν ἐπιτυχία τοῦ κόλπου τῆς. Γύρω ὅλες κλαίει ἀπὸ συγκίνησι. Εὐτυχὸς στὰ μούτρα τῆς κερά Γιασεμούλας ἓνα ἀργὸ χαμόγελο ζουραφίστηκε. Κι' ἡ "Εφταλία, ἡ ἔξυπνη Σμυρνιά, λέει ἀμέσως τὸ τραγοῦδι τοῦ χωρισμοῦ μάνας καὶ κόρης:

Τὸ πούλουδο πού πτότζιες, κερά μου, στὴν αὐλή σου τώρα τ' ἀποχωρίζεσαι καὶ δὸς του τὴν εὐχή σου!...

ΣΩΚΡ. ΡΩΝΑΣ

Τὸ δάσανα τοῦ Καραμπέτ

ΛΙΡΕΣ

Σουρπουτίτσα μου πολὺ καλὸ ἀντρωπο ἔνε-
ται ἄμμα πολὺ λόξες-μῶξες ἔχει.

"Ισισκεψίς πηαίνει, ὠραῖο ἱσιτί βιλέπει, ἱ-
σιτί μας γυρνάει, ὠραῖα μούτρα τῆς κατεδα-
σμένα ἔνοιντα.

—Καραμπετάκι...

—Τί εἶνε, κουζούμ;

—Τὸ ἱσιτί μας χάλια ἔνεται! Πιρέπει νὰ
πάρουμε ὠραῖο ἱσιτί.

—Καλὰ, κουζούμ. Νὰ ἐπάρουμε.

"Εγὼ χίτς "ὄχι" ντὲν λέω. Γιατί ἄμα "ὄχι"
λέω, Σουρπουτίτσα μου νεῦρα πιάνουν, καλάμα-
τα, δάκρυα-μάρνα φιλιὰν φιστίκ, ἀρχινιμένα ἔ-
κανε!

—Τέτοιος εἶσαι! Δὲν μ' ἀγαπᾷς! Δὲν εἶσαι
νοικοκύρης. Δὲν κυττάς τὸ ἱσιτί σου.

—Κουζούμ, λέω, σὰν γαῖδαροι ζοῦμε;

Σουρπουτίτσα μου λιποθυμισμένος ἔνεται, νε-
ρὸ ζητάει, καραντιά τῆς πιασμένο ἔνεται, βᾶ-
βᾶ-βᾶ, μεγάλο φασαρία ἔκανε! Γι' αὐτὸ, μπέ,
χίτς "ὄχι" ποτὲ ντὲν λέω. Ναί, κουζούμ, ναί,
γιαθροῦν, λέω ὕστερα λόξα τῆς περνάει, ὅλα μέ-
λι-γάλα ἔνοιντα. "Αναντίν; Μὲ τὸ ὕναικες διπλο-
ματῖα χρειάζεται. Μὰ τὸ Καραμπέτ μεγνάλω ντι-
πλωμάτῃ ἔνεται. "Ασκολοῦν!

—Ἄμμα τώρα τὸ Σουρπουτίτσα μου, βᾶ-βᾶ,
βᾶ, μεγάλο μπελὰ κιφάλι μου ἔβαλε, κιφάλι
μου καζάνι κάνει, γοι-γοι-γοι, πιρὼι, μεσημέρι,
βιράδι, νύχτα κρεββατομουρμούρα ἔκανε!

—Καραμπετάκι ὅλο τὸ κόσμος ἔχει λίρες
κι' ἐμεῖς δὲν ἔχομε λίρες! Τί θὰ ἔνεται;

—Κουζούμ, λέω, χίτς, μπέ, τὸ λίρες στὸν
διρόμο ἱδρίσκουν; Πιρέπει πολὺ παρὰ νὰ ἔχῃς,
λίρες νὰ τὸ κᾶνῃς. "Αμα πολὺ παρὰ ντὲν ἔχεις,
λίρες πού νὰ ἱδρίσκῃς;

—"Ανοιχτοζέρας, ἱσπάταλος ἔνεσαι!... Πᾶς
καὶ τὰ τρώς μὲ τίς ξένες ὕναικες!...

—Καλὰ, κουζούμ Κονομία-μονομία νὰ ἔ-
νεται λίρες μαζιμένο νὰ ἔκάνουμε.

—Μπράβο Καραμπετάκι!...

Σουρπουτίτσα μου μεγνάλω χαρὰ ἔκανε, ἄμα
χίτς ντὲν ἡκαίρει τί θὰ ἔκάνω. Τὸ ἄλλο ἡμέρα
χίτς τίποτε γιὰ τὸ ἱσιτί ντὲν πιασνίζω. Μεση-
μέρι ἔρκεται, ἄμμα φαί ντὲν ἔχει. "Ισιτί μου
πηαίνω, τυρία-μυρία κουλούρια-κουλούρια μαζί
μου ἱπαίρωνω.

—"Ελα, Σουρπουτίτσα μου, νὰ φᾶμε.

Σουρπουτίτσα τιραπέζι καθεται, πακέτος μου
ἀνοιγμένος ἔκάνω, τυριά, κουλούρια μου βγαλ-
μένος ἔκάνω. "Ενα σὲ κεινὴ δίνω, ἓνα ἐγὼ κρα-
τημένο ἔκάνω, ἓνα λέω γιὰ τὸ βράδυ κρατημένο
νὰ ἔκάνῃ, μισὸ ἐκείνη, μισὸ ἐγὼ, νὰ τιρῶμε.

Σουρπουτίτσα μου μούτρα κατεδασμένος ἔ-
κάνει, ἄμμα λέω:

—Κονομία ντὲν θέλεις;

—Κονομία θέλω.

—Πὲν ἀλιά, κονομία νὰ ἱκάνουμε, κολού-
ρια νὰ τιρῶμε, λίρες νὰ ἔκάνουμε.

Σουρπουτίτσα μου ἱφχαριστημένη ἔνεται, κού-
λουρι τιρῶει, κουλιά τῆς ταμπουρά παίζει.

Τὸ ἄλλο μεσημέρι πάλι τυριά καὶ κουλούρια
ἀγορασμένος ἔκάνω, ἱσιτί μου πιαίνω, Σουρ-
πουτίτσα μου, λέω:

—Λίρες ντὲν ἠθέλεις;

—Λίρες ἠθέλω.

Τὸ ἄλλο μεσημέρι πάλι κουλούρια-κουλούρια
φαγωμένη ἔκανε.

Βᾶ-βᾶ-βᾶ, τί ἔπαθε τὸ Σουρπουτίτσα μου!
Ντεκα μέρες νηστεία ἔβαλε, ὕστερα ἱσιτί μου
μιά λίρα, ταίλιο, πηαίνω, Σουρπουτίτσα μου χέ-
ρις μου ἀπλωμένο ἔκάνω.

—Πᾶς, κουζούμ.

—Αἶ! Λιρά!

—Λιρα γιὰ!

—Ἄμμα Σουρπουτίτσα μου χίτς ἄλλο ὕπομονῃ
ντὲν ἔχει. Λιρα ἀρπαγμένο ἔκανε, ὑπακόλη πη-
αίνει, χασάπη πηαίνει, μπιρζολάκια-μυζολάκια
ἀγορασμένο ἔκανε, βιράδυ ἱσιτί μου τιραπέζι
φορτωμένο ἰζέλωτω.

—Στὸ διάβολο νὰ πηαίνουν οἱ λίρες, Καρα-
μπετάκι... Μὲ τᾶραξες στὴν πείνα τόσες μέρες!
Κάτσε νὰ φᾶμε!

—Ἀμμιμάν!... Φαγὶ ἀπάνω ἱπέφτουμε, οὐ-
ζα-μούζα πίνουμε, κοιλίς μας τιράτα ἔκάνουμε,
ὠραῖα περάσαμε, ἱγγαλιά-μυγαλιά, τιραγούδια...
Κονομία ἄσκημο πιράμα ἔνεται. "Απὸ τότε χίτς
τὸ Σουρπουτίτσα γιὰ λίρες ντὲν μιλάει. Καρα-
μπέτ μεγνάλω ντιπλωμάτῃς ἔνεται!...

Ο ΚΑΡΑΜΠΕΤ

Οἱ ἰδιοτροπίες τοῦ Πελοπίδα

Ἔξω ὅλα

Δὲν μοῦ λέτε, κοπέλλες μου, κάνω
τὴν τὸν κόπο νὰ ρίξετε μιά ματιά στὸ
ἡμερολόγιο; Κυττάτε τὸν οὐρανὸ;
Εἶδατε τὸ θερμόμετρο; Γιατί σὰς βλέ-
πω καὶ διερωτῶμαι μήπως ἤρθαν τὰ κυ-
νικά καύματα καὶ δὲν τὸ πήραμε ἀκό-
μα εἰδῆσι. Μήπως εὐρισκόμεθα ἐν μη-
νὶ "Ιουλίῳ καὶ ὁ ἥλιος πυρπολεῖ τὴν πό-
λι, πῆναι τοὺς ἀνθρώπους καὶ βράζει τὸ
σῦγὸ χωρὶς τηγάνι; Μήπως φλόγες καὶ
ἀόρατον πυρ κατα-
καίου τὸ σῦμπαν;
Συμβαίνει μήπως τὸ
τοιοῦτον; "Οχι, δὲν
συμβαίνει. "Οχι, κο-
πέλλες μου, "Οχι, κυ-
ρίες καὶ δεσποινί-
δες μου. "Ακόμα ὁ
καιρὸς εἶνε δροσε-
ρός. "Ακόμα βρι-
σκόμεσθε στὸν μῆ-
να Μάϊον. Δροσερὸ
φυσάει τὸ ἀεράκι
καὶ τὴ νύχτα αἰσθά-
νεται κανεὶς τὴν ἀνάγκη νὰ ρίξῃ ἀκό-
μα ἓνα σαμάρι στὴν πλάτη του, γιὰ νὰ
γλυτώσῃ ἀπ' τὰ νυκτερινὰ ρίγη.

Εἶνε ἔτσι, κοπέλλες μου; "Αμ ἔτσι
εἶνε. "Αφοῦ εἶνε ἔτσι, τὸ λοιπὸν, γιατί
μοῦ ξεμπαρτωθήκατε ἀπὸ τώρα; Σὰς
βλέπω καὶ γίνομαι μποροῦτι!

Βγαίνετε ἔξω, μὲ τὰ μπράτσα γυμνὰ
σὰν φρατζόλες! "Εξω οἱ πλάτες! "Ε-
ξω οἱ ὦμοι! "Εξω οἱ λαιμοὶ καὶ οἱ
σῆρκοι! Καὶ ἀντὶ γιὰ φόρεμα, ἓνα ἀ-
ραχνόφαινο ὕφασματάκι πού τὸ βλέ-
πω καὶ ἀπορῶ πὼς δὲν ἀρπάζετε ἀπὸ
ἑφτά πλευρίτιδες καὶ τριάντα γρίπτες
ἢ καθε μιά!...

Πῶς; Ζεσταίνόσαστε; Ποιανὸν τὰ
πουλάτε αὐτὰ, μωρὲ ἄτιμα πλάσματα;

"Οχι! Δὲν ζεσταίνόσαστε. "Αλλὰ τὸ
κάνετε ἐπιτήδες, γιὰ νὰ μᾶς προκαλέ-
σετε. Μὲ τὴν πρώτην λιακάδα, βρήκατε
τὴν εὐκαιρία νὰ πετᾶτε ὅ,τι μπορεῖ
νὰ πεταχθῇ καὶ νὰ ἐπιδοίξετε ὅ,τι μπο-
ρεῖ νὰ ἐπιδοίχῃ. "Ετσι ἀκριδῶς, ὅπως
κάνετε κάθε χρόνο. Καὶ νὰ βγῆτε ἔξω
περίπου ὅπως κυκλοφοροῦσε ἡ Εὐα στον
Παράδεισο — δι' ὃ καὶ ἐξεδιώχθη πῦξ
λαὸς ἐκεῖθεν — νὰ μᾶς ἐμβάλετε εἰς
πειρασμούς καὶ νὰ μὲν κάνετε κι' ἐμένα
νὰ σηκῶσω τὴ μαγγούρα μου καὶ ν'
ἀρχίσω νὰ κοπανᾶω πλάτες, λαιμούς
καὶ μπράτσα, γιὰ νὰ σὰς ἀνακαλέσω
εἰς τὴν τάξιν καὶ τὴν εὐθειαν ὁδὸν ἀπὸ
τὴν ὁποίαν παρεξελκίνατε, ἄθλια, σα-
τανοειδῇ καὶ φθοροποιᾷ πλάσματα!...

"Οχι, βρε κατσαρίδες. Δὲν ζεσταί-
νόσαστε. Εἶμαι βέβαιος ὅτι κρώνετε
καὶ τρεμουλιάζετε, τὸ βλέπω στὸ δερ-
μα σας πού κοκκινίζει ἀπὸ τὸ ρίγος.
"Αλλὰ ἐπιμένετε στὴν προκλητικὴ σας
ἐμφάνισι, γιὰ λόγους ὑπόλους καὶ ἀν-
τικοινωνικούς. Σκοπὸς σας εἶνε νὰ ἐπι-
δείξετε τὴ γυνωπευτικὴ σας, ἂν εἶνε δυ-
νατὸν καὶ ἀπὸ τὰ μέσα Φεβρουαρίου.

Ζεσταίνονται, λέει! Ζεσταίνονται χω-
ρὶς νὰ ὑπάρχῃ ζεσθ! "Αμ δὲν μοῦ λέ-
τε, βρε παληοτράματα, ὅταν ἀργότερα
θὰ πιάσουν οἱ πραγματικὲς ζέστες καὶ
θὰ μᾶς ρημάξουν οἱ καύσωνες, τί θὰ
βγάλετε; Πῶς; Θὰ ἰδῆτε ὡς τότε;

Τὸν κακὸ σας καὶ τὸν ψυχρὸ σας!
"Αλλὰ δὲν φταίτε ἐσεῖς. Φταίει ἡ ἀ-
στυνομία πού δὲν στέλνει μιά κλούβα
στὰς ὁδοὺς τῶν "Αθηνῶν γιὰ νὰ σὰς
μαζεύῃ. Φταίει ἡ κοινωνία πού σὰς ἀ-
νέχεται. Καὶ φταίω κι' ἐγὼ πού δὲν
παίρνω μιά σακκούλα μὲ κομματάκια
πάγο καὶ ὅποια βλέπω νὰ περιφέρε-
ται μ' αὐτὴ τὴν ἐξωφρενικὴ ἐμφάνισι,
νὰ τῆς ρίχνω κι' ἓνα κομματάκι στὴν
πλάτη. Νὰ σὰς μάθω συμπεριφορά!

"Εξω μπρατσοειδῇ, ἐξωπλάτσοειδῇ καὶ
γυμνογασμοειδῇ καθάρματα!...

ΠΕΛΟΠΙΔΑΣ

Εἶχα καθήσει νὰ ξεκουράσω μπροστὰ στὸ τζάκι μου,
ἀκούγοντας τὸ ραδιόφωνο, ὅταν μὲ πήρε στὸ τηλέφω-
νο ὁ ἀρχισυντάκτης μου.

—"Ακούσε, Κάρλτον! μοῦ εἶπε. Σὲ περιμένει ὁ δι-
ευθυντὴς τῶν φυλακῶν στὸ γραφεῖο του. Φαίνεται ὅτι ὁ Φλέ-

στερ εὐχαριστήθηκε ἀπ' τὸν τρόπο
πού περιέγραψες τὴ δική του, καὶ
θέλει τώρα νὰ πῇ λίγες τελευταίες
λέξεις μόνο σὲ σένα καὶ στὸν διευ-
θυντὴ, πρὶν τὸν κρεμάσουν. "Εμ-
πρός, ξεκίνησε ἀμέσως, τεμπέλη!

Στὸ ταξὶ πού μὲ πήγαине στὶς
φυλακὲς ἀναπολοῦσα ὅλη ἐκείνη τὴν
ἱστορία. "Ο Τζώρτζι Φλέστερ εἶχε
καταδικασθῇ σὲ θάνατο γιὰ τὸ φόνο
τῆς γυναίκας του. Τοῦ κακοῦ ὁ συ-
νηγορὸς του εἶχε προσπαθῇ νὰ
βρῇ ἐλαφρυντικά στὴν περίπτωσί του. "Η ἐπίμονη σιωπὴ τοῦ
κατηγορουμένου εἶχε ματαιώσει ὅλες αὐτὲς τὶς προσπάθειες
κι' εἶχε ἐπηρεάσει ἀσχημα τὸ δικαστήριο ἐναντίον του. Θάλεγε
κανεὶς πῶς ἐπιζητούσε ὁ ἴδιος, μ' αὐτὴ τὴ στάσι του, τὴν αὐ-
στηρὴ καταδίκη του... Κι' ὁμῶς ἦταν ἓνας τύπος συμπαθητι-
κός, πού φαίνονταν ἀπίστευτο νᾶχε ἐγκληματήσει, καὶ μάλιστα
προμελετημένα...

Πῶς εἶχε ἀποφασίσει τώρα νὰ μιλήσῃ, λίγες ὥρες μόνο πρὶν
τὸν κρεμάσουν;... Αὐτὸ ἀναρωτιοῦμαι μ' ἀπορία, κι' ὅταν ἀ-
κόμη ἔμπαινα σὲ λίγο στὸ κελλὶ του, μαζί μὲ τὸ διευθυντὴ
τῶν φυλακῶν.

"Ο Φλέστερ σηκώθηκε καὶ μούδωσε τὸ χέρι του.

—Σὰς εὐχαριστῶ πού ἤρθατε, εἶπε. Δὲν θὰ μπορέσετε ἱ-
σως νὰ δημοσιεύσετε στὴν ἐφημερίδα σας
τὴν ἱστορία πού/θὰ σὰς διηγηθῶ. Πιθανὸν
μάλιστα νὰ μὴν τὴν πιστέψετε καν... "Α-
διάφορο! "Εγὼ δὲν μποροῦσα νὰ φύγω
ἀπ' τὴ ζωὴ, παίρνοντας μαζί μου τὸ μυ-
στικὸ μου... ἔπειτα ἀπ' ὅ,τι
τι συνέβη σήμερὰ τ' ἀ-
πόγευμα!

"Ο διευθυντὴς τὸν κύτταξε μ'
ἀπορία.

—Μήπως θέλετε, Φλέστερ,
τὸν ρώτησε, νᾶνε παρὼν κι' ὁ
δικηγόρος σας;...

—"Οχι. Αὐτὰ πού θὰ πῶ, δὲν
ἐνδιαφέρουν πιά τὴ δικαιοσύνη...
Θέλω ἀπλῶς νὰ βάλω τὰ πράγ-
ματα στὴ θέσι τους, νὰ σὰς ἐ-
ξηγήσω ὅτι δὲν σκότωσα ἐγὼ τὴ γυ-
ναῖκα μου! Θὰ σὰς παρακαλέσω
νὰ μὲ διακόψετε...

—Εἶμαι, καθὼς ξέρετε, φυσικὸς
κι' ἀσχολούμαι μ' ἐπιστημονικὲς ἐ-
ρευνες. "Η γυναῖκα μου ἦταν 20 χρό-
νια νεώτερή μου. Καὶ παραπονί-
ομαι πάντα ὅτι τὴν παραμελοῦσα, ὅ-
τι περνούσα ὅλη τὴν ἡμέρα κι' ἓνα
μέρος τῆς νύχτας ἀκόμη, στὸ ἐργα-
στήριό μου... Εἶχε δική, ἡ καυμέ-
νη, γιατί διψοῦσε κι' αὐτὴ νὰ χαρῇ
τὴ ζωὴ καὶ τὰ νεῖδα τῆς. Δὲν μπο-
ροῦσε νὰ καταλάβῃ ὅτι ἐργαζόμουν
γι' αὐτήν, γιὰ νὰ ἐπιτύχω στὰ πει-
ράματά μου καὶ νὰ τῆς προσφέρω
ὅλες τίς ἀνέσεις τοῦ πλοῦτος... Δὲν
εἶχαμε, δυστυχῶς, παιδιά, πού θά-
διναν ἐνα ἐνδιαφέρον στὴ ζωὴ τῆς
καὶ θὰ τὴν ἔνωσαν στενότερα μὲ τὸ σπῆτι μας...

—"Οταν κατάλαβα πὼς τὰ παράπονά της ἦσαν
δικαιολογημένα κι' ἀποφάσισα νὰ τῆς διαθέσω
περισσότερες ὥρες μου, ἦταν πιά πολὺ ἀργά!
"Η Φάνυ μου εἶχε ξεμυαλισθῇ μ' ἓνα φοιτητὴ,
πού εἶχε γνωρίσει σ' ἓνα χορὸ! Μοῦ ὡμολόγησε
πὼς ἀγαπιότουσαν καὶ πρόσθεσε πὼς δὲν σκό-
πενε νὰ θυσιάσῃ ὅλη τὴ ζωὴ της μαζί μου!...

—"Ἦξερα καλὰ αὐτὸ τὸ νέο "Ηταν ἔξυπνος, μελετηρὸς, μὲ
πολλὰς ἐλπίδες μελλοντικῆς ἐπιτυχίας. "Ηταν ἐπίσης πολὺ
συμπαθητικὸς. Δὲν μοῦ φαίνονταν ἀδικαιολόγητος ὁ ἔρως τῆς
Φάνυ γι' αὐτόν...

—"Ενα βράδυ, ὅταν γύρισα σπῆτι, βρήκα ἓνα γράμμα τῆς,
πού μοῦ ἀνηγέλλε πὼς εἶχε φύγῃ μὲ τὸν ἀγαπημένο της Ρό-
τζερ... "Εμεῖνα κυττάζοντας τὸ χαρτί ἐκείνο ὥρες ὀλόκληρες...
"Ἦθελα ν' αὐτοκτονίσω, ἀλλὰ δὲν εὕρισκα τὸ θάρρος. "Η θέ-
λησι μου εἶχε τασκίσει ὀλόκληρα...

—"Ενα φανερὸ κούδουνισμα στὴν πόρτα μ' ἔφερε στὴν πρα-
γματικότητα. Πῆγα ν' ἀνοίξω. Κι' εἶδα νὰ ὀρμᾷ μέσα ὁ Ρό-
τζερ, πανικόβλητος, καταχλωμένος, μὲ τὰ μάτια γουρλωμένα.
"Αρπάζε τὸ χέρι μου καὶ μοῦ φώναξε:

—Πρέπει νὰ μὲ πιστέψετε!... Δὲν ἤθελα νὰ τὴ σκοτώσω!
Δὲν ξέρω πὼς γίνε! Τί νὰ κάνω τώρα, Θεέ μου!... Βοηθήστε
με, λυπηθῆτε με!

—Σιγὰ-σιγὰ, μπόρεσα νὰ καταλάβω, ἀπ' τίς κομμένες φρά-
σεις του, τί εἶχε συμβῇ. Τοῦ εἶχαν προσφέρει μιά ζηλευτὴ θέ-
σι σὲ κάποιο ἐργαστήριο ἀτομικῆς ἐνεργείας, μιά θέσι πού
συνδύαζε ἓνα καλὸ μισθὸ μ' ἓνα λαμπρὸ μέλλον... Τὸ εἶπε στὴ
Φάνυ, ὅταν συναντήθηκαν στὸ παραθαλάσσιο σπιτάκι μας, ὅ-
που εἶχαν δώσει ραντεβού γιὰ νὰ φύγουν μαζί. Μὰ ἐκείνη,
ἀντὶ νὰ χαρῇ, πάγωσε καταλαβαί-
νοντας ὅτι ὁ Ρότζερ ἀγαποῦσε τὴ
δουλειά του τὸ ἴδιο ὅσο κι' αὐτήν!
Τῆς φάνηκε πικρὴ ἀπογοήτευσι τὸ
νὰ στερεθῇ. ἔτσι τὴ μισὴ ἀγάπη
του... Τὸν ἀρπάζε ἀπ' τοὺς ὤμους
καὶ τὸν τρώταζε, λέγοντάς του ὀρ-
μητικά:

Ἡ ἐξομολόγησις

Τραγικὸ δῆγημα

σπρώξε ἀπὸτομα. "Εχασε τότε τὴν ἰσορροπία τῆς, ἔπεσε ἀνά-
σκελα καὶ χτύπησε τὸ κεφάλι τῆς στὴ γωνιά τοῦ τζακιῦ. "Ο-
ταν ὁ Ρότζερ θέλησε νὰ τὴν ἀνασηκώσῃ, κατάλαβε πὼς ἦταν
νεκρή!

—Καθὼς κύτταζε τὴν ἀπελπισμένη καὶ φοβισμένη φυσιογνο-
μία του, μοῦ ἤρθε ξαφνικὰ μιά ἰδέα: "Η ζωὴ εἶχε πιά τελει-
ώσει γιὰ μένα! Τί μ' ἐνδιέφερε ἡ ἐργασία μου, ἀφοῦ εἶχα χά-
σει τὴ Φάνυ;... Αὐτὸς ὁμῶς ὁ νέος, πού βρίσκονταν στὴν ἀρχὴ
τῆς λαμπρῆς σταδιοδρομίας του, μπορούσε νὰ προσφέρῃ πολ-
λὰ στὴν ἀνθρωπότητα. "Επρεπε νὰ ζήσῃ... ἐνῶ ἐγὼ ἦμουν πιά
ἀχρηστος!

—Πῆρα ἀμέσως τὴν ἀπόφασί μου.

—Γύριστε ἀμέσως στὸ σπῆτι σας, εἶπα στὸ Ρότζερ. "Αν
σὰς εἶδε κανεὶς πού βγήκατε, πῆστε πὼς εἶχατε πᾶ-
ει στὸν κινηματογράφο. Θὰ φροντίσω ἐγὼ νὰ μὴ σὰς
ἐνοχλήσῃ κανεὶς γιὰ τὴ θλιβερὴ αὐτὴ ἱστορία! "Ε-
σεῖς μὴν ἀνακατευθῆ

ΤΑ ΠΕΤΡΕΛΑΙΑ της Τεχεράνης

Ο Ιεραπόστολος και... η 'Ιντέλλιτζενς

Δεν έχουν περάσει παρά εξήντα οχτώ χρόνια απ' τον καιρό που το πετρέλαιο το θεωρούσαν μόνο για φάρμακο εναντίον... των ρευματισμών και του καρκίνου!

Ο παππούς του σημερινού Ροκφέλερ ήταν ένας από τους προπαγανδιστές του... «φάρμακου» αυτού. Εγύριζε τις αμερικανικές περιοχές ακολουθούμενος από νέγρους μουσικούς κι από μισόγυμνες χορεύτριες και πρόσφερε στους περιεργούς, που μαζευόντουσαν γύρω του, μικροσκοπικά μπουκαλάκια γεμάτα απ' το πολυτιμο και θαυματουργό υγρό.

Σήμερα το πετρέλαιο έχει γίνει ένα είδος πρώτης ανάγκης.

Είκοσι χρόνια πριν απ' τον πρώτο ευρωπαϊκό πόλεμο βασίλειε στην Τεχεράνη ο σάχης Νασσέρ-Εντ-Ντιν, ο «βασιλεύς των βασιλέων», ο «κύριος της γης, του αέρος και του νερού», που το κράτος του άρχισε και όπου ανατέλλει η σελήνη και τελειώνει στις αβύσσους της θαλάσσης. Ο Σάχης λοιπόν αυτός επέτρεπε ελεύθερα στους ξένους να ταξιδεύουν στη χώρα του, δείχνοντας πάντα επιφυλακτικότητα απέναντί τους.

Ανάμεσα στους τούσους περιηγητές που έφθασαν τότε στην Περσία ήταν κι ένας Καναδός μηχανικός, αδύνατος κι' όχι πολύ νέος. Ονομαζόταν Ουίλλιαμ ντ' Αρσού. «Ηξερε από την ιστορία, ότι, για πολλούς αιώνες, εκαίγοντο στους περσικούς ναούς γιγάντιες άσβεστες δάδες προς τιμήν του θεού της φωτιάς, Ορμούζντ».

Ποια ήταν η καυσίμη ύλη τους; Ο Ντ' Αρσού αποφάσισε να λύση το αίνιγμα, γιατί υποπτευόταν ότι έπρόκειτο περί νάφθης (άκαθάρτου πετρελαίου).

Εκίνησε λοιπόν απ' την κοιλάδα του Σχίρ, διευθυνόμενος προς βορράν. Αφισε πίσω του τις ροδωφτεμένες εκτάσεις και τα δάση των κυπαρισσιών, για ν' ακολουθήση ένα καράβι που διέσχισε απέραντες χώρες, μαστιζόμενες από τον πυρετό.

Εξέτασε προσεχτικά και σε διάφορα σημεία το έδαφος. Οι έρευνες του πετύχαν. Αλλά η μεγαλύτερη επιτυχία του ήταν το ότι έγινε ο πιο θερμός φίλος του Σάχη και κατάφερε να πάρη απ' αυτόν ένα έγγραφο, που έλεγε περίπου τα εξής:

«Επειδή μεταξύ της Καναδικής κυβερνήσεως και της Περσίας ανεπτυχθήσαν σχέσεις εγγαρίων, παραχωρούνται δια του παρόντος στον μηχανικό Ουίλλιαμ ντ' Αρσού και στους απογόνους του, φίλους ή κληρονόμους του πληρ' κι' αποκλειστικά δικαιώματα ανασκαφών σ' οποιοδήποτε σημείο του περσικού εδάφους. Όλα τα ορυκτά προϊόντα, που θα εξαχθούν με τις ανασκαφές αυτές, θ' αποτελούν ιδιοκτησίαν απόλυτη κι' αδιαφιλονίκητη του κατόχου του παρόντος».

Από τη στιγμή που πήρε το έγγραφο αυτό στα χέρια του ο Ντ' Αρσού δεν βρήκε πιά ησυχία. Έκαμε το λάθος να το δείξη σε μερικούς επιχειρηματίες της Αλεξανδρείας, που του πρόσφεραν άμέσως μερικά εκατομμύρια για να τους παραχωρήση κάθε δικαίωμά του.

Ο μηχανικός όμως έμεινε άκαμπτος. Σε κάθε του βήμα τον κυνηγούσαν τραπεζίτες και κατάσκοποι. Όλοι προσπαθούσαν να του αρπάξουν το πολυτιμο έγγραφο. Επί τέλους αποφάσισε, να φύγη για την Αμερική.

Κατά τη διάρκεια του ταξιδιού του απόφευγε την συντροφιά των άλλων ταξιδιωτών. Περνούσε τον καιρό του διαβάζοντας ιερά βιβλία.

Στο ζήτημα αυτό ακολουθούσε το παράδειγμα του μοναδικού ιερέως του πλοίου, ένας καλός ιεραπόστολος, που γύριζε από την Αφρική. Ο μηχανικός και ο ιερεύς δεν άργησαν να γνωριστούν και να γίνουν φίλοι.

Δύο μέρες προτού φθάσουν στη Νέα Υόρκη, ο Ντ' Αρσού διηγήθηκε τη ζωή του στο νέο του φίλο και του ζήτησε ταπεινά συμβουλές για την περιπέτειά του.

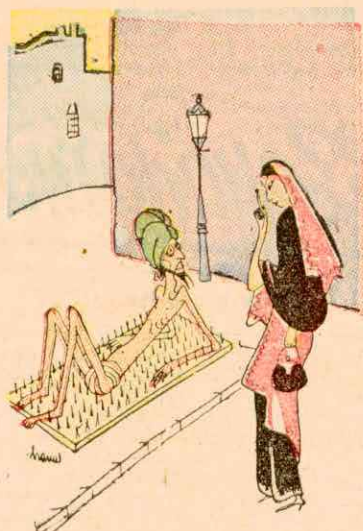
Πριν τελειώση το ταξίδι, ο μηχανικός, ο οποίος δεν είχε παραχωρήσει για εκατοντάδες εκατομμύρια το μικροσκοπικό εκείνο φύλλο του χαρτί, το πρόσφερε αδιάτακτα κι' έντελως δωρεάν στην ιεραπόστολο!

Το πρόσφερε δηλαδή στην «Ιντέλλιτζενς Σέρβις»!

Γιατί ο ιερεύς αυτός δεν ήταν παρά ένας Άγγλος κατάσκοπος της μεγάλης βρετανικής οργανώσεως, ο Σίντνεϋ Ρίλλεϋ, που άρχισε με το κατόρθωμά αυτό το στάδιό του.

Από τότε άρχισε στον κόσμο ο νέος «Αίω των πετρελαίων» και του θριάμβου του μωτέρ, για τον οποίον είχε κάποιος πολιτικός:

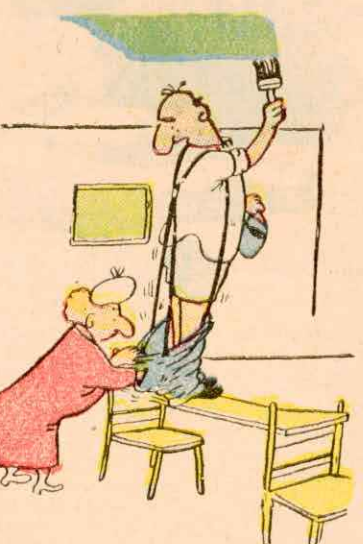
«Μία σταγόνα πετρελαίου είναι πιο πολυτιμη από μία σταγόνα αίματος».

—Θα σε παντρευτώ, αλλά υπό έναν όρο. Θα έχωμε χωριστό κρεβάτι!...

Το πρώτο κέικ της κυρίας

—Μα δεν με πιστεύεις, βρε γυναίκα, που σου λέω πως δεν έχω λεφτά;

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ για τις γυναίκες

Η καλλονή κι' η μέδα

* Αν έχετε μεγάλο στήθος, προτιμήστε τα κορσά «ντραπέ». Δίνετε έτσι την εντύπωση ότι ο όγκος του στήθους οφείλεται στο ύψος.

* Τα κουμπιά από στράς, σε σχήμα καρδιάς, θα φορεθούν πολύ εφέτος.

* Η μόδα απαιτεί επίσης ανοιχτόχρωμα κουμπιά για τα σκούρα φορέματα.

* Το χρώμα που θα επικρατήσει εφέτος στα παπούτσια είναι το πράσινο. Θα φορεθούν όλες οι αποχρώσεις του.

* Τα σκαρπίνια από λευκό σεδρώ είναι επίσης πολύ της μόδας.

* Οι τσάντες θα έχουν εφέτος πολύ απλή γραμμή. Τα πολύπλοκα σχήματα δεν είναι πια της μόδας. Για το βράδυ, η προτιμώμενη στρέφεται στις τσάντες από χρυσά ή ασημένια δέρματα.

* Τα κοσμήματα από σμάλτο, με χρυσά πλαίσια ολόγυρα, θα φορεθούν επίσης πολύ εφέτος.

* Οι ψεύτικες έληες ξαναγυρίζουν. Δεν θα είναι, όμως, μαύρες όπως στο παρελθόν. Η μόδα τις θέλει χρωματιστές. Το χρώμα τους πρέπει να ταιριάζει με το φόρεμα ή το καπέλλο.

* Οι όμπρέλλες θα είναι εφέτος πολύχρωμες. Τα χρώματα, ζωηρά στη βάση, θα εξασθενίζουν βαθμιαία και θα «σβύνουν» στις άκρες.

* Η εφετεινή μόδα κατάργησε μία από τις αυστηρότερες απαγορεύσεις της. Επιτρέπει τα παντός είδους κοσμήματα: κολλή, βραχιόλια, σκουλαρίκια, κλίπς, καρφίτσες κλπ. από το πρωί. Όλα αυτά μπορεί να είναι ψεύτικα. Πρέπει, όμως, απαραίτητα ν' ακτινοβολούν.

Η υγεία

Κατά της πιτυρίδας: Κάνετε συχνά ένω τριβές του τριχωτού μέρους του κεφαλιού με το ακόλουθο μίγμα:

Υδωρ Κολωνίας 100 γραμ.
Ρεσορκίνη 3 »
Χλωράλη 2 »

* Αν έχετε βραχνή φωνή κάνετε συχνούς γαργαρισμούς με χυμό λεμονιού, χωρίς νερό.

Το νοικοκυριό

* Για να βγάλετε μία πρέσα από έναν τοίχο ντυμένο με χαρτί, βάλτε από κάτω ένα χάρακα, μία μικρή σανίδα κλπ. και τραβήξτε την πρέσα με μία πένα. Έτσι, δεν θα κάμετε καμμία καταστροφή στον τοίχο.

* Για να προφυλάξετε τα φυτά που έχετε μέσα σε γλάστρες από τα έντομα, βάλτε ολόγυρα μέσα στο χώμα μερικά σπίρτα, με το κεφάλι προς τα κάτω.

Η κουζίνα

* Αν «έκοψε» η μαγιονέζα σας, προσθέστε λίγο-λίγο ένα καλοχτυπημένο κροκό αυγού, χτυπώντας συνεχώς. Αν πάλι είναι πολύ άραιη, πηχει με την προσθήκη λιωμένης ζελατίνας.

* Όταν έχη «πίσει» λίγο ένα φαγητό από λαχανικά, οδειάστε το άμεσα σε άλλο τέντζερη, προσθέστε λίγο νερό και συνεχίστε το μαγείρεμα.

* Είναι πολύ λιπαρή η σούπα; Βουτήχτε μέσα ένα κομμάτι πάγου, κρατώντας το με μια τσιμπίδα. Το λίπος θα συγκεντρωθή πάνω του και θα πηξή. Έτσι, το αφαιρείτε εύκολα. Έπαναλαμβάνετε όσες φορές χρειάζεται.

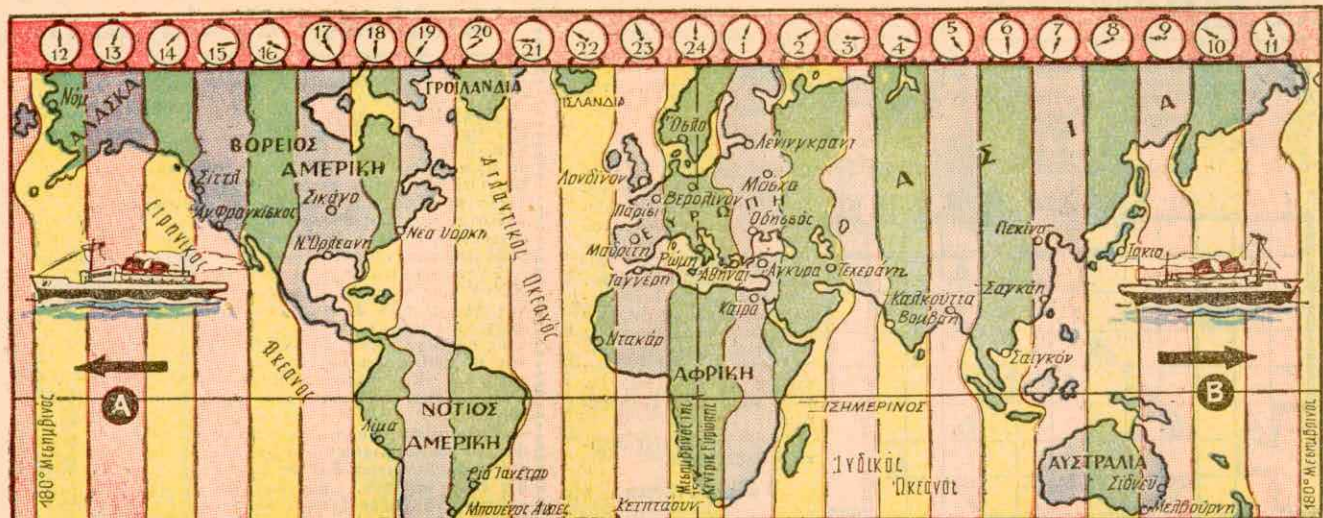
* Για ν' αφαιρέσετε το πλεονάζοντά αλάτι από μία άραιη σάλτσα ή σούπα, βουτάτε μέσα φέτες ώμη πατάτας και τις αφιίνετε ως την ώρα που θα σερβίρετε.

* Αν η «λευκή σάλτσα» γίνει πολύ άραιη, προσθέτετε σιγά-σιγά ένα αυγό χτυπημένο.

* Θέλετε ν' αποκτήση ο καφές σας την ωραία εκείνη γεύση που του δίνει η κρέμα του γάλατος; Βάζετε λίγο φρέσκο βούτυρο στον πάτο του κάθε φλυτζανιού, χύνετε ύστερα μέσα τον καφέ και προσθέτετε γάλα.

* Αν ένα πεπόνι είναι άγουρο, κόψτε το σε φέτες, αλείψτε τις με βούτυρο, βάλτε τους αλατοπίτερο και ψήστε τις σαν την κόκκινη κολοκύθα. Θα γίνουν νοστιμιάτατες.

* Απ' το υπερώριο πεπόνι, μπορείτε να φτιάσετε ένα θαυμάσιο «σερμπέτι», αν το πιάσετε από τρυπήτο και προσέσετε λίγη ζαχαρή.

Θα φθάνουν στον προορισμό τους... πριν ξεκινήσουν!

ΕΝΑΣ περιεργός αγών, ο πιας περιεργός από όλους όσους έγιναν από καταβολής κόσμου, διεξήχθη πριν από λίγόν καιρό. Ένα αγγλικό αυτοπρωθυμμένο βομβαρδιστικό, του τύπου «Ελεκτρικ-Κανμπέρρα», συναγωνίσθηκε σε

ταχύτητα με τον ήλιο πάνω σε μία διαδρομή 3.360 χιλιομέτρων μεταξύ Ιρλανδίας και Νέας Γης. Το αεροπλάνο νικήθηκε σ' αυτό τον αγώνα από τον ήλιο, που έφτασε πρώτος στο τέρμα. Μά εινε εύκολο να προβλέψουμε ότι θα έρθη πολύ σύντομα η ημέρα, που ο ήλιος, στον αγώνα ταχύτητας με το αεροπλάνο, θα φτάση δεύτερος.

Το αεροπλάνο, που αναφέραμε ξεκίνησε στις 12.43 της 21ης του περασμένου Φεβρουαρίου από το Άλντεργκροβ, κατευθυνόμενο στην Αμερική. Έετσε με ταχύτητα 900 χιλιομέτρων. Αν διατηρούσε σταθερή αυτή την ταχύτητα σ' όλη τη διαδρομή θάφτανε στη Νέα Γη π ρ ο τ ή ς ά ν α χ ω ρ ή σ ε ώ ς τ ο υ . Καί να για ποιό λόγο; Μεταξύ της Ιρλανδίας και της Νέας Γης υπάρχει μία διαφορά τεσσάρων ωρών. Όταν, δηλαδή, εινε μεσημέρι στην Ιρλανδία, τα ρολόγια της Νέας Γης δείχνουν 8 το πρωί. Τρέχοντας με ταχύτητα 900 χιλιομέτρων την ώρα, το «Ελεκτρικ Κανμπέρρα» θάφτανε στο τέρμα του ταξιδιού του σε διάστημα μικρότερο των 4 ωρών. (Γιατί σε διάστημα 4 ωρών θα είχε διατρέξει 3.600 χιλιομέτρα, ενώ η απόστασις μεταξύ Ιρλανδίας και Νέας Γης εινε μόνον 3.360 χιλιομέτρα). Ένώ, λοιπόν, ξεκίνησε στις 12.43 θάφτανε στη Νέα Γη στις...

12.30, δηλαδή 13 λεπτά πριν ξεκινήση! Άλλ' η κακοκαιρία που επικρατούσε στον Ατλαντικό το ανάγκασε να ελαττώση πολλές φορές την ταχύτητά του κι' έτσι έφτασε στη Νέα Γη στις 13.25. Ο ήλιος, δηλαδή, είχε προσηγυρή απ' αυτό μόνον κατά 42 λεπτά.

Ένα αεροπλάνο που θέλει να φτάση στον τόπο του προορισμού του την ίδια ώρα με κείνην της αναχωρήσεώς του, πρέπει να διευθύνεται προς την αντίθετη κατεύθυνση από κείνην που ακολουθεί η γη κατά την περιστροφή της. Κι' επειδή η γη στρέφεται εκ δυσμών προς ανατολάς, το αεροπλάνο πρέπει ν' ακολουθή πορεία εξ ανατολών προς δυσμάς. Πρέπει, μ' άλλα λόγια, ν' ακολουθή τη φαινομενική κίνηση του ήλιου, (φαινομενική, γιατί ο ήλιος μένει ακίνητος σχετικά με τη γη).

Για τη διαδρομή Ιρλανδίας—Νέας Γης, όπως είδαμε, το αεροπλάνο έπρεπε νάχη ώραία ταχύτητα 900 χιλιομέτρων. Άλλ' αν έπρόκειτο να κάμη μία διαδρομή, ακολουθώντας τη γραμμή του Ισημερινού, έαπρεπε να πετάη με σταθερή ώραία ταχύτητα 1.666 χιλιομέτρων, για να μπορή να συναγωνισθή το άστρο της ημέρας. Γιατί η γραμμή του Ισημερινού, που εινε η μεγίστη περιφέρεια της γήινης σφαίρας έχει μήκος 40.000 χιλιομέτρων. Έπειδή, λοιπόν, η γη χρειάζεται 24 ώρες για να κάμη μία πλήρη περιστροφή, ή φαινομενική ταχύτης του ήλιου σχετικά με τον πλανήτη μας εινε στο σημείο αυτό 1.666 χιλιομέτρα την ώρα.

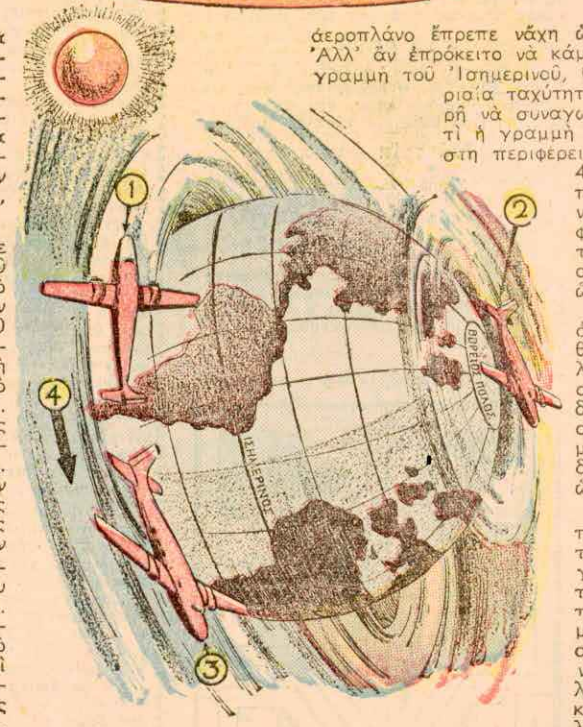
Όσο κατερχόμεθα ή ανερχόμεθα από τον Ισημερινό, προς τη διέυθυνση του νοτίου ή του βορείου πόλου, το μήκος των παραλλήλων μειούται και συνεπώς και το μήκος της διαδρομής. Στο ύψος της Ιρλανδίας π.χ. η περιφέρεια της γης έχει μήκος 21 χιλιάδων χιλιομέτρων, που, διαιρούμενη με το 24, μάς δίνουν ώραία ταχύτητα 900 χιλιομέτρων.

Αν ένα αεροπλάνο κατορθώση να παρακολουθήση βήμα προς βήμα τον ήλιο, οι ώρες δεν θα περνούν γι' αυτό, θα βρίσκεται, δηλαδή, πάντοτε στην ίδια ώρα. Το πλήρωμά του θα μπορέση συνεπώς να κάμη μέσα σε 24 ώρες το γύρο του κόσμου, χωρίς να ιδή τον ήλιο ν' ανατέλλη ή να δύη. Αν υποθέσουμε, λοιπόν, ότι αυτό το αεροπλάνο ξεκίνησε το μεσημέρι, τα ρολόγια όλων των πόλεων, από όπου περνάει θα δείχνουν κατά τη στιγμή της διαδρομής του πάνω απ' αυτές μεσημέρι. Αν αυτό το ταξίδι διαρκέση ένα χρόνο, το αεροπλάνο μας θα έχη πάντοτε μεσημέρι, ή ώρα, δηλαδή, θα παραμένη αμετάβλητη πάνω σ' αυτό.

Ας υποθέσουμε τώρα ότι το αεροπλάνο μας διευθύνεται αντίθετα, προς τον ήλιο, ακολουθεί, δηλαδή, τη διέυθυνση της περιστροφής της γης. Θα ιδούμε στο διάστημα του 24ώρου τον ήλιο ν' ανατέλλη και να δύη δυό φορές. Κι' αν το ταξίδι διαρκέση ένα χρόνο χωρίς διακοπή, οι αεροπόροι θα ιδούν 730 ανατολές και 730 δυσείες, θα έχουν ζήσει, δηλαδή, δύο χρόνια σε διάστημα ενός.

Σ' όλα τα ανωτέρω παραδείγματα, όταν μιλούμε για ώρα, έννοούμε την πραγματική, δηλαδή, την άστρική ώρα ενός τόπου κι' όχι την πολιτική, που εινε, ως γνωστόν, συμβατική κι' έχει γίνει από τας ανάγκες της διεθνούς επικοινωνίας.

Αεροπλάνο που διανύει τον ήλιο

1) Ένα αεροπλάνο που ακολουθεί τη γραμμή του Ισημερινού εξ ανατολών προς δυσμάς, με ώραία ταχύτητα 1666 χιλιομέτρων, θα έλεψη πάντοτε τον ήλιο στο ίδιο σημείο. 2) Αν το αεροπλάνο ακολουθεί τον παράλληλο, που περνάει από την Ιρλανδία, με σταθερή ώραία ταχύτητα 900 χιλιομέτρων, θα έλεψη πάντοτε τον ήλιο στο ίδιο σημείο. 3) Αν, αντίθετα, το αεροπλάνο πετούσε με ώραία ταχύτητα 1666 χιλιομέτρων, ακολουθώντας την κατεύθυνση της Γης, κατά την ημερησία περιστροφή της, θάελεπε τον ήλιο ν' ανατέλλη και να δύη δύο φορές κατά τη διάρκεια του 24ώρου. 4) Η Γη στρέφεται προς την κατεύθυνση του δέλους.

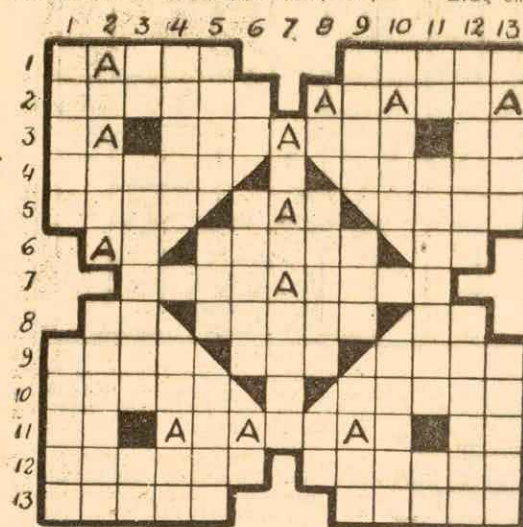
γής, θα ιδούμε στο διάστημα του 24ώρου τον ήλιο ν' ανατέλλη και να δύη δυό φορές. Κι' αν το ταξίδι διαρκέση ένα χρόνο χωρίς διακοπή, οι αεροπόροι θα ιδούν 730 ανατολές και 730 δυσείες, θα έχουν ζήσει, δηλαδή, δύο χρόνια σε διάστημα ενός.

Σ' όλα τα ανωτέρω παραδείγματα, όταν μιλούμε για ώρα, έννοούμε την πραγματική, δηλαδή, την άστρική ώρα ενός τόπου κι' όχι την πολιτική, που εινε, ως γνωστόν, συμβατική κι' έχει γίνει από τας ανάγκες της διεθνούς επικοινωνίας.

ΠΑΙΓΝΙΑ

Αντικατάσταση σταυρόλεξο

Αντί να σας δώσω με κατωτέρω τις εξηγήσεις των διαφόρων λέξεων, που θα τοποθετήσετε μέσα στο σταυρόλεξο, σας δίνω τις ίδιες τις λέξεις, όχι όμως με τη σειρά εμφάνισής τους.

μέσα σ' αυτό αλλά κατ' αλφαβητική σειρά. Τα 12 Α που τοποθετήσαμε ήδη μέσα στο σταυρόλεξο θα σας βοηθήσουν αρκετά στην ορθή τοποθέτησή των λέξεων.

ΑΒΑΚΙΑ — ΑΒΑΡΙΑ — ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ — ΑΙ — ΑΙΣ — ΑΙΣΑ — ΑΛΑΣΚΑ — ΑΛΑΤΑ — ΑΜΑΣΙΑΣ — ΑΜΗΝ — ΑΜΙΡΑΛΙΟΣ — ΑΝ — ΑΝΑΣΑ — ΑΝΔΡΟΝ — ΑΝΙΣΑ — ΑΠ — ΑΠΙΑ — ΑΡ — ΑΡΙΣ — ΑΡΙΣΤΟΝ — ΑΡΙΣΙΣ — ΑΣ — ΑΣΠΙΣ — ΑΤΟΝΟΣ.

ΕΤ.
ΗΛΟΣ — ΗΡΩΙΣ.
ΙΑ — ΙΚΑΝΑ — ΙΚΑΡΙΑ — ΙΚΕΤΗΣ — ΙΣ — ΙΣΠΑΝΙΑ
ΚΡΙΝΑ.
ΛΑ.
ΜΑΛΙΣ — ΜΑΠΑ — ΜΑΣΚΑ — ΜΟΛΙΣ — ΜΟΝΟΝ.
ΝΙ.
ΟΝ — ΟΠΤΙΚΑ.
ΠΙ — ΠΟΣΟΝ — ΠΟΤΑ.
ΡΑ — ΡΑΝΤΑ.
ΣΑ — ΣΑΜ — ΣΑΝΙΣ — ΣΑΜΟΣ — ΣΑΡΡΑ — ΣΑΤΑΝ — ΣΙΑ — ΣΙΝΑ — ΣΙΣ — ΣΠΟΡΟΣ — ΣΤΑΛΑ — ΣΤΑΡΙ.
ΤΑ.
ΩΣ.
Γ. Ε. ΣΠΑΝΟΣ

Συλλαβόγριφος

Σύμφωνα μ' άγριο ζώο αν ξέρετε να ενώνετε, δοχείο απ' τα μεγάλα εύθες θα φανερώσετε.

Λεξιγρίφος

Όσοι είναι το ένα τ' άλλο μέρος του προσώπου και τα δύο ενωμένα σχηματίζουν άνω κόπου ασκήτη των "Ινδιάνων" μέγαν θαυμασμοποιόν.

Ερωτήσεις

- 1) Από ποτέ παίζεται το «πίνγκ-πόνγκ»;
- 2) Ποια είναι η βορειότερη μικρή πόλη της Ευρώπης;
- 3) Ποιος ανέκαλυψε τα ερείπια της Πυραμίδας και πώς;

Για τους σωφείς

Τί θα κάμετε αν, ενώ οδηγείτε με μεγάλη ταχύτητα ένα αυτοκίνητο, σκάση ξαφνικά ένα πισινό λάστιχο; Θα πατήσετε φρένο, θα εξακολουθήσετε να πατάτε γκάζι, ή θ' ανοίξετε την πόρτα για να πεταχτείτε έξω;

Η βιβλιοθήκη

Ένας επισκέπτης εκφράζει το θαυμασμό του για τη μεγάλη βιβλιοθήκη του οικοδομήτορα. Κι' εκείνος του λέει:

—Θαπρεπε, τώρα να έχω εδώ άλλα 125 βιβλία. Δάνεισα όμως το ένα είκοστό των όλων βιβλίων μου (και φοβάμαι πως δεν θα τα πάρω ποτέ πίσω) καθώς και το ένα δέκατο τρίτον (που ελπίζω να μου τα επιστρέψουν).

Πόσα βιβλία είχε αρχικά η βιβλιοθήκη;

Το πριόνισμα

—Αφισέ με ν' αποτελειώσω εγώ το πριόνισμα αυτού του ξύλου, είπε ένας πατέρας στο γιού του. Έχεις κάνει ήδη το ένα τέταρτο της δουλειάς. Έγω μπορώ όμως να την τελειώσω δυο φορές γρηγορότερα από σένα. Μπορείτε να βρείτε τώρα πόση ώρα είχε εργασθεί ο γιός, έχοντας υπ' όψιν ότι, απ' όπου άρχισε αυτός το πριόνισμα ως στο τέλος το τελείωσε ο πατέρας του, πέρασε μία ώρα ακριβώς;

Το ρολόι

Οι δείκτες ενός ρολογιού δείχνουν 1 και 20. Αν ο ώροδείκτης είχε τη θέση του λεπτοδείκτη, και αντίστροφα, τί ώρα θαδείχνε τότε το ρολόι;

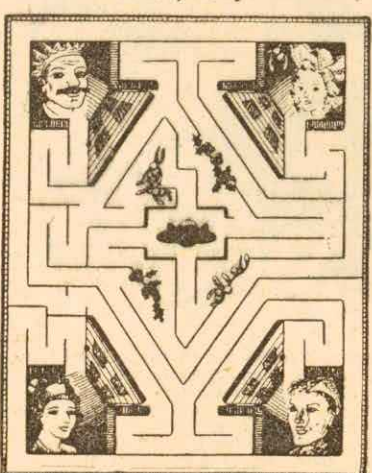
Με τρία ψηφία

Πόσοι τριψήφιοι αριθμοί μπορεί να σχηματισθούν με διαφόρους συνδυασμούς των ψηφίων 1, 2 και 3;

Ποιά μέρα;

Σ' ένα όρισμένο έτος, όχι δίσεκτο ή πρώτη μέρα του Φεβρουαρίου πέφτει Κυριακή. Τί μέρα πέφτει η τελευταία του ίδιου μηνός; Απαντήστε σε 1 δευτερόλεπτο.

Λαβύρινθος

Προσπαθήστε, ξεκινώντας κάθε φορά από το κέντρο να φτάσετε σ' ένα από τα πρόσωπα, που βρίσκονται στις γωνίες του σχεδίου, χωρίς να υποχρεωθείτε να ξαναπεράσετε από ένα διάδρομο απ' τον οποίο περάσατε ήδη. Δεν πρέπει δηλαδή με κανένα τρόπο να διασταυρωθούν οι δρόμοι που θ' ακολουθήσετε.

Λεγοπαίγνια

- 1) Ποια νήσος είναι πέρασμος;
- 2) Ποια πόλη σου λέει να γίνεις «Λ»;

Οι λύσεις στη σελ. 62

Ανήλικοι έγκληματίες

Ταξίδια δωρεάν και χυδαία τηλεφωνήματα

Η έγκληματικότητα των ανηλίκων εξακολουθεί ν' αποτελεί ένα απ' τα μεγαλύτερα κι ανησυχητικότερα προβλήματα του μεταπολεμικού κόσμου. Κι' οι αρμόδιοι προσπαθούν να χτυπήσουν το κακό, με τις συμβουλές και τις παραιτήσεις απ' ενός κι απ' έτερου με τις τιμωρίες. Ίσως πρέπει να τροποποιηθεί κι η νομοθεσία, που είναι σήμερα μάλλον επιεικής για τους ανηλικούς παραβάτες των νόμων.

Στην Αγγλία π.χ., η ποινική ευθύνη των παιδιών αρχίζει απ' την ηλικία των 8 ετών. Τα μικρότερα μπορούν να κάνουν ό,τι τους καπνίσει χωρίς να επιτρέπεται σ' έναν αστυνομικό να τα συλλάβει. Και πολλοί πιστοίκοι έμφελούνται απ' αυτή την ασυδοσία...

Τελευταίως ακόμη, δικάστηκαν απ' το ειδικό Δικαστήριο Ανηλίκων του Λονδίνου δυο αγοράκια 8½ ετών περίπου, που κατηγορούντο για διάρρηξη και κλοπή. Είχαν σκαρφαλώσει, με κίνδυνο της ζωής τους, ως τη σκεπή ενός εργοστασίου, από μια ύδωρο ύψους 14 μέτρων, είχαν σπάσει ένα φεγγίτη κι είχαν πηδήσει μέσα στο κτίριο. Είχαν σπάσει ό,τι βρήκαν εκεί μέσα, και μετὰ των άλλων πολλών γραφομηχανών, κι' είχαν φύγει παίρνοντας μαζί τους κάμποσα μπουκάλια μελάνι της κόπιας!

Οι δράστες ήταν τρεις. Ο τρίτος όμως έβγαλε κοροϊδευτικά τη γλώσσα του στον πόλιν που είχε πιάσει τους συντρόφους του, και του είπε:

—Δεν μπορείς να μ' αγγίξεις! Είμαι μικρότερος από όχτω χρόνων!

Στη Σουηδία, θεωρούνται ανέναντα τα παιδιά μέχρι 15 ετών. Πρέπει όμως να σημειωθεί ότι, στην ευτυχισμένη αυτή χώρα, η έγκληματικότητα των ανηλίκων είναι ακόμη ελάχιστη, εντελώς ασήμαντη.

Η πραγματική σοβαρότης, όμως έγκληματικής πράξης ενός ανηλίκου είναι συχνά αντιστρόφως ανάλογη προς τη φαινομενική σοβαρότητα. Γιατί εκείνο που έχει σημασία, είναι ο βαθμός της ψυχικής διαφθοράς του δράστου, κι όχι η αξία των κλεμμένων αντικειμένων. Το παιδί π.χ. που σουφρώνει καθημερινώς ένα-δυο χιλιάρικα της μητέρας του, είναι πολύ χειρότερος «έγκληματίας» από εκείνο που σπάει μία φορά την πόρτα ενός γείτονος και κλέβει κοσμήματα αξίας 10 εκατομμυρίων.

Αυτό τονίζει σε μία μελέτη, που εξέδωσε πρόσφτως ο διακεκριμένος Άγγλος δικαστής ανηλίκων Μπάιλ Χένρικς. Σ' άλλο μέρος του βιβλίου του, περιγράφει διάφορα κόλπα πιστοίκαν, για να κλέβουν μικροπράγματα απ' τα καταστήματα ή για να ταξιδεύουν δωρεάν με τα τραίνα.

Ένας μικρός ανέβαινε στα βαγόνια της πρώτης θέσεως και περίμενε στο διάδρομο, ως ότου μία κυρία έμπαινε στην «τουαλέτα». Της χτυπούσε τότε απ' έξω την πόρτα και, χοντραίνοντας τη φωνή του, της ζητούσε το εισιτήριό της. Εκείνη άνοιγε λίγο την πόρτα, έβγαζε το χέρι της και του τόνιζε. Ο μικρός τότε πηδούσε και γινόταν άφαντος! Είχε πια εξασφαλίσει το εισιτήριό του. Όταν τον έπιασε επιτέλους ένας αστυνομικός, τον ρώτησε γιατί περιόριζε τη δράση του στην πρώτη θέση. Κι' εκείνος του εξήγησε με πονηρία:

—Αν έκανα τη δοκιμή στην τρίτη θέση, ήταν πολύ πιθανόν... ν' ανοίξει η κυρία εντελώς την πόρτα για να μου δώσει το εισιτήριό!...

Άλλα παιδιά — αγόρια, βέβαια — παίρνουν από ένα δημόσιο τηλεφωνικό δαλαμο την τηλεφωνητήρια των πληροφοριών κι' αρχίζουν να εκστομίζουν τις αισχρότες φράσεις. Με τον τρόπο αυτό, ικανοποιούν τα χυδαία σεξουαλικά τους ένστικτα.

Σε τέτοιες λοιπόν περιπτώσεις, όταν η τηλεφωνητήρια είναι έξυπνη, φροντίζει να διατηρήσει τη συνδιάλεξη, όσο κι' αν της εινε δυσάρεστη. Συγχρόνως όμως, αναβεί σε μία συνάδελφό της να εξακριβώσει από ποιά δαλαμο τηλεφωνούν, και να ειδοποιήσει άμεσα την αστυνομία. Ένα αστυνομικό αυτοκίνητο σπεύδει επί τόπου, κι' ο δράστης συλλαμβάνεται ενώ μιλάει ακόμη.

Πολύ δυσκολότερο είναι να συλληφθούν εκείνοι που διασκεδάζουν ειδοποιώντας την πυροσβεστική υπηρεσία για ανύπαρκτες πυρκαγιές. Γιατί ανακατεύονται με το πλήθος των περιέργων, όταν φτάνουν οι άντλίες. Ένας μικρός στο Λονδίνο είχε αναστατώσει μ' αυτό τον τρόπο τέσσερες φορές τους πυροσβέστες, μία Κυριακή!

Η έγκληματικότητα των κοριτσιών είναι σχετικά μικρότερη απ' των αγοριών. Συνήθως, αυτά το σκάζουν απ' το σχολείο και παίρνουν τον «κακό δρόμο», από έμφυτη διαφθορά, ή για να κερδίσουν χρήματα.

Η άληθινή εύτυχία

Το παραμυθάκι σας

Μία φορά κι' ένα καιρό μέσα σ' ένα έρημικο δάσος ζούσε με τους γονείς του και τα μικρότερα αδερφάκια του ένα αγοράκι, που τώλεγεαν Φώτη.

Τα παιδιά δεν είχαν πολλά πράγματα, δεν είχαν παιχνίδια και στολίδια, είχαν όμως καλό φαγί, γιατί ο πατέρας δούλευε και φρόντιζε γι' αυτά.

Ο Φώτης όμως άρχισε, με τον καιρό, να στενοχωριέται κι' έλεγε μονάχος του:

—Όλο τα ίδια πράγματα συμβαίνουν γύρω μου. Όλα γνωστά και συνηθισμένα... Αχ! και νάχα τίποτε καινούργιο.

Την άλλη μέρα, που όλοι έλειπαν, ο Φώτης σηκώθηκε κι' έφυγε.

Δρόμο παίρνει, δρόμο αφίνει, φτάνει σ' ένα άλλο πυκνό δάσος. Στην αρχή τρώμασε και θέλησε να γυρίσει πίσω, μα δεν τα κατάφερε. Πεινασμένος και κουρασμένος, έπεσε στα χορταράκια κι' άρχισε τα κλάματα.

Ξαφνικά μία φωνή ακούστηκε:

—Γιατί, αγοράκι μου, κλαίς;

Ο καυμένος ο Φώτης σηκωσε τα μάτια του και είδε μπροστά του έναν άντρα, με δόλοχρυσή φορεσιά και με διαμαντένια κοράνα στο κεφάλι.

—Και ποιος είσαι συ που με ρωτάς; του είπε ο Φώτης.

—Τί σε νοιάζει να μάθεις ποιός είμαι; του αποκρίθηκε εκείνος. Πές μου μονάχα γιατί κλας και κλαίς;

—Κλαίω γιατί χάρηκα!

—Μπά! Αυτό μονάχα είνε;

—Ω! δεν είνε αυτό μονάχα. Βαρέθηκα να βλέπω όλο τα ίδια παλιά πράγματα γύρω μου και πήρα το δρόμο να κάνω μία βόλτα, μα δεν ήξερα πως δεν θα μπορούσα να γυρίσω πίσω στο σπιτικό μας.

—Έλα μαζί μου, τότε, του είπε ο χρυσοφορεμένος άνθρωπος. Θα σε πάω σ' έναν τόπο, που όλα είνε καινούργια και θα κάνης ό,τι σου αρέσει. Πές μου θέλεις νάρθης ή να σου δείξω το δρόμο να γυρίσης στο παλιό σπίτι σας;

—Ω! θάρω μαζί σου! φώναξε χαρούμενος ο Φώτης.

Τράδωξαν λοιπόν κι' έπληγαν σ' έναν τόπο πολύ άμορφο. Εκεί ο Φώτης βρήκε με το παραπάνω ό,τι πόθησε ή ψυχή του. Μα το πρωί, που ξύπνησε, είδε τόσα καινούργια και παράξενα πράγματα γύρω του, που ζαλίστηκε κι' άρχισε πάλι τα κλάματα.

Και τότε παρουσιάστηκε πάλι ο χρυσοφορεμένος άνθρωπος.

—Τί έχεις πάλι και θρηνείς, μικρό μου αγοράκι; του είπε. Χτές ακόμη έκλαιγες, γιατί όλα τα πράγματα γύρω σου ήταν τόσο παλιά και συνηθισμένα. Μήπως βαρέθηκες; Έλα να δής τα καινούργια πράγματα, που σου φέρω για να μην ξανασυλλογιστής τα παλιά και περασμένα.

Ο Φώτης σκούπισε τα δάκρυά του κι' άρχισε να παίζει με σωρούς καινούργια παιχνίδια που του χάρισε ο άγνωστος.

Ύστερα όμως από λίγο άρχισε να σκέφτεται το αδερφάκι του και την αδερφούλα του, που θα ήταν πολύ ευχαριστημένοι αν βρίσκονταν κοντά του κι' έβλεπαν τα καινούργια παιχνίδια του.

Και τότε όλα εκείνα τα πράγματα έχασαν κάθε θέλητρο και κάθε ενδιαφέρον.

Η πεταλούδα

Το πειγματάκι σας

Έγεννήθηκες στους κάμπους, πεταλούδα αγαπημένη, κάθε θλίψη σου είνε ξένη, στήνεις στ' άνθη τη φωλιά.

*

Έκει γύρω φτερουγίζεις στη γλυκειά σου πρασινάδα. Μην αλλάζης τη φωλιά σου, μη ζητάς άλλη λαμπρόδα, μη ζητάς άλλη αγκαλιά!

*

Μη του κάκου συ μου φεύγεις και στη χώρα τρέχεις μονη... Σε προσμένουν μαύροι πόνοι και πια πίσω δεν θάρθης!

*

Με τα πλούσια τα παλάτια μην αλλάζης τη φωλιά σου. Σ' όποια λάμψη δής μπροστά σου, θα καής και θα χαθής.

ΣΤΕΦΑΝΟΣ ΜΑΡΤΩΚΗΣ

Το τοπείο

Η ιστοριούλα σας

Στο σχολείο ή δασκάλα λείπει στις μαθήτριες, την ώρα του μαθήματος της Ιχνογραφίας, να ζωγραφίσουν κάτι από μνήμη.

—Όποια κάνει το καλύτερο σχέδιο, προσθέτει, θα της βάλω άριστα στο μάθημα της Ιχνογραφίας και θα πάρω ως βραβείο ένα βιβλίο με παραμύθια.

Οι μαθήτριες ρίχνονται με τα μούτρα στη ζωγραφική. Μόνον ή μικρή Κική ξύνει γεμάτη απορία και στενοχώρια τη μυτίτσα της. Τί να ζωγραφίσω που δεν σκαμπάζει γυύ από ζωγραφική και δεν είνε ικανή να σχεδιάσει ούτε ένα αυγό;...

Με το μολύδι στο χέρι σκύβει στο τετράδιο της Ιχνογραφίας επί μία ώρα και στο τέλος παραδίδει το τετράδιό της στη δασκάλα με το φύλλο κατάλευκο.

—Τί είνε αυτό; άπορεί ή δασκάλα.

—Ο Βόρειος Πόλος, κυρία.

—Μά δεν βλέπω τίποτα! Όλο το χαρτί είνε άσπρο.

—Τάχει σκεπάσει όλα το χιόνι, κυρία!..

MIKY-MAOYΣ

Χιούμορ

Ο δάσκαλος στον άμελη Τάκη:

—Κρίμα σ' έσένα! Στην ηλικία σου ο Ούάσιγκτον ήταν έπιθεωρητής.

Κι' ο τετραπέρατος Τάκης:

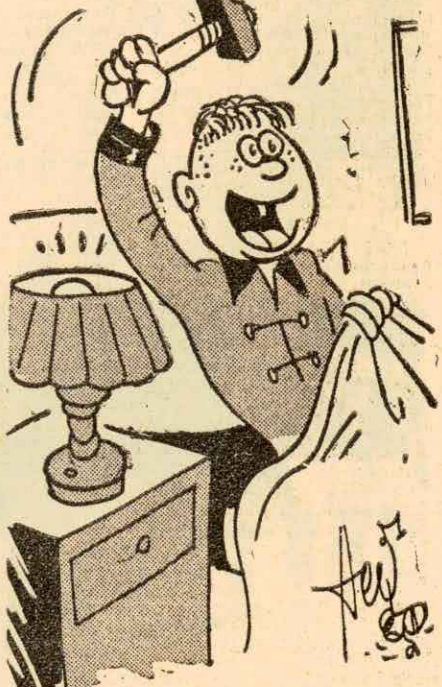
—Μάλιστα, αλλά και στην ηλικία σας, ήταν πρόεδρος των Ήνωμένων Πολιτειών!

*

Η μαμά της ρωτάει τη Νίνα:

—Νίνα, πώς λέγεται το δωμάτιο, όπου κοιμάσαστε;

—Κοιμητήριον, μαμά!...

—Μαμά, θα σέσωω το πορταφί!... Δεν μπορώ να κοιμηθώ με φως!...

(Τού Αρχέλαου)

Η ΓΙΑΓΙΑ ΣΑΣ

Ο Διεθνής ΣΥΜΒΟΛ

Ο γαλλικός αθλητισμός ΚΑΙ Η ΕΛΛΑΣ

Οι ξένοι άσσοι του ποδοσφαίρου στη Γαλλία

Η τελευταία απόφαση της Γαλλικής Κυβερνήσεως να διαθέσει επτά διεκδοτούμια φράγκα (έφτα εκατομμύρια λίρες περίπου) για τη «Νεότητα και τα Σπώρ», είναι χαρακτηριστική του εξαιρετικού ενδιαφέροντος, που δείχνει τελευταία η Γαλλία για τα χρυσά της Νεϊτά και τον έθνικό της Αθλητισμό.

Μεταπολεμικά οι Γάλλοι έκαναν σημαντικές προόδους σε όλους γενικά τους αθλητικούς κλάδους. Οι νίκες τους στους Ολυμπιακούς Αγώνες του Λονδίνου και στα Πανερωπαϊκά Αθλητικά Πρωταθλήματα, οι επιτυχίες ομαδικές εμφανίσεις τους στα Πανερωπαϊκά Κολυμητικά Πρωταθλήματα, η επιβολή τους σε ποδοσφαιρικούς, πυγμαχικούς, ποδηλατικούς, αθλομαχητικούς και άλλους διεθνείς αγώνες εξύψωσαν το αθλητικό τους γούστο στην Ευρώπη και έγιναν άφορη να βελτιωθεί η θέση τους στην Ευρωπαϊκή Αθλητική Οικογένεια.

Χάρη στο φιλελληνισμό, και το φιλαθλητισμό του έ- ξαιρέτου Γάλλου συναδέλφου και φίλου κ. Μάρκ Μαρσώ, ανταποκριτού της Παρισινής «Μοντ» στην Αθήνα, η Έλ- λας ήλθε τα τελευταία χρό- νια σε στενότερη αθλητική έ- παφή με τη Γαλλία. Οι πα- τροπαράδοτοι αθλητικοί δε- σμοί των δύο φίλων χωρών έ- γιναν συνεκτικοί. Και οι Έλληνες φιλάθλοι είχαν την ευκαιρία στο Παναθηναϊκό Στάδιο και στο γήπεδο του Παναθηναϊκού να επιδείξουν την αγάπη τους προς τη φί- λη και συμμαχική χώρα και τους εκλεκτούς αντιπροσω- πούς της κατά τρόπο που έ- κανε έντιμοι ακόμα και στους Γάλλους των Αθηνών.

Από τις ποδοσφαιρικές συναντήσεις γαλλικών και έλ- ληνικών ομάδων στην Αθήνα

Η 6' εθνική ομάδα της Γαλλίας, που τόσον ζωηρά χειρακρότησαν οι φιλάθλοι μας στον αγώνα της με την εθνική της Ελλάδας.

ποδοσφαιριστάι μπορούν να καταδεικνύουν σε κάθε αγώνα ά- πο κάθε ομάδα. Βασική σκέ- ψη της άδειας να αγωνίζον- ται ξένοι ποδοσφαιριστάι στη Γαλλία είναι, κατά τον Ντελασέρ, ότι δεν υπάρχουν εκεί τόσοι πολλοί άσσοι, για να ανταποκριθούν στις απαι- τήσεις των 18 μεγάλων αγώ- νων Α' και Β' Κατηγορίας της «Λίγκ», που γίνονται κα- θε Κυριακή.

Απ' την άλλη μεριά, η «εί- σαγωγή» τόσων ξένων άσσων του ποδοσφαίρου είναι φυσικό να μειώσει το ζήλο των Γάλ- λων ποδοσφαιριστών για την εύρτερη εξέλιξή τους. Τα πα- ραπάντα τους μαλιστα φαί- νεται πως τα κατένοση και η Γαλλική Ποδοσφαιρική Ό- μοσπονδία, αν κρίνουμε απ' την τελευταία απόφαση της να περιορίσει απ' την περίο- δο 1952-1953 τους ξένους άσ- σους σε κάθε ομάδα από 3 σε 2.

Οι περισσότεροι απ' τους ξένους άσσους προέρχονται από τις Σκανδιναβικές χώ- ρες και την Ολλανδία, μερι- κές και απ' τη Λατινική Α- μερική (Νότιος Αμερική) και άλλοι έχουν «εισαχθή» έμμε- σως ή απ' ευθείας από την Ιταλία.

Ρώτησαν μερικούς απ' αυ- τούς τι τους κάνει να προτι- μούν ν' αγωνίζονται στη Γαλ- λία, από τη χώρα τους. Και η απάντησή ήταν περίπου η εξής:

«Η ευάριστη ζωή στη Γαλλία, το κρασί, η καλή τροφή, οι ικανοποιητικές μι- σθός και οι περιποήσεις των Γάλλων φιλάθλων».

Εσέτε να μάθετε ποιοί εί- ναι οι ξένοι άσσοι, που έγκα- ταστάθηκαν στη Γαλλία για ν' αγωνίζονται με τα χρώμα- τα γαλλικών συλλόγων, γιατί όπως σας εινε γνωστό, δεν μπορούν να αγωνίζονται και με τα εθνικά γαλλικά χρώμα- τα, με την Εθνική Γαλλίας, δηλαδή: Ίδου οι κατάλογος:

Σ ο υ ο ρ ο ι: Γκ. Γιόχαν- σον, Ντάν Έκνερ και Γκ. Άν- τερσον (στη «Μαρσέι»), Περ Μπένγκτον και Α. Χάλμπε- ρσον (στη «Νίς»), Χ. Γιόρσον (στη «Στάντ Φρανσά»), Ίν- γκεν Πόλσον (στη «Ρουέν»).

Ο λ λ α ν δ ο ρ ο ι: Ζαν ντε Κουμπέρ (στη «Βορδός»), Κ. Βαν ντε Χάου (στη «Αίλλης»), Π. Στιντενγκεν και Χάρρυ ντε Μπρόντ (στη «Χάρορν»), Ν. ντε Μπρόντ (στη «Ναντς»), Πόλ Κολμπόν (στη «Ρέιμς»), Κορνέλ Ρίτσερς (στη «Στ. Ετιέν»), Ζαν Βαν Γκίλν και Άντονιος Μπένιαν (στη «Νάντι»), Άνγουστος τέν Μπέργκε (στη «Παρί»).

Ν ο ρ δ η γ ο ι: Πέρ Φίγκ- βεντ (στη «Σοσό»), Τ. Τόρ- κερσεν και Βίλλυ Άντιρσεν (στη «Στάντ Φρανσά») και Ίνγκεν Πόλσον (στη «Ρουέν»).

Δ α ν ο ρ ο ι: Ερρίκ Γιάνσεν (στη «Αίλλης») και Τζωρτζ Μόνσον (στη «Μπεζανσόν»).

Ο υ γ ρ ο ι: Άντρε Τότ (στη «Στρασμπουργκ»), Βαλ- λεντίν (στη «Κάννες») και Γουίλα (στη «Μπουαλιέ»).

Τ σ ε χ ο σ λ ο δ ο ρ ο ι: Βίκτορ Λίσκα και Κρίστοφ Γκρένιερ (στην «Κάννες»).

Ι σ π α ν ο ρ ο ι: Βαλεντίν Μάρτιν (στη «Στάντ Φραν- σά») και Ζουλιαν Βακέρο (στην «Τουλούζ»).

Ν ο τ ι ο α μ ε ρ ι κ α ν ο ρ ο ι: Βραζιλιάνος Γίεσο Ά- μάλφ (στη «Νίς»), Χιλια- νός Φερνάντο Ριέρα (στη «Ρέιμς»), Αργεντινός Όσκαρ Βέγκα, Ρομπέρτο Άμπου- λλά (στη «Ναντς»), Ρομπέρ- το Άλασσόν (στη «Μαρσέ- ι»), Ζουάν Κάρλος Βερτέαλ (στη «Βαλεντιέν») και Ζουάν Καλίχο (στη «Ρουέν»).

Αγωνίζονται ακόμη ο Έλ- δετός Ταμίν (στη «Σαίλ Έ- τιέν»), ο Πολωνός Σκίεο (στη «Ρουέν»), ο Τ. Γ. ΣΑΚΕΛΛΑΡΙΟΥ

ΛΥΣΕΙΣ ΠΑΙΧΝΙΔΙΩΝ

Ανω - κάτω σταυρώλεξο

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ:

1) ΜΑΛΙΣ — ΗΡΩΪΣ, 2) ΑΒΑΚΙΑ — ΑΛΛΑΚΑ, 3) ΣΑ — ΑΝΙΑΡΟΝ — ΑΝ, 4) ΚΡΙΝΑ — ΣΤΑΡΙ, 5) ΑΪΣΑ — ΣΑΜ — ΑΡΙΣ, 6) ΑΠ — ΣΑΝΟΣ — ΙΑ, 7) ΑΜΙΡΑΛΙΟΣ, 8) ΟΝ — ΑΡΙΣΙΣ — ΤΑ, 9) ΑΠΙΑ — ΑΙΣ — ΠΟΤΑ, 10) ΣΤΑΛΑ — ΜΟΝΟΝ, 11) ΠΙ — ΑΜΑΖΙ- ΑΣ — ΝΙ, 12) ΙΚΕΤΗΣ — ΣΠΟΡΟΣ, 13) ΣΑΤΑΝ — ΑΝΑΣΑ.

ΚΑΘΕΤΩΣ:

1) ΜΑΣΚΑ — ΑΣΠΙΣ, 2) ΑΒΑΡΙΑ — ΟΠΤΙΚΑ, 3) ΛΑ — ΙΣΠΑΝΙΑ — ΕΤ, 4) ΙΚΑΝΑ — ΑΛΑΤΑ, 5) ΣΙΝΑ — ΣΙΑ — ΑΜΗΝ, 6) ΑΙ — ΣΑΡΡΑ — ΑΣ, 7) Α- ΘΑΝΑΣΙΟΣ, 8) ΑΡ — ΜΟΛΙΣ — ΙΣ, 9) ΗΛΟΣ — ΣΙΣ — ΜΑΠΑ, 10) ΡΑΝ- ΤΑ — ΠΟΣΟΝ, 11) ΩΣ — ΑΡΙΣΤΟΝ — ΡΑ, 12) ΙΚΑΡΙΑ — ΑΤΟΝΟΣ, 13) ΣΑ- ΝΙΣ — ΑΝΙΣΑ.

Συλλαβόγριφος

Πίος (Πη θως)

Αεζιγρίφος

Φακίρης (Φακή - ρίς)

Ερωτήσεις

γ) «Αφ' ότου το έπινυσε ο Άγγλος Γκέιμς Τζιμπ, δηλαδή μεταξύ 1880 και 1890, 2) Το Χάμερφρεστ, στη νορβηγική νήσο Κβόλο (βόρειον πλάτος 70° 40'), 3) Κάποιοι έργατες, που έσκαψαν μια τά- φρο για ύδραγωγείο, το 1594, βρήκαν τις πρώτες αρχαίες επιγραφές.

Γιά τους σωφέρ

Πρώτα, θα εξακολουθήσετε να πατάτε γκάσι (αν φρονείτε απτομα, θα υπερ- πάρη τ' αυτόκίνητο). Θα τ' λιγοστεψετε όμως σιγά-σιγά, σε ότου η ταχυτής έ- λαττώθη τόσο ώστε να σας επιτρέπη να φρονάρετε δίχως κίνδυνο.

Η βιβλιοθήκη

Είχε 1.500 βιβλία. Γιατί 1) 20 συν 1) 13, δηλαδή 1) 12, κάνουν 125 βιβλία, συ- νεπώς ο συνολικός αριθμός τους ήταν 125 X 12.

Το πριόνισμα

Ο γυιός έργασθηκε 24 λεπτά. Ο πα- τέρας θύκανε αυτή τη δουλειά μόνο σε 12 λεπτά. Έκανε λοιπόν την υπόλοιπη (τρι- πλάσια) σε 36 λεπτά, τα οποία, μαζί με τα 24 του γιου, μας κάνουν 1 ώρα και 6 λεπτά.

Το ρολόι

Θάδειχνε 4 και 5 περίπου

Με τρία ψηφία

Έξη αριθμοί, οι εξής: 123, 213, 312, 132, 231 και 321.

Ποιά μέρα;

Πέφτει Σάββατο, γιατί ο Φεβρουάριος αποτελείται ακριβώς από 4 βρομάδες.

Λεγοπαίγνια

1) Ο Πόρος, 2) Η Γένουα.

Η λύσις του 329ου σταυρώλεξου

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ:

1) ΑΡΚΑΔΙΟΣ — ΑΙΕΛΑΤΗΣ, 2) ΝΕΥΝ — ΣΙΛΑΙΩΝ — ΠΕΡΑ, 3) ΑΙΝ- ΝΑΣ — ΕΛ — ΜΑ — ΣΟΥΛΗ, 4) ΚΑΙ- ΝΟΣ — ΚΑΝΟΝΙ, 5) ΣΑΛΑ — ΜΑΤ — ΑΙΟΥΣ, 6) ΕΣ — ΣΑΜ — ΙΝΩ — ΣΗΣ — ΣΩ, 7) ΟΤΑ — ΠΑΝΑΜΑΣ — ΣΟΜ, 8) ΝΑΥΣ — ΑΝΑΚΑΡΑ — ΓΑΛΑ, 9) ΥΛΑΣ — ΠΑΦΩ, 10) ΡΙΣ — ΚΑ- ΛΑΜΟΣ — ΡΟΜΗ, 11) ΡΟΣ — ΑΜΑ- ΣΕΙΑ — ΣΟΜ, 12) ΑΣ — ΚΑΡ — ΝΙΣ — ΡΑΦ — ΣΙ, 13) ΠΑΝΙ — ΟΣΟ — ΟΜΑΣ, 14) ΑΒΑΡΙΑ — ΣΟΝΑΤΑ, 15) ΝΟΡΙΑ — ΤΙ — ΕΚ — ΚΕΝΟΝ, 16) Ο- ΛΟΝ — ΑΙΝΕΙΑΣ — ΡΟΠΗ, 17) ΣΙ- ΝΑΜΙΚΗ — ΑΝΑΒΑΣΙΣ.

ΚΑΘΕΤΩΣ:

1) ΑΝΑΚΡΕΩΝ — ΤΡΑΙΝΟΣ, 2) ΡΕΝΑ — ΣΤΑΥΡΟΣ — ΒΟΛΙ, 3) ΚΟ- ΝΙΣ — ΑΥΛΙΣ — ΠΑΡΟΝ, 4) ΑΝΑ- ΝΑΣ — ΣΑΣ — ΚΑΡΙΝΑ, 5) ΣΟΛΑ — ΑΝΙΑ, 6) ΙΣ — ΣΑΜΠΑ — ΚΑΡΙΑ — ΑΙ, 7) ΟΤΕ — ΑΝΝΑΜ — ΤΙΚ, 8) ΣΑ- ΛΑΜΙΝΑ — ΛΑΝΟΛΙΝΗ, 9) ΑΝΑΚΛΑ- ΣΙΣ, 10) ΑΙΜΑΤΩΜΑ — ΜΕΣΟΓΕΙΑ, 11) ΠΟΑ — ΑΡΙΟΙ — ΚΑΝ, 12) ΕΝ — ΚΑΣΣΑ — ΣΑΡΟΣ — ΚΑΝ, 13) ΣΑΓΗ — ΑΜΟΚ, 14) ΑΠΟΝΟΣ — ΓΑΡ — ΦΑ- ΝΕΡΑ, 15) ΤΕΛΟΣ — ΣΑΦΟΣ — ΣΑ- ΝΟΣ, 16) ΗΡΩΝ — ΣΟΛΩΜΟΣ — ΤΟ- ΠΙ, 17) ΣΑΝΙΔΩΜΑ — ΗΜΙΘΑΝΗΣ.

Επιπολαότητες

Ν. Α. 113. Θεσ/νίκη: Μού γράφετε, αγαπητή μου κορίτσια, πως μ' έλη την καλή σας διά- πλαση και ευφάνεια, και παρά τα τόσα σας προσόντα, δεν έγε- νε επιτυχία οτ έλφτε σας. Και μού ζητάτε το σχετικό «φάρμα- κο». Μά, υποβέτω, πως ούτε φάρμακο, ούτε συμβουλή ταιτο- μπορεί να σας άψελψη. Αυτά τα πράγματα είναι έντελως υπο- κειμενικά και από σας τίς ίδιες εξαρτάται να ψυχολογήσετε και να κρίνετε σε τί όφελεται ή... μειονεκτηκότης σας αυτή. Μη- πως έχετε ευρύτερες αξιώσεις ή- μην δείχνετε πολύ σοβαροφαι- νείς; Παρά ταύτα ή γνώμη μου είναι ότι για την αξιοπρέπειά και τη μόρφωσή σας είναι μεγα- λή κατατριβή και μικρολογία το ν' ασχολησθε μ' επιπολαίους αί- σθηματισμούς, που απορροφούν τη σκέψή σας και στενωχωρούν άνωφελα την καρδιά σας.

Π ο ν ε μ έ ν η ν κ α ρ δ ι ά ΣΤ': Καταλαβαίνω το δίλημμά σας, από το όπριο νομίζω πως μια αποφασιστική ένέργεια σας μπορεί να σας Βγάλη. Να γρά- ψετε δηλαδή στον πρώτο και δι- νοντάς του εξήγησεις για την άποψή σας, να τού ζητήσετε να σας απαντήσει κι' αυτός ρητά και δίχως άριστίες, αν σας ά- γαπη και αν σκέφτεται σοβαρά να ένωση με μέλλον του με το δικό σας. Όποτε μπορείτε ν' αλ- λάξετε άρραδών και όταν εκεί- νος τελειώσει το στρατιωτικό του, ν' άποκατασταθήτε. Τα ί- δια μπορείτε να συζητήσετε και με τη μητέρα του, αφού γνωρί- ζετε. Αν όμως ή άπάντησή του δεν είναι έκαθαρή και σίγουρη, τότε νομίζω, πως δεν πρέπει να σκέφτεσθε περισσότερο γι' αυ- τόν και μάλλον ν' άποδίδετε στο δεύτερο νωπ που φαίνεται να σοβαρός στο αίσθημα του και να δεχθήτε την πρότασή του αν θέ- λη να σας κάνει γυναίκα του.

Μ α ρ α μ έ ν ο γ ι α σ ε μ ί, Κωνσταντινούπολι: Θα σας συνιστώσα να εκδηλώσετε με ά- πλοτήτητα και αξιοπρέπειά της συμπαθείας σας προς το νεαρό. Μά, πώς, αφού τώρα πια δεν 3λεπτεσθε; Έν πάση περιπτώσει όμως, προηγούμενος θα πρέπει να εξακριβώσετε τα κατ' αυτόν, δηλαδή: 1) αν είναι ο άνθρωπος, που σας ταιριάζει και που υπο- ρεί ν' αντιμετώπιση ένα εύγε- νικό αίσθημα μ' όλα τα νόμιμα έν- δοχόμενα και 2) αν είναι ελεύθερος αίσθηματικά ή μήπως έχει κανέ- να δεσμό, όποτε πρέπει να προ- σέξετε για να μην παρεξηγηθήτε.

Δ ε ι λ ή ν Λ ε β ο δ ι ω τ ο π ο ρ ύ λ α ν: Αν ό νέος εί- νε σοβαρός κι' έχει τίμιες προ- θέσεις —και αυτό θα είσαστε βέβαια σε θέση να τó άντλη-

ΑΙΣΘΗΤΙΚΑ ΘΕΡΑΠΕΙΑΙ

Πρώτη επίσκεψή διαρκεί ΡΙΖΙΚΗ ΑΠΟΤΡΙΧΩΣΙΣ

Έξαφάνισις ρυτίδων, άνα- νέωσις επιδερμίδος διά της τελευταίας εν Παρισίοις έ- φαρμότης του Βιοτικού όρρου (Έμβρια πολυμύνη), υπό της άρτι άφικησέως εκ Παρισίων ειδί. κ. Α. Α. ΧΡΥΣΗ, Νί- κης 13. Τηλ. 29-548.

πως συνήρθε εαφνικά κι' άκολού- θησε τη φωνή της λογικής: 'Υπό- σχεσθαι ότi ό' άφασίωθι στα μα- θήματα της και θα έεχασθ τη φωνή της καρδιάς της που δεν είναι ακόμα ώριμη για έρωτικά βόσσανα. Τη συγχάρισε κι' εύχα- ρμαι κι' οι άλλες μαθήτριες να τη μιμηθούν.

Μ π α λ α ρ ί ν α Τ. Ε.: 'Α- γαπητή μου μικρούλα, πολύ κα- λά σκεφθήκατε ότi θα κάνατε κα- κή έντυπωσι, αν πήτε σεις, πρώ- τη στο νέο ότi τον αγαπάτε. Ποτέ, κανένα κορίτσι δεν πρέ- πει να μιλάει πρώτο γι' άγάπη σ' έναν άντρα και προπάντων ό- ταν έχη την ηλικία της δική σας. Το ότi δεν σας φέρθηκε καλά, αυτό είναι μια πολύ κακή άρχη. Τη μόνη συμβουλή που έχω να σας δώσω είναι: Να κυττάτε τα μαθήματα σας και ή άγάπη, ή σοβαρή, ή πραγματική άγάπη θαρθή με τον καιρό της. Τότε που και σεις θα έχετε ώριμάσει και θα είσθε πιο θετική.

Μ. Μ. 1951: 'Εχω τη γνώμη πως άδικα υποφέρετε. Δεν υπα- ρχει άμφιβολία ότi το κορίτσι σας αγαπά. Σεις, όμως, χωρίς να έξηγηθήτε μαζί της, παραφε- ρθήκατε να τó σκληρά σας λόγια την επλήγωσαν, χωρίς λόγο.

Γυρίστε, λοιπόν, κοντά της. Ζητήστε της συγγνώμη κι' άς εί- σαυτε σεις πλουσιόταδο κι' αυ- τή φτωχούλα. Έκείνο που πρέ- πει να κάνατε σαν τίμιος νέος εί- νε να έπισπευετε το γάμο σας για να λείψουν οι παρεξηγήσεις. Α κ ρ ί τ α ν 207 Τ. Κ. Φ. Π.: Σαν τίμιος και αξιοπρεπής νέος, που είσθε, δεν μπορούσα- τε να φερθήτε διαφορετικά σε μια οικογένεια που δεν μόρε- σε να έκτιμηση τις τίμιες πα- τροπαράδοτες αρχές σας. Άλλά γιατί να παρασυρθήτε από μι- κροασυναισθήματα και να χάσετε την έμπιστοσύνη στον έαυτό σας; Κοπέλλες σοβαρές με τίς ιδέες τις δικές σας υπάρχουν πολλές και όταν άνάμεσα σ' αυτές βρή- τε εκείνη που σας ταιριάζει, θα δημιουργήσετε την οικογένεια, που όνειρεύεσθε. Άνθρωποι με την ήλική της δική σας είναι ά-

ςιοι να δημιουργήσουν μια καλή οικογένεια.

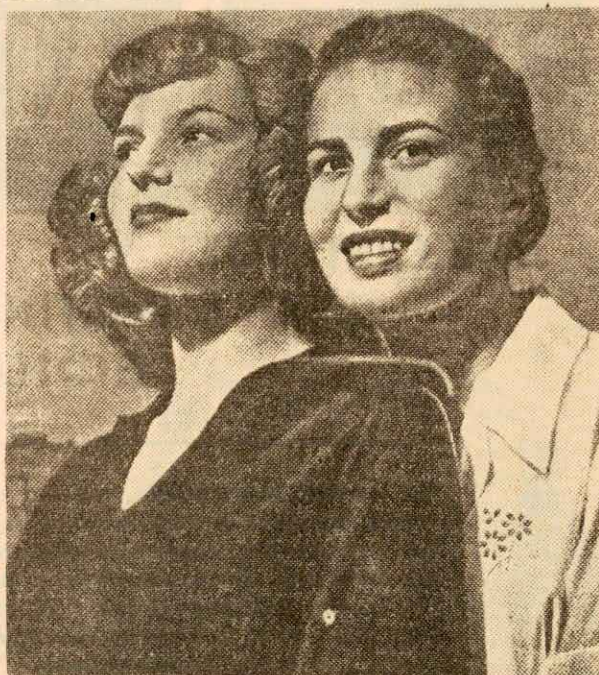
Μ α τ ω μ έ ν η ν κ α ρ δ ι ά από έρωτα: Οι γονείς σας, κα- θώς καταλαβαίνω από τα γράμ- ματά σας, είναι πολύ καλοί. Σας αγαπούν και θέλουν να σας βο- ηθήσουν. Όμολογώτε τους, λοι- πόν, ποιος είναι ο νέος που ά- γαπάτε, αφού τó άπαιτούν, τον ά- σας συνοδεύουν, να τον όητε στο νοσοκομείο, που βρίσκεται. Έ- τσι και σεις κείνον θα δώσετε μια μεγάλη γαρά και σεις θα πάψε- τε να είσθε δυστυχισμένη. Όσο για την άρρωστίαν μη φοβόσα- στε. Η πενικιλίνη και ή στρε- πτομυκίνη κάνουν θαύματα. Γρή- γορα θα γίνη καλά. Σας τó ευ- χομαι μ' όλη μου την καρδιά.

Π ο ν ε μ έ ν η ν ψ υ χ ή ν 20 έ τ ώ ν: Προσπαθήστε να ε- νωθήτε την ηρεμία σας, τον ύ- πνο σας, την άγάπη προς τη ζωή. Η νέα αυτή δεν σας αγα- πεί, αφού με το παραμικρό σας δημιουργεί σκηνές και σας λέγει διαρκώς να χωρίσετε. Κρατήστε τον έγωισμό σας ψηλά και δώ- στε την άγάπη σας στη νέα, που θα σας άγαπήσει πραγματικά και που θα σας κάνει ευτυχι- σμένο.

Σ τ ό π ε ρ ι θ ώ ρ ι ο τ ή ζωής: Η κοπέλλα αυτή δεί- χνει με τους τρόπους της πως είναι μια φιλάρεσκη, από εκείνη τα κορίτσια ίσως που τους ά- ρέσει να προκαλούν τους άντρες κι' ύστερα να παριστάνουν τα θύματα. Περιφρονήστε την, λοι- πόν, αφού μάλιστα μάβατε πως είναι άρραδωνισμένη με άλλον. Όσο, για την άσχημία, που μου γράφετε, σας διαβεβαιώ ότi ά- σχημοι άντρες δεν υπάρχουν.

Ψ α ρ ο π ο ρ ύ λ α: Ποτέ δεν φανταζόμουν πως ένα κορίτσι θα κατέφυγε σε τόσο ταπεινά μέσα για να ίκανοποιήση τον έ- αυτό της Προσπαθήστε να βρή- τε έναν καλό νέον και να παν- τρευθήτε το ταχύτερο, γιατί κιν- δυνεύετε από πολλά πάσγματα, που δεν φαντάζεστε.

MIPANTA

ΟΙ ΔΥΟ ΜΑΝΓΚΑΝΟ

Πρίν από μερικούς μήνες δημοσιεύσαμε την έδση ότi ή Πατρί- τσια Μάγκανο θ' άντικαταστούσε στον Ιταλικό κινηματογράφο, την άδελφή της Σουλβάνα, που είχε πάρει τότε την άπόφασι ν' άποσυρθή από την οθόνη και να περαιορή τó οικογενειακό της καθήκοντα. Σήμερα όμως, που το κορίτσάκι της μεγάλωσε κάπως ή Σουλβάνα, με την άδεια του συζύγου της, θα άναπαί- σι στην κινηματογράφο. Το πρώτο της φίλμ θα είναι ή «Άννα» στην όποία θα πρωταγωνιστήση, για πρώτη φορά, μαζί με την άδελφή της. Άνωτέρω μια φωτογραφία από τó φίλμ. Άριστε- ρά, ή Πατρίτσια Μάγκανο και δεξιά ή Σουλβάνα.

Η ΕΚΔΙΚΗΣΙΣ ΤΟΥ ΓΙΕΝ ΣΙΝΓΚ

Οί θεαταί του θεάτρου του «Χρυσού Άηδονιού» στο Ντέιν της Μαντζουρίας θυμούνται ακόμα ανατριχιάζοντας όσα συνέβησαν εκεί ένα βράδυ, πριν από μερικά χρόνια.

Παρακολουθούσαν από 5 σχεδόν ώρες με ζωηρό ενδιαφέρον ένα έργο που ένας Εύρωπαίος θάδρισκε ανόητο. Η παράστασις πλησίαζε στο τέλος της και περιμέναμε με αγωνία το ξέσπασμα της όργης και την εκδίκησι του απατημένου συζύγου. Η άπιστη, μία ωραία και νέα γυναίκα, έκτενε γονατιστή τον άντρα της, έναν αγριάνθρωπο με μακρὰ γένεια, που κρατούσε στο γέρι του ένα τεράστιο τσεκούρι.

Έκεινος, χωρίς να συγκινηθεί καθόλου από τις παρακλήσεις της, τη χτύπησε με το τσεκούρι στον τράχηλο και το κεφάλι της δυστυχισμένης κύλησε στα σκηνικά της σκηνής.

Ένας ψίθυρος θαυμασμού ακούστηκε στην πλατεία. Το δράμα δεν είχε όμως τελειώσει. Ο γενειοφόρος ξανασήκωσε το τσεκούρι και με τον ίδιο τρόπο έκοψε το κεφάλι και ενός άλλου ήθοποιου, επίσης γονατισμένου κοντά του: του κλέφτη της τιμής του.

Μιά θύελλα χειροκροτημάτων ξέσπασε στην αίθουσα. Οί θεαταί είχαν ένθουσιασθή απ' την φυσικότητα της σκηνής.

Σύμφωνα με την κινέζικη συνήθεια, δύο άνθρωποι του θεάτρου μαυροντυμένοι βγήκαν να πάρουν τα δύο κομμένα κεφάλια, που δεν έπρεπε να είναι παρά δύο όμοια κεφάλια, κεφαλήν από χαρατόνι. Μόλις όμως άπλωσαν τα χέρια τους, μία κραυγή φρίκης βγήκε από τα χείλη τους. Είδαν άφθονο αίμα να κυλά απ' τους κομμένους λαιμούς των δύο ήθοποιών που είχαν αποκεφαλιστή πραγματικά.

Μόλις έγινε γνωστή η είδησις, το θέατρο έγινε άνω κάτω. Μέσα στη γενική σύγχυσι, ο δολοφόνος, ο μεγάλος δραματικός ήθοποιός Γιέν Σινγκ, είχε εξαφανιστή.

Ο Κινέζος αστυνομικός Καζόνικι που ανέλαβε άμέσως την υπόθεσι, είχε μία ξαφνική έμπνευσι: θυμήθηκε πως μετά την παράστασι στο «Χρυσό Άηδόνι» ο Σινγκ θα έδινε μία σειρά παραστάσεων στο Χαρμπίν.

Χωρίς να χάση, λοιπόν, ούτε στιγμή έτρεξε στο σιδηροδρομικό σταθμό και μόλις πρόφτασε να σκαρφαλώσει στο τελευταίο βαγόνι του τραίνου που έφευγε.

Όταν μπήκε στο βαγόνι αναγνώρισε άμέσως τον Σινγκ, παρ' όλη του τη μεταμφίεσι.

—Είσαστε ο ήθοποιός Γιέν Σινγκ; τον ρώτησε άπτότα.

—Ναί! απάντησε περήφανα εκείνος. Γιατί μ' ένοχλείτε;

—Γιατί οί αστυνομικοί άνακρίνουν πάντα τους δολοφόνους. Νομίζεις πως θα μείνι άτιμώρητος ο θάνατος της δυστυχισμένης Τάι Λινγκ και του συναδέλφου σου Φούνκ;

Την ίδια στιγμή το τραίνο λιγότεψε την ταχύτητά του και κραυγές ακούστηκαν από παντού:

—Λησταί!... Λησταί!

Μερικοί στρατιώτες έτρεξαν ν' αντιμετώπισουν τους έπιδρομείς. Ο Σινγκ βρήκε τότε την ευκαιρία να πηδήσει κάτω απ' το τραίνο και να εξαφανισθή.

Μόλις οί λησταί έτράπησαν σέ φυγή και το τραίνο άπομακρύνθηκε, ο Σινγκ πλησίασε μερικούς χωρικούς και τους είπε πως είχε κατεβή για νά γλυτώσει και πως δεν πρόφτασε νά ξαναπεί ή ευκαιρία.

Έκεινοί φάνηκαν πρόθυμοι νά τον φιλοξενήσουν και πέρασε ήσυχα τη νύχτα του.

Τό άλλο πρωί είπε στον χωρικό που τον φιλοξενούσε:

—Θέλω νά μείνω λίγον καιρό στο ωραίο χωριό σας. Δώσε μου ένα παλιό ρούχο σου και θά σέ βοηθήσω στο σκάψιμο του χωραφιού σου.

Έπειδή όμως δεν θέλω νά μ' ένοχλήση κανείς, θά πής σ' όποιον σέ ρωτήσει για μένα πως είμαι ένας εξάδελφός σου που ή πείνα έδιωξε απ' το Βάνγκ-Πό.

★

Τρείς μέρες αργότερα, ένω ο Σινγκ άπελάμβανε τη δροσιά ξαπλωμένος κάτω από ένα μεγάλο δέντρο, κάποιος τον πλησίασε άθόρυβα και τον ρώτησε:

—Συγγνώμη, άδελφέ, μήπως έχασες κανένα άλογο;

—Δέν έχω άλογα έγώ, απάντησε ο Σινγκ.

—Ναί, ναί, έχασα ένα άσπρο άλογο πρό πέντε ήμερών, έπενεβή ο χωρικός που φιλοξενούσε το Σινγκ.

—Αυτό που βρήκα όμως έγώ είνε σκούρο, έξήγησε ο άγνωστος.

Και στρεφόμενος προς το Σινγκ, συνέχισε:

—Καλά, έσύ δέν ξέρεις πως ο ξάδελφός σου έχει χάσει το άλογο του;

—Είνε λίγες μέρες που βρίσκομαι εδώ, απάντησε εκείνος. Έργομαι απ' το Βάνγκ-Πό, διωγμένος απ' την πείνα...

—Είσαι πάντα ένας θαυμάσιος ήθοποιός, Σινγκ! είπε ένα άλλο πρόσωπο που είχε πλησιάσει στο μεταξύ και που δέν ήταν άλλος άπό τον άστυνομικό Καζόνικι.

—Υστερα από δύο βδομά-

δες γινόταν ή δίκη του ήθοποιού στην ιδιότιμη πατρίδα του, το Πειπίγκ. Όταν ο πρόεδρος του έδωσε το λόγο, ο Σινγκ άρχισε νά διηγείται όλη την ιστορία της ζωής του:

—Πριν από δέκα χρόνια, είπε παντρεύτηκα την Τάι Λινγκ που είχα έρωτευθή τρελλά βλέποντάς την συχνά μεταξύ των θεατών. Ηταν πολύ ωραία και μόλις είχε συμπληρώσει τα δεκαπέντε χρόνια της. Τα δύο πρώτα χρόνια ήμαστε ευτυχισμένοι, γιατί κι εκείνη με θαύμαζε και μ' άγαπούσε.

—Τον τρίτο χρόνο ή Τάι άρχισε νά ένδιαφέρεται για το θέατρο. Οί γυναίκες άρχιζαν τότε ν' άντικαθιστούν τους άντρες που έπαιζαν άνεκάθεν και τους γυναίκες τους ρόλους στα θέατρα της Κίνας. Άδύνατος, σαν όλους τους έρωτευμένους άντρες, της επέτρεψα ν' άντικαταστήσει κάποιο βράδυ έναν άρρωστο ήθοποιό.

—Στο ίδιο έργο έπαιζε αυτός ο άθλιος ο Φούνκ. Άπό την πρώτη στιγμή που είδε τη γυναίκα μου την πόθησε και άρχισε νά την κυνηγά ώσπου κατώρωσε νά την κατακτήσει. Όταν το άνακάλυψα αυτό και θέλησα νά έπέμειω ήταν άργά. Είχαν άρραπενώσει.

—Αυτό συνέβη πριν από τέσσερα χρόνια και από τότε δέν έμειθα ποτέ τί εγιναν οί δύο ένοχοι έρασταί. Μία μέρα έλαβα μία πρόσκλησι από το θέατρο του «Χρυσού Άηδονιού». Ηθελαν νά παίξω τον ήρωα σ' ένα από τα δράματα που με είχαν κάνει διάσημο.

Απάντησα πως δεχόμουν και πως θά βοισκόμουν στο Ντέιν με τρελές της παραστάσεις, άρκεί νά κρατούσαν μυστική τη συμμετοχή μου στην παράστασι.

—Όταν έφτασα στο θέατρο, μόλις πρόφτανα νά φορέσω το κοστούμι μου και νά βγώ στη σκηνή. Στο έργο ή Τάι Λινγκ και ο Φούνκ, θά έπαιζαν τους ρόλους της ένόχου συζύγου και του έραστου που τιμωρόνται από το σύζυγο στο τέλος του δράματος. Δέν είχαν υποψιαστή, οί άθλιοι, την παρουσιά μου. Κι έτσι τους άποκεφάλισα, όπως τό άπαίτούσε ο ρόλος και τό υπάγονε ή τιμή μου. Αυτό είνε όλο...

Βαθεία σιωπή ακολούθησε την άπολογία του ήθοποιού. Υστερα ο πρόεδρος τον δικαστήριο είπε με έπίσημο ύφος:

—Γιέν Σινγκ, ένας σύζυγος προδομένος απ' τη γυναίκα του είνε δικαιολογημένος άν ένδωσι στον πειρασμό και έκδικηθή για την τιμή του. Άλλά δέν έπρεπε νά κάνεις δημοσία αυτό που έκανες! Το έγκλημα σου είνε άσυγχώρητο. Σέ καταδικάζω στο ίδιο τέλος που είχαν ή γυναίκα σου και ο φίλος της: σέ άποκεφαλίσω!

—Ετσι, μέσα σέ διάστημα μερικών ήμερών το κινέζικο θέατρο έχασε τρεις από τους καλύτερους ήθοποιούς του.

—ΒΑΝ ΣΟ ΛΗ

Ανατολίτικο Χιονάτο

Ο άρχισινκούνης

Στο χωριό του Ναστραδίν Χότζα ζούσε ένας τοκογλύφος, τόσο ταιγούννης, που δέν είχε στον κόσμον τόν όμοιο του. Περούσε μ' ένα ξερό κομμάτι ψωμί, φορούσε χιλιομπαλωμένα ρούχα και μάζευε τους παραδες του σ' ένα σεντούκι.

Ο Χότζας χωρατατζής όπως ήταν, τούλεγε συχνά-πυκνά:

—Όσμαν, τζάνουμ, κακά στεργά θάχης! Γλέντα μπερ, τή ζωή σου! Και τού πρόσθετε τή σοφή παροιμία:

—Όποιος ταιγουνεύεται τιποτα δέν γένεται. Με γιαντούς μπερδενεται τή ζωούλα του χαλά κι άλλοι τρώνε τά ψιλά!

Μά ο Όσμαν δέν ήθελε ν' άκούση τιποτα.

—Στο τέλος θά πεθάνης τής πείνας!... τού τόνιζε ο Χότζας. Οί παράδες έγιναν για νά άπολαβάνουμε τά αγαθά τής ζωής. Άλλάξε κεφάλι, τζάνουμ!

Ο Όσμαν όμως δέν έννοούσε ν' άκούση τιποτα. Ήταν κεφάλι αγύριστο που λένε! Σπαγγωρούμενος μ' όλη τή σημασία τής λέξεως.

—Ενα μεσημέρι, που ο Ναστραδίν καθόταν μ' άλλους συχωριανούς του στην πλατεία του χωριού κάτω απ' τον ισκιο των δέντρων και ρουφούσε τον νανγλή του, έφτασε απ' την έξοχη λαχανιασμένο ένα χωριατόπουλο και φώναξε:

—Ζωή σέ λόγου σας! Ο Όσμαν πνίγηκε!

—Τί λές μπρέ; ρώτησαν όλοι ξαφνιασμένοι.

—Αυτό που σας λέω. Τον πήρε το ποτάμι και πάει ίσια στον Παράδεισο!

—Μπερ τζάνουμ, είπε τότε ο Χότζας στο χωριατόπουλο, γιατί δέν τον βοηθούσε νά σωθή;

—Τον βοηθήσα, Χότζα εφέντη, μά δέν κατάφερα τιποτα.

—Πως έγινε δηλαδή το κακό; Για πές μας νά καταλάβουμε.

—Νά, όταν παραπάτησε κι έπεσε στο ποτάμι, έτρεξα άμέσως στην όχλη και τού φώναξα: Ο Όσμαν εφέντη, δώ σε μου το χέρι σου, δώ σε το μου γρήγορα!... Μά εκείνος σαν νά μ' ήκουγε τί τού έλεγα, μ' όλο που βούλιαζε, δέν μου τώδινε κι έτσι πνίγηκε.

Γέλασε με την καρδιά του ο Χότζας.

—Μπερ σύ, είπε στον μικρό χωριάτη, έπρεπε νά τού φωνάξεις: Πάρε Όσμαν, το χέρι μου! κι εκείνος θ' άπλωνε το χέρι του και θά γλύτωνε, γιατί τζάνουμ, δέν ήταν μαθημένος νά δινει, άλλα νά παίρνει!... Έτσι έχασε ο έριφης τή ζωή του!

Είλασε με την καρδιά του ο Χότζας.

—Μπερ σύ, είπε στον μικρό χωριάτη, έπρεπε νά τού φωνάξεις: Πάρε Όσμαν, το χέρι μου! κι εκείνος θ' άπλωνε το χέρι του και θά γλύτωνε, γιατί τζάνουμ, δέν ήταν μαθημένος νά δινει, άλλα νά παίρνει!... Έτσι έχασε ο έριφης τή ζωή του!

Είλασε με την καρδιά του ο Χότζας.

—Μπερ σύ, είπε στον μικρό χωριάτη, έπρεπε νά τού φωνάξεις: Πάρε Όσμαν, το χέρι μου! κι εκείνος θ' άπλωνε το χέρι του και θά γλύτωνε, γιατί τζάνουμ, δέν ήταν μαθημένος νά δινει, άλλα νά παίρνει!... Έτσι έχασε ο έριφης τή ζωή του!

Είλασε με την καρδιά του ο Χότζας.

—Μπερ σύ, είπε στον μικρό χωριάτη, έπρεπε νά τού φωνάξεις: Πάρε Όσμαν, το χέρι μου! κι εκείνος θ' άπλωνε το χέρι του και θά γλύτωνε, γιατί τζάνουμ, δέν ήταν μαθημένος νά δινει, άλλα νά παίρνει!... Έτσι έχασε ο έριφης τή ζωή του!

Είλασε με την καρδιά του ο Χότζας.

—Μπερ σύ, είπε στον μικρό χωριάτη, έπρεπε νά τού φωνάξεις: Πάρε Όσμαν, το χέρι μου! κι εκείνος θ' άπλωνε το χέρι του και θά γλύτωνε, γιατί τζάνουμ, δέν ήταν μαθημένος νά δινει, άλλα νά παίρνει!... Έτσι έχασε ο έριφης τή ζωή του!

Είλασε με την καρδιά του ο Χότζας.

—Μπερ σύ, είπε στον μικρό χωριάτη, έπρεπε νά τού φωνάξεις: Πάρε Όσμαν, το χέρι μου! κι εκείνος θ' άπλωνε το χέρι του και θά γλύτωνε, γιατί τζάνουμ, δέν ήταν μαθημένος νά δινει, άλλα νά παίρνει!... Έτσι έχασε ο έριφης τή ζωή του!

ΤΟ ΣΠΑΘΙ του ξιφομάχου

Παράξενο διήγημα

Η συντροφιά στη Λέσχη Έπισημόνων μιλούσε για την άθανασία της ψυχής όταν, έξαφνα, πήρε το λόγο ο γροιαές καθηγητής της φιλοσοφίας Μπάριμπος.

—Εγώ, είπε ο Μπάριμπος, πιστεύω ότι, όχι μόνο τά ζώα, άλλα και τά πράγματα έχουν ψυχή! Μπορώ, μάλιστα, νά άποδείξω ότι τά πράγματα έχουν μνημονικό!

Κύτταξε γύρω, άντίκρυσε τή έκπληκτα βλέματα των συναδέλφων του και πρόσθεσε:

—Είνε δικαιολογημένη ή έκπληξις σας, κύριοι. Καί είμαι βέβαιος ότι πιστεύετε πως τά γεράματα ή ή μελέτη έχουν κάνει το μυαλό μου νά σαλέψη. Θά πεισθώ όμως για το αντίθετο, όταν σας διηγηθώ ένα έπεισόδιο, που συνέβη πέρυσι και που πρέπει νά είνε γνωστό σ' όλους σας, γιατί έγραψαν σχετικά οί έφημερίδες τόν περασμένο Άπρίλιο.

Και ο καθηγητής Μπάριμπος άρχισε νά διηγείται:

—Ο Μάικ Ο' Ντόνοβαν ήταν — και εξακολουθεί νά είνε— ένας από τους καλύτερους φίλους μου. Μολονότι οί επαγγελματικές και έπιστημονικές άπασχολήσεις μας στη ζωή διαφέρουν πολύ — ο Μάικ είνε χημικός, — υπάρχει κάτι κοινό που μας συνδέει και μ' έφερνε τόν ένα κοντά στον άλλο: είμαστε κι οί δύο μανιώδεις συλλέκται άρχαίων όπλων!

—Όσοι από σας έχετε έπισκεφθή το σπίτι μου θαχετε δη βέβαια τή δική μου συλλογή, που είνε από τις τελειότερες που υπάρχουν. Έ, λοιπόν, ή συλλογή του Μάικ είνε πιο πλήρης κι από τή δική μου. Για νά την άποκτήσει, έχει σπαταλήσει μία δόλοκληρη περιουσία.

—Ενα άπόγευμα, μπαίνοντας σ' ένα παλαιόπωλο, άντίκρυσε κρεμασμένο στον τοίχο ένα υπέροχο παλιό σπαθί. Έπειτα από πολλά παζαρέματα, το άγόρασε για δέκα δολάρια, το τούλιε σέ μία έφημερίδα και, τράβηξε για το έστιατόριο όπου δειπνούσε τά βράδια.

—Εκεί, ή τύχη του έπαιξε ένα παράξενο παιχνίδι. Το έστιατόριο είχε ένοικιασθή το βράδυ εκείνο από ένα ζευγάρι νεονύμφων, που ήθελαν νά γλεντήσουν με τους φίλους των πριν ξεκινήσουν για τή ταξίδι του μέλιτος. Οί προσκεκλημένοι ήσαν όλοι πλούσιοι. Τα πορτοφόλια των άντρων ήσαν γεμάτα και οί γυναίκες φορούσαν άληθινά κοσμήματα.

—Ήταν, λοιπόν, φυσικό νά τραβήξη ή δεξιοσύνη αυτή την προσοχή μερικών γκάγκστερς που, με τά πιστόλια στα χέρια και με μάσκες στα πρόσωπα, μπήκαν στο έστιατόριο, διάτρεξαν όλους νά σηκώσουν ψηλά τά χέρια τους και νά μείνουν άκίνητοι και βουβοί και άρχισαν νά ρίχνουν σέ μία μεγάλη τσάντα τόν πορτοφόλια των άντρων και τά κοσμήματα των γυναικών!

—Την ίδια ώρα ο Μάικ, άνύποπτος έόσασε στο έστιατόριο. Μπήκε στον προθάλαμο και βρέθηκε φάτα με φάτα... μ' ένα πιστόλι!

—Εδώ πρέπει νά κάνω μία διευκρίνισι. Ο Μάικ δέν είνε παλληκάρι. Άπεναντίας, είνε ένας φιλήσυκος άνθρωπος, που άπεχθάνεται τά αίματα και τρωάζει όταν άκούση πυροβολισμούς. Το ίδιο συμβαίνει και σέ μένα. Νομίζω, μάλιστα, ότι για ν' αντιδράσωμε ίσως στο μειονέκτημά μας αυτό, μάς άρέσει νά κάνωμε συλλογή από παλιά όπλα.

»Φυσικά, ο Μάικ στο άντίκρυσμά του πιστολιού εκείνου θάπρεπε νά λιποθυμήσει από τόν φόβο του ή νά παρατήση ό,τι κρατούσε και νά σηκώσει τά χέρια του ψηλά τρέμοντας δόλοκληρος.

»Και όμως έκανε κάτι άλλο, κάτι καταπληκτικό, άπροσδόκητο και έντελώς αντίθετο προς τόν χαρακτήρα του: Μ' ένα γοργή κίνησι τράβηξε το σπαθί έξω από τόν θηκάρι του και με μία άριστοτεχνική σπαθιά, που θά έκανε τιμή και στον καλύτερο ξιφομάχο, τρύπησε τόν στήθος του γκάγκστερ πέρα-πέρα, χωρίς νά χη πάρει ούτε ένα μάθημα έφιακίας στη ζωή του!

»Αυτό όμως που έπηκολούθησε ήταν ακόμα πιο έκπληκτικό. Με τόν γυμνό και ματωμένο σπαθί στο χέρι, ο Μάικ, ώρμησε μέσα στην αίθουσα του έστιατορίου, όπου τρεις άλλοι σύντροφοι του νεκρού γκάγκστερ έληθυσαν τους προσκεκλημένους.

»Τόν πρώτο από τους γκάγκστερς τόν χτύπησε με μία πλάγια σπαθιά και τόν κάρφωσε έπειτα στην καρδιά! Ο δεύτερος τόν πυροδόλησε, άλλα άστόχησε και, πριν προλάβη νά χρησιμοποίησι πάλι το πιστόλι του, ο Μάικ ρίχτηκε πάνω του και τού έκοψε το λαιμό με τόν σπαθί του.

»Έπειτα ο Μάικ ώρμησε προς τόν τελευταίο γκάγκστερ, που βρισκόταν στο βάθος του έστιατορίου και πυροδόλησε δύο φορές έναντιον του πριν φτάση κοντά του. Η πρώτη από τις σφαίρες άστόχησε. Η δεύτερη όμως έκανε διπλή καταστροφή. Χτύπησε τή λεπίδα του σπαθιού σέ άπόστασι μισής σπιθαμής από τή λαβή, τήν έσπασε στα δύο και τέλος χώθηκε στο στομάχι του Μάικ! Κι όμως ο Μάικ δέν έπεσε. Μ' ένα σφαίρα στο στομάχι και με τόν σπαθί σπασμένο, ώρμησε και έκανε και τόν τελευταίο γκάγκστερ με μία υπέροχη σπαθιά! Έπειτα, έπεσε λιπόθυμος...

Ο καθηγητής Μπάριμπος σώπασε κι έρριξε γύρω ένα θριαμβευτικό βλέμμα, που ήθελε νά πη: «Βλέπετε!»

Κάποιοι από τή συντροφιά είπε διαστακτικά:

—Δέν καταλαβαίνω ακόμα τί σχέση έχουν όλα αυτά με...

—Θά καταλάβης, τόν δέκαψε ο Μπάριμπος, όταν άκούσης τή συνέχεια! Πήρα το σπαθί και τόν πήγα στον δόκτορα Μπέρντ, τής Κολούμπια, τόν πιο ειδικό άνθρωπο του κόσμου στα ζητήματα αυτά. Έρετε, λοιπόν, τί μου είπε ο Μπέρντ, άφου έξήτησε το σπαθί με προσοχή: «Ότι άνήκει άλλοτε στον Μπουσν' Άμπουά, τόν μεγάλο Μπουσν', έναν από τους περιφημότερους ξιφομάχους που γέννησε ποτέ ή Γαλλία! Με τόν σπαθί εκείνο ο Μπουσν' είχε κάποτε έπιτεθή έναντιον τεσσάρων ληστών και τους είχε έξονώσει όλους! Μία σφαίρα όμως — άκριβώς όπως συνέβη με τόν Μάικ — έσπασε τόν σπαθί κοντά στη λαβή και τόν τρύπησε στο στομάχι! Και — όπως ο Μάικ, — ο Μπουσν' σκότωσε τόν τελευταίο ληστή με τόν σπασμένο σπαθί!... Το σπαθί αυτό, με τή λεπίδα του ξανακολλημένη, βρισκόταν πριν από τόν πόλεμο σ' έναν πύργο της Γαλλίας. Σύμφωνα με τις πληροφορίες του Μπέρντ, οί Γερμανοί τόν έκλεψαν στο διάστημα τής Κατοχής. Πως τώρα βρέθηκε σ' ένα παλαιόπωλο τής Νέας Υόρκης είνε άγνωστο. Έκείνο όμως που για μένα είνε άναμφισβήτητο είνε ότι τόν σπαθί, όταν βρέθηκε μπουσν' στο γκάγκστερ, «θυμήθηκε» αυτό που είχε συμβή αιώνας πριν και έμποτισμένο απ' την όρμη του παλιού κυρίου του συμπεριφέρθηκε με τόν ίδιο άκριβώς τρόπο!...

ΣΑΣ ΡΟΜΕΡ

ΓΙΑΠΡΟΣ ΣΑΣ

Η υγιεινή του δέρματος

Η υγιεινή του δέρματος έχει σκοπό νά τόν διατηρήσει σέ καλή κατάσταση και νά τώνωσι όλες τις λειτουργίες του. Η τώνωσι αυτή έπιδρά γενικά σ' όλον τόν οργανισμό. Το δέρμα άποτελείται από διάφορες στιβάδες, με σειρές από κύτταρα, τά οποία από πολύ ζωντανά που είνε από βάθος, άναβαίνοντας στην επιφάνεια χάνουν σιγά-σιγά τήν ζωτικότητα τους και μεταβάλλονται στο επάνω μέρος, στην κερατίνη στιβάδα, σέ κύτταρα νεκρά που διαρκώς πέφτουν. Μάρι μ' αυτά πέφτουν και διάφορες ζένες ουσίες και μικρόβια που έχουν κολλήσει επάνω τους.

Το δέρμα δέν είνε ένα απλό περίβλημα του σώματος, μά είνε ένα σπουδαιότατο όργανο, άπαραίτητο για τή ζωή του ανθρώπου. Έπηρεάζεται από διάφορα έξωτερικά έρεθίσματα, μά και συχνά, έπειδή βρίσκεται σέ άμεση έπαφή με τόν άλλον οργανισμό, με τά νεύρα και τά άγγεια, έπηρεάζεται και από έξωτερικά έρεθίσματα. Γι' αυτό και σέ φυσιολογική ακόμα κατάσταση παρουσιάζει πολλές αλλαγές. Πότε κοκκινίζει, πότε χλωμιάζει, πότε είνε υγρό και λιπαρό και πότε ξηρό.

Για νά διατηρήσωμε τήν υγεία του δέρματος, χρειάζεται λεπτομερής καθαριότης και προφύλαξι από έρεθιστικά αίτια.

Τό απλούστερο και καλύτερο μέσον για νά καθαρίσωμε το δέρμα, είνε το νερό και το σαπούνι. Τό καλύτερο νερό είνε το νερό τής βροχής, που δέν έχει άλατα και που τόν μαζεύουν με άγώνους από τή στέγη, μέσα με στέργες ή νεπερίτες.

Τό νερό των πηγών και των πηγαδιών έχει πολλά άλατα και έρεθίζει το δέρμα και πριν πάντων τόν χειμώνα. Η φαγούρα, το κάψιμο και ή κοκκινίλα του δέρματος πολύ συχνά όφειλονται στα άλατα του νερού. Άλλά το νερό που είνε γεμάτο άλατα καθαρίζει με τόν βρασμό. Απλούστερος τρόπος για νά γίνη το νερό κατάλληλο για πλύσιμο είνε νά ρίξωμε μία κουταλιά τού γλυκού βόρακα ή σόδα σέ μία όκα νερό. Τό νερό μονάχο δέν είνε άρκείο για νά καθαρίση το δέρμα, χρειάζεται και σαπούνι. Τό καλύτερο σαπούνι που έρεθίζει πολύ λίγο ή καθόλου το δέρμα είνε το άσπρο, τύπου Μασσαλίας. Τά άρωματικά σαπούνια είνε για πολλά άτομα έρεθιστικά, γι' αυτό καλύτερα νά τά άποφεύγωμε. Τά άλκαλικά είνε πολύ έρεθιστικά και άπολεπίζουν το δέρμα, γι' αυτό νά μεταχειριζόμεθα σέ πολύ λίγες περιπτώσεις. Σέ πολύ λεπτά δέρματα μεταχειριζόμεστε σαπούνια με πολύ λίπος, ύπερλίπα.

Ο καλύτερος τρόπος καθαρισμού του δέρματος είνε τόν μπάνιο μέσα σέ μπανιέρα. Τό νερό τού μπανιού δέν πρέπει νά είνε ούτε πολύ ζεστό ούτε πολύ κρύο. Η καλύτερη θερμοκρασία για καθαρισμό είνε γύρω γτους 35 βαθμούς. Πρέπει νά ξαπλώσωμε καλά στο μπάνιο και νά μείνωμε για λίγα λεπτά ακίνητοι. Μ' αυτό τόν τρόπο το ζεστό νερό μαλακώνει και φουσκώνει τήν επιδερμίδα. Υστερα κάνωμε μία καλή σαπούνια και τρίβομε το δέρμα ή με μία βούρτσά ή μ' έναν κτριότη. Ό,τι έχει κολλήσει στο δέρμα, διάφορες ακαθαρσίες, σκόνες, εκκρίματα από τούς αδένες, κύτταρα νεκρά και μικρόβια παρασύρονται έτσι και πέφτουν. Μετά από τή σαπούνια και τή τρίψιμο ξεβάζωμε καλά τόν σαπούνι με καθαρό νερό ή καλύτερα με τόν υγρό που σιγά-σιγά τόν κρύνωμε.

Καλό είνε νά συνήθισι κανείς νά φάνη σιγά-σιγά σέ τελείως κρύο νερό, όποτε συσπώνται οί μύς του δέρματος, τώνονται οί οργανισμοί και άποφεύγεται τόν κρυολόγημα μετά από τόν μπάνιο. Δέν είναι άνάγκη νά μείνη κανείς περισσότερο από ένα τέταρτο τής ώρας σέ ζεστό μπάνιο, γιατί είνε κοινά κούραστικό. Μετά τόν μπάνιο κάνει καλό ένα γερνό στέγνωμα με χνούδι πετσέτες ή καλύτερα μ' ένα μπουνοζή. Μία έντριβή με κολώνια φρεσκάει και τώνωει το δέρμα.

Οί άνθρωποι που λόγω τής δουλειάς τους λερώνονται συχνά, πρέπει νά κάνουν μπάνιο κάθε μέρα. Για καθαρούς ανθρώπους που αλλάζουν συχνά ρούχα, δέν ιδρώνουν και δέν έκτινθενται σέ σκόνες τρία ή δύο μπάνια ή και ένα τή έβδομάδα είνε άρκεία για τόν χειμώνα.

Τό καλοκαίρι που ιδρώνει κανείς πρέπει νά γίνονται συχνότερα τά μπάνια. Είνε έξ άλλου άπαραίτητο μερικά τούλάχιστον μέρη τού σώματος που ιδρώνουν περισσότερο, νά πλένονται κάθε μέρα. Καμμία φορά τόν καθημερινό μπάνιο σέ μερικούς ανθρώπους είνε άλαβό γιατί ξηραίνει υπερβολικά το δέρμα τους και τόν κοκκινίζει, προκαλώντας διάφορες άπολεπτικές δερματίτιδες. Για τόν πολύ κόσμο που δέν έχει εύκολη στο σπίτι του για μπάνιο, πολύ καλό είνε τόν ντους.

Στό προσεχές άρθρο θά συνεχίσωμε τις υποδείξεις για τήν υγιεινή του δέρματος.

ΑΥΔΙΑ ΠΟΥΛΙΕΖΟΥ — ΔΟΥΚΑ

Αισθητική Ιατρός

—Δέν μπορούσες, Ζαχαρία, νά
μου τὸ πῆς ἀπ' τὸ τηλέφωνο;...
Ἦταν ἀνάγκη νὰ ἔρθῃς ὁ ἴδιος;...

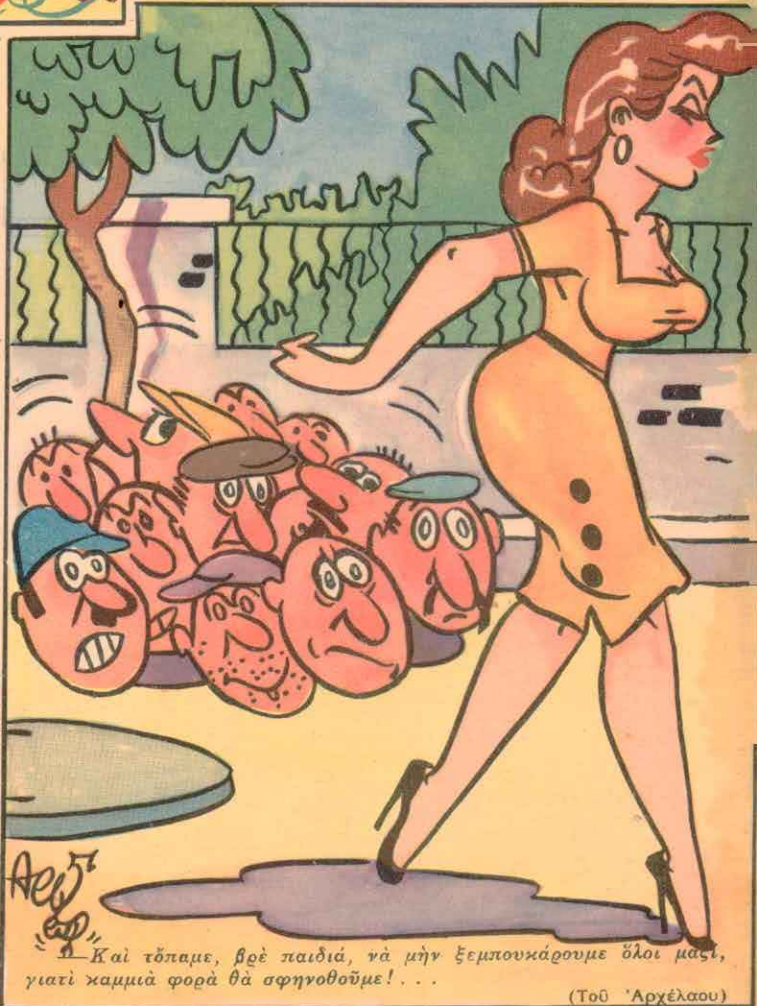

—Πάρε, Τζώνη, «ἄϊς - κρήμ»!...
(Τοῦ Β. Χριστοδούλου)

—'Επείστηκες τώρα, Πελοπίδα, πὼς ἡ γναζιέρα μας ἤθελε
ἐπισκευή;...

(Τοῦ Β. Χριστοδούλου)

Καὶ τόπαμε, βρε παιδιά, νὰ μὴν ξεμπουνκάρουμε ὅλοι μας,
γιατὶ καμμιά φορά θὰ σφηνοθοῦμε!...

(Τοῦ Ἀρχέλαου)